

ХАРЛАН КОУБЪН ГОРАТА

Превод от английски: Павел Главусанов, 2007

chitanka.info

Отново виждам баща си с лопата в ръце.

По бузите му се стичат сълзи. Ужасяващ, гърлен звук се надига от дробовете му, за да се процеди през стиснати устни. Вдига високо лопатата и я забива ядно в пръстта. Острието се впира в почвата като във влажна плът.

Аз съм на осемнайсет години, а това е най-яркият спомен за моя баща — там, в гората, с оная лопата. Той копае, а аз се спотайвам зад едно дърво. Баща ми работи яростно, сякаш земята му е нещо крива и той ѝ отмъщава.

Никога не бях го виждал да плаче — нито когато загуби собствения си баща, нито когато мама избяга и ни изостави, нито дори когато научи за сестра ми Камил.

А сега хълца неудържимо. Плаче без свян. Сълзите се стичат необезпокоявани по лицето му. Риданията отекват между дърветата.

За първи път успявам да го издебна в такова състояние. В повечето съботи се прави, че отива за риба, но аз не му вярвам. Сякаш винаги съм знаел, че това място, това ужасяващо място, е неговата скрита цел.

Защото понякога е и моя.

Стоя зад дървото и го наблюдавам. Ще го сторя още осем пъти. Без да смутя неговото усамотение. Без да издам своето присъствие. Убеден съм, че той не го усеща. Напълно съм убеден. Само че един ден, когато тръгва към колата, баща ми отправя към мен сух поглед и продумва:

— Не днес, Пол. Днес отивам самичък.

Гледам подир колата му. Отива в гората за последен път.

Изпънат връз смъртното си ложе осемнадесет години по-късно, баща ми поема ръката ми в своята. Замаян е от лекарствата. Дланите му са корави от мазолите. Използвал ги е усилено цял живот — дори в онези по-охолни години в една страна, която вече не съществува. Чертите на лицето му са грубо изсечени, кожата е изпечена и корава като коруба на костенурка. Болката му е нетърпима, но в очите няма сълзи.

Той притваря клепачи и я преглъща.

Баща ми винаги успява да ми внуши усещане за сигурност. Дори сега, когато самият аз съм станал баща. Отиваме на бар преди три месеца, когато е все още достатъчно силен. Настава сбиване. Той се

изправя пред мен, готов да посрещне всеки, понечил да ме нападне. Дори сега. Такъв е той!

Гледам го в леглото. Спомням си онези дни в гората. Спомням си как копае, как най-накрая спира, как си мисля, че се е предал след бягството на мама.

— Пол.

Баща ми рязко помръдва.

Ще ми се да му кажа, да не умира, но не бива. Виждал съм това и преди. Няма полза за когото и да било.

— Няма нищо, тате — обаждам се аз. — Всичко ще е наред.

Но той не се успокоява. Мъчи се да седне. Искам да му помогна, но той отблъсва ръката ми. Отправя втренчен поглед в моите очи и аз съзирам някакво просветление или може би отражение на онова, което ни се струва, че усещаме преди самия край. Измамно чувство на покой.

Самотна сълза се плъзва по бузата му. Гледам, как се стича надолу.

— Пол — повтаря баща ми със силен руски акцент. — Трябва да я открием.

— Ще я открием, тате.

Той ме гледа изпитателно. Аз кимам утвърдително. Но той не търси потвърждение. За първи път ми се струва, че очаква да усети чувство за вина.

— Знаеше ли? — пита той едва чуто.

Усещам, как цялото ми тяло трепери, но даже не мигвам, не отклонявам поглед от него. Питам се какво ли вижда, какво ли мисли, че вижда. Но никога няма да узная.

Защото тъкмо тогава, в този именно миг, моят баща склапя очи и си отива.

ПЪРВА ГЛАВА

ТРИ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

Седя в гимнастическия салон на началното училище и наблюдавам шестгодишната си дъщеричка Кора, как се измъчва притеснена върху една греда, само на десетина сантиметра над пода, а час по-късно пред погледа ми ще застане лицето на жестоко убит мъж.

Това не бива да изненадва никого.

В хода на годините успях да се убедя по най-ужасяващия начин, който може да си представи човек, че разделителната черта между живот и смърт, между извънмерна красота и поразяваща съзнанието уродливост, между галещ погледа мизансцен и кървава баня, е много често едва доловима. Нужен е само миг, за да я прекрачиш. В един момент животът ти изглежда пълна идилия. Разположил си се в непорочната атмосфера на някакъв училищен гимнастически салон. Момиченцето ти се кълчи върху гредата. Гласчето ѝ трепти. Очите ѝ са затворени. Виждаш образа на неговата майка. Представяш си, как тя затваря усмихната очи и си даваш сметка за това колко незабележима е онази черта.

— Коуп?

Балдъзата ми Грета. Обръщам се към нея. Тя ми отправя обичайния загрижен поглед. Отговарям с усмивка.

— За какво си се замислил? — почти шепне тя. Грета знае, но аз все пак я лъжа:

— За любителските видео-камери.

— Моля?

Всички сгъваеми столове са заети от други родители. Аз съм се подпрял на бетонната стената отзад, скръстил ръце пред гърди. Над входа са изписани някакви правила, а по стените висят плакати с противни афоризми от рода на: „Не казвай, че небето е предел, след като върху лунната повърхност има следи от стъпки!“ Масите за хранене са сгънати. Опирам длани върху тяхната купчина, за да усетя хладината на метала. Ние стареем, но училищният салон не се

променя. Само като че ли се смалява. Махам с ръка към насядалите родители:

Камерите са повече от децата.

Грета кимва.

— Чудя им се на акъла на тия родители — продължавам аз, — снимат каквото им падне. Ама всичко. Бога ми! И какво ли правят с цялата тази работа? Дали има човек, способен да изгледа сниманото от начало докрай?

— Ти не гледаш ли?

— Съгласен съм по-скоро да родя.

— Няма да можеш — усмихва се тя.

— Сигурно. Но не сме ли всички чада на телевизионния век? Къси кадри, многообразие от ракурси. А да снимаш така от край докрай, от един и същ ъгъл и след това да подложиш някой невинен близък или приятел на подобно мъчение...

Вратата се отваря. В мига, в който двамата прекрачват прага, аз вече знам, че са ченгета. Дори да не разполагах с доста богат опит — аз съм областен прокурор на Есекс и в юрисдикцията ми попада прочутият с престъпността си Нюарк, — пак щях да ги усетя. Телевизията понякога изгражда правдиви образи. Вижте например как се обличат повечето ченгета — нищо общо с достолепните глави на фамилии от пренаселеното предградие Риджуд. Никой от нас не се издокарва с костюм, когато отива да гледа как отрочето му се мъчи на гимнастическите уреди в училище. Носим пепитени панталони или джинси, а нагоре — пуловер с остро деколте върху блуза с къси ръкави и без яка. Тия двамата са в зле скроени кафеникави костюми, чийто цвят ми напомня опадала след дъждовна буря шума.

Не се усмихват. Погледите им претърсват помещението. Познавам по лице повечето полицаи в района, но тия двамата виждам за пръв път. Това ме притеснява. Нещо не е наред. Знам, разбира се, че нищо лошо не съм сторил, но едно гузно усещане се надига неприятно в стомаха ми.

Балдъзата Грета и съпругът ѝ Боб имат три деца. Най-малкото, дъщерята Мадисън, е на шест години и е в класа на моята Кара. Грета и Боб ми помагат много. След като жена ми Джейн — сестрата на Грета — почина, те се преместиха в Риджуд. Грета твърди, че така или иначе искали да го сторят. Съмнявам се, но съм им толкова благодарен,

че много-много не питам. Не мога дори да си представя какво би било без тях.

Обикновено край мен подпират стената и други татковци, но понеже е работно време, малцина от тях са тук днес. Майките — с изключение на онази, която ме фиксира с видеокамерата си, след като е дочула антиоператорската ми тирада — ме обожават. Не самия мен, разбира се, а моята орис. Жена ми си отиде преди пет години и аз отглеждам дъщеричката ни самичък. В квартала има и други самотни родители — главно разведени майки, — но само мене гледат без умора. Ако пропусна да предупредя, че ще прибера детето по-късно или забравя да й оставя обяд, майките или училищният персонал мигом се притичат на помощ. Намират мъжката ми нескъпопосаност умилителна. Ако подобна немара бъде проявена от някоя самотна майка, тя минава за мухла и си спечелва презрението на останалите.

Дечицата продължават да подскачат или се препъват в зависимост от това какви искаш да ги видиш. Аз наблюдавам Кара. Тя е царица на концентрирането и се представя много добре, но подозирам, че при ориентиране в пространството е наследила жалките способности на баща си. Няколко момичета от гимназиалния отбор по атлетика помагат на малките. Те са от горните класове, може би по на седемнайсет или осемнайсет години. Онова, което бди над Кара, докато тя се опитва да се преметне, прилича на сестра ми. Камил умря горе-долу на неговата възраст, а медиите не ми позволяват да я забравя нито за миг. Може да е за добро.

Сестра ми щеше да наближава четирийсетте, както повечето от присъстващите майки. Колко странно е това. В съзнанието ми Камил си остава завинаги девойка. Трудно ми е да си представя как би изглеждала днес — как би трябвало да изглежда днес, настанена в някой от столовете тук, с доволна и щастлива майчинска усмивка на лице, насочила лакомия обектив на камерата към собственото си отроче. Опитвам да си представя образа ѝ на голяма жена, но пред мен непрестанно се оформят чертите на момичето, което умря.

Може би изглеждам прекомерно завладян от темата за смъртта, но съществува огромна разлика между убийството на моята сестра и преждевременната кончина на съпругата ми. Първата смърт, тази на Камил, ме насочи към днешната ми служба и професионална ориентация. В съдебната зала аз имам възможност да се боря против

неправдата. И я използвам. Полагам усилия, за да направя нашия свят по-сигурен, да пратя зад решетките онези, които причиняват зло, опитвам да осигуря на други семейства онова, което моето така и не постигна — хармония и вътрешен уют.

Що се отнася до втората смърт — на моята жена, — аз съм безпомощен и объркан. Каквото и да сторя днес, няма никакъв начин да компенсирам в някаква степен случилото се.

Директорката на училището курдисва връз намацаните с червило устни служебна усмивка и се отправя към двете ченгета. Опитва се да ги заговори, но двамата почти не я удостояват с поглед. Следя очите им. По-високият, старши без съмнение, ме забелязва и застива. За момент никой от двамата ни не помръдва. Сетне мъжът прави едва забележимо движение с глава, кани ме да напусна това мирно царство на смях и падания. Моето кимване е също така незабележимо.

— Къде отиваш? — пита Грета.

Не искам да го казвам, но истината е, че Грета е грозната сестра. Двете си приличат — тя и моята прелестна съпруга. Личи, че имат едни и същи родители. Но всичко онова, от което печелеше моята Джейн, просто ощетява горката Грета. Жена ми имаше голям нос, който я правеше много секси. Гретиният голям нос си е просто голям. Раздалечените очи на моята Джейн я правеха да изглежда екзотична. Същото разстояние при Грета оставя впечатление за нещо змийско.

— Де да знам — отвърщам аз.

— По работа?

— Много е възможно.

Тя проследява погледа ми към двете евентуални ченгета и пак се обръща към мен:

— Щях да водя Мадисън у Френдли за обяд. Да взема ли и Кара?

— Разбира се. Би било чудесно.

— Мога и да я прибера от училище.

— Това ще ме улесни много — кимвам аз.

Сега Грета леко докосва бузата ми с устни — нещо, което прави рядко. Аз се отдалечавам. Взривове детски смях избухват наоколо. Отварям вратата и излизам в коридора. Двата полицаи ме следват. Училищните коридори също не се променят. Кънтят почти като къща с духове. В тях постоянно цари някакво подобие на тишина и ухаят на нещо, което едновременно успокоява и държи под напрежение.

— Вие ли сте Пол Коупланд? — пита високият.

— Да.

Поглежда по-ниския. Той е тлъстичък и лишен от врат. Главата му прилича на четворна тухла. Червеникавата кожа подсилва това впечатление. Иззад ъгъла излиза група четвъртокласници. Всички са зачервени от напрежение. Сигурно идват от игрището. Минават покрай нас, съпровождани от изтормозената си учителка. Тя ни отправя усмивка на мъченица.

— Дали пък да не излезем навън — предлага високият.

Свивам рамене. Нямам представа за какво става дума.

Уж всичко е наред, но опитът ме е научил, че при полицаите нищо не е такова, каквото изглежда. Явно няма отношение към шумния, привлякъл куп журналисти случай, по който работя. Ако беше така, щяха да ме потърсят в службата или по мобифона.

Не, те са тук по друг повод, свързано е с нещо лично.

Знам, че не съм сторил нищо нередно. Но в моята практика съм виждал най-различни заподозрени, както и всякакъв род реакции. Да се чудиш и маеш. Полицаите например имат навика да държат часове наред главните заподозрени в стаята за разпит. Човек би очаквал виновните да се сцепят по шевовете от притеснение, но в повечето случаи става тъкмо обратното. Невинните се изнервят най-бързо. Те нямат представа за какво са тук, нито пък в какво ги подозира погрешно полицията. А виновните много често заспиват от скука.

Излизаме навън. Слънцето прежуря. Високият примижава и засенчва очи с длан. Четворката не желае да демонстрира подобна слабост.

— Аз съм инспектор Тъкър Йорк — осведомява ме високият. Изважда значката и кимва към Тухлата: — Това е инспектор Дон Дилън.

Дилън също удостоверява своята самоличност. Чудя се защо го правят. Колко му е да се фалшифицират тези тенекийки?

— Какво мога да сторя за вас? — питам аз.

— Ще имате ли нещо против да ни съобщите къде бяхте снощи? — пита Йорк.

Подобен въпрос би следвало да бъде придружен от фойерверки. Би следвало начаса да им напомня кой съм аз, както и да заявя, че зъб не обелвам в отсъствието на адвокат. Но аз самият съм адвокат. При

това дяволски добър. А това, разбира се, те поставя в още по-глупаво положение — да представляваш сам себе си. Аз също съм човек. Когато те нарочи полицаи, дори при моя опит, все ти се иска да го предположиш. Няма как да избегнеш тази слабост.

— У дома.

— Има ли кой да потвърди това?

— Дъщеря ми.

Йорк и Дилън обръщат поглед назад към училището.

— Момиченцето, дето се препъва вътре ли?

— Да.

— Някой друг?

— Надали. За какво става дума?

Йорк води разговора. Отминава моя въпрос.

— Познавате ли мъж на име Маноло Сантяго?

— Не.

— Убеден ли сте?

— Почти.

— Защо само почти?

— Знаете ли кой съм?

— Да — отвръща Йорк. Прокашля се в шепа. — Да не искате да ви застанем на коляно, да ви целунем пръстен или нещо подобно?

— Нямам предвид това.

— Добре, тогава ще се разберем. — Това не ми харесва, но не давам да се усети. — Та, защо сте само „почти“ сигурен в това, че не познавате човек на име Маноло Сантяго?

— Искях да кажа, че името не ми е познато. Не мисля, че го познавам. Но е възможно да ми е бил подсъдим или пък свидетел по някое дело. Или пък да съм го срещал на някое благотворително събрание преди десетина години, дявол знае.

Йорк кимва насърчително, за да продължа. Аз мълквам.

— Ще имате ли нещо против да ни придружите?

— Къде?

— Не е далеч.

— Не е далеч — повтарям аз. — Не звучи много конкретно.

Двете ченгета се споглеждат. Давам си вид, че ще упорствам.

— Мъж на име Маноло Сантяго е бил убит тази нощ.

— Къде?

— Тялото е открито в Манхатън. Района на Уошингтън хайтс.
— И какво общо се предполага, че имам с това аз?
— Мислим, че сте в състояние да ни помогнете.
— По какъв начин? Вече ви казах: не го познавам.
— Казахте — Йорк поглежда в бележника си за авторитет —
нищо не е записал в него, откакто разговаряме, — че сте „почти“
сигурен в това.

— Е, сега вече съм сигурен. Това достатъчно ли е? Абсолютно
съм сигурен.

Онзи затваря бележника с драматичен жест.

— Господин Сантяго ви е познавал.

— Откъде ви е известно това?

— По-добре сам да видите.

— Аз пък съм на мнение, че е по-добре вие да ми съобщите.

— Господин Сантяго — Йорк се колебае, сякаш е затруднен да
избере подходящите думи — има някои вещи у себе си.

— Вещи?

— Да.

— Може ли малко по-конкретно?

— Вещи, които ви уличават.

— Уличават в какво?

— Вие сте районен прокурор, нали?

Дилън — тухлата четворка — най-после проговаря.

— Областен — отвърщам аз.

— Както и да е. — Той накланя глава и насочва показалец към
гърдите ми. — Започвате наистина да ме дразните.

— Моля?

Дилън пристъпва към мен.

— Приличаме ли на ученици?

Отначало приемам въпроса за риторичен, но той видимо очаква
отговор. Накрая промълвявам: — Не.

— Тогава си отворете ушите. Имаме труп. Човекът е свързан с
вас. Искате ли да ни придружите и да помогнете да изясним цялата
бъркотия, или предпочитате да се наддумваме и така да увеличите
подозренията срещу себе си?

— С кого точно смятате, че разговаряте, детектив?

— С един, комуто предстои да спечели длъжността си на избори и не би желал да изтропаме цялата история пред журналистите.

— Заплашвате ли ме?

Йорк се намесва:

— Никой с нищо не заплашва.

Дилън обаче улучва болното място. Истината е, че заемам поста временно. Моят приятел, сегашният губернатор на Градинския щат^[1], ме направи изпълняващ длъжността областен прокурор. Освен това много сериозно се говори за моята кандидатура в конгреса и дори за овакантено сенаторско кресло. Бих излъгал, ако заявя, че нямам политически апетити. Един скандал, дори лишен от истински основания, не би помогнал особено.

— Не разбирам, с какво мога да помогна — заявявам аз.

— Може да не можете, а може и да е обратното — върти квадратна глава Дилън. — Но нямате нищо против да го сторите, ако сте в състояние, нали?

— Естествено — отвърщам аз. — Не бих желал да се дразните повече, отколкото е полезно за здравето ви.

При тези думи шопарът почти се усмихва.

— Хайде в колата тогава.

— Следобед имам важна среща.

— Ще ви върнем навреме.

Очаквам да ме качат в някой потрошен шевролет, но колата се оказва чистичък Форд. Сядам отзад. Двамата ми нови приятели се настаняват отпред. През целия път не обелваме дума. На моста „Джордж Уошингтън“ има задръстване, но сирената ни надава вой и ние се промъкваме. Когато сме вече в Манхатън, Йорк проговаря:

— Смятаме, че Маноло Сантяго може да е измислено име.

— Тъхъ — отвърщам аз, понеже нищо друго не ми идва наум.

— Не можем да идентифицираме с положителност жертвата. Намерихме го снощи. На шофьорската му книжка пише Маноло Сантяго. Проверихме я. Май това не е истинското му име. Взехме отпечатъци от пръстите му. Няма ги в регистрите. Така че не знаем кой точно е този човек.

— И сте на мнение, че аз ще знам? Двамата не си дават труд да отговорят. Гласът на Йорк е приветлив като пролетен бриз:

— Вие сте вдовец, нали господин Йорк?

— Така е — отвърщам аз.

— Сигурно не ви е лесно. Сам да отглеждате малко дете.

Замълчавам.

— Жена ви е имала рак, както научихме. Вие сте активист в някаква организация за борба с тази болест.

— Тъхъ.

— Достойно за възхищение.

Само ако знаеха.

— Сигурно се чувствате доста необичайно — обажда се Йорк.

— В какъв смисъл?

— Ами да се видите откъм другата страна. Обикновено вие задавате въпросите, а не давате отговори. Трябва да ви се струва малко странно.

Усмива ми се в огледалото за обратно виждане.

— Слушайте, Йорк — казвам аз.

— Какво?

— Да носите случайно някой плакат или програма? — питам аз.

— Какво да нося?

— Плакат — повтарям аз. — Та да видя, колко пъти сте играл мечтаната роля на „доброто ченге“.

Йорк се ухилва.

— Просто казвам, че сигурно е необичайно. Нима и преди са ви разпитвали полицаи?

Това е уловка. Те трябва да знаят отговора на този въпрос. Като осемнайсетгодишен бях възпитател в летен младежки лагер. Четирима от лагерниците — Джил Перес и приятелката му Марго Грийн, Дъг Билингхем и неговата приятелка Камил Коупланд (ще рече сестра ми) — се измъкнаха една нощ в гората.

Повече не се появиха.

Намериха само две тела. На Марго Грийн, седемнайсетгодишна, с прерязано гърло и само на стотина метра от чертите на лагера. Трупът на Дъг Билингхем, също на седемнайсет години, бе открит на около километър оттам. Имаше няколко прободни рани, но смъртта бе настъпила също в резултат от прерязване на гърлото. Телата на останалите двама — Джил Перес и моята сестра Камил — така и не бяха открити. Уейн Стъйбънс, богаташко хлапе и възпитател в същия лагер, бе заловен две години по-късно, след трето лято на терор и след

като уби най-малко още четирима тийнейджъри. Нарече го Летния касапин — доста буквално изведено прозвище. Следващите му две жертви бяха открити край скаутски лагер за момчета в Индиана. Трето дете бе убито край лагер във Виена, щата Вирджиния. Последната жертва пада в спортен лагер, разположен в планинско летовище на Пенсилвания. Гърлата на повечето жертви бяха прерязани. Всички бяха заровени в гора край лагера, някои преди да умрат. Да, също като във филма „Жив погребан“. Откриването на телата отнема доста време. При последния случай например минаха цели шест месеца. Повечето заети със случая криминалисти са на мнение, че има още трупове, заровени в неznайни гори.

Като този на моята сестра.

Уейн не признава вината си и макар да е затворен вече осемнайсет години в заведение със свръх строг режим, продължава да твърди, че няма нищо общо с първоначалните четири убийства.

Не му вярвам. Обстоятелството, че поне още две тела лежат заровени някъде, създава атмосфера на тайнственост, подходяща за роене на всякакви догадки. Това продължава да държи Уейн в центъра на общественото внимание. Мисля, че така му харесва. Неизвестността обаче — тази неспряла да мъждука надежда — постоянно пробожда като игла.

Аз обичам сестра си. Всички я обичаха. Повечето хора смятат, че смъртта е най-жестокото нещо, което може да се случи. Не е така. След известно време надеждата се превръща в далеч по-демонична любовница. След като си живял с нея толкова дълго, колкото аз, постоянно положил шия върху дръвника, над който съдбовната секира остава вдигната с дни, месеци и години, започваш да копнееш за мига, в който тя най-сетне ще се спусне, за да ти отреже главата. Мнозина са убедени, че майка ми избяга заради убийството на Камил. Истината обаче е съвсем друга. Майка ми ни остави, защото така и не успяхме да установим без следа от съмнение съществуването на това убийство.

Ще ми се Уейн Стъйбънс да разкаже какво ѝ е сторил. Не за да ѝ осигурим подобаващо погребение или нещо от този характер. Само по себе си това би било чудесно, но не е там работата. Смъртта е очевиден, съкрушаващ удар. Врълхита те, съсипва те, а после постепенно започваш да се възстановяваш. Несигурността обаче, това съмнение, това мъждукащо пламъче, я прави да прилича повече на

някакъв термит, на неуморно човъркащ раната паразит. Тя те разяжда отвътре. Няма начин да спреш този процес на гниене. Не можеш да се възстановиш, понеже онова съмнение не спира да те гложди.

Дори сега.

Тази именно част от моя живот, която толкова силно желая да забравя, медиите отказват да заличат от своята памет. Дори най-повърхностно търсене в Мрежата неминуемо изважда името ми във връзка със загадката около Изчезналите лагерници, както на бърза ръка назоваха четирите жертви. Историята не спира да дава хляб на сума ти „реалити“ програми по „Дисквъри“ и „Криминален канал“. Аз бях там, в гората, през онази нощ. Името ми се появи в печата във връзка с чудовищната находка. Разпитва ме полицията. Дори бях заподозрян.

Така че тия двамата няма как да не знаят.

Решавам да замълча. Йорк и Дилън не упорстват.

Пристигаме в моргата и те ме повеждат по дълъг коридор. Никой не проговаря. Не знам какво да мисля за всичко това. Казаното от Йорк придобива смисъл. Аз съм откъм другата страна. Виждал съм куп свидетели да вървят по същия коридор. В тази морга съм наблюдавал какви ли не човешки реакции. Поканените за идентификация обикновено започват стоически. Не мога да разбера защо. Искат да се мобилизират вътрешно? Или все още ги крепи мъничка, плаха надежда? Ето я пак тази дума. Нямам представа. Но надеждата се изпарява бързо. В това отношение не бъркаме никога. Ако сме стигнали до извода, че това е твоето любимо същество, няма начин да не е. Моргата не е сцена за чудеса в последния миг. И никога не е била.

Знам, че ме наблюдават, изучават всяка моя реакция. Започвам да контролирам походката, стойката, изражението на лицето си. Старая се да изглеждам безучастен, а сетне се питам какво ме е грижа.

Завеждат ме до витрината. В помещението не се влиза. От него те отделя стъклена преграда. То е изцяло облицовано с плочки, та да се мие с маркуч. Няма нужда от завързани препарати. Всички колички са празни. С изключение на една. Трупът е покрит с чаршаф, но палецът на крака с вързано за него картонче с номер се подава навън. Те наистина се използват. Гледам този щръкнал изпод покривката палец, но той не ми говори нищо. Точно това си мисля: не познавам този палец.

Странни номера ни погажда съзнанието в моменти на стрес.

Жена с маска на лицето тика количката към прозореца. Мисълта ми скача внезапно — да се чудиш защо — към деня, в който се роди дъщеричката ми. Спомням си родилното. И неговият прозорец е така обрамчен с тънки станиолови ленти, шамповани на ромбоиди. Сестра с ръста на тази от моргата също като нея прибутва към прозореца миниатюрна количка с бебето отгоре. Точно като сега. Навярно би следвало да направя някаква многозначителна асоциация — началото на живота и неговия край, но не се случва.

Жената отдръпва горния край на чаршафа. Вглеждам се в лицето на мъртвия. Три чифта очи са вперени в моето. Знам това. Мъртвецът е моя възраст — между тридесет и тридесет и пет. Има брада. Главата му изглежда обръсната. Върху ѝ се вижда шапка за душ. Изглежда нелепа, тази шапка за баня, но аз знам, защо е там.

— Застрелян в главата? — питам.

— Да.

— Колко пъти?

— Два.

— Калибър?

Йорк се прокашля, сякаш за да ми напомни, че не аз водя случая, и пита:

— Познавате ли го?

Поглеждам отново и отвърщам:

— Не.

— Сигурен ли сте?

Понечвам да кимна утвърдително, обаче нещо ме спира.

— Какво има? — пита Йорк.

— Защо съм тук?

— Искаме да разберем, дали знаете...

— Ясно, обаче какво ви кара да допуснете, че мога да го познавам?

Хвърлям кос поглед и виждам как Дилън и Йорк си смигат. Дилън свива рамене и Йорк поема топката:

— В джоба му намерихме листче с вашия адрес. Имаше и купчина изрезки с вестникарски статии за вас.

— Аз съм известна личност.

— Да, знаем това.

Детективът замълчава и аз се извърщам към него с въпрос:

— Още нещо?

— Изрезките не са свързани с вас. Не точно.

— А за какво се отнасят?

— За сестра ви — отвърща полицаят. — И за случилото се в онази гора.

Околната температура пада с десет градуса, но нали сме в морга все пак. Опитвам се гласът ми да прозвучи безучастно:

— Може да е някой запален по „реалити“. Пълно е с такива.

Йорк се поколебава. Виждам как отправя поглед към партньора си.

— Друго? — питам аз.

— Какво друго?

— Намерихте ли още нещо у него?

Йорк се обръща към някого, чието присъствие изобщо не съм забелязал:

— Можете ли да покажете на господин Коупланд личните вещи?

Не отделям очи от лицето на мъртвия. То е осеяно с белези от шарка и с бръчки. Опитвам мислено да ги отстраня. Не, нищо не ми говори това лице. Маноло Сантяго ми е непознат.

Някой изважда червен плик за съхранение на веществени доказателства. Изпразват го върху маса. От мястото си различавам чифт джинси и бархетна риза. Виждам още портфейл и мобилен телефон.

— Проверихте ли телефона? — питам аз.

— Да. Абсолютно нищо. Няма и цент в картата.

Отделям с мъка поглед от мъртвото лице и приближавам масата. Краката ми омекват.

Там лежат вестникарски изрезки. Внимателно разгъвам една от тях. Статия от „Нюзуик“. Снимка на четиримата от лагера — първите жертви на Летния касапин. Отпред винаги слагат Марго Грийн, понеже тялото ѝ бе намерено първо. Дъг Билингхем откриха след едно денонощие. Но истински интерес представляват останалите двама. На бял свят излязоха кръв и окървавени дрехи, принадлежали на Джил Перес и на сестра ми — но не и тела.

Защо?

Много просто. Гората е огромна. Уейн Стъйбънс ги е скрил добре. Но някои хора от ония, дето си падат по заплетени истории, не

приемат такава версия. Защо именно тези двамина не са намерени? Как би могъл Стъйбънс да ги пренесе и скрие толкова бързо? Да не би да има съучастник? Какво изобщо са търсили тия четиримата в гората?

Дори днес, осемнайсет години след арестуването на Уейн, хората не спират да шушукат за „призраци“ в онзи лес или за почитатели на таен култ, провеждали своите ритуали в някоя изоставена колиба, за избягали опасно луди, за мъже с ръце като куки — жертви на извратен медицински експеримент. За зъл демон, навещаващ отдавна изгасналите си лагерни огньове с разхвърляни наоколо кости от изядени дечица. Разказват как нощем чуват гласовете на Джил Перес и сестра ми Камил да зоват за мъст от мрака.

Прекарал съм много нощи там, самичък в тъмната гора. Нито един път не чух подобен вик.

Погледът ми отминава труповете на Марго Грийн и Дъг Билингхем. Следва портрет на сестра ми. Виждал съм милион пъти тази снимка. Вестникарите я предпочитат, защото на нея тя изглежда така възхитително обикновена. Това е момичето на съседите, любимата ви детегледачка, сладкото девойче от съседния квартал. Изобщо не е Камил. Тя бе пакостница с жив поглед и дяволита крива усмивчица, която спира сърцето на всяко момче. Толкова да не си прилича на тази снимка. Превъзхожда я с много. Кое то навярно ѝ коства живота.

Готвя се да отместя поглед към последната снимка, тази на Джил Перес, но нещо ми пречи.

Сърцето ми замира.

Знам, че звучи мелодраматично, обаче тъкмо това усещам. Поглеждам купчината монети, извадени от джоба на Маноло Сантяго и го виждам. И някаква ръка бръква в гърдите ми, и стисва сърцето, и то спира да бие.

Правя стъпка назад.

— Какво има, господин Коупланд?

Ръката ми се протяга напред, сякаш чужда. Виждам как пръстите го вземат и вдигат на височината на очите.

Пръстенче. Момичешко пръстенче.

Поглеждам снимката на Джил Перес, момчето загинало в гората заедно с моята сестра. Мисълта ми прескача осемнайсет години назад. И аз си спомням белега.

— Господин Коупланд?

— Покажете ми ръката му — промълвявам аз.

— Моля?

— Ръката му. — Обръщам се към прозореца и соча трупа. —
Покажете ми проклетата ръка.

Йорк дава знак на Дилън. Дилън натиска бутона на интеркома.

— Искате да видите ръката на човека.

— Коя от двете? — пита жената от моргата.

И двамата ме поглеждат.

— Не знам — отвърщам. — Най-добре и двете.

Гледат ме объркани, но жената се подчинява. Чаршафът е
отметнат надолу.

Гърдите са гъсто обрасли. Той е наедриял, наддал е поне
петнайсет кила от онова време, но не това е изненадващото. Променил
се е. Всички сме така. Но не това ме интересува. Търся с поглед
ръката, неравния белег.

И той е там.

Върху лявата ръка. Не си поемам рязко дъх или нещо подобно,
прието за подобни случаи. Сякаш отведнъж издърпват част от моя свят
и аз оставам като парализиран, без да мога да направя каквото и да
било. Просто стоя.

— Господин Коупланд?

— Познавам го — казвам аз.

— Кой е той?

Посочвам снимката върху изрезката:

— Името му е Джил Перес.

[1] Ню Джърси. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Някога професор Люси Голд, доктор на науките както по английска филология, така и по философия, обичаше приемните часове.

Те дават възможност да застанеш лице в лице със студентите и наистина да ги опознаеш. Харесва ѝ, когато седналите отзад тихи води, ония дето усърдно записват, свели ниско чела над масата, сякаш им диктуват, същите които носят косите си спуснати отпред като защитно забрало, когато почукат на вратата с вдигнат към нея поглед, за да разкрият онова, което тежи на сърцата им.

Най-често обаче, както е и сега, студентите-посетители са от средите на подмазвачите, на ония, които са убедени, че оценките им зависят най-вече от външно изявения ентусиазъм, от продължителността на времето, през което съумяват да се набиват в очите на преподавателя, сякаш битността на екстроверт не се възнаграждава достатъчно сама по себе си в тази страна.

— Професор Голд — обажда се момиче на име Силвия Потър. Професорката си я представя малко по-млада, може би в средното училище. Положително е от вида на досадниците, пристигнали сутринта преди важен тест с висок хленч заради това, че сто на сто ще пропаднат, след което самодоволно предават отличната си работа много преди другите, за да трупат червени точки през остатъка от определеното време.

— Да, Силвия?

— Искам само да ви кажа, колко много ме развълнуваха онези стихове на Йейтс^[1], които ни четохте днес. Самите думи и начинът, по който умеете да използвате гласа си, толкова е изразително. Като при професионална актриса...

На професорката ѝ идва да каже „лъжи-мажи“, но продължава да се усмихва. Не е лесна работа тая. Поглежда без нужда часовника си, а после се чувства като лайно заради това. Силвия е просто една крайно амбициозна студентка. Това е то. Всички ние намираме начини да се

вместим, да се приспособим и да оцелеем. Методите на Силвия са, може би, по-мъдри и по-малко самоунищожителни от тези на повечето останали.

— Много ми хареса и задачата за написване на част от дневник.

— Радвам се.

— Избрах си като тема... ами за... първия ми път, нали разбирате...

Люси кимва:

— Тези опуси остават тайни и поверителни, знаеш това.

— Добре. — Сега поглежда надолу и Люси се учудва. Силвия не е от ония, които свеждат поглед.

— След като ги прочита всичките — обажда се Люси, — ако желаеш, можем да обсъдим твоята работа отделно. На четири очи.

Главата си остава сведена.

— Силвия?

Гласът на момичето е съвсем тих:

— Добре.

Приемният час свършва и Люси иска да си върви. Проговаря отново, като се мъчи да не прозвучи неискрено:

— Искаш ли да поговорим за това сега?

— Не.

Силвия остава със забит в пода поглед.

— Добре тогава — отвърща Люси, като поглежда демонстративно часовника на ръката си. — Имам преподавателска среща след десет минути.

Силвия не помръдва.

— Благодаря ви, че ме приехте.

— За мене бе удоволствие.

Силвия сякаш иска да каже още нещо. Но не го прави. Пет минути по-късно Люси наблюдава от прозореца правоъгълния двор. Силвия се появява от изхода на сградата, обърсва лице вдига високо чело и налага изкуствена усмивка върху лицето си. Тръгва бързо напред. Люси гледа как маха с ръка на познати, навлиза в някаква група и се превръща в неразличима точица от множеството.

Люси се извърща. Съзира отражението си в огледалото и не остава доволна от видяното. Дали това момиче не я помоли за помощ?

Много е вероятно, Люсенце, а ти не се отзова. Браво на тебе, супер си.

Сяда зад бюрото и дърпа най-долното чекмедже. Водката е на мястото си. Хубаво нещо е водката — не мирише.

Вратата на кабинета се отваря. Влезлият има дълги и черни, затъкнати зад ушите коси, както и няколко обеци. Небръснат е по модата на застаряващите момчета от някой музикален състав. По средата на брадичката му стърчи сребърно кабърче, гледа пренебрежително, висналите му панталони едва се държат на обточен с метални пулове колан, а татуировката на шията му повелява: „Множете се редовно“.

— Ей ти — обажда се новодошлият, като ѝ отправя най-лъчезарна усмивка, — вдигаш го до небето.

— Благодарско, Лони.

— Не, не, истина ти казвам. Вдигаш го страхотно.

Макар и на нейните години, Лони Бъргър ѝ е заместник. Той е вечен роб на образованието. Постоянно гони нова степен, не си подава носа от района на университетския град, а около очите му се преплитат издайнически бръчици. На Лони е дошла до гуша благопристойната сексуална дивотия, насаждана в градчето, и дава мило и драго, за да престъпи установените норми, като налита на всяка изпречила се на пътя му жена.

— Трябва да носиш нещо, което да показва повече. Може би един от ония сутиени, дето повдигат високо гърдите — добавя Лони.
— Така момчетата ще внимават повече в час.

— Тъкмо това си мислех.

— Сериозно, шефке, кога за последно си забърсвала някого?

— Вече става осем месеца, шест дена и към — Люси поглежда часовника — четири часа.

Той се засмива:

— Будалкаш ме, а?

Тя го гледа безизразно.

— Разпечатвах дневниците.

Тайните и анонимни дневници.

Тя води клас, известен в университета под названието „Креативно разсъждение“, нещо като комбинация от авангарден психологически травматизъм с творческо писане и философия. Люси е

луда по своя предмет. Последно задание: всеки студент трябва да напише съчинение върху някой особено силно травмиращ случай в своя живот, нещо, което не би споделил при нормални условия с когото и да било. Без имена. Без оценки. Ако анонимният автор даде изрично разрешение в края на творбата си, тя може да бъде прочетена от Люси пред всички, за да се подложи на обсъждане, но личността на студента пак си остава неразкрита.

— Започна ли да ги четеш? — пита тя.

Лони кимва и заема креслото, в което преди броени минути е седяла Люси. Просва крака връз бюрото пред себе си.

— Както обикновено.

— Лека еротика?

— Бих казал по-скоро меко порно.

— Каква е разликата?

— Да пукна, ако знам. Споменах ли ти за моето ново парче?

— Не си.

— Самата прелест.

— Тъхъ.

— Сериозно ти казвам. Сервитьорка. Най-възхитителния задник, на който съм попадал някога.

— И поради каква причина трябва да чуя този отчет?

— Ревнуваш ли?

— Ми да — отвърща Люси. — Това ще да е. Я ми дай дневниците, ако обичаш.

Лони подава няколко. И двамата се заравят в тях. След пет минути Лони клати глава.

— Какво има? — пита Люси.

— По на колко години са повечето от тях? — пита мъжът. — Може би двайсет, нали?

— Именно.

— Всичките им сексуални изстъпления траят поне по два часа.

Люси се усмихва.

— Творческо въображение.

— По толкова ли откарваха мъжете от твоята младост?

— Те и сега не могат по толкова.

Лони вдига вежди.

— Това е така, защото си извънмерно страстна. Не могат да се контролират. Ти си виновна, да знаеш.

— Хм. — Тя потупва долната си устна с гумичката в края на молива. — Не за пръв път пееш тая песен, нали?

— Трябва ли ми нова според теб? Какво ще кажеш за „Никога не ми се е случвало досега, кълна се“?

Люси изпръхтява.

— Не става. Предложи друго.

— Майната му.

Продължават да четат. Лони подсвирва с поклащане на глава.

— Май сме пораснали в неподходяща епоха.

— Без съмнение.

— Люске? — Той поглежда над ръба на листовете. — Наистина трябва да опиташ.

— Тхъ.

— Винаги съм насреща, знаеш. Без ангажименти.

— Ами госпожица Сервитърска Прелест?

— Не сме обвързани.

— Разбирам.

— Предлагам чисто физиологически акт. Взаимно прочистване на органите, ако правилно ме разбираш.

— Млъквай, чета.

Той схваща намека. След половин час тишина Лони се изправя и пак я поглежда.

— Какво сега?

— Прочети това — отвърща той.

— Защо?

— Просто го прочети.

Люси свива рамене и оставя четивото си — поредна история на момиче, което се напило с новия си приятел и цялата работа завършила с тройка. Тя е прочела много истории за тройки, но нито една без участието на алкохол.

Минута по-късно забравя всичко това. Забравя, че живее сама, че не са ѝ останали истински близки, че е преподавателка в колеж, че се намира в кабинета си над двора, както и че в него е седнал Лони. Люси Голд отлита, а мястото ѝ заема по-млада жена, момиче всъщност, и с

друго име. Момиче, стъпило на прага на зрелостта, но все още сто процентово момиче:

Това стана, когато бях на седемнайсет. На летен лагер. Работех като ВГ. Ще рече „възпитател на група“. Мястото получих без усилия, понеже лагерът е собственост на моя баща...

Люси спира за миг. Поглежда титулната страница. Име, разбира се, липсва. Работите са изпратени по имейл. Лони ги е разпечатал. Предполага се, че няма как да се разбере кой студент какво е изпратил. Това е част от гаранцията. Не рискуваш дори да оставиш отпечатьци. Просто натискаш клавиш за анонимно изпращане.

Най-хубавото лято през моя живот. Поне беше преди онази последна нощ. Дори днес си давам сметка, че никога вече няма да преживея подобно нещо. Звучи нелепо, нали? Но аз знам, сигурна съм: никога вече няма да бъда така щастлива. Никога. Сега и усмивката ми е различна. Потъжна. Сякаш е счупена и аз не мога да я залепя.

Влюбена бях в едно момче през онова лято. Тук ще го назова „П“. С година по-голям от мен, помощник-възпитател. В лагера бе с цялото си семейство. И сестра му работеше там, а баща му бе лагерен лекар. Но аз почти не ги забелязвах, защото в мига, в който зърнах „П“, стомахът ми се сви на топка.

Знам какво си мислите. Поредния тъп летен роман. Но не бе това. И сега ме ужасява мисълта, че никого няма да обикна така, както обичах него. Звучи глупаво. Така би казал всеки. Може би с право. Не знам. Още съм толкова млада. Но не ми изглежда така. Струва ми се, че получих единствен шанс в живота и го пропилях.

В сърцето на Люси бавно се отваря рана, която започва да се разширява.

Една нощ отидохме в гората. Не бе позволено. По този въпрос съществуваше категорична забрана. Никой не познаваше правилата по-добре от мене. Прекарвах летата си тук откакто навърших девет години. Тогава баща ми купи лагера. А „П“ бе на „нощно“ дежурство. Като дъщеря на директора имах достъп навсякъде. Хитро, нали? Две влюбени деца, за които се предполага, че охраняват съня на останалите. Дръжки!

Отначало той не искаше да тръгне, но аз знаех как да го подмамя. Сега съжалявам, естествено. Но го направих. И ето, ние тръгнахме към гората. Сам самички. Гората е огромна. Ако сбъркаш пътя, можеш да си останеш в нея за вечни времена. Чувала съм истории за деца, загубили се и останали завинаги там. Според някои те още се въртят наоколо и живеят като диви животни. Според други те са загинали, а може и по-лошо. Знаете какво се разправя около лагерните огньове.

Аз винаги се присмивах на подобни истории. Хич не ме беше страх. А сега ме втриса само като си помисля за това.

Вървахме и вървахме. Аз познавах пътя. „П“ ме държеше за ръка. Толкова е тъмно в гората. На повече от три метра пред себе си нищо не виждаш. Доловихме шумолене и разбрахме, че в гората има и друг. Аз се смразих, но ясно си спомням как „П“ се засмя в тъмнината и някак особено поклати глава. Разбирате ли, единствена причина за лагерниците да се срещат в гората бе... ами това си е лагер за съвместно обучение на момчета и момичета. Има момчешка спалня и момичешка, а тази залесена ивица ги разделяше. Сами се сещайте.

„П“ въздъхна и каза:

— Най-добре е да проверим. — Или нещо подобно — не помня точните му думи.

Но аз не исках. Щеше ми се да си останем сами.

Батерийните на моето фенерче се изхабиха. Ясно помня колко учестено биеше сърцето ми, докато крачехме под дърветата. Ето ме тук в тъмното, ръка в ръка с човека, когото обичам. При неговото докосване се топях цяла. Познато ли ви е това усещане? Когато не можете да останете далеч от своя любим дори пет минути. Когато всяко нещо се поставя в зависимост от него. Каквото и да сторите, ама наистина каквото и да било, веднага възниква въпросът: „А той какво ли ще каже?“ Шантава работа. Чудесно е, но освен това боли. Човек става толкова уязвим и крехък, че направо страх да те хване.

— Шшт — прошепна той. — Спри.

Спираме и двамата.

„П“ ме придърпва зад някакво дърво. Обгръща лицето ми с длани. Той има големи ръце и аз умирам за тяхната ласка. Накланя главата ми назад и ме целува. Усещам целувката с цялото си тяло. Един трепет, който се ражда в сърцето и бързо пълзи навред. Отделя длани от лицето ми. Поставя ръка върху гърдния ми кош, непосредствено до гърдата. Изпълва ме очакване. Започвам да стена високо.

Целуваме се отново и отново. С такава страст! Не сме в състояние да се приближим достатъчно един към друг. Всяка клетка от кожата ми гори. Прокарва ръка под блузката ми. Повече няма да разказвам за това. Забравям и мрака, и шумоленето в леса. Сега си давам сметка. Трябваше да извикаме някого. Да не им позволим да навлязат навътре в гората. Но не го сторихме, а започнахме да се любим.

Толкова бях обзета от онова, което вършихме, че отначало не чух писъка. Мисля, че и „П“ не го чу.

Но виковете следваха един подир друг. Нали знаете как хората описват преживявания пред самата смърт? Бе нещо подобно, само че с обратен знак. Сякаш двамата се бяхме устремили към една прекрасна светлина, а виковете

приличаха на въже, което ни тегли назад против нашата воля.

Той спря да ме целува. И ето го най-ужасното.
„П“ не ме целуна никога повече.

Люси обръща страницата, но нататък няма нищо. Тя вдига рязко глава.

— Къде е останалото?

— Това е всичко. Нали сама каза да изпращат работата си на части, не помниш ли? Това е всичко.

Тя отново поглежда страниците.

— Какво ти е, Люске?

— Нали те бива с компютрите, Лони?

Той пак вдига вежди.

— По ме бива по тънката част.

— Приличам ли ти на разгонена?

— Добре де, добре. Много ме бива с компютрите. Защо?

— Искам да знам кой е написал това.

— Ама...

— Искам да знам — повтаря тя — кой е написал това. Погледите им се срещат. За миг той изучава лицето й.

Люси знае какво е на езика му. Така проваля самата идея. Тук са чели ужасяващи неща, включително за една кръвосмесителна връзка между баща и дъщеря, но никога не са опитвали да проследят автора. Лони се обажда:

— Ще ми кажеш ли за какво става дума?

— Не.

— Но ти искаш от мен да съсипем цялото доверие, което е изграждано години наред.

— Именно.

— Толкова ли е страшно?

Тя само го гледа.

— Е, мътните да ме вземат. Ще видя какво мога да направя.

[1] Уилям Бътлър Йейтс (1865–1939) — ирландски поет, драматург и есеист, Нобелов лауреат за литература от 1923 година —

Б.пр. [↑](#)

ТРЕТА ГЛАВА

— Казвам ви — повтарям аз, — това е Джил Перес.

— Момчето, което е загинало заедно със сестра ви преди двайсет години.

— Очевидно не е загинал — отвърщам. Не мисля, че ми вярват.

— Може да му е брат — намесва се Йорк.

— С пръстенчето на сестра ми?

Идва ред на Дилън:

— То не е нещо изключително. Преди двайсет години такива се срещаха под път и над път. И моята сестра имаше подобен. Подариха ѝ го за шестнадесетия рожден ден, ако не се лъжа. Пръстенът на сестра ви беше ли гравирен?

— Не.

— Значи не можем да бъдем сигурни.

Разменяме по още няколко думи, но всъщност няма много за казване. Не зная какво да мисля. Те казват, че ще поддържат връзка. Ще търсят близки на Джил Перес, за да получат сигурна идентификация. Не знам какво да сторя. Смаян съм, вцепенен и напълно объркан.

Пейджърът и мобилният ми телефон са нажежени. Вече закъснявам за среща с екипа на защитата по най-голямото дело в цялата ми кариера. Двама заможни тенисисти от университетския отбор, жители на шикозното предградие Шорт хилз, са обвинени в изнасилване на шестнайсетгодишна афроамериканка от Ървингтън на име — от името полза никаква — Шамик Джонсън. Процесът вече върви. Спрян е поради процесуални причини и аз възнамерявам да сключа сделка относно размера на присъдата със защитата, преди да започнем цялата работа отначало.

Ченгетата ме откарват до службата в Нюарк. Знам, че колегите от противната страна ще приемат закъснението ми за преднамерено, обаче няма как да поправа стореното. Когато влизам в кабинета си, двамата основни защитници са вече там.

Единият, Морт Пъбън, става на крака и започва да крещи:

— Кучи син такъв! Знаеш ли колко е часът? А!

— Морт, да не си отслабнал?

— Не се ебавай с мен.

— Чакай, чакай. Друго е станало. Порасъл си, нали? Станал си по-висок. Като истинско момченце.

— Върви на майната си, Коуп! Висим тук цял час!

Другият адвокат, Флеър Хикъри, остава неподвижен в креслото, изпружил крака, самата безучастност. Именно той ме интересува. Морт е противен и креслив фукльо. Флеър е адвокатът, от когото се страхувам. Той няма нищо общо с онова, което повечето хора мислят за него. Преди всичко Флеър^[1] — кълне се, че това е истинското му име, но аз храня известни съмнения по въпроса — е гей. Е, добре, голяма работа. Много други адвокати са хомосексуални, но Флеър е хомосексуален хомосексуалист.

Той никога не прави опит да прикрие тази своя особеност в съдебната зала. Напротив, подчертава я.

Сега оставя Морт да повилнее още някоя и друга минута. През това време сплита пръсти и се любува на маникюра си. Гледката видимо го задоволява. Сетне вдига ръка и го прекъсва с грациозно движение на китката.

— Достатъчно — заявява той.

Костюмът му е лилав на цвят. А може би патладжанено морав. Или нещо още по-смахнато. Не ме бива с цветовете. Ризата е в същия тон. Както и вратовръзката. Леко подалата се от горния джоб на самото кърпичка — и тя. Такива са и — мили Боже! — обувките му. Флеър забелязва, че изучавам облеклото му.

— Харесва ли ти? — интересува се той.

— Напомня ми за Барни Джойнс от „Селяндурите“.

Той смръщва вежди.

— Барни Джойнс, „Селяндурите“ — повтаря с нацупени устни.

— Няма ли да ме сравниш с някой още по-изтърган естраден персонаж?

— Всъщност мислех си за онова оранжево същество от „Телетъбис“, но не мога да си спомня името му.

— Тинки-Уинки. Но и това е изтъркано. — Скръства ръце с въздишка. — Е, след като сме се събрали всички в този очевиден

хетеросексуално подреден кабинет, дай да пуснем нашите клиенти по живо, по здраво, та да продължим и ние да си гледаме работата.

Втренчвам поглед в очите му.

— Те са го сторили, Флеър.

Той няма намерение да отрича.

— Наистина ли ще изправиш тази побъркана проституираща стриптийзърка пред съдебното жури?

Понечвам да защита момичето, но той вече е запознат с фактическата обстановка.

— Да.

Флеър прави опит да сдържи усмивката си.

— Ще я направя на пух и прах — обещава той.

Замълчавам.

Като нищо ще я направи. Няма съмнение по въпроса. Това му е номерът. Може да върти и суче, както си ще, а накрая всички го харесват. Виждал съм го с очите си. Нормално е да се допусне, че поне част от членовете на журито са хомофоби, които ще го ненавиждат или ще се страхуват от него. Нищо подобно. На жените обикновено им се иска да отидат на пазар с него и му разкажат за недостатъците на своите съпрузи. Мъжете го намират така безопасен, че през ум не им минава възможността да ги манипулира.

Готвя се за решителна схватка.

— Какво предлагате? — питам аз. Флеър се усмихва.

— Изнервен си, нали?

— Просто се мъча да отърва една жертва на изнасилване от вашите издевателства.

— От моя страна? — Той полага длан върху гърдите си. — Обиден съм.

Не откъсвам безизразен поглед от него. В това време вратата се отваря. Влиза Лорън Мюз, главният ми следовател. Тя е на моя възраст, към средата на трийсетте, и е разследвала убийства още при предшественика ми Ед Стейнбърг.

Лорън сяда, без да обели дума или да направи някакъв жест.

Обръщам се към Флеър:

— Та какво предлагаш?

— За аперитив — започва противникът — искам госпожица Шамик Джонсън да се извини заради това, че е опетнила репутацията

на две прекрасни, почтени момчета.

Отправлям му остър поглед.

— Но в крайна сметка, ще приемем и само оттегляне на всички обвинения.

— Сънувай нататък.

— Коуп, Коуп, Коуп. — Флеър клати глава и цъка с език.

— Казах не.

— Голям сладур си, когато се правиш на мъжкар. Но сигурно вече са ти го казвали. — Флеър поглежда към Лорън Мюз и на лицето му се изписва изумление. — Мили Боже! Какво си навлякла?

Мюз се изправя в креслото.

— Какво имаш предвид?

— Гардероба ти. Приличаш на героиня от телевизионна боза със заглавие „Мода за полицайки“. Господи! Ами тези обувки...

— Много са ми дори удобни — заявява Мюз.

— Сладка моя, модно правило номер едно: Словата „обувки“ и „удобни“ никога не бива да присъстват в едно и също изречение. — Без каквато и да било пауза, Флеър се обръща към мен: — Клиентите ни настояват за обвинение в нарушаване на обществения ред и налагане на изпитателен срок.

— Не.

— Мога ли да ти кажа само две думи?

— И те ще бъдат „обувки“ и „удобни“, така ли?

— Не, опасявам се, че става дума за нещо по-скъпо на сърцето ти: Кал и Джим.

Той млъква за момент. Поглеждам Мюз. Тя се размърдва в креслото си.

— Тези две късички имена — продължава Флеър с меден глас. — Кал и Джим. Сещаш ли се, какво имам предвид, Коуп?

Аз не захапвам стръвта.

— В показанията на твоята така наречена изнасилена... Чел си ги, надявам се? Та там ясно и категорично се твърди, че изнасилвачите се казват Кал и Джим.

— Това нищо не означава — отвърщам аз.

— Ще видим, ще видим. А сега много внимавай, защото това е от огромно значение за твоя случай: имената на нашите клиенти са Бари Маранц и Едуард Дженрът. А не Кал и Джим. Бари и Едуард.

Повтори на глас заедно с мен. Давай, можеш да го направиш. Бари и Едуард. Е, тези две имена звучат ли като Кал и Джим?

Отговаря Морт Робън. При това се хили:

— Не, Флеър, изобщо не звучат.

Аз мълча.

— Разбираш ли, това са показанията на твоята уж пострадала — продължава Флеър. — Това е наистина прекрасно, нали? Чакай да го намеря. Умирам да прочета това нещо. Морт, при тебе ли е? А, ето го. — Поставя на носа си очила за четене с оформени като полумесец стъкла. Прокашля се и променя глас: — Двете момчета, които го направиха, се казват Кал и Джим.

Той отпуска листовете в скута си и вдига поглед сякаш в очакване на аплодисменти.

— У нея откриха семенна течност от Бари Маранц — обаждам се аз.

— Ах, да, обаче младият Бари — красавец между другото, а ние двамата добре знаем, че това не е без значение, съобщава за доброволен полов акт с превъзбудената госпожица Джонсън, консумиран малко по-рано същата вечер. На всички ни е известно, че Шамик е гостувала в сградата на тяхното братство. Няма спор по този въпрос, нали?

Това не ми се нрави, но няма как да не призная:

— Не, няма спор по този въпрос.

— Всъщност, съгласни сме относно обстоятелството, че Шамик Джонсън е работила там предната седмица като стриптийзьорка.

— Изпълнителка на екзотични танци — поправам го аз.

Той само ме поглежда.

— И онази вечер се върнала. Безплатно. Можем да приемем за безспорен и този пункт, нали? — Не си дава труд да изчака становището ми. — В състояние съм да докарам в залата пет или шест момчета, които ще докажат, че момичето се е държало повече от приятелски с Бари.

— Виж какво, Коуп, имал си подобни случаи и друг път. Тя се съблича за пари. Непълнолетна е. Промъква се на това колежанско празненство в мъжко общежитие. Заковава я красиво и богато момче. След това я зарязва или не ѝ се обажда, или каквото там се е случило. Тя се вбесява.

— И получава цял куп синини — допълвам аз. Морт стоварва юмрук върху масата и заявява:

— Момата просто очаква богата плячка.

— Не сега, Морт — обажда се Флеър.

— Зарежи тия работи. Играта е ясна за всички ни. Преследва ги, защото са фрашкани с мангизи. — Морт ми отправя един от най-твърдите си погледи. — Нали ти е известно, че курвата си има досие? Шами-и-к — процежда подигравателно името ѝ той, а това ме дразни — се е обзавела вече и със защитник. Който иска да съсипе нашите момчета. Кравата се готви за богат улов. Това е цялата работа. Богат улов, да пукне дано!

— Морт — обаждам се аз.

— Какво?

— Мълчи, когато възрастните разговарят.

Адвокатът се хили саркастично.

— И ти си същата стока, Коуп.

Изчаквам.

— Единствената причина да ги гониш така се крие в тяхното богатство. И това ти е добре известно. Същата помия — богатashi срещу беднячка — изливаш и в медиите. Не отричай. И знаеш ли кое е гнилото в цялата работа? Знаеш ли с какво ме нервираш?

Преди малко дразнех един, сега изнервям друг — чудесен ден, няма що.

— С какво, Морт?

— В нашето общество това е общоприето — съобщава той.

— Кое е общоприето?

— Да се ненавиждат богатите. — Морт вдига ядосан ръка към тавана. — Непрекъснато това се чува. „Мразя го, толкова е богат“. Виж само случая с „Енрон“, а и другите корпоративни скандали. Днес това е умишлено насаждан предразсъдък — да се мразят богатите. Ако ми хрумне някой ден да заявя: „Чуйте ме всички! Аз мразя бедните!“, начаса ще ме разпнат на кръст. Богатите обаче можеш да ругаеш колкото ти душа иска. Всички разполагат с правото да мразят безнаказано богатите.

Поглеждам го с интерес.

— Може би трябва и те да си спретнат помощни организации.

— Заври си го, Коуп.

— Не бе, сериозно ти казвам. Тръмп, Бил Гейтс и останалите от същата черга. Организация за закрила. Точно от това имат нужда. Може да се започне с телевизионен дебат или нещо подобно.

Флеър Хикъри се надига от мястото си. Театрално, разбира се. Почти очаквам да направи реверанс.

— Май приключихме тук. Ще се видим утре, хубавецо. И с теб.
— Поглежда към Лорън Мюз, отваря уста и безмълвно потръпва.

— Знаеш ли какво, Флеър? — обаждам се аз.

Той ме поглежда.

— Тая история с Кал и Джим само доказва, че тя говори истината.

— И как точно го доказва? — пита опонентът ми с усмивка.

— Твоите момчета са хитреци. Наричали са се с тези имена, за да ги запомни момичето.

Той вдига вежди.

— И се надяваш това да мине?

— Че защо иначе ще съобщи тези имена?

— Моля?

— Ами, ако Шамик искаше да изпържи твоите клиенти, защо да не използва истинските им имена? Защо да измисля някакви си Кал и Джим? Нали си чел показанията. „Обърни я насам, Кал“. „Задръж я така, Джим“. „Уха, Кал, това май й харесва“. — Свивам рамене. — За какво й е да измисля всичко това?

Морт захапва:

— Защото е алчна за пари курветина и е тъпа като гъз, ето защо.

Ясно ми е обаче друго. Печеля точка в очите на Флеър.

— Няма никакъв смисъл — казвам му аз в заключение.

Той се накланя към мен.

— Работата е там, Коуп, че не е нужно да има. Знаеш добре, че е така. Може да си прав. Може да няма никакъв смисъл. Това обаче предизвиква объркване, нали така? А объркването води подире си моя най-голям любимец, Негово величество Съмнението. — Усмива ми се. — Имай си твоите веществени доказателства. Не възразявам. Само че я ми докарай своята хубавица в съдебната зала. Ще има шах и мат. И двамата сме убедени в това.

Отправят се към вратата.

— До скоро, приятел. Ще се видим в съда.

[1] Думата означава „елегантност“ — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Известно време и двамата с Мюз мълчим.

Кал и Джим. Тези имена ни съсипват.

Длъжността на старши следовател почти винаги се заема от някой мъжага — професионалист и грубиян, донякъде поизхабен от видяното през годините, с голямо шкембе и астматичен дъх, навлякъл износен шлифер. Работата на един такъв мъжага е да насочва простодушния областен прокурор, политическа фигура като мен, през лабиринта на съдебната система.

Лорън Мюз е висока около метър и петдесет и тежи колкото среден четвъртокласник. Моят избор предизвика някои гадни реакции от страна на професионалната гилдия, но аз си имам лични правила: предпочитам да вземам на работа самотни жени над определена възраст. Те работят по-усърдно и проявяват по-голяма лоялност. Знам, знам, но все пак това се оказва почти винаги така. Намерете си една самотница над тридесет и три и ви гарантирам, че тя ще живее единствено заради кариерата си и ще ви отдаде време и вяност, каквито никоя омъжена с деца не може да си представи дори.

Освен това Мюз е невероятно талантлив следовател. Обичам да обсъждам нещата с нея. Бих казал „да ги анализирам“, но знам, че звучи превзето. В момента тя изучава пода.

— Какво си мислиш? — питам аз.

— Наистина ли обувките ми са толкова грозни?

Гледам я в очакване.

— Казано с две думи — продължава тя, — ако не изясним тая работа с Кал и Джим, можем да честитим на защитата.

Впервам взор към тавана.

— Какво има? — пита Мюз.

— Тия две имена.

— Какво за тях?

— Защо? — питам за стотен път. — Защо Кал и Джим?

— Де да знаех.

— Разпита ли отново Шамик?

— Да. Повтаря едно и също до полуда. Наричали се точно така. Май имаш право. Нарочно са го направили, за да прозвучи цялата история като бълнуване.

— Но защо точно тези имена?

— Чиста случайност навярно.

Смръщвам вежди и казвам:

— Нещо ни се изплъзва, Мюз.

— Знам.

Винаги съм се справял много добре с разпределянето на моя свят. Всички го правим, но аз съм особено добър. Способен съм да създам напълно отделни сфери в него. Мога да се вместя в една от тях, като не допускам никакво смесване с която и да било друга. Мнозина се питат как така гангстерът от екрана може да проявява такава кръвожадност навън и да излива толкова много любов у дома. За мен това е напълно ясно. И аз го мога.

Не че се гордея с това. Не е кой знае каква придобивка. Предпазва от някои неща, това е истина, но аз познавам и обратната страна на медала.

В течение на последния половин час не спирам да отпъждам някои натрапчиви мисли: Ако Джил Перес е бил жив през всички тези години, къде е бил? Какво точно е станало в гората през онази нощ? И, разбира се, основният въпрос: щом той е оцелял при тогавашните ужасни обстоятелства... Дали и сестра ми не е останала жива?

— Коуп — обаждат се Мюз, — какво има?

Ще ми се да й кажа. Но не му е сега времето. Трябва най-напред да подредя собствените си мисли. Да поставя всяко нещо на мястото му. Да се убедя, че оня труп наистина е на Джил Перес. Изправям се и я доближавам.

— Кал и Джим — казвам аз. — Непременно трябва да разберем какво се крие зад всичко това. И то бързо.

Сестрата на жена ми, Грета, и нейният съпруг Боб живеят в Макменшън на една новозастроена сляпа улица, която е почти точно копие на всяка друга новозастроена сляпа улица в Северна Америка. Парцелите са прекалено тесни за издигнатите сред тях тухлени грамади. Те са с различни форми и фасади, но въпреки това изглеждат

абсолютно еднакви. Всички са разкрасени с желание да изглеждат по-стари, но това прави вида им още по-нелеп.

С Грета се запознах преди да срещна жена си. Майка ми ни напусна, когато няхах още двацет години, но аз добре помня нещо, което ми каза месеци преди Камил да изчезне в онази гора. Бяхме сред най-бедните в нашия космополитен град. Имигранти, пристигнали от някогашния Съветски съюз, когато аз съм на четири, а Камил на близо три години. Началото е добро — пристигаме като герои, но нещата бързо тръгват надолу.

Живеем на последния етаж в трифамилна сграда в Нюарк, макар училището ни да е разположено в Уест Ориндж. Баща ми, Владимир Копински („американизиран“ е фамилията си на Коупланд), бивш ленинградски лекар, не може да получи разрешение за работа по професията си в тази страна. Преквалифицира се в строителен бояджия. Майка ми, крехка красавица на име Наташа, горда някога, високо образована дъщеря на университетски професор, заема поредица слугински длъжности в богати семейства от Шорт Хилз и Ливингстън, без да остане задълго на която и да било от тях.

В онзи особен ден Камил се завръща от училище и обявява закачливо, че едно от богаташките момичета в града ми е хвърлило око. Майка ми е приятно изненадана.

— Ще трябва да я поканиш да излезете — казва ми тя.

Правя гримаса.

— Ти виждала ли си я?

— Да.

— Тогава какво? — продължавам аз като шестнайсетгодишен, какъвто и съм. — Истинска крава.

— Има стара руска поговорка — възразява майка ми, вдигнала пръст нагоре, за да подчертае значението на думите си. — Красотата на момичето е голяма колкото купчината пари, върху която е седнало.

Тази мисъл първа минава през главата ми, когато се запознавам с Грета. Нейните родители — мои бивши тъст и тъща и, доколкото мога да се ориентирам в роднинските връзки, все още дядо и баба на моята Кара — не си знаят парите. Моята съпруга също. Всичко е на името на Кара. Аз съм изпълнител на завещанието. Двамата с Джейн сме обсъждали надълго и широко на каква точно възраст щерката да получи пълни права над имуществото си. Не е добре да се сдобие

човек с подобно богатство на млада възраст, но пък от друга страна то си е нейно.

Моята Джейн прояви дяволска практичност, след като докторите ѝ прочетоха смъртната присъда. Нямах сърце да я слушам. Човек може много да научи от някой близък, когато му предявят последната сметка на този свят. Установих, че жена ми обладава удивителна нравствена сила и храброст, каквито не бях подозирал, докато бе жизнена и здрава. Убедих се също така, че аз не притежавам нито едното, нито другото.

Кара и Мадисън, племенницата ми, играят върху алеята за автомобили. Дните започват да стават по-дълги. Мадисън е седнала на асфалта и чертае с подобни на пури тебешери. Собствената ми щерка кара една от онези моторизирани мини-коли, дето са последен писък на модата сред обществото на шестгодишните. Децата, които ги имат, изобщо не поглеждат към тях. Интерес представляват единствено за гостенчетата, пристигнали за детско парти. Господи, как ненавиждам този термин.

Излизам от колата и се провиквам:

— Ей, деца!

Изчаквам двете шестгодишни дечица да оставят заниманията си, да се втурнат към мен и да ме даруват с щедри прегръдки. Има да чакам. Мадисън поглежда насам, но целият ѝ вид изразява безразличие, по-голямо от което може да се постигне само посредством мозъчна операция. Собствената ми дъщеря се прави, че не ме чува. Кара върти джипа с подходящи за куклите Барби размери в кръг. Акумулаторът на тези играчки се изтощава бързо и електрическото возило едва претака със скърцане и скорост по-малка от онази, с която чичо Морис бърка в джоба, преди да плати нещо.

Грета отваря вратата с мрежа против насекоми.

— Здравсти!

— Здравсти — викам аз. — Как мина остатъкът от атлетическото шоу?

— Не се тревожи — отвръща Грета, засенчила очи с длан в нещо като военен поздрав. — Всичко съм записала на видео.

— Хитро.

— Та какво искаха онези ченгета?

Свивам рамене и казвам:

— Нищо особено. По работа.

Номерът не минава, но тя не настоява.

— Раницата на Кара е вътре.

Тя оставя вратата да хлопне зад гърба ѝ. Наоколо се въртят работници. Боб и Грета инвестират в плуven басейн с подходящо обкръжение. Замислят го от няколко години, но изчакват Мадисън и Кара да поотраснат, та да не представлява опасност за тях.

— Хайде — обръщам се към щерката аз, — трябва да си вървим.

Кара ме пренебрегва отново, като се прави, че жуженето на розовия кукленски джип блокира напълно слуховите ѝ възможности. Мръщя се и тръгвам към нея. Кара е изумителен инат. Ще ми са да кажа „като майка си“, но моята Джейн бе най-търпеливата и разбрана жена на света. Направо да се чуди човек. У децата съзираме както лоши, така и добри страни. Лошите у Кара са явно плод на бащиния ген.

Мадисън оставя тебешира на земята.

— Хайде, Кара.

Кара и на нея не обръща внимание. Мадисън ме поглежда с разбиране и пуска една от онези превзети детски въздишки.

— Здравсти, чичо Коуп.

— Здравсти, сладурано. Добре ли си поиграхте?

— Не — отвърща Мадисън в поза на амфора. — Кара никога не играе с мен. Само с играчките ми.

Опитвам се да проявя разбиране. Грета се показва с раничката в ръка.

— Домашните сме ги направили — съобщава тя.

— Благодаря.

Тя махва пренебрежително с ръка.

— Кара, миличка, баща ти е тук.

Нула внимание и този път. Усещам назряването на скандал. И това ще да е от таткото. В представите на нашето управлявано от духа на Дисни общество отношенията между овдовял баща и осиротяла дъщеря са пълна идилия. Погледайте малко филми като „Малката русалка“, „Красавицата и Звяра“, „Малката принцеса“, „Аладин“ и ще разберете какво имам предвид. Да нямаш майка във филмите изглежда много шик, което си е чиста перверзия, ако се замисли човек. Да нямаш майка в истинския живот е навярно най-жестокото нещо, което може да сполети едно момиченце.

Правя се на строг:

— Кара, тръгваме си веднага.

Лицето ѝ е сурово и аз се готвя за сблъсък, но по някакво чудо боговете се намесват. Кукленският акумулатор сдава напълно багажа. Розовичкия джип спира. Кара прави опит да го прибута още малко с крака, но возилото не помръдва. Кара въздъхва, измъква се от джипа и поема към колата.

— Кажй „довиждане“ на леля Грета и братовчедка си.

Казва го с глас така прегракнал, че би предизвикал завистта на всеки пубер.

У дома моментално включва без разрешение телевизора, за да гледа епизод от „Готованеца Боб“. Имам усещането, че този сериал върви денонощно без прекъсване. Дали пък някоя станция не излъчва само него? Освен това епизодите изглеждат най-много три на брой. Това никак не се отразява върху зрителския интерес.

Понечвам да се обадя, но преглъщам думите. Тъкмо сега предпочитам вниманието ѝ да е ангажирано някъде. Продължавам да си блъскам главата както над случая с изнасилването на Шамик Джонсън, така и над внезапната появява и убийство на Джил Перес. Налага се да призная, че позициите ми в най-големият случай от моята кариера започват да се разклащат.

Заемам се с вечерята. Повечето пъти се храним навън или поръчваме да ни донесат у дома. Имаме си бавачка-иконом, но днес ѝ е почивен ден.

— Искаш ли топли сандвичи с кренвирши?

— Все ми е едно.

Телефонът звъни и аз вдигам слушалката.

— Господин Коупланд? Инспектор Тъкър Йорк на телефона.

— Слушам ви, инспекторе, с какво мога да ви бъда от полза?

— Открихме родителите на Джил Перес.

Усещам как дланта ми стяга слушалката.

— Идентифицираха ли трупа?

— Още не.

— Какво им казахте?

— Без да се обиждате, господин Коупланд, но това не са приказки за телефон. Детето ви си било живо толкова години, а сега хоп, появява се отнякъде и вече е убито.

— Прав сте.

— Говорихме общи приказки. Ще ги докараме тук, за да видим дали можем да получим несъмнено опознаване. Има нещо друго: доколко сте сигурен, че това е именно Джил Перес?

— Доста сигурен.

— Давайте си сметка, че това не е задоволителна степен, нали?

— Давам си.

— Впрочем вече е късно. Двамата с партньора ми приключихме работния ден. Утре заран ще изпратим да докарат родителите на Перес.

— Значи, обаждането ви е чиста проява на любезност?

— Горедолу. Разбирам любопитството ви. Може би няма да е зле и вие да присъствате утре сутринта в случай, че възникнат някои конкретни въпроси.

— Къде?

— Отново в моргата. Искате ли да ви вземем?

— Не, знам пътя.

ПЕТА ГЛАВА

След няколко часа завивам дъщеря си в леглото.

Кара никога не ми създава ядове в това отношение. Имаме си чудесна, твърдо установена практика. Чета ѝ. Не защото всички родителски списания го препоръчват. Правя го, защото дяволски ѝ харесва. Четенето не я приспива никога. Чета ѝ всяка вечер и нито един-единствен път не се е дори леко унесла. Не мога да кажа това и за себе си. Някои книги са ужасяващи. Падам заспал право в леглото ѝ. Тя не ме закача.

Понеже ми е трудно да задоволявам вълчия ѝ апетит към книгите, започнах да ги набавям на звукозапис. Най-напред чета аз, а после тя има право да изслуша едната страна на касетата — обикновено три четвърти час, преди да затвори очи за сън. Кара разбира тези правила и те ѝ харесват.

Тази вечер ѝ чета Роалд Дал. Очите ѝ са широко отворени. Когато миналата година я водих да гледа театралната постановка на „Цар Лъв“, купих безумно скъпа кукла Тимон. Сега го стиска в ръце. Тимон е също ненаситен слушател.

Привършвам четенето и целувам Кара по бузата. Мирише като бебешки шампоан.

— Лека нощ, тате — казва тя.

— Лека нощ, мишле.

Деца. В един момент приличат на богове в пристъп на ярост, след малко се превръщат в добросърдечни ангелчета.

Включвам касетофона и гася светлината. Слизам в домашния си кабинет и пускам компютъра. Актуалните ми дела се изведени в икони. Натискам тази за случая Шамик Джонсън и задълбавам в документите.

Кал и Джим.

Не може да се каже, че моята пострадала попада в категорията на така наречените любимци на съдебните заседатели. Шамик е на шестнайсет години и има извънбрачно дете. Задържана е два пъти за сводничество, а за притежаване на марихуана — веднъж. Работи като

изпълнителка на екзотични танци по разни частни празненства и да, това е евфемизъм за стриптийз. Човек може да се запита какво е търсила на онова парти. Подобни неща не ме обезкуражават. Дори ми дават нови сили за борба. Не защото обръщам кой знае какво внимание на външната издържаност, а защото съм вътре, ама много навътре в правосъдието. Шамик можеше да е русокоса заместник-председателка на студентски съвет, с къща в ухаещия цветен Ливингстън, а насилниците — чернокожи. Все тая.

Тя е човешко същество, личност. В никакъв случай не заслужава онова, което са й сторили Бари Маранц и Едуард Дженрът. И аз ще ги пратя там, където им е мястото.

Връщам се към първите материали по делото и карам нататък. Сградата на мъжкото общежитие е богаташка, с мраморни колони, гръцки букви по стените, прясно боядисана, с нови килими. Проверил съм телефонните обаждания. Огромно количество. Всяко момче разполага с отделна линия. Да не говорим за мобилните апарати, текстовите съобщения, електронната поща и пейджърите. Един от хората на Мюз е проследил всички изходящи комуникации през онази нощ. Над сто на брой, но нищо не привлича вниманието. Тук са и всички сметки: за ток, вода и портиер, от магазина за алкохол, кабелната телевизия, онлайн услуги, пици по Интернет.

Задръж така.

Замислям се. Спомням си показанията на моята пострадала. Не ми трябва да ги чета. Отвратително е и доста извратено. Двете момчета карат Шамик да прави разни неща, обръщат я в различни пози, като не спират да говорят. Има нещо в това, в това движение насам-натам, във всички тези пози...

Телефонът звъни. Обажда се Лорън Мюз.

— Добри ли са новините? — питам аз.

— Само при условие, че приемаш за вярна поговорката „липсата на новини е добра новина“.

— Не я приемам.

— Ако щеш. Нещо ново при теб? — пита тя.

Кал и Джим. Какво ми убягва, проклет да бъда? То е тук някъде, а не мога да се добера до него. Всеки познава това усещане, когато аха-аха ще изплюе името на боксьора, чийто персонаж е взет за „Рамбо III“ и се върти под самия език. И сега е същото. Просто не мога да се сетя.

Кал и Джим.

Отговорът е някъде тук, но се крие. Крие се в някой мозъчен лабиринт. Проклет да бъда, ако не се докопам до тъпото копеле и не му извия врата.

— Още не — отвърщам аз. — Но да караме нататък.

Рано на другата заран инспектор Йорк седи срещу господин и госпожа Перес.

— Благодаря ви, че се озовахте — казва той.

Преди двадесет години госпожа Перес работеше в лагерната пералня, но след трагедията съм я виждал само един път. Проведена бе среща на родителите — богатите Грийн, още по-богатите Билингъм, бедните Коупланд и още по-бедните Перес — в един луксозен юридически кабинет някъде недалеч от мястото, където седим сега. Процесът се превръща в битка между четирите семейства и собственика на лагера. Семейство Перес почти не проговаря този ден. Само седят и слушат, като оставят другите да леят словесни потоци и да насочват хода на нещата. Спомням си как госпожа Перес стиска с две ръце чанта в скута си. Сега я е поставила върху масата, но двете ѝ ръце отново стискат краищата ѝ.

Настанени са в стая за разпити. По идея на детектив Йорк аз наблюдавам иззад стъкло с едностранна прозрачност. Не иска те да ме виждат. Това е разумно.

— Защо сме тук? — пита госпожа Перес.

Съпругът ѝ е масивен мъж. Ризата му е с един номер по-малка и коремът впива копчетата в илиците.

— Не е лесно да ви отговоря. — Йорк вдига поглед към огледалото и аз си давам сметка, че ме търси несъзнателно. — Така че ще говоря направо.

Очите на господин Перес се свиват. Жена му стисва още по-здраво чантата си. Минава ми през ума беглата мисъл дали пък не е същата отпреди петнайсет години. Да се чуди човек къде ли не отскача съзнанието в подобни моменти.

— Вчера в Манхатън е извършено убийство. В района на Уошингтън Хайтс. Открихме трупа в една алея до 157-ма улица.

Не отделям поглед от лицата им. Съпрузите не трепват.

— Жертвата е мъж, който изглежда да е между трийсет и пет и четирийсет годишен. Висок е сто седемдесет и пет сантиметра, а теглото му е около осемдесет и пет килограма. — Гласът на инспектор Йорк се е върнал към професионалния тембър. — Мъжът е ползвал фалшиво име, така че ни е трудно да установим самоличността му.

Йорк млъква. Класически похват. Да провери дали няма да кажат нещо. И господин Перес го прави:

— Не разбирам какво общо имаме ние с тази работа.

Очите на госпожа Перес се насочват към съпруга, но цялото й тяло остава неподвижно.

— Натам отивам.

Почти виждам колелцата, които се въртят бясно в съзнанието на инспектора. Какъв подход да възприеме? Да започне с вестникарските изрезки, с пръстена, с нещо друго? Представям си, как произнася наум нужните думи, за да разбере в същия миг колко абсурдно звучат. Изрезки, пръстен — те нищо не доказват. Изведнъж даже аз изпитвам известно съмнение. Очаква ни мигът, в който целият свят на семейство Перес ще бъде разпран като стомаха на заклано теле. Добре, че съм отвъд стъклото.

— Доведохме един свидетел, за да опознае тялото — продължава Йорк. — Той смята, че убитият може да се окаже вашият син Джил.

Госпожа Перес затваря очи. Господин Перес застива. Известно време никой не продумва, никой не помръдва. Перес не поглежда жена си. Тя също не отправя поглед към него. Просто седят по местата си, замръзнали, а във въздуха още тегнат последните думи.

— Нашият син бе убит преди двайсет години — промълвя най-накрая господин Перес.

Йорк кимва, но не знае какво да отговори.

— Да не искате да кажете, че най-накрая сте открили тялото му?

— Не. Не мисля. Вашият син е бил осемнайсетгодишен, когато изчезва, нали?

— Почти деветнайсет — обажда се госпожа Перес.

— Този мъж — жертвата, — както вече споменах, е най-вероятно към края на тридесетте.

Господин Перес се обляга назад. Майката все така не помръдва.

Йорк се навежда към тях с думите:

— Тялото на вашия син не бе открито, нали?

— Да не искате да ни кажете...

Гласът на господин Перес заглъхва. Няма желаещ, който да се намеси и заяви: „Да, тъкмо това казваме — вашият син е бил жив през цялото време, през всичките двайсет години, без да се обажда на вас или на когото и да било друг, а сега, когато най-сетне е имало възможност да се съберете с изчезналото си момче, то е просто убито. Така изтича животът, като вода през пръстите, нали?“

— Това е някаква лудост — заявява господин Перес.

— Давам си сметка как звучи...

— Какво ви кара да мислите, че е именно нашият син?

— Както вече казах, имаме свидетел.

— Кой?

За първи път чувам госпожа Перес да проговаря. За малко да приклекна. Йорк се старае да звучи окуражаващо:

— Вижте какво, разбирам, че сте крайно разстроени...

— Разстроени?

И отново бащата.

— Имате ли поне малка представа, какво е това... можете ли да си го представите?

Гласът му пак секва. Жената поставя длан върху ръката му. Поизправя се малко. За миг се извърща към стъклото и аз имам усещането, че ме вижда. Сетне поглежда Йорк и казва:

— Доколкото разбирам, разполагате с тяло.

— Да, госпожо.

— И затова сме тук. Искате да го видим и да кажем дали това е нашият син.

— Да.

Госпожа Перес се изправя. Съпругът ѝ я гледа. Видът му е безпомощен. Сякаш се е смалил.

— Добре — казва жената. — Нека го направим.

Господин и госпожа Перес поемат бавно по коридора.

Следвам ги на дискретно разстояние. Дилън крачи редом с мен. Йорк е с родителите. Госпожа Перес държи главата си изправена. Продължава да притиска здраво чантата към тялото си, сякаш се опасява от крадци. Върви на крачка пред съпруга си. Ако разсъждаваме в патриархален порядък, би следвало да е обратното — майката да падне духом, а мъжът да се опълчи срещу нещастieto.

Господин Перес е силната половина в „уводната“ част. След избухване на бомбата, съпругата поема водещата роля, докато мъжът ѝ сякаш се свива и отпада с всяка следваща крачка.

С изтъркания си линолеум на пода и стени от гладък бетон, коридорът трудно може да добие по-бюрократичен вид в отсъствието на станали от бюрата си за по чашка кафе чиновници. Чувам ехо от звука на стъпките. Господжата носи масивни златни гривни и аз долавям тяхното подрънкване в такт с крачките ѝ.

Когато завиват и се изправят пред оня прозорец, пред който вчера стоях аз, Дилън протяга ръка пред мен, сякаш да ме предпази, както се пази малко дете от удар в предното стъкло на внезапно спряла кола. Ние сме на повече от десет метра отзад, като постоянно се стремим да не попадаме в полезрението им.

Трудно е да се видят техните лица. Господин и госпожа Перес стоят плътно един до друг. Но не се докосват. Виждам как господин Перес свежда глава. Облечен е в син блейзер. Съпругата му носи тъмна блуза с цвят почти като на засъхнала кръв. По нея има много злато. Виждам служителя — този път брадат мъж — да бута количката към витрината. Тялото е покрито с чаршаф.

Когато количката застава на нужното място, брадатият поглежда Йорк. Той кимва. Мъжът отмята чаршафа много внимателно, сякаш под него е скрито нещо чупливо. Не смея да издам звук, но все пак извивам тяло малко наляво. Искam да видя лицето на госпожа Перес, поне част от профила.

Чел съм за жертви на изтезания, които искат да запазят в тайна нещо, каквото и да е, и полагат страхотни усилия, за да не извикат, да не направят гримаса, да не промълвят нещо, за да лишат мъчителите си от каквото и да било удовлетворение. Нещо в израза на госпожа Перес ми напомня за тях. Тя се владее напълно. Приема удара с леко потръпване — нищо повече.

Остава известно време вторачена през стъклото. Аз затаявам дъх. Поглеждам съпруга ѝ. Той е забил поглед в пода. Очите му са влажни. Виждам как потръпват устните му.

Госпожа Перес проговаря, без да отклони погледа си:

— Този мъж не е нашият син.

Тишина. Не съм очаквал това.

— Сигурна ли сте? — пита Йорк.

Тя не отговаря.

— Бил е юноша по онова време — продължава детективът. — Разбрах, че е носел дълга коса.

— Така беше.

— Този мъж е обръснат. Има брада. Минали са много години, госпожо Перес. Моля, не бързайте.

Най-накрая жената с мъка отлепя поглед от трупа. Обръща се към Йорк. Той млъква.

— Това не е Джил — повтаря майката.

Йорк преглъща и поглежда бащата.

— Господин Перес?

Той кимва едва-едва, прокашля се.

— Няма никаква прилика. — Очите му се затварят, а през лицето преминава гърч. — Само...

— Възрастта подхожда — помага му госпожа Перес.

— Не ви разбирам — обажда се Йорк.

— Когато човек загуби сина си по този начин, никога не престава да мисли за него. В спомените ни той си остана завинаги юноша. Ако бе жив обаче, щеше да е на същата възраст като оня здравеняк там. И започваш да се питаш: как ли би изглеждал? Щеше ли да е женен? Да има деца?

— Но сте сигурна, че този човек не е вашият син?

Тя се усмихва по най-печалния начин, който съм имал случай да наблюдавам:

— Да, господине, напълно съм сигурна.

Йорк кимва.

— Съжалявам, задето се наложи да ви водя на това място.

Те понечват да тръгнат назад, когато се обаждам аз:

— Покажете им ръката.

Всички погледи се насочват към мен. Очите на госпожа Перес ме навеждат на мисълта за лазерен лъч. Във въздуха затрептява невидима заплаха, някакво предизвикателство. Господин Перес проговаря пръв:

— Кой сте вие?

Аз гледам съпругата му. Усмивката се връща върху устните й.

— Момчето на Коупланд, нали?

— Да, госпожо.

— Братът на Камил Коупланд.

— Точно така.

— Вие ли извършихте опознаването?

Искам да разкажа за изрезките и пръстенчето, но имам усещането, че времето изтича неудържимо.

— Ръката — промълвявам аз. — Джил имаше същия ужасен белег.

Тя кимва.

— Един от съседите гледаше лами. Оградил ги бе с бодлива тел. Джил умираше да се катери. Бе осемгодишен, когато направи опит да прехвърли оградата и да влезе при животните. Падна и телта се заби дълбоко в рамото му. — Обръща се към съпруга си: — Колко шева му направиха, Джордж?

Сега и Джордж Перес се усмихва печално.

— И така — обажда се Мюз, — какво по-точно търсим?

— Да пукна, ако знам.

— Мислех, че имаш нещо предвид.

— Само вътрешно усещане.

— Я не ме занасяй.

— За нищо на света не бих го сторил.

Продължаваме да ровим.

— Значи — обажда се тя, — на практика претърсваме тая купчина, за да намерим нещо с надпис „Главна улика“, така ли?

— Търсим — отговарям аз — катализатор за развоя на делото.

— Чудесен термин. И как ще катализира?

— Нямам представа, Мюз, но отговорът е скрит тук. Усещам го.

— Добрее — проточва тя с видимо усилие да не вдигне безпомощен поглед към тавана.

И така, ние търсим. Поръчвали са доста често пица. Всяка вечер по осем, директно с кредитни карти. Абонирани са за нормален кабел, както и за втори „горещ“, по който да гледат порно. Блузи за голф с логото на братството на гърба. Същото е щамповано и на топките за голф. Цял тон от тях.

Стараем се да вкараме всичко това в някакъв ред. И аз не знам защо. Хващам една сметка за „горещия“ канал и отбелязвам:

— Евтиния.

— Интернет има грижата да осигурява лесен достъп на масите до всякакви мръсотии.

— Добре е да се знае — подчертавам аз.

— Като създава също така условия за събуждане на по-специални интереси към жени или по-точно жена в нашия случай.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да наема едно лице извън службата.

— Кого?

— Частен детектив на име Сингъл Шейкър. Чувал ли си за нея? Кимвам.

— Чувал съм.

— Няма значение дали си чувал. Виждал ли си я?

— Не.

— Но знаеш?

— Да, бе — отвърщам, — знам.

— Е, няма нищо преувеличено. Телосложението на Сингъл Шейкър ѝ позволява не само да спре камион на пътя, но и да изцъкли погледа на всяка холивудска звезда. И е много добра. Ако някой е в състояние да измъкне нещо от устата на загазили богаташчета от студентско братство, това е именно тя.

— Добре — приемам аз.

Часове по-късно — мога да кажа точно колко — Мюз започва да се изправя.

— Нищо няма да намерим тук, Коуп.

— Май така изглежда.

— Първата ти работа утре е да поработиш с Шамик, нали?

— Да.

Тя се изправя над мен.

— По-добре е да посветиш времето си на това.

Аз козирувам. Вече сме упражнявали показанията пред съдебното жури, но не така интензивно, както може да се очаква. Не искам тя да остави впечатление, че думите и реакциите ѝ не са спонтанни, а резултат от специална подготовка. Имам предвид съвършено различна тактика.

— Ще гледам да изкопча каквото мога.

Поема с тежка стъпка към вратата.

Естел ни приготвя вечеря — спагети с кюфтенца. Тя не е кой знае каква готвачка, но горе-долу става. После завеждам Кара да й купя сладолед — специално угощение. Сега е по разговорчива. Гледам я в огледалото за обратно виждане, омотана с предпазните колани на своето столче върху задната седалка. Когато аз бях дете, имахме право да сядаме отпред. Днес то се добива едновременно с разрешението да пиеш алкохол.

Старая се да следя какво ми говори, но Кара мели невъобразими дивотии, както често правят малките деца. От казаното излиза, че Британи постъпила нечестно с Морган, поради което Кайл я замерил с гъбата и откъде накъде Кайли, не Кайли Г., а Кайли Н., щото в класа има двама Кайли, та защо Кайли отказва да отиде през междучасието на люлките, ако и Киера не отиде? Наблюдавам възбуденото й лице, застинало в строга гримаса като на възрастен. Обзема ме онова всепроникващо усещане. Прокрадва се неусетно. Случва се от време на време с всеки родител. Гледаш рожбата си в някой обикновен момент, не на сцената или когато нанася победен удар с топка или палка, а просто така, само гледаш и внезапно си даваш сметка, че тя е твоя цял живот, а това те плаши и очарова, искаш да задържиш завинаги този миг.

Загубих сестра си. Загубих жена си. А неотдавна загубих и своя баща. И трите пъти успях да се съвзема. Но като гледам Кара, как оживено бърбори, как си помага с ръце и очи, разбирам, че има един удар, след който никога не бих съумял да се изправя.

Спомням си моя баща. В гората. С онази лопата. С разбито сърце. Търси своята дъщеричка. Спомням си мама. Тя избяга. Нямам представа къде е. От време на време ми хрумва да я издирия. Все порядко. Мразих я години наред. Може би още я мразя. А може би, след като сам имам дъщеря, по-добре разбирам болката, през която е трябвало да премине.

Прибираме се у дома, а телефонът звъни. Естел поема детето от мен и аз вдигам слушалката.

— Имаме неприятности, Коуп.

Баджанакът Боб, мъжът на Грета. Председател е на благотворителния фонд „Джейн лекува“. Основахме го с него и жена му, когато моята почина. Имаме множество прекрасни отзиви в печата. Моят жив паметник за прекрасната ми, красива и нежна жена.

Господи, какъв съвършен съпруг трябва да съм бил.

— Какво има?

— Твоето дело за изнасилване започва да ни струва скъпо. Бащата на Едуард Дженрът организира неколцина свои приятели да се откажат от по-нататъшни дарения.

Затварям очи.

— Браво.

— Има и по-лошо. Пуска слухове, че злоупотребяваме със средства от фонда. Кучият син има много връзки. Вече започнаха да ми звънят по телефона.

— Ами покажи им счетоводните книги. Няма да открият нищо нередно.

— Не бъде наивен, Коуп. Ние сме в постоянна надпревара с останалите благотворителни организации за спечелване сърцата и кесиите на дарителите. И най-малкият намек за нещо нечисто ще ни довърши.

— Не можем да направим кой знае какво по въпроса, Боб.

— Знам това. Само че... правим добро за мнозина, Коуп...

— Знам.

— А със средствата хич не е лесно.

— Какво предлагаш?

— Нищо. — Боб се колебае. Обзалагам се, че иска да каже още нещо. И чакам. — Виж какво, Коуп, вашите момчета постоянно сключват сделки, нали така?

— И аз го правя.

— И оставяш някое по-малко зло ненаказано, за да закопчаеш по-голям злосторник, нали?

— Когато се налага.

— Тези две момчета. Чувам, че са свестни деца.

— Не си чул истината.

— Не казвам, че не заслужават наказание, но понякога може да се преговаря. В името на по-значителното добро дело. Фондът се е заел с мащабна програма. Може би това е по-важното добро. Само това искам да кажа.

— Лека нощ, Боб.

— Не се засягай, Коуп. Просто търся начин да излезем от тази каша.

— Разбирам, Боб. Лека нощ.

Затварям. Ръцете ми треперят. Дженрът, този кучи син, ми е вдигнал мерника. Цели се в паметта на моята жена. Тръгвам нагоре по стълбите. Изгарям от яд. Трябва да се овладее. Сядам зад бюрото. Върху него се виждат само две снимки. Едната е на Кара, правена неотдавна в училище. Тя заема централно място.

Втората фотография е върху зърнеста хартия и е запечатала образите на моите Бабушка и Дедушка в старата родина, Русия или — както се наричаше по времето, когато починаха в този необятен Гулаг^[1] — Съветски съюз. Починаха, когато бях съвсем малък, когато още живеехме в Ленинград, но аз още ги помня смътно, особено бялата грива на Дедушка.

Защо ли, често се питам, държа тази снимка на бюрото?

Дъщеря им, тяхната дъщеря ме изостави, нали така? Тъпа история. Поради някаква причина обаче, независимо от свързаната с нея болка, имам усещането, че тази снимка има някаква връзка. Поглеждам я, виждам моите Бабушка и Дедушка и се сецам за житейския лабиринт и семейните проклетия, питам се къде биха могли да се коренят. По-рано държах и снимки на Камил и Джейн. Обичах да ги имам пред погледа си. Носеха ми успокоение. Но това не означава, че правят същото и за дъщеря ми. Не е лесно да намериш верния тон с едно шестгодишно дете. Искаш да му говориш за мама. Искаш да знае за нея, за прекрасния ѝ дух, за това колко много би обичала малкото си момиченце. Искат ти се и да я успокоиш в някаква степен, да я убедиш, че мама гледа отгоре с любов. Но сам не вярвам в това. А искам. Искам да повярвам, че след смъртта ни очаква прекрасен друг живот, че жена ми, моята сестра и баща ни гледат сега усмихнати от небето. Но не мога. И когато го разправам да дъщеря си, имам усещането, че я лъжа. Но го правя така или иначе. Засега всичко това звучи като приказките за Дядо Коледа и Снежанка, нещо временно и утешаващо, но един ден тя ще научи, както винаги се случва, че това е още една неоправдана родителска лъжа. А може и да греша. Може би те наистина се усмихват към нас от небесата и точно в това ще повярва някой ден моята Кара.

Към полунощ най-сетне позволявам на мисълта си да се отправи натам, където ѝ се ще — към сестра ми Камил, към Джил Перес и онова ужасяващо, омагьосано лято. Виждам лагера. Виждам Камил.

Виждам онази нощ. И за първи път от няколко години си позволявам да помисля за Люси.

Печална усмивка отпуска лицето ми. Люси Силвърстейн е първата ми истинска приятелка. Прекарахме вълшебен, подобен на приказка летен роман, който секна през онази нощ. Не ни се удаде възможност да се разделим — ние бяхме брутално откъснати един от друг. Сториха го безскрупулни убийци. Разкъсаха ни в един момент, когато все още бяхме изцяло вплетени един в друг, когато нашата любов — глупава и незряла, каквато се предполага, че е била — продължаваше да избуява и цъфти.

Люси е минало. Сам си заповядах и тя е изтръгната от моя живот. Сърцето обаче не дава пукната пара за подобни заповеди. В хода на годините много пъти съм опитвал да науча какво става с Люси, издирвал съм името и свързани с него обстоятелства, макар да се съмнявам, че в някой момент бих добил куража да я потърся. Така и не успях да открия каквото и да било. Допускам, че след всичко преживяно е имала благоразумието да си смени името. Сигурно е семейна, какъвто бях и аз. Може би е щастлива. Дай Боже.

Отпъждам тези мисли от съзнанието си. Точно сега трябва да мисля за Джил Перес. Отпускам клепачи и се връщам в миналото. Спомням си го в лагера, как щуреем из него, как го удрям на ужим в рамото, а той крещи: „Ядец! Даже не усетих...“.

Виждам го ясно с костеливото му тяло, с торбестите шорти много преди подобни на тях да станат модни, с широка усмивка, която плаче за ортодонтска намеса, с...

Очите ми се отварят. Нещо не е наред.

Отправлям се към приземието. Веднага откривам онзи кашон. Джейн бе побъркана на тема надписване. Забелязвам изискания ѝ почерк. Това ме спира. Почеркът е дяволски интимно нещо. Прокарвам пръсти през надписа. Докосвам буквите и образът ѝ оживява с дебел светлоотразяващ маркер в ръка и капачка от него между зъбите. Тя пише с размах „СЕМЕЙНИ СНИМКИ НА КОУПЛАНД“.

В живота си съм правил много грешки. Но Джейн... тя е великото изключение. Нейната доброта ме направи по-добър и по-силен във всяко отношение. Да, обичах я, имаше страст, но преди всичко тя разполагаше със способността да извлече на повърхността най-доброто в мен. Аз бях невротичен и несигурен в себе си

стипендиант в едно училище, където подобните на мен са редки изключения, и ето я нея, почти съвършено същество, което открива нещо у мен. Как така? Нима е възможно да съм безполезен и незначителен, щом подобно великолепно същество ме обича?

Джейн бе моята твърд. А после се разболя. И скалата ми рухна. Също и аз.

Намирам снимките от онова далечно лято. Няма нито една на Люси. Предвидливо съм изхвърлил всичките преди години. Двамата с Люси имахме любими певци — Кет Стивънс, Джеймс Тейлър, — чиито сладникави мелодии бяха достойни за присмех. Не мога да ги слушам. Все още. До ден днешен. Внимавам да не попадат в компютъра ми. Ако ги чуя по радиото, сменям станцията с мълниеносна бързина.

Прехвърлям снопче снимки от онова лято. Повечето са на сестра ми. Стигам до една, правена три дни преди смъртта ѝ. Дъг Билингъм, нейният приятел. Богаташко момче. Мама го одобряваше, разбира се. Лагерното общество представлява необичайна социална смесица от богати и бедни. Представители на висши и нисши класи се смесват в него като играчи на най-демократичен спортен терен. Това е идея на хипито, което управлява лагера, на умиращия за майтап хипар Айра, таткото на Люси.

Марго Грийн, друго богаташко отроче, блести по средата на снимката. Тя е винаги такава. Красавицата на лагера, която има ясна представа за положението си. Гърдеста блондинка, тя не се укротява дори за миг. Постоянно излиза с различни момчета, поне докато не среща Джил, а за околните простосмъртни Марго е нещо като телевизионна звезда, изпълняваща главната роля в една мелодрама, която всички гледаме със затаен дъх. Гледам я сега и се опитвам да си представя гърлото ѝ прерязано. Затварям за момент очи.

Джил Перес също присъства на тази снимка и точно затова съм тук. Вглеждам се по-внимателно.

Горе се сетих нещо. Аз съм десняк, но когато ударих на майтап Джил, използвах лявата си ръка. Направих го, за да не докосна онзи ужасен белег. Вярно, той бе зараснал, но въпреки това не смеех да го докосна. Сякаш можеше да се отвори и да забълва кръв. Затова използвах лявата си ръка и го ударих по дясното рамо. Присвивам очи.

Забелязвам крайчеца на белега — подава се изпод късия ръкав на блузата.

Помещението се завърта около мен.

Госпожа Перес каза, че белегът е върху дясната ръка. Но в такъв случай би следвало да съм го ударил с дясната, за да попадна в лявото рамо. А аз не постъпих така. Ударих го с лявата. По дясното рамо.

А сега имам и доказателство.

Белегът се намира върху лявата ръка на Джил Перес.

Майка му излъга.

И сега се питам защо.

[1] Государственное управление лагерей (Държавно управление на лагерите) — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

На другата заран пристигам в кабинета си рано. След половин час ще призова Шамик Джонсън, пострадалата, пред съдебното жури. Преглеждам бележките си. Когато часовникът удря девет, не издържам. И се обаждам на инспектор Йорк.

— Госпожа Перес лъже — съобщавам аз.

Той изслушва обясненията ми.

— Лъже — повтаря той. — Не мислите ли, че изразът е малко пресилен?

— Вие как бихте се изразил?

— Може просто да е сбъркала.

— Сбъркала относно това върху коя ръка на собственото ѝ дете има огромен белег?

— Че защо не? Тя и така вече знаеше, че това не е нейният син. Нормално е.

Не мога да приема подобен довод.

— Нещо ново по случая?

— Смятаме, че Сантяго е живял в Ню Джърси.

— Да не би да имате адреса му?

— Не. Но открихме приятелката му. Или поне я мислим за такава. Позната, във всеки случай.

— Как я намерихте?

— Чрез оня празен мобилен телефон. Тя самата се обади.

— И кой е той всъщност? Този Маноло Сантяго?

— Нямам представа.

— Приятелката не ви ли каза?

— Тя го знае само като Сантяго. Впрочем още нещо важно.

— Какво?

— Тялото е местено. Всъщност ние го знаехме от самото начало, но сега разполагаме с потвърждение. Съдебният медик стига до заключението — въз основа на следи от кървене и други глупости, от които нито разбирам, нито пък ме е грижа за тях, — че Сантяго е бил

мъртъв от около час, преди да изхвърлят тялото му. Намерили са и някакви власинки и други неща, които по предварителни данни са от лека кола.

— Значи е бил убит, тикнат в багажник и захвърлен в Уошингтън Хайтс?

— Такава е работната ни версия.

— Имате ли представа за марката на колата?

— Още не. Според нашия човек трябва да е стара. Повече не може да каже, но по въпроса се работи.

— Колко стара?

— Нямам представа. Но не е нова. Оставете ме на мира, Коупланд.

— Мотивиран съм от доста сериозен личен интерес.

— Като отваряте дума за това...

— Какво?

— Защо не се притечете на помощ?

— В смисъл?

— В смисъл, че съм изправен пред заплетен случай. Сега имаме и евентуална връзка с Ню Джърси — там е живял навярно Сантяго. Или най-малкото, приятелката му живее там. А и само там се е срещала с него — в Ню Джърси.

— В моята област?

— Не, струва ми се, че в Хъдзън. А може би в Бъргън. Майната му, нямам представа. Но е достатъчно близо. Нека добавя още нещо в гювеча.

— Цял съм в слух.

— Сестра ви е живяла в Ню Джърси, нали?

— Да.

— Не попада в моята юрисдикция. Вероятно можете да заявите, че е във вашата, макар да не е. Подновете онова старо производство — друг надали ще има желание.

Обмислям предложението. Иска да ме изиграе. В известен смисъл. Надява се да свърша голяма част от черната работа и да му отстъпя славата на успеха. Кое то ме устройва напълно.

— Тая приятелка — обаждам се аз, — как ѝ е името?

— Рая Сингх.

— Ами адреса?

— Ще говорите ли с нея?

— Ако не възразите.

— Стига да не ми пречите на разследването, правете каквото ви хрумне. Но мога да дам малък приятелски съвет.

— Дайте.

— Оня луд, Летния касапин, как му беше името?

— Уейн Стъйбънс — отвърщам.

— Вие го познавате, нали?

— Чели ли сте материалите по делото?

— Тхъ. Здравата са ви притискали, а?

Още си спомням оня шериф Лоуъл с неговото скептично изражение. Разбираемо, естествено.

— Какво имате предвид?

— Само това: Стъйбънс продължава да иска отмяна на присъдата си.

— Той не е обвиняван за първите четири убийства — казвам аз.

— Нямаше нужда от тях. Разполагаха със солидни доказателства във връзка с останалите.

— Знам. И все пак. Той има отношение към случая. Ако това наистина се окаже Джил Перес и Стъйбънс научи, това ще му бъде от полза. Разбирате ме, нали?

Внушава ми, че трябва да си трая, докато установя нещо по неопровержим начин. Ясно. Най-малко от всичко имам желание да помагам по какъвто и да било начин на Уейн Стъйбънс.

Оставяме слушалките. Главата на Лорън Мюз се показва през процепа на вратата.

— Нещо ново за мен? — питам аз.

— Хич. Съжалявам. — Тя поглежда часовника си. — Готов ли си за великия пряк сблъсък?

— Готов съм.

— Хайде тогава. Програмата започва.

— Народът призовава Шамик Джонсън.

Тя се е облекла подчертано консервативно, но без да стига до комична крайност. Улицата обаче все пак бие на очи. Вижда се нейният неизличим отпечатък. Накарал съм я даже да се качи на висок ток. Понякога е нужно да се влияе в определена посока върху мнението на

съдебното жури. А друг път, както е при този случай, единственият шанс е да му разкриеш пълната картина, с всичките ѝ неблагоприятни подробности.

Шамик влиза с гордо вдигната глава. Очите ѝ шарят насам-натам, но не по мошеническият маниер на президента Никсън, а в търсене на посоката, от която ще дойде поредният удар. Гримът ѝ е малко прекален. Но това е от полза. Прави я да изглежда като малко момиче, което се мъчи да се представи за голяма жена.

Някои от моята служба не са съгласни с подобен подход. Но аз съм на мнение, че ако човек се проваля, трябва да го стори, прегърнал истината. Точно това се готвя да направя.

Шамик съобщава името си за протокола, заклева се над Библията и сяда. Аз срещам усмихнат погледа ѝ. Шамик кимва леко, за да ми покаже, че е готова.

— Работите като стриптийзърка, нали?

Подобен дебют — без каквито и да било предисловия — стряска публиката. Неколцина ахват. Шамик примигва. Тя има известна представа за онова, което се готвя да направя в тази зала, но аз умишлено не съм я въвел в подробностите.

— Понякога — отговаря тя.

Отговорът не ми харесва. Изглежда твърде предпазлив.

— Но се събличате срещу заплащане, нали така?

— Мда.

Сега е по-добре. Не оставя място за съмнение.

— В заведения ли се събличате или на частни празненства?

— И двете.

— В кое заведение работите?

— „Розова опашка“. Това е в Нюарк.

— На колко години сте? — продължавам аз.

— Шестнайсет.

— Не трябва ли да сте навършила осемнайсет, за да се занимавате със стриптийз?

— Трябва.

— Как заобикаляте това изискване?

Шамик свива рамене.

— Имам фалшива лична карта, в която пише, че съм на двадесет и една.

— Тоест, нарушавате закона?

— Така излиза.

— Нарушавате ли го или не? — настоявам аз. В гласа ми звънва стоманена нотка. Шамик разбира. Искам да бъде откровена. Искам от нея — простете каламбура със стриптийзъорството — да се разголи напълно. Стоманената нотка е предупреждение.

— Да, нарушавам закона.

Хвърлям поглед към банката на защитата. Морт Пъбън ме гледа така, сякаш съм се побъркал, Флеър Хикъри е долепил длани, а единият му показалец докосва устните. Двамата им клиенти, Бари Маранц и Едуард Дженрът, са в сини блейзери и с преbledнели лица. Не изглеждат нито самодоволни, нито уверени, нито приличат на злосторници. Изглеждат разкаяни, уплашени и много млади. Един циник би казал, че всичко това е постановка, че адвокатите са ги инструктирали как да се държат, как да седят и какво изражение да имат на лицата си. Но аз мисля друго. Само че не допускам тази мисъл да ми повлияе.

Усмивам се на свидетелката си.

— Не сте единствена, Шамик. В сградата на братството, към което принадлежат вашите насилници, намерихме цял куп фалшиви лични документи, с помощта на които притежателите им посещават забранени за тях поради възрастта им заведения. Вие поне нарушавате закона, за да изкарвате прехраната си.

Морт е вече на крака.

— Възраждавам!

— Възражението се приема.

Но, казана дума — хвърлен камък. Няма назад.

— Госпожице Джонсън — продължавам аз, — вие не сте девствена, нали?

— Не.

— Всъщност имате извънбрачно дете.

— Така е.

— На каква възраст е то?

— Петнайсет месеца.

— Кажете ми, госпожице Джонсън, обстоятелството, че не сте девствена и имате извънбрачно дете, отнема ли от същността ви на човешко същество?

— Възражявам!

— Приема се. — Съдията, мъж с рунтави вежди на име Арнълд Пиърс, се мръщи в моята посока.

— Просто обръщам внимание върху очевидното, ваша чест. Ако госпожица Джонсън принадлежеше към висшите класи, ако беше блондинка от Шорт Хилз или Ливингстън...

— Запазете това за пледоарията си, господин Коупланд.

Като нищо ще го запазя. Но го използвам и в началото на процеса. Обръщам се пак към моята пострадала.

— Харесва ли ви да се събличате за пари, Шамик?

— Възражявам! — Морт Пъбън е отново на крака. — Въпросът е ирелевантен. На кого му пука дали ѝ харесва или не?

Съдия Пиърс ме поглежда. — Е?

— Вижте какво ще ви кажа — обаждам се аз с вперен в Пъбън поглед, — няма да я питам нищо за стриптийза, ако и вие сторите същото.

Защитникът онемява, Флеър Хикъри не е проговорил до момента. Той не обича възраженията. Журито остава с впечатление, че се прави опит за прикриване на нещо. Флеър иска да запази благоразположението на съдебното жури. Затова кара Морт да върши мръсната работа. Това е адвокатски вариант на схемата „добро ченге — лошо ченге“.

Отправлям нов въпрос към Шамик:

— Вие не сте се събличала онази вечер, когато ви изнасилиха, нали?

— Възражявам!

— За която твърдите, че сте била изнасилена — поправям се аз.

— Не — отговаря Шамик. — Бях поканена на гости.

— Поканена бяхте в сградата на братството, в което членуват господин Маранц и господин Дженрът, така ли?

— Точно така.

— Някой от тях двамата ли ви покани?

— Не.

— А кой?

— Друго от живеещите там момчета. — Как се казва?

— Джери Флин.

— Ясно. Как се запознахте с него?

— Работих за братството предната седмица.
— Като казвате, че сте работили...
— Правих стриптийз — завършва изречението ми Шамик.
Това ми харесва. Установяваме синхрон.
— Господин Флин беше ли там?
— Всички бяха.
— Като казвате всички...
Тя посочва двамата подсъдими.
— И те бяха. Както и група други момчета.
— Колко на брой, според вас?
— Двайсет, може би дваайсет и петима.
— Добре, но именно господин Флин ви покани на гости седмица по-късно?
— Да.
— И вие приехте поканата?
Очите ѝ се навлажняват, но тя държи главата си изправена.
— Да.
— Защо решихте да отидете?
Шамик се замисля.
— Ами то е като да те покани на яхтата си някой милиардер.
— Впечатлена ли останахте от тях?
— Ми да. Как иначе?
— И от парите им?
— И от тях.
Ще я разцелувам заради този отговор.
— И — продължава тя — Джери бе много мил с мен, когато се събличах.
— Мистър Флин се държа добре с вас?
— Да.
Кимвам. Навлизам в опасна територия, но го правя с желание:
— Между другото, Шамик, ако се върнем към вечерта, когато бяхте наета, за да се събличате... — Чувам гласа си да звучи малко кухо. — Направихте ли нещо друго за когото и да било от присъстващите мъже?
Срещам погледа ѝ. Преглъща, но се държи. Гласът ѝ е тих.
Жребият е хвърлен.
— Да.

— Имаше ли то сексуален характер?

— Да.

Тя свежда глава.

— Не се срамувайте — насърчавам я аз. — Имали сте нужда от парите. — Соча с ръка към банката на защитата. — Но какво могат да кажат те за собствено оправдание?

— Възраждам!

— Приема се.

Но Морт Пъбън не е приключил.

— Ваша чест, това изказване представлява грубо погазване на закона!

— Точно за такова иде реч — съгласявам се аз. — Трябва начаса да порицаете своите клиенти заради него.

Морт Пъбън се зачервява като варен рак. Гласът му изтънява до писък:

— Ваша чест!

— Господин Коупланд.

Вдигам ръка с обърната към съдията длан в израз на това, че признавам правотата му, и спирам. Дълбоко съм убеден в необходимостта от бързо и непосредствено изваждане на показ на всички неблагоприятни обстоятелства, само че по мой си начин. Така ограничаваш силата на вятъра в платната на противниковия кораб.

— Представляваше ли господин Флин интерес за вас в качеството си на потенциален приятел?

И отново Морт Пъбън:

— Възраждам! Каква е връзката?

— Господин Коупланд?

— Разбира се, че има връзка. Те ще се опитат да представят госпожица Джонсън като лице, което се мъчи да извлече материални облаги посредством отправените срещу клиентите им обвинения. Аз искам да хвърля светлина върху мотивацията ѝ от онази вечер.

— Допускам въпроса — отсича съдията.

Повтарям го.

Шамик се смущава и от това изглежда още по-млада.

— Джери не е от моята черга.

— Но?

— Но... ами де да знам. Никога не съм срещала друг като него. Държи ми вратата. Бе толкова мил. Аз не съм свикнала с такива неща.

— И е богат. Имам предвид в сравнение с вас.

— Така е.

— Това има ли някакво значение за вас?

— Естествено.

Умирам за подобна откровеност. Погледът на Шамик се стрелва към членовете на журито. Заела е отново предизвикателната си поза.

— И аз имам своите мечти.

Оставям фразата да повиси във въздуха, преди да продължа:

— И каква бе вашата мечта в онази вечер, Шамик?

Морт се готви да възрази отново, но Флеър Хикъри го задържа с ръка.

Шамик свива рамене.

— Доста глупава.

— Кажете ми въпреки това.

— Мислех си... колко глупаво... мислех, че може да ме хареса, нали разбирате?

— Разбирам — казвам аз. — Как стигнахте до къщата?

— С автобус от Ървингтън, а след това пешком.

— Когато стигна къщата, господин Флин беше ли там?

— Да.

— И пак така мил?

— Отначалото да. — В този момент се отронва сълза. — Беше наистина много мил. Беше...

Тя ридае.

— Беше какво, Шамик?

— В началото — още една сълза се търкулва по бузата — беше най-чудесната вечер в целия ми живот.

Оставям тези думи да кънтят във въздуха. Отронва се трета сълза.

— Как се чувстваш, Шамик? — питам аз. Тя бърше сълзата.

— Добре съм.

— Сигурна ли си?

Гласът ѝ е отново твърд:

— Задавайте въпросите си, господин Коупланд — казва тя.

Прекрасна е. Всички от журито са наострили уши и вярват на всяка дума според мен.

— Настъпи ли време, когато отношението на господин Флин към вас претърпя някаква промяна?

— Да.

— Кога стана това?

— Забелязах го да си шепне с онзи там. — Тя посочва Едуард Дженрът.

— С господин Дженрът ли?

— Да, с него.

Дженрът прави опит да не се свие под погледа на Шамик. Успява само наполовина.

— Видяхте господин Дженрът да шепне нещо на господин Флин, така ли?

— Да.

— И какво стана след това?

— Джери ме попита дали не искам да се поразходим.

— Като казвате Джери, имате предвид Джери Флин?

— Да.

— Добре, разкажете ни какво се случи след това.

— Излязохме от помещението. Те имат апарат за наливна бира. Попита ме дали искам. Казах не. Той изглеждаше неспокоен и някак скован.

Морт Пъбън е вече прав.

— Възразявам.

Разпервам ръце с вид на изгубил търпение.

— Ваша чест...

— Допускам въпроса — казва съдията.

— Продължете — обръщам се аз към момичето.

— Джери си наля бира от буренцето и се вторачи в нея.

— В бирата ли?

— Да, за известно време, струва ми се. Повече не ме погледна. Нещо се промени. Попитах дали му има нещо. Каза, че всичко е просто прекрасно. А след това — гласът ѝ не секва, но почти стига дотам — каза, че имам страхотно тяло и той много обичал да гледа как се събличам.

— Това изненада ли ви?

— Да. Искам да кажа, че никога до този момент не бе говорил по този начин. Гласът му бе станал груб. — Тя преглъща. — Като на останалите.

— Продължавайте.

— Той попита: „Искаш ли да се качим да видиш стаята ми?“

— А вие какво отвърнахте?

— Казах, добре.

— Имахте ли желание да се качите в стаята?

Шамик затваря очи. Нова сълза се процежда през миглите ѝ. Поклаща глава.

— Трябва да отговорите на глас.

— Не — мълви тя.

— В такъв случай защо отидохте?

— Исихах той да ме хареса.

— И си помислихте, че това ще стане, ако се качите с него в стаята?

Гласът на момичето отново стихва:

— Мислех, че никога няма да ме хареса, ако откажа.

Обръщам се и се връщам при моята банка. Правя се, че преглеждам бележките си. Всъщност оставям време на журито да осмисли чутото. Шамик седи изправена. Вирнала е брадичка. Старае се да не показва нищо, но излъчваната от нея болка се усеща свършено ясно.

— Какво стана, когато се качихте горе?

— Минах покрай някаква врата. — Тя отново поглежда към Дженрът. — И тогава той ме сграбчи.

Отново я карам да посочи Едуард Дженрът и да го назове по име.

— Имаше ли някой друг там?

— Да. Този.

Тя сочи Бари Маранц. Забелязвам двете семейства зад гърбовете на подсъдимите. Лицата на родителите приличат на посмъртни маски. Кожата е сякаш силно опъната назад, скулите изпъкват прекалено, а очите са хлътнали и безизразни. Това са те, стражите, изправени в защита на своите потомци. Съсипани са. Става ми мъчно за тях. Но за Шамик ми е мъчно повече. Едуард Дженрът и Бари Маранц разполагат с хора, които да се погрижат за тях.

Момичето си няма никого.

И все пак някаква част от мен разбира какво точно е станало. Почваш да пиеш, загубваш контрол над себе си, забравяш за последиците. Може би никога няма да повторят това. Може би наистина са научили своя урок. Жалко.

Има хора, които са лоши и в мозъка на костите си. Които цял живот ще си бъдат свирепи, гадни и ще вредят на останалите. Съществуват и други — може би повечето, преминали през моя кабинет са от тях, — които просто са се забъркали по волята на случая. Не е моя работа да ги разграничавам. Оставям това на съдията, когато ще определя присъдата.

— Добре — продължавам аз. — Какво стана по-нататък?

— Той затвори вратата.

— Кой по-точно?

Тя сочи Маранц.

— Шамик, за да станат нещата по-ясни, бихте ли назовавали занаят пред този мъж господин Маранц, а другия господин Дженрът?

Тя кимва.

— Значи, господин Маранц затвори вратата. После?

— Господин Дженрът каза да застана на колене.

— Къде бе господин Флин в този момент?

— Нямам представа.

— Нямате представа? — симулирам силна изненада аз. — Нима не се качи горе заедно с вас?

— Качи се.

— Не стоеше ли редом с вас, когато господин Дженрът ви сграбчи?

— Стоеше.

— А след това?

— Не знам. Той не влезе в стаята. Просто остави вратата да се затвори пред лицето му.

— Видяхте ли го пак?

— Чак след това.

Поемам дълбоко въздух и се гмурвам в дълбокото. Питам Шамик какво е станало след това. Разхождам я нагоре-надолу през целия акт на изнасилването. Показанията са живописни. Тя разказва делово, сякаш не става дума за нея самата. Има много за асимилиране: какво говорят двамата, как се смеят, какво ѝ причиняват. Искam детайли. Не

мисля, че журито иска същото. Разбирам ги. Но трябва да я накарам да бъде максимално точна, да си спомни всяка поза, кой къде се намира, кой какво прави. Историята е шокираща.

Когато приключваме с изнасилването, аз отпускам няколко секунди за отдых и преминавам към най-щекотливия проблем:

— В първоначалните си показания заявявате, че нападателите ви използват имената Кал и Джим.

— Възраждавам, ваша чест.

Флеър Хикъри проговаря за първи път. Гласът му е кротък. Изпълнен с онази кротост, която кара всички да наострят уши.

— Тя не казва, че те използват тези имена. Тя твърди, че те са Кал и Джим, което заявява както в първоначалните, така и във взетите на два пъти след това показания.

— Ще запитам по друг начин — отвърщам аз с израз на досада, сякаш искам да кажа на журито, виждате ли го колко е дребнав? Обръщам се отново към Шамик: — Кой от двамата беше Кал и кой беше Джим?

Шамик идентифицира Бари Маранц като Кал и Едуард Дженрът като Джим.

— Те представиха ли ви се? — питам аз.

— Не.

— Откъде знаете имената им тогава?

— Те ги използваха, когато се обръщаха един към друг.

— Например: Господин Маранц казва: „Наведи се над нея, Джим“. Така ли правеха?

— Да.

— Нали ви е известно — казвам аз, — че никой от подсъдимите не се нарича нито Кал, нито пък Джим.

— Знам.

— Можете ли да обясните това обстоятелство?

— Не. Само повтарям онова, което казваха те.

Никакво колебание, никакъв опит за увъртане. Добър отговор. Оставям нещата в това положение.

— Какво стана, след като ви изнасилиха?

— Почистиха ме.

— Как?

— Набутаха ме под душа. Сапунисаха ме. Душът бе от ония с маркучите. Казаха ми да се разтъркам.

— После?

— Взеха дрехите ми — казаха, че ще ги изгорят. После ми дадоха тениска и шорти.

— След това?

— Джери ме придружи до автобусната спирка.

— Каза ли ви нещо господин Флин през това време?

— Не.

— Нито дума?

— Нито дума.

— А вие на него?

— Не.

Отново съм смаян.

— Не му съобщихте, че сте изнасилена?

Тя се усмихва за първи път.

— Мислите, че не знаеше?

Пропускам това покрай ушите си. Включвам на друга скорост:

— Наехте ли си адвокат, Шамик?

— Кажи-речи.

— Какво означава това?

— Ами, не съм го наемала. Той сам ме намери.

— Как се казва?

— Хорас Фоли. Той не се облича красиво като господин Хикъри.

Репликата кара Флеър да се усмихне.

— Съдите ли ги с него?

— Да.

— Защо го правите?

— За да ги принудим да си платят — отвърща тя.

— Не правим ли точно това сега? — питам аз. — Не търсим ли начин да ги накажем?

— Да, но онова дело е за пари.

Правя физиономия на неразбрал.

— Но нали защитата ще се опита да изкара, че ги съдите само за да измъкнете пари. Те ще кажат, че другото дело доказва вашия интерес единствено към парите.

— Но аз се интересувам от парите — заявява Шамик. — Кога съм твърдяла друго?

Изчаквам.

— Вие не се ли интересувате от пари, господин Коупланд?

— Интересувам се.

— Тогава?

— Тогава — отвърщам аз, — защитата ще твърди, че това е вашият мотив да лъжете.

— Нищо не мога да направя по този въпрос. Ако кажа, че парите не ме интересуват, това би било лъжа. — Тя поглежда към журито. — Ако ви заявя, както съм седнала на това място, че парите не ме интересуват, нима ще повярвате? Разбира се, че не. Все едно, вие да ми кажете, че не ви пука изобщо за пари. Парите ме интересуваха, преди те да ме изнасят. Интересуват ме и сега. Аз не лъжа: те ме изнасиха. Искам да отидат в затвора заради това. А ако мога да получа и някакви пари от тях, защо не? Ще ми бъдат от полза.

Отстъпвам крачка назад. Прямота и чистосърдечие. Чиста проба.

— Нямам други въпроси.

ОСМА ГЛАВА

Съдията обявява обедна почивка.

Обикновено я използвам за обсъждане на стратегията с моите сътрудници. Точно сега обаче нямам настроение за това. Ще ми се да остана сам. Да анализирам отново възприетата линия на действие, да открия пропуснатото, да предвидя стъпките на Флеър.

Поръчвам сандвич със сирене и бира на някаква сервитьорка, чийто вид създава усещането, че иска да се види в някоя реклама тип „Искаш ли да се измъкнеш от всекидневието?“ Вика ми сладур. Умирам за келнерки, дето ме наричат сладур.

Всеки процес съвместява две повествования, които се състезават за спечелване на вниманието. Същественото е да внушиш реализъм в образа на своя главен герой. Реализмът е много по-важен от чистотата. Адвокатите все забравят това. Въобразяват си, че трябва да представят клиента като света вода ненапита. А задачата им не е такава. Аз винаги се стремя да не се докарвам пред журито. Хората са добри психолози. Вероятността да ти повярват е по-голяма, ако не се мъчиш да прикриваш слабите страни на своята версия. Поне що се отнася до моята роля — обвинението. Когато си поел нечия защита, ти се мъчиш да размътиш водата. Както Флеър Хикъри подчерта с пределна яснота, стремиш се да вкараш в залата възхитителния образ на Негово величество Съмнението. При мен е друго. Трябва ми твърда увереност.

Сервитьорката идва и тръсва сандвича под носа ми.

— Заповядай, сладур.

Поглеждам го. Прилича на пачавра. Всъщност точно от тази ярма имам нужда. Хващам я с две ръце и усещам пръстите ми потъват в тестото.

— Господин Коупланд?

Не познавам застаналия до мен младеж.

— Искам да се нахраня, ако не възразявате.

— Това е за вас.

Оставя някаква бележка върху масата и си отива. Това е сгънато на четири листче жълта хартия от канцеларски бележник. Отварям го.

МОЛЯ, ЕЛАТЕ В СЕПАРЕТО ОТДЯСНО ЗАД ВАС.

Е. Д. Дженрът

Бащата на Едуард. Поглеждам лелеяния сандвич. И той ме гледа. Ненавиждам студена или претоплена храна. Затова го изядвам. Умирам от глад. Полагам усилие да не го глътна на един път. Бирата има превъзходен вкус.

Когато приключвам, ставам и се насочвам към сепарето вдясно отзад. Е. Д. Дженрът е там. На масата пред него се мъдри чаша с нещо, което прилича на уиски. Обхванал е чашата с длани, сякаш се бои да не му я отмъкнат. Погледът му е вперен като омагьосан в течността.

Не вдига очи, когато влизам. Ако е ядосан от бавенето ми — надали изобщо го е забелязал, — владее се превъзходно.

— Искали сте да ме видите? — казвам аз.

Ед кимва. Той е огромен мъжага с вид на бивш атлет, а шитата по поръчка риза изглежда сякаш още му стърже врата. Чакам.

— Вие имате дете — започва той.

Изчаквам още.

— Какво бихте направили, за да я защитите?

— На първо място — отвърщам аз, — за нищо на света не бих й позволил да отиде на гости в общежитието на вашия син.

Той вдига поглед.

— Не ми е до шеги.

— Приключихме ли?

Той поема яка глътка от питието си.

— Ще дам на това момиче сто хиляди долара — казва Дженрът.
— И други сто за фонда на жена ви.

— Великолепно. Искате ли да напишете чековете още сега?

— Ще оттеглите ли обвиненията?

— Не.

Той улавя погледа ми.

— Става дума за моя син. Наистина ли искате да прекара следващите десет години в затвора?

— Да. Но срокът се определя от съдията.

— Той е още дете. В най-лошия случай се е поувлякъл.

— И вие имате дъщеря, нали, господин Дженрът?

Той се вторачва в чашата.

— Ако двамина чернокожи хлапака от Ървингтън я сграбят, завлекат в някоя стая и направят с нея същите неща, ще искате ли работата да се потули?

— Моята дъщеря не е стриптийзърка.

— Не, господине, не е. Тя се радва на всички житейски блага. За какво ѝ е да се съблича пред публика?

— Направете ми една услуга — отвърща той. — Не ми пробутвайте тия социално-икономически глупости. Да не искате да ме убедите, че понеже тя не разполага с подобни възможности, е трябвало да се ориентира към курварлък? Айде, моля. Това е обида спрямо всеки неоправдан в живота, който е съумял да се измъкне с честен труд от гетото.

Вдигам вежди.

— От гетото?

— Той замълчава.

— Нали живеете в Шорт Хилз, господин Дженрът?

— Е, и?

— Кажете, моля — продължавам аз, — колко от вашите съседки се занимават със стриптийз, или да го кажем по вашему — курварлък?

— Нямам представа.

— Онова, с което се занимава или не се занимава Шамик Джонсън, няма абсолютно никакво отношение към факта на нейното изнасилване. Никой няма право да отсъжда в това отношение. Вашият син също така няма право да решава кой заслужава да бъде изнасилен и кой не. Но при всички случаи Шамик Джонсън се съблича за пари, понеже разполага с твърде ограничени други възможности. При дъщеря ви не е така. — Поклащам глава. — Вие наистина не проумявате това.

— Кое?

— Обстоятелството, че тя стриптийзира или се продава, не прави Едуард по-малко виновен. Ако изобщо това има някаква връзка, неговата вина нараства.

— Моят син не я е изнасилил.

— Точно затова са създадени съдебните процеси — отговарям аз.
— Свършихме ли вече?

Той вдига най-сетне глава.

— Мога да ви създам доста неприятности.

— Май вече сте започнали да го правите.

— За фонда ли? — Той свива рамене. — Това е нищо работа. За разгрявка.

Поглежда ме втренчено и задържа поглед. Това е вече много.

— Довиждане, господин Дженрът.

Той протяга ръка и ме хваща за лакътя.

— Те ще се измъкнат.

— Ще видим.

— Днес натрупахте точки, но тази курва тепърва ще бъде подложена на кръстосан разпит. Не можете да обясните факта, че бърка имената им. Това е слабото ви място. И вие го знаете. Така че чуйте какво предлагам аз.

Чакам.

— Моят син и момчето на Маранц ще се признаят за виновни по каквото й да било ваше обвинение, стига да няма затвор. Ще положат общественополезен труд. Ще изтърпят изпитателен срок при най-сурови условия толкова дълъг, колкото вие определите. Така е справедливо. Но освен това аз ще подпомогна тази объркана жена и ще се погрижа за щедро финансиране на вашия фонд. Всички печелят.

— Не — отсичам аз.

— Наистина ли допускате възможността тези момчета отново да извършат нещо подобно?

— Да ви кажа ли истината? — питам аз. — Допускам, че най-вероятно няма.

— Мислех, че затворът е създаден за превъзпитаване.

— Така е, но аз не вярвам твърде в превъзпитанието. Вярвам в справедливостта.

— И смятате, че затварянето на моя син би било справедливо?

— Да — казвам аз. — Но пак повтарям: за тази цел са измислени съдиите и журито.

— Бъркали ли сте някога, господин Коупланд?

Замълчавам.

— Защото имам намерение да поразровя. Ще ровя, докато се добера до всяка грешчица, допуснатата някога от вас. И ще я използвам. Имате си кирливи ризи, господин Коупланд. И двамата го знаем. Ако продължите този лов на вещици, аз ще ги развея пред погледа на целия свят.

Самоувереността му сякаш се връща. Това не ми се нрави.

— В най-лошия случай може да се приеме, че моят син е допуснал голяма грешка. Опитваме се да намерим начини за компенсация на стореното, без да бъде съсипвай целият му живот. Толкова ли не можете да разберете?

— Нямам какво повече да ви кажа.

Той не пуска лакътя ми.

— Последно предупреждение, господин Коупланд. Ще направя всичко, което е във възможностите ми, за да защита моето дете.

Поглеждам в лицето Е. Д. Дженрът и правя нещо, което го смайва. Усмивам се.

— Какво има? — пита той.

— Това е хубаво — отвърщам аз.

— Кое?

— Това, че вашият син разполага с толкова много хора, които ще се борят за него. Също и в залата. Мнозина са на негова страна.

— Обичат го.

— Това е хубаво — повтарям аз, като издърпвам лакътя си. — Но докато наблюдавам всички онези хора, застанали зад вашия син, знаете ли какво неизбежно забелязвам?

— Какво?

— Че Шамик Джонсън няма никого до себе си.

— Искам да прочета тази извадка от личен дневник пред целия клас — казва Люси Голд.

Тя обича да разполага банките на студентите си в голям кръг. Сама застава в средата. Вярно, има нещо нагласено в тези нейни парадни обиколки в „учения кръг“, но пък вършат работа. Когато наредиш студентите в кръг, все едно колко голям, те всички остават на първия ред. Няма място за криене.

Лони е също тук. Първоначално Люси възнамерява нему да възложи прочита, за да наблюдава по-лесно реакциите на аудиторията,

но после си дава сметка, че авторът е жена. Ще прозвучи фалшиво. Освен това, който и да го е писал, ще очаква Люси да дебне за някаква реакция. Трябва да очаква. Положително е на тръни. Затова решава сама да прочете откъса, докато Лони наблюдава студентите. Разбира се, и тя няма да дреме. Ще направи много паузи с надеждата да забележи нещо.

Силвия Потър, подмазвачката, седи точно срещу нея. Ръцете ѝ са скръстени на гърдите, очите — широко отворени. Люси среща нейния поглед и се усмихва едва-едва. Силвия разцъфва. Редом с нея седи Алвън Ренфро, цар на кръшкачите. Позата му е като на повечето студенти: сякаш няма кости и може всеки миг да се стече върху пода в безформена локва.

— Това стана, когато бях на седемнайсет — започва да чете Люси. — На летен лагер. Работех там като ВГ. Ще рече „възпитател на група“...

Докато чете за случилото се в гората, за повествователката и нейния приятел „П“, за целувката край дървото, за писъците в гората, тя бавно крачи пред смълчания кръг. Чела е вече поне десет пъти този откъс, но когато сега го прави на глас, гърлото ѝ се свива. Краката ѝ омекват. Стрелва поглед към Лони. Той е доловил промяната в тона и също я поглежда. Тя му казва с очи: „Тях трябва да гледаш, не мене“. Лони се извъръща бързо.

Люси привършва четенето и чака коментари. Нещата обикновено протичат по един и същ модел. Студентите знаят, че авторът е сред тях, в същата тази стая, но понеже единственият начин да изявиш себе си е като разпердушиниш другия, всички се залавят за работа. Вдигат ръце и започват с някакъв вид презастраховка: „Може би, това е само мое мнение“ или „Възможно е да греша“, за да се отприщят:

— Написаното е банално...

— Не мога да почувствам нейната страст към „П“, а вие?

— Ръката под блузата? Ама, моля ви...

— Мисля, че цялата работа е ала-бала...

— Авторката пише, „целувахме се страстно“. Не ми казвай, че е страстно, покажи ми...

Люси ръководи дискусията. Това е най-важната част от занятието. Не е лесно да се преподава на студенти. Тя често си спомня собственото си обучение, дългите часове сухи лекции, от които не

помни една дума. Уроците, които наистина запамети, които усвои, а по-късно използва, са до един бегли забележки на преподавателя, направени в хода на дискусии. Преподаването е въпрос на качество, а не на количество. Ако много дрънкаш, започваш да досаждаш. По-малко приказки — по-голям ефект.

Учителите също се ласкаят от внимание. Това може да бъде опасно. Един от първите ѝ професори даде прост и ясен съвет в това отношение: „Ти не си център на Вселената“. Старае се да не забравя това. От друга страна, студентите не обичат да им се докарваш. Затова, когато разказва понякога анекдот, тя гледа да е такъв, при който сама е забъркала някаква каша — подходящи случаи колкото щеш, — а сетне все пак съумява да се измъкне.

Друг проблем е свързан със склонността на студента да казва не онова, което наистина мисли, а това, с което се надява да направи добро впечатление. Разбира се, същото се отнася и до заседанията на факултетския съвет — важното е да звучи добре, а не дали е истина.

Днес Люси има особена задача. Нужни са ѝ реакции. Исква авторката да се издаде по някакъв начин. Или пък авторът. Затова ги притиска.

— Това трябва да е спомен — казва тя. — Вярва ли някой, че наистина се е случило?

Въпросът кара аудиторията да замлъкне. Съществуват неписани правила. Професорът почти нарече автора лъжец. Тя прави стъпка назад: — Мисълта ми е, че звучи като художествена литература. Това е добре по принцип, но не и в този случай. Не ви ли кара да поставите под въпрос автентичността?

Дискусията е оживена. Във въздуха стърчат ръце. Студентите спорят един с друг. Най-сладката част от работата. Люси няма кой знае какви радости в живота. Но умира за тези деца. Всеки семестър се влюбва в тях наново. Те са нейното семейство от септември до декември и после от януари до май. След това я напускат. Някои се връщат. Само малцина. Тя всеки път им се радва. Но те вече не са ѝ роднини. Само текущият курс има този статут. Шантава работа.

В един момент Лони излиза от помещението. Люси се пита къде ли отива, но вниманието ѝ е погълнато от групата. В някои дни времето изтича прекалено бързо. Този е от тях. Часът свършва и те

започват да прибират нещата си, а Люси така и не успява да открие автора на анонимната записка.

— И не забравяйте — казва тя, — още две страници за дневниците. Искам ги до утре. — После добавя: — Впрочем, ако желаете, може и повече от две страници. Колкото решите.

След десет минути е вече в кабинета си. Лони я чака.

— Забеляза ли нещо? — пита го тя.

— Не.

Люси започва да си прибира нещата, тъпче листове в чантата за лаптопа.

— Къде отиваш? — пита Лони.

— Имам среща.

Тонът ѝ пресича желанието му да пита още. Люси провежда тази „среща“ всяка седмица по веднъж, но никому не доверява естеството ѝ. Дори на Лони.

— Ами... — започва той, вперил поглед в пода. Тя спира.

— Какво, Лони?

— Все още ли имаш желание да разбереш, кой е авторът на тази история? Щото, как да ти кажа, има нещо непочтено в тази работа.

— Непременно трябва да разбере.

— Защо?

— Не мога да ти кажа.

Той кимва.

— Добре тогава.

— Какво добре?

— Кога се връщаш?

— До час, най-много два.

Лони поглежда часовника си.

— Дотогава — съобщава той — ще знам кой го е изпратил.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Съдебното заседание е отложено за следобед на следващия ден.

Според някои това влияе върху хода на процеса — журито щяло да прекара нощта с впечатленията от моята версия, щяло да я възприеме по-дълбоко. Дрън-дрън. Да се разчита на това е чиста глупост. То е просто част от живота на един процес. Дори да печеля нещо от подобен ход на нещата, плюсът се тушира автоматично от предоставената на Флеър Хикъри възможност по-дълго време да обмисля стратегията на своя кръстосан разпит. Такъв е характерът на всеки процес. В някой момент те докарва до истерия, но в друг нещата се уравновесяват.

Обаждам се на Лорън Мюз по мобилния телефон:

— Изрови ли нещо?

— Продължавам да търся.

Изключвам апарата и забелязвам сигнал за текстово съобщение от инспектор Йорк. Не знам какво още мога да направя във връзка с лъжата на госпожа Перес относно белега на Джил. Ако ѝ поставя ребром въпроса, сигурно ще каже, че се е объркала. Иди доказвай.

Но защо ѝ е да лъже все пак?

Дали наистина казва онова, което смята за истина — че трупът не е на нейния син? Дали двамата с мъжа ѝ, господин Перес, не правят една сериозна (но разбираема) грешка поради обстоятелството, че им е така трудно да си представят своя син жив през всичките тези години и затова затварят очи пред очевидното?

Или пък лъжат?

И ако лъжат, защо го правят?

Преди да се изправя лице в лице с тях, трябва да посъбера повече данни. Ще се наложи да докажа по категоричен начин, че трупът в моргата с фалшиво име Маноло Сантяго действително принадлежи на Джил Перес, младежът, който изчезна в гората заедно със сестра ми, с Марго Грийн и Дъг Билингхем преди близо двадесет години.

Съобщението от Йорк гласи следното: „Съжалявам, че се забавих толкова много. Питате за приятелката на жертвата, Рая Сингх. Разполагаме само с номера на мобилния ѝ телефон. Ако щете вярвайте. Както и да е, позвънихме ѝ. Работи в индийски ресторант на Шосе номер 3, малко преди тунела Линкълн. Приложени са името на ресторанта и адрес. През целия ден ще бъде там. Ако научите нещо за истинското име на Сантяго, обадете си. Доколкото ни е известно, използва измисленото от доста време. Разполагаме с някои сведения, свързани с района на Лос Анджелис отпреди шест години. Нищо особено. Ще се чуем по-късно.“

Питам се какво трябва да мисля за всичко това. Нищо. Отправлям се към колата и започвам да се намъквам вътре. Веднага усещам, че нещо никак не е наред.

Върху шофьорската седалка е оставен плик от груба кафява хартия.

Не е мой и не съм го оставил аз там. Сигурен съм, че заключих колата.

Някой е проникнал в нея силом.

Поемам плика. Няма адрес, няма марки. Лицевата страна е празна. Пликът е тънък. Сядам и затварям вратата. Запечатан е. Отварям го с нокътя на показалеца си. Бъркам вътре и изваждам съдържанието му.

Жилите ми се вледеняват.

Снимка на моя баща.

Сбърчвам вежди. Какво по дяволите...

Върху белия кант в долния край на снимката е напечатано акуратно името му: „Владимир Коупланд“. Това е всичко.

Не мога да проумея.

Оставам за миг неподвижен. Взирам се в снимката на моя обичан баща. Представям си го като млад лекар в Ленинград, мисля за това колко много неща са му отнети в живота, превърнал се в безкраен низ от разочарования и трагедии. Спомням си кавгите му с мама — и двамата лишени от възможността да нападат когото и да било другиго. Спомням си скритите плачове на мама. Спомням си прекарваните с Камил вечери. Никога не сме се карали, което е странно за брат и сестра, но сигурно причината се крие във видяното от двамата ни. Понякога тя ме хваща за ръка и предлага да се поразходим. Но най-

често се качваме в нейната стая и тя пуска някоя от любимите си протяжни песни, обяснява ми защо я харесва, разказва ми за нея, сякаш има нещо скрито и трудно за проумяване. А после започва да ми разправя за някое момче, което ѝ харесало в училище. Аз седя, слушам и се наслаждавам на усещането за пълен покой.

Нищо не разбирам. Какво търси тази снимка...

В плика има още нещо.

Изтръсквам го. Нищо. Пъхам пръсти вътре. Напипвам нещо като картонче от картотека. Изваждам го. Да, точно такова е. Бяло с червени линии. Отсамната страна, тази с линиите, е празна. Но другата — бялата — не е. Някой е написал върху нея с печатни букви само три думи:

ПЪРВАТА КИРЛИВА РИЗА

— Разбра ли, кой е изпратил записката? — пита Люси.

— Още не — отвърща Лони, — но ще разбере.

— Как?

Лони не вдига глава. Няма я неговата арогантна самонадеяност. На Люси ѝ става криво. Той видимо не харесва това, което го кара да прави. На нея също не ѝ харесва. Но няма алтернатива. Положила е много усилия, за да прикрие миналото си. Смени името си, за да не може Пол да открие следите ѝ. Отърва се от естествено русите коси — а колко млади момичета могат да се похвалят с естествени руси коси? — и ги замести с тази кафява коса.

— Добре — казва тя, — ще бъдеш ли тук, когато се върна?

Той кимва. Люси слиза по стълбите към колата си.

Толкова лесно изглежда по телевизията да смениш своята самоличност. Може и да е, но за Люси не се оказа така. Бавен процес. Започна със замяна на името — от Силвърстейн на Голд. Един благороден метал с друг. Хитро, нали?^[1] Тя не мисли така, но това ѝ помогна в някаква степен, запази донякъде връзката с бащата, когото толкова много обича.

Обиколи цялата страна. Лагерът остана назад в далечното минало. Както и цялото имущество на баща ѝ. А накрая самият той. Почти.

Онова, което остана от Айра Силвърстейн, нейния баща, е скътано в един приют, на десет мили от студентския комплекс Рестън. Тя кара колата и се наслаждава на усамотението си. Слуша песента на Том Уейтс за това как се надява да не се влюби, но естествено се влюбва. Спира на паркинга. Сградата — преустроена земевладелска резиденция върху огромен парцел — е по-хубава от повечето подобни. Люси изсипва тук голяма част от заплатата си.

Паркира до старата кола на баща си, ръждиво жълто фолксвагенче костенурка.

Тя стои винаги на това място. Съмнява се да е местена през последната година. Така баща ѝ е напълно свободен. Може да си тръгне, когато пожелае. И да се върне, когато му хрумне. Печалният факт обаче е друг: той почти не излиза от стаята си. Левичарските лозунги, красили някога броните на колата, са избледнели напълно. Люси разполага с ключ и от време на време я припалва, колкото да поддържа акумулатора в работна готовност. Когато прави това, когато сяда в колата, неизбежно я връхлитат спомени. Вижда баща си зад кормилото, гъстата му брада, отворените прозорци, вижда вдигнатата ръка за поздрав към всеки срещнат, чува звуците на клаксона.

Така и не събра кураж да я изкара за едно кръгче.

Люси се регистрира на рецепцията. Тази сграда е строго специализирана в отглеждане на възрастни гости с дългогодишна наркотична зависимост или някакво психическо разстройство. Представителната извадка от местното население показва изключително разнообразие: от изглеждащи напълно „нормални“ до персонажи, които спокойно могат да намерят място в „Полет над кукувиче гнездо“.

Айра съвместява в себе си по малко от всеки.

Тя спира пред неговата врата. Айра седи с гръб към нея. Облечен е в неизменното си конопено пончо. Косата му стърчи във всички посоки. „Да живеем за момента“ на Грасрутс, класическо парче от 1967 година, гърми от онова, което баща ѝ продължава да нарича стерео. Люси застива, докато П. Ф. Слоун, водещият вокал, отброи прочутото „едно-две-три-четири“, преди групата да изригне поредното „ша-ла-ла-ла-ла, да живеем за момента“. Затворила очи, тя мълви беззвучно думите с устни.

Велико парче.

По стените висят мъниста и джинси с неравен син цвят, както и плакат с надпис „Къде изчезнаха всички цветя от Земята“. Люси се усмихва безрадостно. Носталгията е едно, а обърканото съзнание — съвсем друго. Айра много рядко напуска своя ограничен, капсулиран във времето свят.

Рано настъпила деменция — от възрастта или употребата на наркотици, никой не може да каже точно — предявява своите права. Айра е бил винаги отнесен и свързан тясно с миналото, така че е трудно да се каже доколко постепенна е била неговата деградация. Но за Люси няма съмнение: първият тласък, първата стъпка по наклонената плоскост дойде през онова лято. На неговия гръб се струпва голяма част от вината за случилото се в гората. Лагерът бе негов. Длъжен е бил да направи повече за гарантиране сигурността на своите гости.

Журналистите се нахвърлиха отгоре му, но не с такава стръв, каквато демонстрираха родителите. Айра бе твърде свестен човек, за да го понесе. Това го прекърши.

Сега почти не излиза от стаята си. Съзнанието му блуждае из десетилетията, но това специално, шестдесетте, единствено му дарява уют. През половината време той наистина е убеден, че все още е 1968 година. Друг път си дава сметка за истинското положение на нещата — това личи от израза на лицето му, — но дори тогава отказва да приеме действителността. Така че като елемент от новата „терапия на самоутвърждаване“ лекарите оставят стаята му в 1968 година във всеки един смисъл.

Докторът обяснява, че при този вид деменция възрастта не носи подобрение, а стремежът е пациентът да бъде колкото е възможно по-щастлив и освободен от стрес, дори с цената на известна лъжа. Казано с две думи, Айра иска да е 1968 година. Тогава се чувства най-добре. Тогава защо да упорстваме?

— Здравсти, Айра!

— Айра — той винаги е мразел да му вика „тате“ — се извъръща бавно, „по медицински“ към гласа. Вдига ръка, сякаш изпод водата и махва с нея.

— Здравсти, Люси.

Тя прогонва сълзите с бързи движения на миглите. Всеки път я познава. Винаги знае коя е. Ако фактът, че не е била родена през 1968

влиза в някакво противоречие с този на присъствието ѝ тук, това си е за негова сметка. Илюзорният свят на Айра не страда ни най-малко.

Усмивка ѝ се. Айра е бил винаги прекалено великодушен, прекалено щедър, твърде детински устроен и доверчив за един така жесток свят. Тя би го нарекла екс-хипи, но това внушава мисълта, че в някакъв момент от живота си той престава да бъде хипи.

Дълго след като всички останали се отказват от петнистите джинси, плакатите с цветя и мънистата на мира, след като са се подстригали и обръснали, Айра остава верен на каузата.

През цялото прекрасно детство на Люси той нито един път не е повишил глас срещу нея. Желанието му неговата дъщеря да види и опита всичко, дори неподходящото, не познава никакви филтри, никакви ограничения. Колкото и да е странно, тази липса на цензура прави единствената му рожба Люси Силвърстейн донякъде свита според съвременните критерии.

— Толкова се радвам да те видя... — казва Айра, като почти се препъва към нея.

Тя прави крачка напред и го прегръща. Баща ѝ мирише на старост и плът. Тоя коноп трябва да се изпере.

— Как се чувстваш, Айра?

— Великолепно. По-добре не съм бил никога.

Отпушва едно шишенце и си взема витамини. Айра го прави често. Независимо от негативното отношение към капиталистическото общество, нейният баща прави малко състояние от търговия с витамини в началото на седемдесетте години. Той плаща със суха пара оня имот на границата между Пенсилвания и Ню Джърси, за да го превърне в комуна, която обаче не изтрайва дълго. И той организира на мястото летен лагер.

— И така, как си? — пита отново тя.

— Никога не съм бил по-добре, Люси.

И се разплаква. Люси сядат до него и хващат ръката му. Той плаче, смее се и пак заплаква. Непрекъснато повтаря колко много я обича.

— Ти си моят свят, Люси — казва той. — Виждам в теб... Виждам всичко както трябва да бъде. Разбираш ли какво ти казвам?

— И аз те обичам, Айра.

— Виждаш ли? Това имам предвид. Аз съм най-богатият човек на света.

И пак плаче.

Тя не може да стои дълго. Трябва да се върне и да разбере какво е успял да открие Лони. Главата на Айра почива върху рамото ѝ. Пърхотът и миризмата му се прехвърлят върху нея. Влиза някаква сестра и Люси използва случая, за да се откъсне от него. Презира се заради това.

— Ще дойда другата седмица.

Айра кимва. Усмихва се, докато тя си тръгва. Отвън я очаква сестрата — не ѝ помни името.

— Как я кара? — пита Люси.

Обикновено това е риторичен въпрос. Всички тук са зле, но близките им не желаят да чуват това. Затова сестрата казва обикновено: „О, справя се направо чудесно“. Сега обаче става другояче:

— Напоследък вашият баща е превъзбуден.

— Как така?

— Обикновено Айра се държи примерно, като най-внимателното същество на света. Настроението му обаче, е крайно променливо.

— Това при него е било винаги така.

— Сега е по-различно.

— Зле ли се държи?

— Не. Не че...

— Какво тогава?

Тя свива рамене.

— Непрекъснато говори за миналото.

— Той винаги е говорел само за шейсетте години.

— Не, не чак за това минало.

— А за кое?

— Разправя за някакъв летен лагер.

Люси усеща студен камък в гърдите си.

— И какво казва?

— Разправя, че имал летен лагер. А после го загубил. Започва да дърдори за кръв и гора, за мрак и други такива. После млъква. Тръпки да те побият. А до миналата седмица не съм го чувала да говори за каквото и да било летен лагер, камо ли да го е притежавал. Макар че кой знае... умът му щъка насам-натам. Може да си измисля всичко това, а?

Това е въпрос, но Люси не отговаря. От дъното на коридора се чува гласът на друга сестра:

— Ребека!

Сестрата, чието име тя чува сега, се разбързва.

— Трябва да бягам.

Останала сама в коридора, Люси се обръща назад към стаята на своя баща. Той седи с гръб към нея. Вторачил се е в стената. Люси се пита какво ли става в главата му. За което не ѝ казва ни дума.

Какво ли наистина помни от онази нощ?

Откъсва се от мястото си и поема към изхода. Стига до рецепцията, а там я молят да се подпише за излизане. Всеки питомник има собствена страница в журнала. Дежурната отваря на името Айра и побутва книгата към Люси. Тя хваща писалката и се готви да надраска същата непонятна завъртулка, която е оставила без да гледа на влизане, когато нещо я сепва.

На страницата се мъдри друго име. От предната седмица. Айра е имал посетител. Неговият пръв и единствен. Ако не се брой тя, разбира се. Люси смръщва вежди и разчита буквите. Името е напълно непознато.

Кой е тоя Маноло Сантяго, да го вземат мътните?

[1] Силвърстейн означава „сребърен камък“; Gold е английската дума за „злато“ — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

ПЪРВАТА КИРЛИВА РИЗА

Още държа в ръка снимката на моя баща.

Налага се да мина по обиколен път за срещата с Рая Сингх. Поглеждам картончето. Първата кирлива риза. Сиреч, ще има и други.

Но да започнем с тази — баща ми.

Само един човек може да ми бъде от полза, когато става дума за татко и евентуалните му ризи. Изваждам мобилния телефон и задържам палец върху цифрата шест. Рядко се обаждам на този номер, но не го махам от програмата за бързо избиране. Мисля, че няма и да го махна.

Той се обажда след първото извъняване с нисък кънтящ глас:

— Пол.

Акцентът му се долавя ясно даже в една дума.

— Здравсти, чичо Саш.

Саш не ми е истински чичо. Той е близък семеен приятел от старата родина. Не съм го виждал от три месеца, от погребението на баща ми, но щом чувам гласа му, начаса си представям огромната мечешка фигура. Баща ми казваше, че Саш е бил най-могъщата и страховита фигура в Пулково, градче край Ленинград, в което са израснали и двамата.

— Отдавна не си се обаждал — казва той.

— Знам и съжалявам за това.

— А-а — отвръща той, сякаш възмутен от опита ми за извинение. — Днес очаквах да се обадиш.

Това ме изненадва.

— Откъде накъде?

— Защото, млади мой племеннико, трябва да поговорим.

— За какво?

— За причината, поради която никога не говоря за каквото и да било по телефона.

Саш се занимава с дейност, която макар и не незаконна, граничи със сенчестата страна на живота.

— Аз съм у нас, в града. — Саш притежава жилище върху покрива на скъпа сграда в Манхатън. — Кога можеш да дойдеш?

— След половин час, ако няма задръстване — казвам аз.

— Великолепно. Ще те чакам.

— Чичо Саш?

Той мълчи. Поглеждам снимката на баща си върху седалката.

— Можеш ли да ми кажеш, за какво става дума?

— Става дума за миналото ти, Павел — отвърща той с непоносимия си акцент, като използва руското ми име. — Става дума за нещо, което трябва да си остане там.

— Какво означава това, по дяволите?

— Ще си поприказваме — казва той и затваря.

Движението е рехаво, така че стигам до чичо Саш за двайсет и пет минути. Портиерът е облечен в една от онези невъзможни униформи с пискюли и акселбанти. Видът му — още по-интересно заради пребиваването на чичо Саш в тази сграда — напомня за Брежнев по време на първомайска манифестация. Той ме познава, а е и предупреден за пристигането ми. Ако не го предупредят, той не съобщава за посетителя. Просто не те пуска да влезеш.

Старият приятел на Саш, Алексей, стои до асансьора. Алексей Какаръов отговаря по въпросите на сигурността при чичо Саш откакто се помня. Той е към края на шейсетте, с няколко години по-млад от Саш, и грозен, колкото не сте в състояние да си представите. Носът му е червен и с форма на луковица, а цялото лице е покрито с пурпурна капилярна мрежа. Допускам причината за това да е прекомерното пиене. Панталоните, както и сакото, не му стоят добре, но от друга страна, структурата му не е пригодна за произведения на висшата мода.

Алексей няма вид на особено щастлив от срещата ни, но той поначало не е човек, който прекалява с усмивките. Задържа вратата на асансьора, за да вляза. Стъпвам безмълвен в кабината. Кимва ми отсечено и затваря вратата. Оставам сам.

Вратата на кабината се отваря в самия апартамент.

Чичо Саш е застанал на няколко крачки от нея. Помещението е огромно. Мебелите са издържани в кубистки стил. Панорамният прозорец разкрива невероятна гледка, но стените са покрити с дебели текстилни тапети, чийто цвят сигурно носи някакво засукано название като например „Мерло“, но в моите очи прилича на най-обикновена кръв.

Когато ме вижда, лицето на Саш грейва. Разперва широко ръце. Един от най-живите ми детски спомени е свързан с размера на тези ръце. Те и сега са гигантски. Той е побелял в хода на годините, през които го познавам, но дори сега, когато пресмятам, че е някъде в началото на седемдесетте, все още внушава усещане за големина и мощ, неизбежно свързано с едва доловимо страхопочитание. Излизам от кабината и спирам.

— Какво — казва той, — вече си много стар за прегръдка?

Пристъпяме един към друг. Прегръдката е, като се има предвид руското му потекло, истинска мечешка ласка. Силата му е невероятна. Ръцете все още приличат на бутала от парна машина. Той ме притиска здраво и аз имам усещането, че може да стисне още малко и ми прекърши гръбнака.

След миг Саш ме хваща за ръцете малко над лактите и ме задържа на ръка разстояние, за да ме разгледа по-добре.

— Също като баща си — казва той с глас, в който сега се усеща и друго освен акцента. — Изглеждаш също като баща си.

Саш пристига от Съветския съюз малко след нас. Работи в Интурист, тяхната туристическа организация, в нейното нюйоркско представителство. Негово задължение е да упътва американски туристи, които искат да посетят Москва и тогавашния Ленинград.

Това бе много отдавна. След падането на съветското правителство той се забърква в онази мътна стопанска сфера, която наричат „внос-износ“. Нямам никаква представа какво точно значи това, но оттам са парите за това безумно скъпо жилище.

Саш ме съзерцава още секунда-две. Носи бяла риза, която е разкопчана достатъчно надолу, за да се види под нея блузата с У-образен изрез за врата. Гъста посивяла вълна наднича оттам. Аз чакам. Няма да е дълго — чичо Саш не си пада по общите приказки.

Сякаш прочел тези мисли, той ми отправя твърд поглед и казва:

— Обаждат ми се по телефона.

— Кои?

— Стари приятели.

— Пак чакам.

— От старата родина — продължава той.

— Не схващам смисъла.

— Задават ми въпроси.

— Саш?

— Да?

— По телефона изказа опасения, че може да ни подслушват. Тук не се ли притесняваш от същото?

— Не. Тук е напълно сигурно. Помещението се проверява всяка седмица.

— Великолепно. Защо тогава не се откажеш от шифъра и не заговориш в прав текст?

Той се усмихва. Това му харесва.

— Има едни хора. Американци. Шарят из Москва, пръскат пари наляво и надясно. Задават въпроси.

Кимвам наум.

— Какви въпроси?

— За баща ти.

— Що за въпроси?

— Помниш ли старите слухове?

— Майтапиш ли се?

Но не. Кирлива риза номер едно. Трябваше да се досетя.

Помня слуховете, разбира се. За малко да съсипят семейството ми.

Сестра ми и аз сме родени в наричания тогава Съветски съюз по време, наричано тогава Студена война. Баща ми е доктор по медицина, но му отнемат правата по обвинение в некомпетентност, скалъпено заради обстоятелството, че е евреин. Така е било в онези времена.

По същото време една реформистка синагога тук, в Съединените щати — в Скоуки, щат Илинойс, за да бъде по-точен — работи усилено по въпроса за съветските евреи. В средата на седемдесетте за еврейските храмове в САЩ извеждането на съветски евреи е нещо като почетна задача.

Ние имаме късмет. Измъкнаха ни.

Дълго време в САЩ ни представяха за герои. Баща ми произнасяше пламенни речи вечер след петъчната служба по повод тежката участ на съветските евреи. Децата носеха специални значки, за да изразят солидарност с нас. Набираха се средства по дарителски сметки. Но ето че около година след нашето пристигане баща ми се скарва за нещо с главния равин и мигом плъзват слухове за това, че той бил нарочно изпратен в САЩ, защото е от КГБ, че даже не бил евреин и цялата работа била постановка. Обвиненията са смехотворни и противоречиви, напълно безпочвени, а днес — вече двадесет и пет годишни.

Поклащам глава.

— Искат значи да докажат, че баща ми е работил за КГБ?

— Да.

Скапания Дженрът. Играта е ясна. Аз съм вече нещо като обществена фигура. Подобни обвинения, макар и в последна сметка доказано измислени, ще ми навредят. Това трябва да ми е добре известно. Преди четвърт век моето семейство загуби почти всичко поради същата причина. Напуснахме Скоуки и се преместихме на изток, в Нюарк. Понесохме много сериозен удар.

Вдигам поглед към Саш.

— Ти каза по телефона, че си очаквал да се обадя.

— Ако не го бе сторил, аз щях да те потърся още днес.

— За да ме предупредиш ли?

— Именно.

— Значи — размишлявам гласно аз — те, изглежда, разполагат с нещо.

Грамадният мъж не отговаря. Наблюдавам лицето му. И ето че целият мой свят, всичко онова, в което вярвах през тези години, започва да се люлее.

— Наистина ли е бил от КГБ, Саш? — питам аз.

— Беше много отдавна — отвърща той.

— Това „да“ ли означава?

Саш се усмихва бавно.

— Ти нямаш представа как стояха нещата в онези времена.

— Пак те питам: това „да“ ли е?

— Не, Павел. Но баща ти... може би е трябвало да...

— Какво искаш да кажеш?

— Знаеш ли как стигнах аз до тази страна?

— Работеше в тяхната туристическа компания.

— За Съветския съюз, Павел. Там нямаше компании. Интурист се ръководеше от държавата. Всичко се ръководеше от държавата. Можеш ли да го разбереш?

— Мисля, че да.

— И когато съветските власти получат възможност да изпратят някого в Ню Йорк, да не мислиш, че ще изберат оня, който най-добре се справя с продажбата на екскурзии до Москва и Ленинград? Или ще допуснеш, че изпращат някого, който може да им бъде полезен по друг начин?

Сещам се за огромните му ръце. За нечовешката му сила.

— И ти ли си бил от КГБ?

— Бях полковник от армията. Не в КГБ. Но ми се струва, че спокойно можеш да ме наречеш — той показва кавички с пръсти — шпионин. Срецах се с американски официални лица. Опитвах да ги подкупя. Хората си мислят, че ние непрекъснато научаваме важни неща. Такива, които да променят баланса на силите в света. Това са глупости. Нищо особено не научавахме. Никога. А американците? Те пък не научаваха нищо за нас. Прехвърляхме си дреболии едни на други. Глупава игра.

— А баща ми?

— Съветските власти му позволиха да замине. Вашите еврейски приятели си мислят, че е станало заради натиска от тяхна страна. Моля те! Наистина ли една група евреи в някаква синагога смятат, че могат да окажат какъвто и да било натиск върху една власт, която не се отчита за действията си пред когото и да било? Направо е смешно, като си помисли човек.

— Искаш да кажеш, че...

— Просто ти казвам как стояха нещата тогава. Дали твоят баща е обещал, че ще помага занапред на режима? Естествено. Но го е направил колкото да се измъкне оттам. Нещата са преплетени, Павел. Ти дори не можеш да си представиш условията, в които живееше той. Баща ти бе добър лекар и още по-добър човек. Скалпиха срещу му обвинения в нарушаване на лекарската етика. Отнеха му професионалните права. След това твоите дядо и баба... прекрасните Наташини родители... ти бе прекалено малък, за да си спомниш...

— Спомням си — прекъсвам го аз.

— Наистина ли?

Наистина ли помня? Запазил съм образа на моя дедушка с буйната му бяла грива и гръмогласен смях, на милата ми бабушка, която тихо го гълчи. Но аз съм бил тригодишен, когато ги прибират. Наистина ли ги помня, или за всичко е виновна онази стара снимка, която още държа? Истински спомен ли е това, или резултат от разказите на мама?

— Твоите баба и дядо са интелектуалци — университетски професори. Дядо ти бе декан на историческия факултет. Баба ти — блестящ математик. Нали знаеш това?

Аз кимам.

— Мама казваше, че е научила повече от разговорите около масата у дома, отколкото от училище.

Саш се усмихва.

— Сигурно е така. Към тази маса се стремяха най-изтъкнатите учени. И естествено, това привлече вниманието на властите. Обвиниха ги в радикализъм. Смятаха ги за опасни. Спомняш ли си, когато ги арестуваха?

— Помня — казвам аз — след това. Той притваря за миг очи.

— Помниш ли какво стана с майка ти?

— Да.

— Наташа се промени коренно. Даваш ли си сметка за това?

— Да.

— И ето сега, твой баща. Загубил е толкова много — кариерата си, репутацията, лекарските си права, а сега и тази история с родителите на жена му. Но изведнъж, напълно съсипан и смазан, той съзира отворена от властите врата. Възможност за ново начало.

— Живот в САЩ.

— Именно.

— Срецу което е трябвало само да шпионира?

Саш маха пренебрежително с ръка.

— Не разбираш ли? Това е голяма игра. Какво би могъл да научи човек като твой баща? Дори да бе опитал — което той не направи. Какво би могъл да им съобщи?

— И той?

— За тях Наташа бе просто една жена. Властите не се интересуват от никакви си жени. В известна степен тя представляваше проблем. Както вече казах, в техните очи родителите ѝ бяха радикали. Казваш, че си спомняш когато ги отведоха?

— Мисля, че да.

— Твоите баба и дядо бяха основали група за даване гласност на нарушенията в областта на човешките права. Бяха напреднали доста, когато ги предаде някакъв мръсник. Агентите се изтърсиха през нощта.

Той млъква.

— Е? — подканвам го аз.

— Не е лесно да се говори за онова, което им се случи.

Свивам рамене.

— Няма как да им навредиш повече.

Той не отговаря.

— Какво се случи, Саш?

— Изпратиха ги в трудов лагер. При ужасни условия. Те не бяха млади. Знаеш ли края?

— Те умират — казвам аз.

В този момент Саш се извъръща от мен. Приближава прозореца. Там се открива великолепен изглед към Хъдзън. В пристанището се извисяват два огромни туристически кораба. Ако погледнеш наляво, ще видиш Статуята на свободата. Манхатън е толкова малък — дванайсет километра от единия край до другия, — но както е и при Саш, неизменно усещаш неговата притаена мощ.

— Саш?

Той проговаря отново с тих глас:

— Известно ли ти е как умряха те?

— Ти сам каза — условията в лагера са били ужасни. Дядо ми имаше слабо сърце.

Той продължава да стои извърнат от мен.

— Отказват му лечение. Лишават го дори от всекидневното хапче. За три месеца е свършен.

Изчаквам малко.

— Какво скриваш от мен, Саш?

— Знаеш ли какво се случи с баба ти?

— Знам онова, което ми е казвала мама.

— Какво е то?

— И бабушка се разболява. След загубата на съпруга ѝ, нейното сърце също отказва. Това непрекъснато се случва при двойки с толкова дълъг семеен стаж. Умира единият и другият веднага го последва.

Той не казва нищо.

— Саш?

— В известен смисъл струва ми се, така и става.

— В известен смисъл?

Саш не отлепя поглед от онова, което е отвън.

— Твоята баба се самоуби.

Тялото ми застива. Започвам да клатя глава.

— Обеси се с чаршаф.

Оставам безмълвен и неподвижен. Мисля си за снимката на бабушка. В съзнанието ми изпъква нейната знаеща усмивка. Спомням си историите, които ми разправя мама. За нейния остър ум и още по-остър език. Самоубийство.

— Мама знаеше ли това? — питам аз.

— Да.

— Никога не ми го е казвала.

— Може би и аз не трябваше.

— А защо го направи?

— Искам да разбереш нещата. Майка ти бе красива жена. Любвеобилна и нежна. Баща ти я боготвореше. Но след като ѝ отнеха родителите и всъщност ги убиха, тя се промени коренно. Ти го усети, нали? Онази нейна меланхолия... дори преди това със сестра ти...

Мълча, но наистина бях усетил.

— Искях да разбереш какво ѝ е било на майка ти — продължава той. — Та да проумееш и останалото.

— Саш?

Той мълчи. Продължава да гледа през прозореца.

— Знаеш ли къде е мама?

Огромният мъж мълчи дълго.

— Саш?

— Тогава знаех — отвърща най-накрая той. — Първия път.

Преглъщам мъчително.

— Къде отиде тя?

— Наташа се върна у дома.

— Не те разбирам.

— Избяга обратно в Русия.

— Защо?

— Не я вини, Павел.

— Не я виня за нищо. Искам да разбера защо.

— Човек може да избяга от родината си като тях. Мъчи се да промени всичко. Мрази властта, но не и народа си. Родината си остава родина. Завинаги.

Той се обръща към мен. Погледите ни се срещат.

— Затова ли избяга тя?

Той не проговаря.

— Това ли е нейният мотив? — почти крещя аз. Кръвта ми сякаш се сгъстява в жилите. — Родината си остава завинаги родина?

— Ти не ме слушаш.

— Напротив, Саш, много добре те чувам. Родината си е родина. Дрън-дрън. А не може ли семейството да си е семейство? Или пък съпругът си е съпруг. Или, което най-вече ме интересува — синът си остава син завинаги?

Той не отговаря.

— Какво да кажем за нас, Саш? За мене и татко?

— Не знам, какво да ти отговоря.

— Знаеш ли къде се намира сега?

— Не.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Но ти можеш да я откриеш, нали?

Той не кимва, но и не поклаща глава.

— Имаш си дете — казва той. — Имаш си кариера.

— Е, и?

— Всички тези неща са отдавна минали. Миналото принадлежи на мъртвите, Павел. Никой не иска да връща мъртвите към живот. Те трябва да се погребват, за да вървят живите по-нататък.

— Моята майка не е мъртва — казвам аз. — Или е?

— Нямам представа.

— Защо тогава говориш за мъртви? И още: защо само за мъртви си приказваме, като има нещо друго... — Не съм в състояние да се удържа и го изплювам: — Аз вече не съм убеден и в това, че сестра ми е мъртва.

Очаквам да видя смайване, изписано върху лицето му. Нищо подобно. Леко е изненадан.

— За тебе, да — казва той.

— Какво за мене да?

— За тебе — повтаря той — и двете следва да бъдат мъртви.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отпъждам тези думи на чичо Саш от съзнанието си и се вмъквам обратно в тунела Линкълн. Трябва да съсредоточа цялото си внимание върху две неща и само върху тях: първо, да тикна зад решетките тия двама кучи синове, дето изнасилиха Шамик Джонсън, и второ, да разбера къде се е мотал Джил Перес през последните две десетилетия.

По втора точка: поглеждам адреса, който ми съобщи инспектор Йорк. Рая Сингх, приятелката-свидетел, работи в индийски ресторант, наречен „Хапни богато при бедния индиец“. Ненавиждам наименования-каламбури. Или пък ги обичам? Да опитаме с любов.

И така:

Виждам баща си на предната седалка. Приказките за КГБ не ме вълнуват кой знае колко. Особено след разговора с чичо Саш. Но ето го картончето отново пред погледа ми: ПЪРВАТА КИРЛИВА РИЗА.

Първата. Значи, ще има още. Мосю Дженрът, изглежда с финансовото участие на Маранц, не жали средства. Щом са се добрали до тия древни обвинения срещу баща ми, приказки отпреди четвърт век, значи са отчаяни и озверели.

Какво могат да открият?

Аз не съм лош човек. Но и не съм съвършен. Никой не е. Все ще се докопат до нещичко. Ще го раздухат извън всякакви предели и така биха могли сериозно да увредят интересите на благотворителния фонд, моята репутация, политическите ми планове. Но Шамик също има своите кирливи ризи и аз я накарах да ги изрови сама.

Имам ли право да изисквам по-малко от самия себе си?

Пристигам при ресторанта, паркирам и изключвам двигателя. Намирам се извън района на моята юрисдикция, но не мисля, че това ще има особено значение. Поглеждам през прозореца на колата, сещам се отново за ризата и звъня на Лорън Мюз. Когато чувам гласа ѝ, аз си казвам името и продължавам:

— Може би съм изправен пред малък проблем.

— От какъв характер? — пита тя.

— Бащата на Дженрът ми е вдигнал мерника.
 — В смисъл?
 — Рови из миналото ми.
 — Ще намери ли нещо?
 — Почнеш ли да ровиш в нечие минало — казвам аз, — все ще изровиш нещо.
 — Не и в моето — отвърща тя.
 — Айде бе? А ония трупове в Рино?
 — Нищо не можах да докажат.
 — Е, и? А съмнението?
 — Майтап, бе Коуп. Приказка да става.
 — Голяма си майтапчийка, Мюз. И все на място. Много професионално.
 — Добре де. Стига опява. Какво точно искаш?
 — Нали си гъста с повечето частни детективи?
 — Има нещо такова.
 — Нека се послушат. Да видим, дали могат да разберат кой точно рие около мене и какво търси.
 — Добре, веднага.
 — И, Мюз?
 — Какво?
 — Не е много спешно. Ако няма хора подръка, не се притеснявай.
 — Има, Коуп. Както ти казах, почвам начаса.
 — Какво мислиш за днешното заседание?
 — Днес бе добър ден за добрите.
 — Така е.
 — Само че може би не достатъчно добър.
 — Заради Кал и Джим ли?
 — Иде ми да застрелям всички с такива имена.
 — Хващай се за работа — отвърщам аз и затварям.

Що се отнася до интериора, индийските ресторанти могат да се разделят на две групи — много мрачни и прекалено светли. Този спада към втората категория и се радва на украса като на индуски храм, само че от най-безвкусен порядък. Разполага с фалшиви мозайки и множество осветени статуи на напълно непознати за мен божества.

Сервитьорките са издокарани в одежди, изложили на показ талията, които напомнят за дрехата на лошата сестра в един нашумял напоследък мюзикъл.

Всички се придържат към стереотипите си, но тук наистина очакваш всеки момент да се разнесат акордите на фалшива увертюра. Полагам сериозни усилия да уважавам особеностите на всяка чужда култура, но колкото и да се мъча, не мога да не се отвратя от музиката в индийски ресторант. В момента из въздуха се носи нещо, което извиква представа за котешко мяукане в акомпанимент на индийска ситара.

Управителката се мръщи насреща ми.

— Колко души?

— Не съм дошъл за обяд — успокоявам я аз.

Тя чака.

— Търся Рая Сингх.

— Кого?

Повтарям името.

— Не я... впрочем, чакайте... това е новата. — Кръстосва ръце пред гърдите и ме гледа.

— Тук ли е сега? — питам аз.

— Кой пита?

Вдигам вежди. Не ми се удава особено добре. Мъча се да изглеждам надменен, но се получава като да страдам от запек.

— Президентът на Съединените щати.

Връчвам ѝ визитна картичка. Тя ѝ хвърля един поглед и изненадващо кресва:

— Рая! Рая Сингх!

Рая Сингх пристъпва насам, а аз правя крачка назад. Тя е млада, отколкото очаквам, едва навършила двайсетте и смайващо красива. Първото нещо, което бие на очи и няма как да остане незабелязано при тая униформа, е обстоятелството, че момичето разполага с повече извивки по тялото, отколкото е възможно с оглед анатомическите закони. Застинала е неподвижно, а изглежда сякаш тялото ѝ трепти. Черната ѝ коса е на къдри и моли да я докоснеш. Кожата ѝ е по-скоро златиста, отколкото кафява, а в бадемовите ѝ очи можеш да потънеш и да не намериш път назад.

— Вие ли сте Рая Сингх? — питам аз.

— Да.

— Казвам се Пол Коупланд. Прокурор за област Есекс в щата Ню Джърси. Ще може ли да разменим няколко думи?

— За убийството ли?

— Да.

— При това положение, естествено.

В изговора ѝ се долавя някакъв намек за богаташки девически пансион, което облагородява неугледната обстановка. Правя усилие да не се блещя. Тя го забелязва и приема с лека усмивка. Не искам да приличам на извратен психар, защото не съм такъв. Женската красота ме покорява напълно. Не мисля, че само мене. Тя ме обезоръжава също като произведение на изкуството. Като творение на Рембранд или Микеланджело. Като вечер в Париж или изгрев над Големия каньон. Като тюркоазен залез в Аризона. Помислите ми не са непристойни. Те имат отношение, както сам си давам сметка, по-скоро към изкуството.

Тя ме извежда навън, където е по-тихо. Обгръща се с ръце, сякаш ѝ е студено. Това движение, както и всяко друго при нея, сякаш съдържа дълбоко скрит смисъл. Навярно не го прави умишлено. Всичко около нея те кара да си мислиш за лунни нощи и широко легло с балдахин, а това май прави на пух и прах преценката ми за „отношение към изкуството“. Изкушавам се да ѝ предложа сако си, но тук изобщо не е хладно. Пък и не съм със сако.

— Познавате ли мъж на име Маноло Сантяго? — питам аз.

— Той бе убит.

Гласът ѝ е подчинен на странен ритъм — все едно произнася реплики от някаква роля.

— Но го познавахте?

— Да, разбира се.

— Любовници ли бяхте?

— Още не.

— Още?

— Отношенията ни — пояснява тя — бяха платонически.

Погледът ми опипва паважа, а след това се прехвърля върху другата страна на улицата. Още по-добре, казвам си. Всъщност не ме е грижа толкова за убийството или за неговите извършители. Искам да науча всичко за Маноло Сантяго.

— Знаете ли, къде живее господин Сантяго?

— Не, за съжаление не знам.

— Как се запознахте?

— Спря ме на улицата.

— Просто ей така? Кисне си на улицата и ви издебва?

— Да — отвръща тя.

— А после?

— Попита ме дали не искам да ме почерпи чашка кафе.

— И вие приехте?

— Да.

Поглеждам я отново. Ослепителна е. Тази дрешка върху тъмната кожа... убиец.

— Винаги ли го правите? — питам аз.

— Кое?

— Да приемате предложена ви от първия срещнат чашка кафе?

Това й се струва забавно.

— Длъжна ли съм да оправдавам постъпките си пред вас, господин Коупланд?

— Не.

Тя замълчава.

— Необходимо ни е да научим повече за господин Сантяго.

— Мога ли да попитам защо? — интересува се тя.

— Маноло Сантяго е измислено име. Искam да разбера кой се крие зад него.

— Нямам представа.

— С риск да наруша правилата на дискретността — започвам аз, — трудно ми е да ви разбера.

— Да разберете какво, господин Коупланд?

— Мъжете сигурно се лепят по вас като мухи върху мед — казвам аз.

Усмивката й този път е малко крива и потайна.

— Това ме ласкае много, господин Коупланд, благодаря ви.

Опитвам се да следвам линията:

— Та защо тръгнахте с него?

— Има ли значение?

— Може би така ще науча нещо за него.

— И аз не знам. Ако ви кажа например, че ми се стори красив, това ще ви бъде ли от полза?

— Така ли беше?

— Кое? Дали бе красив? — Нова усмивка. Немирнен кичур засенчва дясното ѝ око. — Гласът ви звучи почти като на ревнивец.

— Госпожице Сингх...

— Да?

— Разследвам убийство. Така че дали да не престанем с тези приказки?

— Смятате ли, че сме в състояние? — Тя прибира кичура. Аз гледам упорито.

— Добре, тогава — продължава момичето, — не би било зле.

— Можете ли да ми помогнете да науча истинската му самоличност?

Тя се замисля.

— Може би посредством телефонните му разговори?

— Проверихме апарата, който бе у него. Вашето обаждане е единствено.

— По-рано имаше друг номер.

— Помните ли го?

Тя кимва и ми го съобщава. Записвам го върху гърба на една от визитните си картички с помощта на малка писалка.

— Нещо друго?

— Не се сещам.

Вземам друга визитка и надрасквам номера на мобилния си телефон отзад.

— Ако се сетите за нещо, ще ме потърсите, нали?

— Разбира се.

Подавам ѝ картончето. Тя ме гледа усмихната.

— Какво има?

— Не носите брачна халка, господин Коупланд.

— Не съм женен.

— Разведен или вдовец?

— Какво ви кара да мислите, че не мога да бъда заклет ерген?

Рая Сингх не си дава труд да отговори.

— Вдовец съм.

— Съжалявам.

— Благодаря ви.

— От колко време?

Ще ми се да й кажа, че изобщо не й влиза в работата, но не искам да си развалям отношенията с нея. Пък е и страхотно красива, да ме вземат дяволите дано!

— Вече шест години.

— Разбирам.

Гледа ме с тия нейни очи.

— Благодаря ви за отзивчивостта — казвам аз.

— Няма ли да ме поканите да излезем?

— Моля?

— Виждам, че ме намирате красива. Аз съм сама, вие също. Следователно защо не ме поканите да излезем?

— Нямам обичай да смесвам служебните дела с личните — отвръщам аз.

— Пристигнах в тази страна от Калкута. Били ли сте там?

Внезапната смяна на темата ме обърква за миг. Изговорът й също няма особена връзка със споменатия град, но в наши дни това не означава кой знае какво. Отвръщам, че не съм бил никога, но съм чувал за този град, разбира се.

— Каквото и да сте чули — казва тя, — имайте предвид, че е още по-лошо.

Аз пак мълча и се питам накъде ли бие.

— Аз имам планове за своя живот — продължава тя. — Първата част бе да се добера дотук. До Съединените щати.

— А втората?

— Хората тук са готови почти на всичко, за да си пробият път в живота. Някои залагат на конни състезания. Други мечтаят да станат например прочути спортисти. Трети се отдават на престъпност, продават телата си или се събличат за пари. Аз знам добре с какво разполагам. Красива съм. Освен това аз съм добър човек и съм се учила — тя търси подходящите думи — как да бъда добра за един мъж. Аз мога да даря някой мъж с нечувано щастие. Ще бъда покорна. Винаги ще бъда на негова страна. Ще повдигам духа му. Ще превърна нощите му в рай. Ще бъда негова когато поиска и както поиска. И ще го правя с радост.

Опа-ла-а-а.

Намираме се посред оживена улица, но Бога ми, настава такава тишина, че с положителност бих чул стъпките на мравка. Устата ми

пресъхва.

— Маноло Сантяго — проговарям аз с далечен глас, — мислите ли, че той би могъл да се окаже този мъж?

— Отначалото мислех — отвръща тя. — Но не беше. Вие изглеждате приятен. Като човек, който би се отнасял добре с една жена. — Рая Сингх може би приближава едва забележимо. Не мога да бъда сигурен, но изведнъж тя ми изглежда някак близка. — Виждам, че имате неприятности. Не спите добре нощем. Така че откъде знаете, господин Коупланд?

— Какво да знам?

— Че не съм именно аз тази? Тази, която ще ви направи безумно щастлив. Редом с която ще спите като къпан?

Ами сега?

— Не съм сигурен — мрънкам аз.

Тя просто ме гледа. Усещам как погледът ѝ стига до палците на краката ми. Сигурно ме баламосва. Няма начин да е друго. Но пък тази прямота, това право ти куме в очи, без всякакво увъртане... Внушава усещане за топлина.

— Трябва да тръгвам — приключвам аз. — Имате номера ми.

— Господин Коупланд... Изчаквам я.

— Защо дойдохте всъщност?

— Моля?

— Защо проявявате интерес към убийството на Маноло?

— Мисля, че ви обясних. Аз съм областният прокурор и...

— Това не е истинската причина за вашето идване.

Аз мълча. Тя ме наблюдава с втренчен поглед. Накрая питам:

— Какво ви кара да мислите подобно нещо? Думите ѝ ме поразяват като ляво кроше:

— Вие ли го убихте?

— Какво!

— Казвам...

— Чух какво казахте. Естествено, че не. Но, откъде ви дойде наум подобно нещо?

Рая Сингх маха с ръка.

— Довиждане, господин Коупланд. — Тя ме дарява с още една усмивка, от която се чувствам като пусната върху пясъка риба. — Надявам се да откриете онова, което издирвате.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Люси иска да пусне името Маноло Сантяго за търсене в Интернет — може да се окаже някой репортер, заел се с ровене в миналото на оня кучи син Уейн Стъйбънс, Летния касапин, — но в кабинета я очаква Лони. При влизането ѝ той не вдига глава. Тя се изправя над него, готова за лека офанзива.

— Научил си кой е пуснал онази записка?

— Не мога да бъда сигурен.

— Обаче?

Лони поема дълбоко дъх и тя се надява, че се готви за решителната крачка.

— Знаеш ли нещо за проследяването на текстови съобщения?

— Не — отвърща Люси, като се оттегля зад бюрото си.

— Чувала си обаче всички тия бомбастични приказки за файлове, акаунти, ЕМТР, идентификации на съобщението и така нататък?

— Да кажем, че съм.

— В основни линии всички те са параметри на съобщението, които показват пътя, по който е стигнало до теб. Откъде тръгва, през къде минава, за да се придвижи от точка А до точка В. Също като пощенските печати едно време.

— Добре.

— Разбира се, съществуват начини да се изпрати анонимно съобщение. Но дори при това положение остават следи.

— Отлично, Лони, направо супер. — Той нещо запъва. — Следователно мога да допусна, че си се добрал до някои от тези следи в интересуващия ни случай, така ли?

— Да — отвърща сътрудникът, като вдига глава и съумява да се усмихне. — Повече няма да те питам защо искаш да узнаеш това име.

— Добре.

— Понеже те познавам много добре, Люси. Като повечето апетитни парчета, и ти не си цвете за мирисане. От друга страна обаче

знам, че моралът ти е от стомана. И щом настояваш да измамиш доверието на цялата група, да предадеш всички студенти и мене с тях, да измениш на всичко, в което твърдо вярваш, значи съществува някаква много важна причина. Залагам си главата, че въпросът е на живот и смърт.

Люси не отговаря.

— Нали е така?

— Казвай, Лони.

— Съобщението е изпратено от библиотеката „Фрост“.

— Библиотеката — повтаря тя. — В нея трябва да има петдесетина компютъра.

— Горедолу.

— Значи никога няма да научим кой е бил?

Лони кима неопределено.

— Знаем часа на изпращането. Шест и четирийсет и две следобед, онзи ден.

— Това помага ли ни с нещо?

— Студентите, които използват компютъра, се записват. Не за конкретен компютър — управата премахна тази практика преди години, — обаче, за да използват който и да било компютър, те си записват час. Така че аз отидох в библиотеката и проверих разписите. Съпоставих списъка на твоя клас с този на използвалите компютър между шест и седем следобед онзи ден.

Той млъква.

— И?

— Има само едно съвпадение.

— Кой е?

Лони отива до прозореца. Гледа надолу към правоъгълния двор.

— Ще ти помогна малко — казва той.

— Лони, наистина не съм в настроение за...

— Малко е мазна.

Люси застива.

— Силвия Потър?

Той остава с гръб към нея.

— Лони, да не искаш да кажеш, че онова нещо е написано от Силвия Потър?

— Именно — отвръща той. — Точно това искам да ти кажа.

На връщане в съда отново търся Лорън Мюз по телефона.

— Искam още една услуга.

— Казвай.

— Трябва да изровиш всичко около един телефонен номер. Чий е бил, с кого се е свързвал. Всичко.

— Кой е номерът?

Съобщавам цифрите, получени от Рая Сингх.

— Дай ми десет минути.

— Само толкова?

— Виж какво, не съм си извоювала длъжността главен разследващ със задника.

— Кой твърди това?

Тя се разсмява.

— Харесваш ми когато си весел, Хоуп.

— Не бързай да свикваш с това.

Затварям. Май не се държах както трябва. Или пък отговорът ми пасва на забележката ѝ за „задника“? Да се омаловажават правилата на елементарна учтивост е опростенчески подход. Прекомерното им зачитане пък те превръща лесно в посмешище. Но от друга страна, много добре ми е известно какво се получава, когато му отпуснеш края в затворен служебен кръг. Започва да звучи застрашително и двусмислено.

Също като при онези уж прекалено дребнави правила за безопасност на децата в наши дни. Детето ви трябва да носи предпазен шлем, когато кара колело, независимо какво и къде. Ръбестите предмети на детските площадки трябва да се загъват в специални предпазни материи, а катерушките не бива да са прекалено високи и, ах да, детенцето не бива да се отдалечава на повече от две преки без придружител и, какво още, къде са предпазните очила и така нататък. Колко е лесно да се подиграеш с всичко това. Все се намира по някой многознайко да заяви „всички минахме някак без тия работи и оцеляхме“. Всъщност обаче мнозина не са оцелели.

Децата едно време се радваха на колосална свобода. Те не знаеха какво е да те дебне зло в тъмното. Мнозина ходеха на летни лагери с преспиване, а там правилата изобщо не бяха строги. Децата се

оставяха да си бъдат деца. Някои от тези деца се измъкваха нощем в гората, за да не ги видят никога повече.

Люси Голд звъни в стаята на Силвия Потър. Не отговарят. Нищо чудно. Тя преглежда телефонния указател на комплекса, но той не съдържа номера на мобилни апарати. Люси си спомня, че Силвия носи пейджър, и праща кратко съобщение с молба да се обади. При първа възможност.

След по-малко от десет минути момичето звъни:

— Искала сте да ме чуете, професор Голд?

— Да, Люси, благодаря за обаждането. Ще можеш ли да се отбиееш в моя кабинет?

— Кога?

— Сега, ако е възможно.

Няколко секунди мълчание.

— Силвия?

— След малко започва часът ми по английска литература и трябва да изнеса заключителен реферат. Може ли да мина след това?

— Чудесно — отвръща Люси.

— Ще бъда при вас след около два часа.

— Ще те чакам.

Отново мълчание.

— Можете ли да ми кажете за какво става дума, професор Голд?

— Ще разбереш. Не се тревожи, Силвия. Ще се видим след часа.

— Здравсти.

Лорън Мюз. Отново съм в съда. След броени минути Флеър Хикъри ще започне кръстосания разпит.

— Здравсти — отвръщам аз.

— Изглеждаш ужасно.

— Много си прозорлива за детектив.

— За разпита ли се тревожиш?

— Естествено.

— Шамик ще се справи. Ти свърши чудесна работа.

Кимвам и правя опит да се настроя към правилата на играта. Мюз крачи редом.

— Имам лоши новини за онзи телефон, дето ми даде.

— Замълчавам.

— Еднодневка е.

Ще рече, купен от някого със зададен номер и определено количество минути за разговор. Името на собственика остава неизвестно.

— Не искам да знам кой го е купил, а с кого е говорено по него.

— Трудна работа — казва тя. — Направо невъзможна, ако се използват нормални пътища. Който и да е бил, купил го е от някоя нощна птица, като сам се е представил за подобна. Ще ми трябва известно време, за да изясня нещата, а и за да упражня тук-там известен натиск, та да ми дадат разпечатките.

Поклащам глава и влизам в залата.

— Още нещо — не спира тя. — Чувал ли си за НДКТ?

— Няма детективи като нас — отвърщам аз.

— Точно така, най-голямата частна детективска фирма в целия щат. Сингъл Шейкър, дамата, която наех за случая с момчетата от братството, е работила по-рано в нея. Разправят, че им е възложено да издирят компромати за тебе, без оглед на разходите.

Вече сме в предната част на залата. Връчвам ѝ стара снимка на Джил Перес и казвам:

— Супер.

Тя я гледа.

— Какво?

— Фаръл Линч още ли работи при нас?

— Да.

— Помоли го да направи компютърно състаряване на това тук. Да прибави два-сет години, да му сложи брада и да обръсне главата.

Лорън Мюз се готви да отвори уста, но нещо в изражението на лицето ми я спира. Тя свива рамене и се разкарва. Сядам на мястото си. Влиза съдията Пиърс. Всички се надигаме. После Шамик Джонсън заема свидетелската банка.

Флеър Хикъри се изправя и внимателно закопчава сакото си. За последен път съм виждал костюм с подобен барутно-синкав цвят на една снимка от тържество през 1978 година. Той се усмихва към Шамик.

— Добър ден, госпожице Джонсън.

Шамик изглежда вдървена от ужас.

— Дубръден — успява да процеди тя.

Флеър ѝ се представя така, сякаш двамата са се срещнали току-що на коктейл. Той прави преглед на криминалното ѝ досие. Държи се внимателно и твърдо. Арестува ли са я за проституция, нали така? Арестували са я заради наркотици, нали така? Предявявано ѝ е обвинение в отмъкване на осемдесет и четири долара от клиент, нали така?

Аз не възразявам.

Това също е част от моята стратегия на пълно разкриване. Много от тези въпроси поставих и аз, но разпитът на Флеър има ефект. На този етап не я принуждава да обяснява елементи от показанията си. Подгръзва обстановката чрез повтаряне на известни факти от полицейски протоколи.

След двайсетина минути Флеър се заема с работата по същество:

— Пушили сте марихуана, нали?

Шамик отговаря с да.

— Пушихте ли вечерта на изнасилването, за което претендирате?

— Не.

— Не ли? — Флеър полага длан върху гърдите си, сякаш този отговор го изненадва до дъното на душата. — Хм. А приехте ли някакъв алкохол?

— Кого да съм приела?

— Пихте ли нещо алкохолно? Бира или вино?

— Не.

— Нищичко?

— Нищичко.

— Хм. Ами нещо обикновено? Например газирано?

Понечвам да възразя, но моята стратегия препоръчва в този случай да я оставя да се справи сама, доколкото е по силите ѝ.

— Пих малко пунш — казва тя.

— Пунш значи. И той е безалкохолен?

— Те така казаха.

— Кой те?

— Момчетата там.

— Кой по-точно?

Тя се колебава.

— Джери.

— Джери Флин?

— Да.

— И кой друг?

— Ъ?

— Казахте „момчетата“. В множествено число. Значи, повече от един. Джери Флин ще го минем за един човек. Така че кой още ви каза, че пуншът който пиете — впрочем, колко чаши изпихте?

— Не знам.

— Повече от една ли?

— Предполагам.

— Моля ви да не се осланяте на предположения, госпожице Джонсън. Бихте ли казала точно: повече от една?

— Вероятно да.

— А повече от две?

— Не знам.

— А възможно ли е да са били повече от две?

— Да, може би.

— Тогава, може би повече от три?

— Не мисля.

— Но не сте сигурна.

Шамик свива рамене.

— Ще трябва да отговорите.

— Не мисля, че са били три. Може би две. Може би още по-малко.

— И единственият, който ви е казал, че пуншът е безалкохолен, е Джери Флин. Нали така?

— Така ми се струва.

— Преди малко оставихте впечатлението, че са били повече от един. Сега обаче казвате само един човек. Променят ли показанията си?

Изправям се.

— Възраждам.

Флеър махва пренебрежително с ръка:

— Той е прав. Въпросът е маловажен. Да минем нататък. — Той се прокашля и опира ръка върху десния хълбок. — Приехте ли някакви наркотици същата вечер?

— Не.

— Нито дори дръпване от цигара с марихуана например?

Шамик клати глава, но си спомня, че трябва да говори. Навежда се към микрофона и произнася ясно:

— Не, не съм вземала нищо.

— Хм, добре. Кога за последен път сте вземали някакви хапчета? Отново съм на крака.

— Възражявам. Думата може да означава всякакви хапчета — аспирин, витамини...

Флеър има доволен вид.

— Искате да кажете, че не всички присъстващи знаят какво имам предвид?

— Бих предпочел да се изразите с по-голяма прецизност.

— Госпожице Джонсън, имам предвид забранени от закона средства. Като например марихуана. Или кокаин. ЛСД или хероин. Нещо такова. Разбирате ли ме?

— Да, мисля, че ви разбирам.

— И така, кога за последен път сте вземала забранени вещества?

— Не си спомням.

— Заявихте, че през онази вечер не сте.

— Така е.

— А предната?

— Не съм.

— А по предната?

Шамик леко присвива очи и когато казва своето „не“, аз не съм убеден, че й вярвам.

— Нека опитам да се ориентирам във времето. Синът ви е на шестнайсет месеца, нали така?

— Да.

— Вземали ли сте забранени вещества след раждането?

Тя произнася едва чуто:

— Да.

— Ще ни кажете ли какви?

Отново съм на крака.

— Възражявам. Картината ни е ясна. Госпожица Джонсън е вземала забранени вещества в миналото. Никой не отрича това обстоятелство. То обаче не прави стореното от клиентите на господин Хикъри по-малко ужасяващо. Тогава какво значение има всичко това?

Съдията поглежда към Флеър.

— Господин Хикъри?

— Ние сме на мнение, че госпожица Джонсън е пристрастен потребител и поради това зависим от наркотика човек. Смятаме, че през онази вечер тя е била под въздействието на забранени препарати, което поставя под съмнение достоверността на нейните показания. Това е важно за журито.

— Госпожица Джонсън вече заяви, че не е вземала никакви наркотици онази вечер, нито ги е приемала — саркастично натъртвам на последната дума аз. — Нито пък алкохол.

— Аз обаче — не мирысва Флеър — имам право да хвърля съмнение върху нейните спомени. Пуншът е бил с алкохол. Аз ще извикам тук господин Флин, който ще потвърди чрез показанията си, че свидетелката е знаела това, когато го е пила. И второ, искам да установя във всякакво съмнение, че тази жена е вземала наркотици дори когато е отглеждала невръстното си дете...

— Ваша чест! — почти крещя аз.

— Добре, достатъчно. — Съдията удря с чука. — Можем ли да продължим нататък, господин Хикъри?

— Да, ваша чест.

Сядам на мястото си. Възражението ми е глупаво. Създавам впечатление, че се мъча да попреча в процеса на установяване на истината и което е по-лошо, давам възможност на Флеър да пробута още някоя реплика в своя полза. Стратегията ми налага мълчание. Загубвам самодисциплина и трябва да си платя.

— Госпожице Джонсън, вие обвинявате тези момчета в това, че са ви изнасилили, нали така?

Скачам прав.

— Възразявам. Тя не е юрист и не познава правните квалификации. Тя разказа, какво ѝ е сторено. Работа на съда е да определи неговото естество.

Флеър отново има доволен вид.

— Аз не очаквам от нея правна квалификация. Искам да проверя речника ѝ.

— Защо, на лексикален тест ли ще я подложите?

— Ваша чест — започва Флеър, — мога ли да продължа с разпита на тази свидетелка?

— Защо не обясните каква цел преследвате, господин Хикъри?

— Добре, ще поставя въпроса иначе. Госпожице Джонсън, когато бърбите с приятели, казвате ли им, че сте била изнасилена?

Тя се поколебава: — Аха.

— Аха, госпожице Джонсън. Кажете ми, познавате ли другиго, който съобщава за изнасилването си?

Пак съм аз:

— Възразявам. Каква е връзката?

— Допускам въпроса.

Флеър застава до Шамик.

— Можете да отговорите — казва ѝ той, сякаш с желание да помогне.

— Да.

— Кого?

— Няколко от момичетата, с които работя.

— Колко на брой?

Тя вдига поглед, сякаш се мъчи да си спомни.

— Сещам се за две.

— Те стриптийзъорки ли са или проститутки?

— И двете.

— Всяка прави едното или...

— Не, и двете правят и двете.

— Разбирам. Тези престъпления кога са се случили, през работно или през свободното им време?

Отново ставам.

— Ваша чест, смятам че това е вече прекалено. Каква е връзката?

— Моят уважаван колега има право — заявява Флеър с широк жест в моя посока. — Когато е прав, прав е. Оттеглям въпроса.

Усмива ми се. Сядам бавно и ненавиждам всяка секунда от случилото се.

— Госпожице Джонсън, познавате ли изнасилвачи?

Пак съм аз:

— Искате да кажете освен вашите клиенти ли?

Флеър ме поглежда мрачно, а след това се обръща към журито, сякаш иска да каже: „Е, не е ли това най-долна свинщина“. И е прав, тъкмо такава е.

Шамик от своя страна заявява:

— Не разбирам какво имате предвид.

— Няма значение, скъпа — отвръща Флеър, сякаш отговорът ѝ само би досадил. — Ще се върна към това по-късно.

Не обичам когато Флеър прави такива обещания.

— По време на това претендирано нападение, моите клиенти, господата Дженрът и Маранц, носеха ли маски?

— Не.

— А някакви други средства за дегизиране?

— Не.

— Правеха ли опити да скрият лицата си?

— Не.

Флеър Хикъри клати глава, сякаш това е най-озадачаващото нещо, чуто от него през целия му живот.

— И според собствените ви показания, вие сте била сграбчена и замъкната в онази стая против вашата воля. Нали така?

— Да.

— Стаята на господин Дженрът и господин Маранц, нали така?

— Да.

— Те не ви нападнаха отвън в тъмното или на друго място, което не би могло да се свърже с тях, така ли?

— Да.

— Това е странно, не мислите ли?

Готов съм да възразя, но оставям нещата така.

— Значи според вашите показания, двама мъже ви изнасилват, без да носят маски или да прикрият по друг начин своята самоличност, всъщност те ви показват спокойно лицата си, правят това в собствената си стая при наличието поне на един свидетел, видял как ви вкарват в стаята. Така ли е?

Моля се, отговорът на Шамик да не бъде въл. И той не е.

— Точно така.

— Но поради някаква причина — Флеър отново има вид на най-объркания човек върху планетата — те използват измислени имена?

Няма отговор. Това е добре.

Флеър Хикъри продължава да клати глава, сякаш някой току-що му е казал, че две и две прави пет.

— Вашите нападатели използват имената Кал и Джим вместо собствените си, това ли заявявате пред журито, госпожице Джонсън?

— Точно това.

— Според вас има ли някакъв смисъл в цялата работа?

— Възраждам — обаждам се аз. — Нищо в целия този брутален случай не би могло да има смисъл за пострадалата.

— Е, да, това ми е ясно — отвръща Флеър Хикъри. — Просто се надявах, че след като госпожица Джонсън е била там, тя разполага с някаква хипотеза относно обстоятелството, че са я нападнали в собствената си стая с открити лица, като в същото време използват прякори. — Той се усмихва приятно. — Имате ли такава, госпожица Джонсън?

— Какво да имам?

— Обяснение за причината, поради която двете момчета, наречени Едуард и Бари ще започнат да се наричат един друг Джим и Кал?

— Не.

Флеър Хикъри се връща на мястото си.

— Преди известно време ви попитах дали познавате други изнасилвачи, спомняте ли си?

— Да.

— Така. Е, познавате ли?

— Не.

Флеър кимва и вдига във въздуха лист хартия.

— Какво ще кажете за арестуван наскоро и прибран в Роуей мъж, обвинен в побой и сексуално насилие, на име — моля сега да внимавате, госпожице Джонсън — Джим Брудудей?

Очите на Шамик се отварят широко.

— Имате предвид Джеймс?

— Имам предвид Джим или Джеймс, щом предпочитате пълното име, Брудудей, живял на Сентръл Авеню 1189 в град Нюарк, щат Ню Джърси. Познавате ли го?

— Да — отвръща тя с тих глас. — Познавах го.

— Известно ли ви е, че той е понастоящем в затвора?

Тя свива рамене.

— Познавам много момчета, които са понастоящем в затвора.

— Не се съмнявам в това — за първи път в гласа на Флеър прозвучава хаплива нотка, — но моят въпрос е за друго. Попитах ви дали знаехте, че Джим Брудудей е в затвора.

— Той не се казва Джим. Той е Джеймс...

— Ще попитам отново, госпожице Джонсън, а след това ще помоля съда да ви принуди...

Аз съм вече прав.

— Възраждам. Той тормози свидетелката.

— Отхвърля се. Отговорете на въпроса.

— Чух нещо подобно — казва Шамик кротко.

Флеър въздиша театрално.

— Да или не, госпожице Джонсън. Знаехте ли, че Джим Брудудей изтърпява понастоящем присъда в щатски затвор?

— Да.

— Най-последно. Толкова ли бе трудно?

Отново аз:

— Ваша чест...

— Няма нужда да драматизирате, господин Хикъри. Продължавайте.

Флеър Хикъри се връща при своята банка.

— Имала ли сте някога сексуална връзка с Джим Брудудей?

— Името му е Джеймс! — настоява Шамик.

— Да го наречем господин Брудудей тогава. Съгласна ли сте?

Имала ли сте някога сексуални отношения с господин Брудудей?

Не мога да оставя това така.

— Възраждам. Сексуалният й живот няма отношение към процеса. Законът е категоричен по този въпрос.

Съдията Пиърс отправя въпросителен поглед към Флеър.

— Господин Хикъри?

— Аз не се опитвам да опетня репутацията на госпожица Джонсън или създам впечатлението, че е жена с неустойчив морал — казва той. — Противната страна вече обясни достатъчно ясно, че госпожица Джонсън е проститутка и е имала разнообразни сексуални контакти с множество мъже.

Кога най-сетне ще се науча да си държа устата затворена?

— Въпросът, който искам да изясня, е от съвършено различно естество и в никакъв случай няма да притесни свидетелката. Тя признава участието си в сексуални контакти с мъже. Фактът, че господин Брудудей би могъл да е един от тях, няма да я жигоса с червен знак върху челото.

— Опетняващо е — заявявам аз.

Флеър ме поглежда така, сякаш току-що съм изтърсен от задния отвор на кон.

— Вече ви обясних поради каква причина това изобщо не е така. Всъщност госпожица Джонсън обвинява двама юноши в много сериозно престъпление. Според показанията ѝ мъж на име Джим я изнасилва. Моят пределно прост и ясен въпрос гласи: имала ли е някога сексуален контакт с господин Джим Брудудей — или Джеймс, щом тя предпочита така, — който понастоящем се намира в затвора заради изнасилване и побой?

Сега разбирам накъде бие. И това не е добре.

— Допускам въпроса — казва съдията.

Сядам на мястото си.

— Госпожице Джонсън, имала ли сте някога сексуална връзка с господин Брудудей?

По бузата ѝ се търкулва сълза. — Да.

— Повече от един път?

— Да.

За миг изглежда, че Флеър ще се впусне в подробности, но той е твърде хитър и променя малко направлението на атаката:

— Случвало ли се е да сте под въздействието на алкохол или наркотици, докато осъществявате подобна връзка с господин Брудудей?

— Може би.

— Да или не?

Гласът му е тих, но непоколебим. Долавя се и нотка на раздразнение.

— Да.

Тя вече плаче. Аз ставам.

— Моля за кратка почивка, ваша чест.

Флеър спуска секирата, преди съдията да отговори:

— Случвало ли се е някой път в сексуалните ви занимания с Джим Брудудей да участва и друг мъж?

Залата експлодира.

— Ваша чест! — крещя аз.

— Тишина! — Съдията използва чука. — Тишина!

Публиката се усмирява бързо. Съдията Пиърс гледа надолу към мен.

— Давам си сметка за това колко е тежко да се чуе, но допускам този въпрос. Извърща се към Шамик: — Отговорете, моля.

Съдебният стенограф прочита отново въпроса. Шамик седи на мястото си, а по страните ѝ се стичат сълзи. Когато стенографът млъква, тя заявява:

— Не.

— Господин Брудудей ще свидетелства затова, че...

— Доведе някакъв негов приятел да гледа! — изкрещява Шамик. — Това е. Не съм му позволила да ме докосне! Чувате ли ме? Никога!

Залата е смълчана. Опитвам се да държа главата си изправена, да не затварям очи.

— И така — продължава Флеър Хикъри, — имали сте сексуална връзка с мъж на име Джим...

— Джеймс! Казва се Джеймс!

— ... докато в стаята присъства друг мъж, а вие все пак не се сещате откъде идват имената Джим и Кал?

— Не познавам никакъв Кал, а неговото име е Джеймс.

Флеър Хикъри я приближава. Лицето му изразява загриженост, сякаш се готви да ѝ подаде ръка за помощ.

— Сигурна ли сте, че не сте измислили всичко това, госпожице Джонсън?

Гласът му звучи като на някой телевизионен психотерапевт.

Тя бърше сълзите от лицето си.

— Да, господин Хикъри, напълно сигурна съм. Абсолютно сигурна.

Но Флеър не отстъпва.

— Не твърдя, че непременно лъжете — продължава той и аз едва преглъщам възражението си, — но не е ли възможно пуншът да ви е дошъл в повече — не сте виновна за това, естествено, след като го смятате за безалкохолен, — а по-късно да сте се отдали на най-нормален полов акт, върху който наслагвате неприятен спомен от миналото? Това не би ли обяснило твърдението ви, че двамата изнасилвачи се казват Джим и Кал?

Готвя се да възразя в смисъл, че това са два въпроса, но Флеър си знае работата.

— Оттеглям въпроса — казва той с тон, сякаш това е най-печален момент за всички заети в това съдебно производство. —

Нямам други.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато очаква Силвия Потър, Люси пуска името на странния посетител при Айра в търсачка на Интернет. Маноло Сантяго. Излизат множество резултати, но нито един, който да е от полза. Не е репортер или поне няма такъв в Мрежата. Кой е тогава? И какво търси при нейния баща?

Би могла да попита самия Айра, разбира се. Стига той да си спомни.

Минават два часа. После три, а след това — четири. Звъни в стаята на Силвия. Никой не отговаря. Опитва отново с пейджъра. Няма отговор. Това не е добре.

По какъв начин, по дяволите, е успяла Силвия Потър да се добере до нейното минало?

Люси преглежда студентския справочник. Силвия има стая в Стоунхаус — битовия район на комплекса. Решава да отскочи дотам.

В атмосферата на един студентски комплекс винаги присъства някаква магия. Надали има друго място, което да внушава подобно усещане за сигурност, защитеност от външни влияния, за изолираност от останалия свят и макар това да предизвиква протести, именно така трябва да бъде. Някои неща виреят по-добре във вакуум. Това е място, в което се чувстваш защитен, докато си млад, а когато поостарееш — като нея и Лони, — в него можеш да намериш уютно скривалище.

Стоунхаус е бил мъжко общежитие в миналото. Преди десетина години университетската управа слага край на студентските братства и ги заклеява като „антиинтелектуални“. Люси е съгласна с твърдението, че тази институция е свързана с множество негативи, но решението да се обяви извън закона е прекалено авторитарно и с видим фашистки уклон. В един съседен комплекс понастоящем тече съдебен процес по повод извършено в такова студентско братство изнасилване. Но ако не е братство, ще се окаже някое спортно дружество, банда грубияни в стриптийз бар или рокери в нощно

заведение. Люси не знае отговора на задачата, но той положително не се състои в това да забраниш всяка структура, която не ти харесва.

Трябва да се наказва престъплението, смята тя, а не свободата.

Фасадата на сградата продължава да си бъде величава тухлена зидария. Интериорът е лишен от всякакъв намек за индивидуалност. Няма ги килимите, дървените ламперии и махагонови орнаменти от славното минало. Мястото им е заето от белезникави бежови оттенъци, пример за пълно обезличаване. Срам и позор.

Наоколо се шляят студенти. Нейното появяване привлича няколко погледа, но не много. Гърмят стереоуредби или по-скоро компютърни аудио-системи. Вратите на стаите зяят. По стените забелязва плакати с образа на Че Гевара. Може би прилича на баща си повече, отколкото си дава сметка. Университетските градчета също попаднаха в кипежа на шестдесетте години. Стиллове и музика могат да се променят, но онова усещане си остава.

Тя поема по централното стълбище, също така лишено от някогашния си облик. Силвия Потър живее в единична стая на втория етаж. Люси застава пред вратата ѝ. Върху нея е закована една от онези дъсчици, които се използват за оставяне на съобщения, но тази е съвършено чиста. Тя е монтирана точно по средата на вратата. Над нея е изписано с калиграфски почерк „Силвия“. До името е закрепено розово цвете. Цялата врата изглежда съвсем не на място, изолирана и взета като че ли от друга епоха.

Люси чука. Няма отговор. Опитва дръжката. Заключено е. Понечва да остави бележка — нали точно затова са тия дъсчици, — но ѝ е жал да наруши идеалната чистота на повърхността ѝ. Освен това цялата работа ѝ се вижда малко пресилена. Вече звънна по телефона, пусна текстово съобщение. Пристигането ѝ тук лично сякаш прехвърля малко границата.

Тя се спуска назад по стълбището, а входната врата пред нея се отваря внезапно. Влиза Силвия Потър. Забелязала Люси, тя застива на място. Преподавателката се спуска долу и опитва да срещне погледа на своята студентка. Силвия гледа навсякъде другаде, само не към Люси.

— О, здравейте, професор Голд.

Люси мълчи.

— Часът се проточи. Много съжалявам. А след това се сетих за още една работа. За утре. Рекох си, че така и така е вече късно, сигурно

сте си тръгнали и е най-добре да оставя разговора за по-късно.

Тя дърдори неудържимо. Люси не я спира.

— Да се отбия ли утре? — пита Силвия.

— Сега не можеш ли?

Силвия поглежда часовника си, без да го вижда.

— Побъркала съм се с тази задача за утре. Наистина ли не може да почака?

— За кого е работата?

— Моля?

— Кой професор ти е поставил задачата, Силвия? Ако отнема прекалено много от времето ти, ще те извиня.

Мълчание.

— Можем да отидем в стаята ти — продължава Люси. — Да си поговорим.

Най-накрая Силвия вдига поглед към лицето ѝ.

— Професор Голд...

Люси изчаква.

— Мисля, че не ми се говори с вас.

— Става дума за твоя дневник.

— За моя... — Тя поклаща глава. — Нали го изпратих анонимно. Откъде ще знаете кой точно е моят?

— Силвия...

— Вие ни казахте! Обещахте! Казахте, че са анонимни. Вие го казахте.

— Знам какво съм казала.

— Как можахте? — Тя изправя снага. — Не желая да разговарям с вас.

Люси казва неумолимо:

— Налага се.

Но Силвия не се предава лесно.

— Не, не се налага. Не можете да ме принудите. И освен това... Боже мой,... как можахте да го направите? Да ни кажете, че всичко е анонимно и поверително, а след това...

— Наистина е много важно.

— Не, не е. И не съм длъжна да разговарям с вас. И ако кажете една дума по въпроса, ще съобщя всичко на декана. Ще ви уволнят.

Студентите наоколо започват да хвърлят любопитни погледи.
Люси губи контрол над положението.

— Моля те, Силвия, трябва да знам...

— Нищо не трябва да знаете!

— Силвия...

— Не съм длъжна да ви казвам нищо! Оставете ме намира!

Силвия Потър се завърта назад, отваря вратата и бяга навън.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като Флеър Хикъри привършва с Шамик, аз се срещам с Лорън Мюз в кабинета си.

— Мръсна работа — казва тя.

— Залови се здраво за имената.

— Кои имена?

— Разбери дали този Брудуй се казва Джим или, както твърди Шамик, Джеймс.

Мюз бърчи вежди.

— Какво има?

— И мислиш, че това ще помогне?

— Във всеки случай няма да навреди.

— Продължаваш ли да й вярваш?

— Пълна мъгла е цялата работа.

— А така.

— Твоята приятелка Сингъл научи ли нещо?

— Още не.

— Съдебното заседание за днес приключи, Слава Богу. Флеър ми отрязва главата. Знам, че всичко трябва да се прави в името на истината, че това не е състезание или нещо подобно, но нека бъдем реалисти. Кал и Джим се завръщат по-силни от всякога.

Мобилният ми телефон звъни. Поглеждам екрана. Отсрещният номер ми е непознат. Вдигам апарата към ухото си и казвам:

— Ало?

— Рая е.

Рая Сингх. Хубавата индийска сервитьорка. Гърлото ми пресъхва.

— Как сте?

— Чудесно.

— Измислихте ли нещо?

Мюз ме наблюдава. Опитвам се да й внуша с поглед, че става дума за нещо лично. Тя реагира бавно за следовател. Или го прави

нарочно.

— Може би трябваше да ви кажа нещо — съобщава Рая Сингх.
Аз чакам.

— Но вашето внезапно появяване... Стреснах се. И пак не съм сигурна дали трябва да го сторя.

— Кое, госпожице Сингх?

— Викайте ми Рая, моля.

— Добре, Рая — казвам аз, — нямам представа за какво ми говорите.

— Става дума за това, защо ви попитах за причината на вашето посещение, спомняте ли си?

— Да.

— Знаете ли защо ви зададох този въпрос — какво точно искате?
Замислям се и решавам да бъда откровен:

— Заради непрофесионалния начин, по който се пулех във вас.

— Не е това.

— Добре, предавам се. Защо попитахте? И като говорим по този въпрос, откъде накъде ви хрумна, че е възможно аз да съм го убил?

Мюз вдига вежди. Хич не ми пука.

Рая Сингх не отговаря.

— Госпожице Сингх — казвам аз. И след това: — Рая...

— Защото — обажда се тя — той спомена вашето име.

Мисля, че не съм чул правилно и задавам съвършено глупав въпрос:

— Кой спомена името ми?

В гласа ѝ се прокрадва нетърпелива нотка:

— За кого говорим през цялото време?

— Маноло Сантяго спомена моето име?

— Точно така.

— И не сте убедена, че е трябвало да ми съобщите това в самото начало?

— Не знаех дали мога да ви се доверя.

— И какво ви накара да промените становището си?

— Проверих в Интернет. Наистина сте областен прокурор.

— Какво ви каза Сантяго за мен?

— Каза, че сте излъгали за нещо.

— За какво?

— Нямам представа.

Продължавам да настоявам:

— На кого го е казал?

— На един човек. Не му знам името. Освен това държи вестникарски изрезки за вас в жилището си.

— В жилището си? Нали казахте, че не знаете къде живее?

— Това бе, когато ви нямах доверие.

— А сега имате?

Тя не отговаря направо.

— Вземете ме от ресторанта след час — казва Рая Сингх — и ще ви покажа къде живееше Маноло Сантяго.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Люси се прибира в кабинета си, за да свари там Лони с някакви листове в ръка.

— Какво е това? — пита тя.

— Друга част от оня дневник.

Тя полага истинско усилие, за да не грабне листовете.

— Откри ли Силвия?

— Да.

— И?

— Развика ми се и отказа да говорим.

Лони сяда и просва крака върху бюрото ѝ.

— Искаш ли да опитам аз?

— Не мисля, че идеята е добра.

Лони я гледа с победоносна усмивка.

— Мога да бъда доста убедителен.

— Искаш да ѝ се пробваш само за да ми помогнеш?

— Щом се налага.

— Трябва да мисля за репутацията ти. — Тя сяда и грабва листовете. — Прочете ли ги вече?

— Да.

Тя само кимва и зачита сама:

„П“ се откъсва от прегръдката ми и хуква по посока на писъка.

Викам подире му, но той не спира. След две секунди нощта го поглъща. Искам да го последвам. Но мракът е непрогледен. Би трябвало да познавам тази гора по-добре от „П“. Той идва тук за първа година.

Писъкът е на момиче. Само това мога да кажа. Промъквам се между дърветата. Вече не го викам. Поради някаква причина не се осмелявам. Ще ми се да открия „П“,

но не искам никой да разбере къде се намирам. Давам си сметка, че това е доста глупаво, но не мога другояче. Страхувам се.

Луната се показва. Нейната светлина променя всички цветове в гората. Прилича на прожекторите, които имаше едно време баща ми. Наричат ги черни фенери, макар да са по-скоро лилави. Те променят цвета на всичко около себе си. Също като луната.

Когато най-накрая намирам „П“, забелязвам върху ризата му необикновен цвят. Отначало не разбирам какво е това. Не различавам наситения червен цвят. Прилича ми повече на воднисто-син. Той ме поглежда. Очите му са широко отворени. „Трябва да се махаме — казва «П». — И с никого не бива да споделяме, че изобщо сме били тук.“

Това е всичко. Люси го прочита още два пъти. После оставя написаното върху бюрото. Лони я гледа.

— Е — провлачва той, — предполагам, че ти си авторката на тази кратка история.

— Какво?

— Мъча се да се ориентирам във всичко това, Люси, и единственият верен отговор ми се струва този. Ти си момичето от описаната случка. Някой пише за теб.

— Това е смехотворно — отвърща тя.

— Не ме занасяй, Люске. Натъквали сме се на отвратителни истории за кръвосмешение и не сме правили дори опит да открием авторите, а сега вдигаш такава пушилка за някакъв си писък в гората.

— Зарежи цялата работа, Лони.

Той поклаща глава.

— Съжалявам, сладурче, ама не ми е в кръвта. Дори да не беше такова съвършенство и аз да нямах желание да ти бръкна в гащите.

Тя не си дава труд да отвърне.

— Искам да помогна, доколкото мога.

— Не можеш.

— Знам повече неща, отколкото си мислиш.

Люси вдига поглед към него.

— Какво имаш предвид?

— Ама няма да ми се сърдиш, нали?

Тя мълчи.

— Направих някои проучвания около твоята личност.

Стомахът ѝ се свива, но тя запазва присъствие на духа.

— Люси Голд не е истинското ти име. Променила си го.

— Как научи това?

— Айде сега, все едно не знаеш, че съществуват компютри.

Тя не казва нищо.

— Нещо в тези записки не ми даваше мира — продължава Лони.

— Тая история с лагера. Бях малък тогава, но си спомням за Летния касапин. Така че поразрових още малко. — Опитва се да пусне закачлива усмивка. — Трябва да си пуснеш русата коса.

— Това бе много тежък период от живота ми.

— Мога да си представя.

— Затова си смених името.

— Е, това е ясно. Семейството ти понася тежък удар. Ще ти се да се освободиш донякъде от товара.

— Така беше.

— А сега поради някаква неясна причина всичко се завръща.

Тя кимва.

— Защо? — пита Лони.

— Не знам.

— Искам да ти помогна.

— Както вече казах, не ми е ясно по какъв начин би могъл.

— Искам да те питам нещо.

Тя свива рамене.

— Поразрових се малко. Знаеш, че преди няколко години канал „Дисквъри“ направи предаване за тези убийства.

— Знам — съгласява се тя.

— Там не стана дума за твоето присъствие. Искам да кажа, в гората през онази нощ.

Тя мълчи.

— Значи какво излиза?

— Не мога да говоря за това.

— Кой е „П“? Пол Коупланд, нали? Знаеш, че сега той е областен прокурор или нещо от този род.

Тя поклаща глава.

— Не ми помагаш много — оплаква се Лони.

Тя не отронва дума.

— Добре — казва Лони и се изправя. — Аз ще помогна така или иначе.

— Как именно?

— Чрез Силвия Потър.

— Какво Силвия Потър?

— Ще я накарам да проговори.

— Как?

Лони се отправя към вратата.

— Имам си начини.

На път за индийския ресторант заобикалям малко и отивам при гроба на Джейн.

Нямам представа защо го правя. Не се случва често. Може би три пъти в годината. Не усещам присъствието на жена си на това място. То е избрано от родителите ѝ заедно с нея самата. „Това е от голямо значение за тях“, обясни ми тя от смъртното си легло. Така излезе. Отвлича в известна степен вниманието им, особено на майката, създава им усещането, че правят нещо значимо.

Аз не отдавам особено значение на гроба. Поначало отхвърлях всяка мисъл, свързана с нейното умиране. Дори когато нещата се влошиха, когато наистина се влошиха, все си мислех, че по някакво чудо ще се отърве. За мен смъртта си е смърт, нещо окончателно, край, отвъд който няма вече нищо. Нищо. Издокараните ковчези и добре поддържани гробове, дори така добре поддържани като този на Джейн, не променят нищо.

Оставям колата на паркинга и поемам по алеята. Върху гроба ѝ са положени свежи цветя. Ние от юдейската вяра не правим такива неща. Ние полагаме камъни върху гроба. Това ми харесва, макар да не знам защо. Цветята, нещо така живо и красиво, изглеждат някак неприлично върху сивотата на нейния гроб. Моята съпруга, моята красива Джейн гние на два метра под тези току-що откъснати лилии. Това ми се струва неприлично.

Сядам на бетонна пейка. Не ѝ говоря. Толкова зле бе накрая. Джейн страда много. Аз гледах безпомощен. Поне известно време.

Закарахме я в хоспис. Джейн искаше да си умре у дома, но това страховито отслабване, миризмата, стенанията. Спомените, които най-често ме спохождат в съня, са за онзи страховит кашлящ звук, по-скоро даване, когато Джейн не може да изхвърли секрета и я боли толкова силно, и това трае месеци наред, а аз се мъча да бъда силен, но не съм така силен като нея, и тя знае това.

В началото на нашата връзка тя си даваше сметка за моите колебания. Загубил бях сестра. Мама ме изостави. И ето сега за първи път от толкова дълго време аз допускам жена в своя живот. Спомням си една нощ, когато не мога да се унеса, втренчил поглед в тавана, а Джейн кротко спи до мен. Помня равномерното ѝ дишане, така успокояващо и сладко, толкова различно от онова, което стана накрая. Дишането ѝ се учестява, тя се пробужда и ме прегръща плътно.

— Аз не съм като нея — мълви тя, сякаш прочела мислите ми, — аз никога няма да те изоставя.

Но го направи в края на краищата.

Имал съм връзки с жени след нейната смърт. Въвлечен бях дори в няколко доста силни емоционални преживявания. Надявам се някой ден да намеря нужния човек и се ожения отново. Но точно в този момент, когато си спомням случката от онази нощ, ми се струва, че това няма да се случи никога. „Аз не съм като нея“, каза моята жена.

Имаше предвид мама, разбира се.

Поглеждам надгробния камък. Името ѝ е издълбано отгоре. Обична майка, дъщеря и съпруга. Някакво подобие на ангелски криле се мъдри отстрани. Мога да си представя как бившите ми роднини ги избират, подходящи по размер ангелски криле, подходящ дизайн и всичко останало. Купили са парцела до този на Джейн, без да ми казват. Ако не се ожения отново, предполагам, той остава за мен. Ако пък го сторя, тогава не знам какво ще правят с него.

Искам да помоля моята Джейн за помощ. Да потърси наоколо, там, където се намира, да види дали не може да намери сестра ми, да разбере, жива или мъртва е Камил. Хиля се като малоумен. Внезапно застивам.

Сигурен съм, че използването на мобилен телефон на гробищата е абсолютно забранено. Но Джейн надали ще има нещо против. Изваждам апарата и натискам продължително бутона с цифра шест.

Саш отговаря след първото извъняване.

— Ще те помоля за една услуга — казвам аз.
— Казах ти вече — не по телефона.
— Открий мама, Саш.
Мълчание.
— Ами ако не мога?
— Можеш.
— Тя си отиде преди много време.
— Знам това.
— Мислил ли си за възможността тя да не иска да я открият?
— Мислил съм.
— Е, и?
— И нищо. Невинаги получаваме онова, което искаме. Така че, открий я, Саш, моля те.
Затварям. Отново поглеждам гроба на моята жена.
— Липсваш ни — казвам аз гласно на моята мъртва съпруга. —
На мене и на Кара. Много ни липсваш.
После се изправям и отивам към колата.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рая Сингх ме очаква на ресторантския паркинг. Сменила е сервитьорските одеяния с джинси и тъмносиня блуза. Косата ѝ е вързана на конска опашка. Ефектът е не по-малко ослепителен. Поклащам глава. Току-що идвам от гроба на жена си. А ето че вече се възхищавам по неподходящ начин на друга красива жена.

Интересен свят.

Тя се настанява на седалката до мен. Ухае страхотно.

— Накъде? — питам аз.

— Знаете ли Шосе седемнайсет?

— Да.

— Давайте на север.

Изкарвам колата от паркинга.

— Искате ли да започнете да ми казвате истината? — питам аз.

— Че аз не съм ви лъгала — отвърща момичето. — Реших просто да не споделям с вас някои неща.

— Продължавате ли да твърдите, че сте се запознали със Сантяго просто така, на улицата?

— Да.

Не ѝ вярвам.

— Чували ли сте го някога да споменава името Перес?

Тя не отговаря.

Повтарям:

— Джил Перес.

— За Седемнайсетото шосе трябва да завием вдясно.

— Знам накъде да завия, Рая.

Съзерцавам нейния съвършен профил. Тя гледа през прозореца, а красотата ѝ е болезнена.

— Разкажете ми при какви обстоятелства спомена моето име — моля аз.

— Нали ви казах.

— Разкажете го пак.

Тя си поема безмълвно дълбок дъх. Очите ѝ се притварят за миг.

— Маноло каза, че лъжете.

— За какво?

— Свързано е с... — тя се поколебава — дървета, гора или нещо такова.

Усещам сърцето си да подскача неудържимо в гърдите.

— Така ли каза? Дървета или гора?

— Да.

— Какви бяха точните му думи?

— Не ги помня.

— Опитайте се.

— Пол Коупланд лъже за случилото се в онази гора. — Тя отмята рязко глава. — Почакайте.

Аз чакам. И тя произнася едно име, от което за малко да изкарам колата от пътя. Тя казва:

— Люси.

— Какво?

— Това е другото име. Той каза: „Пол Коупланд излъга за станалото в гората. Люси също.“

Мой ред е да замълча.

— Пол — проговаря Рая, — коя е тази Люси?

През останалата част от пътуването пазим мълчание. Мъча се да си спомня усещането при допира на сламено-русата ѝ коса, нейното дивно ухание. Но не става. Там е цялата работа. Спомените ми са така мъгляви. Не мога да отгранича истината от онова, което е сътворило моето въображение. Помня само чудото. Помня страстта. И двамата сме новаци, непохватни и неопитни, но всичко протича като в някаква всепроникваща мелодия. Господи, тази страст. Кога се появи тя? И кога успя да прерасне в нещо, което наподобява любов?

Летните влюбвания си имат свой край. Това е част от играта. Устроени са като някои растения или насекоми, неспособни да надживеят един сезон. Мислех, че при нас с Люси ще бъде различно. И то беше различно, но не в смисъла, който аз влагах. Убеден бях, че двамата няма никога да се разделим.

Толкова глупави са младите хора.

Блокът боксониери се намира в Рамзи, щата Ню Джърси. Рая разполага с ключ. Отваря вратата на помещение от третия етаж. Бих описал обстановката вътре, но единственият подходящ израз за целта е „не подлежи на описание“. Мебелировката се характеризира с очарователната индивидуалност на... ами на ергенска боксониера в блок край шосе номер 17 в северната част на Ню Джърси.

Когато влизаме в стаята, Рая едва чуто ахва.

— Какво има? — питам аз.

Погледът ѝ обхожда помещението.

— На масата имаше купища хартия — отговаря тя. — Папки, списания, моливи, химикалки.

— Сега няма нищо.

Рая отваря някакъв шкаф.

— Дрехите му ги няма.

Провеждаме доста задълбочен обиск. Няма нищо — нито документи, никакви папки, няма списания и вестници, няма четка за зъби, никакви лични вещи, нищичко. Рая присяда на дивана.

— Някой е идвал и всичко е излизал.

— Кога бяхте тук последния път?

— Преди три дни.

Тръгвам към вратата.

— Хайде.

— Къде отивате?

— Искам да поговоря с някого от рецепцията.

Но там се мъдри някакъв хлапак. Той не е в състояние да ни съобщи почти нищо. Наемателят се регистрирал под името Маноло Сантяго. Платил в брой и оставил предплата. Стаята е платена до края на месеца. Не, малкият не помни нито как изглежда господин Сантяго, нито пък нещо друго, свързано с неговата личност. Това е една от характерните черти на подобни общежития — не е нужно да се влиза през фойето. Лесно е за човек да запази своята анонимност.

Дватамата с Рая се връщаме в стаята на Сантяго.

— Споменахте никакви хартии.

— Така е.

— Какво пишеше в тях?

— Не си завирам носа навсякъде.

— Рая — започвам аз.

— Какво?

— Трябва да бъда напълно откровен. Този номер изобщо не ми минава. — Тя само ме гледа с проклетите си очи.

— Какво има?

— Нали искате да ви имам доверие?

— Да.

— А защо да го правя?

Обмислям казаното.

— Когато се видяхме първия път, вие ме излъгахте — продължава момичето.

— За какво?

— Казахте, че просто разследвате убийството. Като всеки детектив или каквито се наричат. Но това бе лъжа, нали?

Премълчавам.

— Маноло — продължава тя — ви нямаше доверие. Чела съм ония статии. Знам, че нещо се е случило на всички вас в онази гора преди двайсет години. Той смяташе, че вие сте излъгали тогава.

Пак не казвам нищо.

— А сега искате от мен да ви кажа всичко. Вие бихте ли го сторил на мое място? Бихте ли споделили всичко, което знаете?

В течение на няколко мига се мъча да събера мисли. Тя има право.

— Значи видели сте онези статии?

— Да.

— Тогава трябва да знаете, че и аз бях там през онова лято.

— Знам го.

— И знаете, че сестра ми изчезна безследно в онази нощ.

Тя кимва.

Поглеждам я втренчено.

— Затова именно съм тук.

— Искате да отмъстите за сестра си?

— Не — отвърщам аз. — Тук съм, за да я намеря.

— Но нали е мъртва? Уейн Стъйбънс я е убил.

— Така мислех и аз.

Рая се извърща за момент. Сетне ме поглежда право в очите.

— За какво сте излъгали тогава?

— За нищо.

Отново този поглед.

— Можете да ми имате доверие.

— Аз ви имам доверие.

Тя чака. Чакам и аз.

— Коя е Люси?

— Момиче от същия лагер.

— И още? Какво общо има тя със случая?

— Баща ѝ бе собственик на лагера — казвам аз. И добавям: — По онова време бе моя интимна приятелка.

— И какво сте излъгали двамата?

— Нищо не сме лъгали.

— Тогава какво имаше предвид Маноло?

— Да пукна, ако знам. И аз искам да разбера.

— Нещо не ми е ясно. Защо сте толкова сигурен, че сестра ви е жива?

— Не съм сигурен — отвърщам аз. — Но ми се струва, че съществува доста голяма вероятност да е така.

— Кое ви кара да допуснете подобна вероятност?

— Маноло.

— Какво Маноло?

Изучавам това лице и си мисля дали не ме работят в момента.

— Преди малко млъкнахте, щом споменах името Джил Перес.

— Видях го в същите статии. Бил е убит.

— Не е бил — отвърщам аз.

— Не разбирам.

— Известно ли ви е защо Маноло се рови в събитията от онази нощ?

— Не ми е казвал.

— Не ви ли бе любопитно да разберете?

Тя свива рамене.

— Той твърдеше, че е свързано с работата му.

— Рая — обаждам се аз, — това не е истинското му име.

Поколебавам се, ще ми се да изчакам някаква реакция, някакво предположение от нейна страна. Няма такова нещо.

— Неговото истинско име — продължавам аз — е Джил Перес.

Минава малко време, преди да осъзнае чутото.

— Момчето от гората?

— Именно.

— Сигурен ли сте?

Уместен въпрос. Но аз потвърждавам без сянка от колебание: — Да. Тя мисли.

— Всъщност в момента ми казвате — ако всичко това е така, — че през цялото време той е бил жив.

Кимвам.

— И ако той е бил жив... — Гласът ѝ секва и аз довършвам изречението:

— Може и сестра ми да е.

— Или може би — казва тя — Маноло — Джил, както искате го наречете, ги е избил всичките.

Много интересно. Такава мисъл не ми е минавала през главата. А всъщност има някакъв резон. Джил ги убива, оставя улики, които сочат и него като жертва. Но имаше ли Джил достатъчно мозък, за да измисли нещо подобно? И къде е мястото на Уейн Стъйбънс в тази схема? Освен ако Уейн казва истината...

— Ако е така — заявявам аз, — ще трябва да го установя вън от всякакво съмнение.

Рая смръщва вежди.

— Маноло казваше, че двамата с Люси лъжете. Ако ги е убил, защо му е да приказва такива неща? Защо ще губи цялото си време в проучвания на случилото се? Ако той го е сторил, ще знае отговорите на всички въпроси, не е ли така?

Тя прекосява стаята и застава точно пред мен. Толкова е прекрасна. Едва се сдържам да не я целуна.

— Какво криете от мен? — пита тя.

Телефонът ми звънва. Поглеждам екрана. Лорън Мюз. Включвам апарата и питам:

— Какво има?

— Има проблем — отвръща тя. Затварям очи и чакам. — Шамик. Иска да оттегли обвиненията си.

Службата ми се намира в центъра на Нюарк. Непрекъснато слушам приказки за възраждането на този град. Лично аз не виждам и помен от подобно явление. Градът запада откакто го знам. Но пък го знам из основи. Историята му продължава да наднича иззад всеки

ъгъл. Хората му са прекрасни. Като общество ние нямаме равни, когато стане дума за стереотипи на селища, също като при етнически групи или малцинства. Много е лесно да ги ненавиждаш отдалеч. Спомням си консервативните родители на Джейн и тяхната искрена ненавист към всичко, имащо отношение към хомосексуалността. Съквартирантката на Джейн в колежа, Хелън, бе лесбийка, макар те да нямаха представа за това. Щом се запознах, както майката, така и бащата на Джейн буквално се влюбиха в нея от пръв поглед. Когато разбраха същинската ѝ полова ориентация, продължиха да си я обичат. След това заобичаха и партньорката ѝ.

Често става така. Лесно е да се мразят гейове или чернокожи, евреи или араби. По-трудно се намразват конкретни личности.

Същото е с Нюарк. Можеш да го ненавиждаш като анонимно цяло, но в него има толкова прекрасни райони, толкова много симпатични собственици на магазини и заведения, такива чудесни жители, чийто чар те привлича и ти се иска да сториш нещо добро за самия град.

Шамик седи в моя офис. Толкова млада, а в израза на лицето ѝ личат белези от неизброими страдания. Не му е било лесно на това момиче. Сигурно няма да му бъде лесно и в бъдеще. Адвокатът ѝ, Хорас Фоли, се е окъпал в одеколон, а очите му са прекалено раздалечени. Аз съм юрист, така че не харесвам свързваните с моята професия предразсъдъци, но съм почти уверен, че ако в тоя миг под прозореца ми профучи линейка, този мъж ще се хвърли от третия етаж след нея, за да предложи услугите си на евентуалния пострадал.

— Бихме желали да сторите необходимото за оттегляне на обвиненията срещу господата Дженрът и Маранц — заявява Фоли.

— Няма как да стане — отвърщам аз и поглеждам изпитателно Шамик. Тя не е свела глава, но няма вид като да гори от желание да срещне очите ми. — Излъга ли в съда вчера? — питам аз.

— Моята клиентка в никакъв случай не би излъгала — репчи се Фоли.

Не му обръщам внимание и търся погледа на Шамик. Тя проговаря:

— Така или иначе никога няма да ги осъдите.

— Няма как да знаеш предварително.

— Сериозно ли?

— Абсолютно.

Шамик ме дарява с усмивка, сякаш съм най-наивното същество, получило някога живот от Създателя.

— Вие май нищо не разбирате?

— О, всичко ми е ясно. Предлагат пари в замяна на твоя отказ. Параметрите на предложението вече достигат висоти, за които твоят адвокат, господин За-какво-ми-е-душ-след-като-са-измислили-одеколоне, смята че е вече време да се обсъдят сериозно.

— Как ме нарекохте?

Поглеждам Мюз.

— Отвори прозореца, ако обичаш.

— Разбрано, Коуп.

— Ей! Как ме нарекохте?

— Прозорецът е отворен. Не се колебайте да се метнете през него. — Обръщам се отново към Шамик. — Ако оттеглиш обвиненията си в настоящия момент, това ще означава, че показанията ти от вчера и днес са лъжливи. Ще означава, че си престъпила закона чрез изричане на лъжи под клетва. Ще означава, че моята служба е изхарчила милиони долари на данъкоплатците заради твоите лъжи. Това е престъпление и ще отидеш в затвора.

Фоли се намесва:

— Говорете на мен, господин Коупланд, не на клиентката ми.

— Да говоря с вас? Та аз дори не съм в състояние да дишам край вас.

— Няма да позволя подобно...

— Шшт — шъткам аз и свивам длан край ухото си. — Чувате ли това шумолене?

— Какво шумолене?

— Мисля, че от вашия одеколон ми се отлепят тапетите. Ако се вслушате внимателно, ще чуете шума от това. Шшт, слушайте.

Даже Шамик се усмихва леко.

— Не оттегляй обвинението — казвам й аз.

— Налага се.

— Тогава ще повдигна обвинение срещу теб самата.

Адвокатът й се готви да се намеси отново, но Шамик го хваща с две ръце за лакътя.

— Няма да направите това, нали, господин Коупланд?

— Напротив, ще го направя.

Но тя не захапва въдицата. Аз блъфирам. Тя е бедна и уплашена жертва на изнасилване, която вижда възможност да получи известна сума — каквато вероятно няма да види през целия си по-нататъшен живот. С какво право ѝ чета лекции върху нравствените стойности и справедливостта?

Двамата с адвоката се изправят и Хорас Фоли заявява:

— Утре подписваме спогодбата.

Аз не казвам нищо. До известна степен изпитвам облекчение и се засрамвам от това. Фондът на Джейн е спасен. Паметта на баща ми е въвн от опасност, политическата ми кариера няма да бъде изложена на излишни удари. И най-сладкото в цялата работа: не е моя вината. На Шамик е.

Тя ми подава ръка и аз я стискам.

— Благодаря ви — мълви тя.

— Не прави това — настоявам аз, но в опита ми няма живец. Тя го разбира. Усмива се. И те излизат от кабинета ми. Шамик първа, адвокатът — след нея. Одеколонът му обаче остава.

Мюз свива рамене и казва:

— Какво би могъл да направиш?

Това се питам и аз.

Прибирам се у дома и вечерям с Кара. Тя има „домашно“, което се състои в откриване на червени предмети в списания и изрязване на съответните илюстрации. На пръв поглед задачата изглежда лека, но, разбира се, нищо от съвместно намереното не ѝ върши работа. Не харесва червеното комби или модната червена рокля, нито дори червения локомотив. Проблемът се крие в това, че проявявам прекалено голям ентузиазъм по повод намереното от нея. Казвам например: „Тази рокля е наистина червена, миличка. Браво! Ще бъде идеално!“ И тя не ѝ обръща повече внимание.

След двайсетина минути установявам грешката си. Тя попада на някаква грозна бутилка с доматино пюре. Аз свивам рамене и заявявам с безизразен глас, че не го харесвам.

Тя моментално грабва ножицата и се залавя за работа.

Деца.

Кара започва да си тананика, докато изрязва. Песничката е от рисуваното филмче „Пътешественичката Дора“ и представлява безкрайно повтаряне на думата „раница“, докато главата на седналия наблизко родител стане на тъпан. Преди известно време имах глупостта да ѝ купя говореща раница „Пътешественичката Дора“ (която повтаря до несвяст „раница, раница...“) и в комплект с нея говореща карта (нейната реплика е „аз съм карта...“). Когато братовчедката Мадисън идва на гости, двете играят с тях до припадък. Едната взема ролята на Дора. Другата е маймунка с твърде интригуващия прякор „Ботушко“. Маймуни с обувни имена не се срещат под път и над път.

Тъкмо разсъждавам по този въпрос — за Кара и нейните разпавии с братовчедката относно това коя да бъде Дора и коя Ботушко, — когато една мисъл пронизва съзнанието ми като мълния.

Замръзвам. Просто застивам като паметник. Даже Кара го забелязва.

— Какво има, тате?

— Секунда само, котенце.

Тичам нагоре по стълбата, а стъпките ми тресат цялата къща. Къде съм заврял проклетите сметки на братството? Обръщам кабинета наопаки. След две-три минути ги намирам — възнамерявах да ги изхвърля всичките след разговора от тази сутрин.

И ето ги сега пред очите ми.

Ровя из купчината квитанции. Откривам плащанията за интернет услуги — месечните сметки, — а сетне грабвам телефона и звъня на Мюз.

— Какво има?

— Когато беше в колежа — започвам аз, — колко често ти се случваше да четеш по цяла нощ?

— Поне два пъти седмично.

— И как оставаше будна?

— С помощта на шоколадови дражета М&М. Купища. Портокалчетата съдържат амфетамини. Бога ми.

— И можеш да си купиш, колкото щеш. Можеш дори да ги отпишеш като разход в данъчна декларация.

— Харесва ми тона ти, Коуп.

— Хрумна ми нещо, ама не знам дали времето е подходящо.

— Хич да не ти пука за времето. Какво ти хрумна?

— Става дума — казвам аз — за старите ни приятелчета Кал и Джим.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Откривам домашния телефон на одеколоновия адвокат Фоли и го събуждам.

— Не подписвай онези документи преди следобед — казвам аз.

— Защо?

— Защото ако го направиш, ще имам грижата цялата ми служба да се нахвърли отгоре ти, както и върху твоите клиенти, като разярена вълчица. Ще пусна слух, че не сключваме никакви спогодби с теб, а за клиентите ти винаги гледаме да осигурим максимална присъда.

— Не можеш да го сториш.

Замълчавам си.

— Имам задължения към клиентката.

— Кажи й, че аз съм помолил за още малко време. Кажи й, че става дума за нейните собствени интереси.

— А на другата страна какво да кажа?

— Нямам представа, Фоли. Намери някаква непълнота в документацията. Каквото искаш им кажи. Само задръж нещата до следобед.

— А защо твърдиш, че е в интерес на клиентката ми?

— Ако имам късмет и ги закова, можеш да договориш нови условия. За много повече мангизи.

Той мълчи известно време, сетне казва:

— Знаеш ли какво, Коуп?

— Какво?

— Тя е странна хлапачка. Шамик имам предвид.

— Защо?

— Всяка друга на нейно място би взела парите и чупка. Аз бях принуден да я притисна, защото, честно казано, да прибере по най-бързия възможен начин сухото си е най-добрият вариант за нея. Тя обаче не искаше да чуе за това, преди ония да я засипят вчера с цялата неразбория около Кал и Джим. Разбираш ли, до този момент, независимо от онова, което каза пред съда, тя се интересуваше много

повече от присъдата, отколкото от паричното обезщетение. Справедливостта я вълнуваше на първо място.

— И какво те изненадва?

— Още си зелен в тази област. Аз го правя вече два и седем години. Човек се превръща в циник. Така че дяволски много ме изненадва.

— С някаква цел ли ми казваш това?

— Кажеш-речи. Ти ме знаеш, искам си едната трета и друго не ме интересува. При Шамик не е така. Тези пари ще променят коренно живота й. Така че, господин Прокурор, каквото и да си намислил, гледай да не оплескаш работата.

Люси пие в самота.

Вече е нощ. Тя живее в градчето. В общежитие на нейния факултет. Мястото е меко казано потискащо. Повечето преподаватели работят усърдно и пестят с надеждата да се измъкнат някой ден от него. Люси е тук вече година. Предшественичката й, преподавателка по английска литература на име Аманда Саймън, е прекарала четири десетилетия самотно моминство в същото жилище. На петдесет и осем години била покосена от рак на белите дробове. В помещението още се усеща миризмата на нейните цигари. Независимо от подмяната на всички тапети и прясната боя, Люси има усещането, че живее в пепелник.

Тя е любителка на водката. Поглежда през прозореца. В далечината се разнася музика. Това си е студентски град все пак. Музика се чува постоянно. Поглежда часовника си. Полунощ.

Включва колонките на собствения си компютър и спира показалеца върху списък с мелодии, озаглавен „Нежни“. Всяка от тях е не само протяжна, но направо ти къса сърцето. Сега ще си пие водката, ще си седи в потискащата атмосфера на този малък апартамент, наситена с дим от цигарите на покойницата и ще си слуша мъчителни песни за нея, загуба и опустошение. Тъжно, но понякога важното е да чувстваш нещо. Няма значение дали боли или не. Важното е да чувстваш.

В момента Джоузеф Артър изпълнява „Мед и луна“. Обяснява на своята любима, че ако я нямаше в действителност, щеше да я измисли.

Господи. Люси се мъчи да си представи някой мъж, мъж който си струва, да ѝ казва нещо подобно. Тази мисъл я кара да поклати глава.

Затваря очи и се мъчи да подреди нещата в ума си. Нищо не пасва. Миналото отново я застига. Люси прекарва целия си живот на възрастна в постоянно бягство от проклетата гора край бащиния лагер. Стигала е чак до Калифорния и след това отново назад. Сменила е името и цвета на косата си. А миналото е все по петите ѝ. Понякога я оставя за малко в покой подлъгва я, че е съумяла да остави известна празнота между онази нощ и днешния ден, но мъртвите всеки път я преодоляват.

И в края на краищата ужасната нощ я застига.

Но този път... какво става? Тези записки... как е възможно да се появят на бял свят? Силвия Потър е била току-що родена, когато Летния касапин напада лагера МЛРЛ (Мир Любов и Разбирателство през Лятото). Какво би могла да знае за тогава? Може, разбира се, също като Лони да се зарови в Мрежата и да открие, че Люси има скрито минало. Или пък някой ѝ е казал нещо, някой по-възрастен и по-мъдър.

Но все пак. Как би могла да знае? Как е възможно който и да било да знае? Един-единствен човек е наясно с обстоятелството, че тя излъга за случилото се тогава.

А Пол няма да каже ни дума, разбира се.

Втрещва поглед в прозрачната течност. Пол. Пол Коупланд. Още е пред очите ѝ с дългнестите си ръце и крака, стройно тяло, пуснати коси и сразяваща момичетата усмивка. Неговият старец, акушер-гинеколог в своята родина, избягва преследванията в Съветския съюз само за да го подложат на нови в САЩ. Айра, винаги отзивчивият баща на Люси, не е в състояние да устои на подобна участ. И така, той назначава Владимир Коупланд като лагерен лекар, с което дава възможност на семейството му да избяга през лятото от Нюарк.

Люси вижда картината като да се случва сега — колата им, потрошен олдсмобил, подскача по черния път, застива на място, четирите врати се отварят едновременно и четиричленното семейство се измъква като едно цяло навън. В момента, когато погледите на Люси и Пол се срещат, настава чудо. Гръм и мълния. Тя усеща, че и за него е същото. Има такива редки моменти в живота, когато те поразява подобен удар и душата литва към седмото небе, изпълнена с радост и

болка, но ти усещаш, цял си изпълнен от чувство, а цветовете внезапно стават по-ярки, звуците по-чисти, храната по-вкусна, а ти не спираш нито за една секунда да мислиш за него и знаеш със сигурност, че и той мисли за теб.

— Това е то — казва Люси на глас и дръпва поредна глътка от водката с тоник. Също като при тези сърцераздирателни песни, дето ги върти непрекъснато. Чувство. Потоп от емоции. Възвишени или не, няма значение. Но вече не е така. Какво пее Елтън Джон за водката с тоник? Беше нещо като пийни една-две и се изправи отново на крака.

При Люси това не помага, но трябва ли да се предава точно в този момент? Вътрешно гласче се обажда: спри да пиеш.

Но много по-могъщ — и също вътрешен глас — му заповядва мигом да се разкара.

Люси вдига високо свита в юмрук ръка. А така, мой човек!

Тя се размива и звукът от този самотен смях в смълчаното помещение я плаши. По списъка „Нежни“ идва ред на Роб Томас, който я пита дали би могъл да я прегърне, когато ѝ стане тъжно, дали може да я поеме в обятията си, когато и двамата рухнат. Тя кимва утвърдително. Може. Роб ѝ напомня, че ѝ е студено, че е уплашена и съсипана, че иска да слуша тази песен в компанията на Пол, по дяволите.

Пол.

Той сигурно би искал да научи за тези дневници.

Вече двайсет години, откакто се разделиха, но преди шест Люси попадна на него в Интернет. Без да иска. Даваше си сметка, че е най-добре тази страница от живота ѝ да остане затворена завинаги. Но се напи — чудо голямо — и както някои пияни започват да набират телефонни номера, Люси пусна Пол в търсачката.

Наученото бе едновременно отрезвяващо и напълно лишено от елемент на изненада. Пол е женен. Работи като адвокат. Има дъщеричка. Люси успя дори да открие снимка на прелестната му съпруга от богаташки род, заета в някаква благотворителна организация. Джейн — така се казваше съпругата на Пол — бе висока, стройна и носеше перли. Много ѝ отиваха. Родена да ги носи.

Поредна яка глътка.

Нещата може да са променени след шест години, но тогава Пол живееше в Риджуд, Ню Джърси, едва на трийсетина километра от

сегашното ѝ местожителство. Тя поглежда към компютъра. Пол трябва да узнае, нали?

Няма да е особено трудно да използва отново търсачката. Колкото да научи телефонния му номер — домашен или по-добре служебен. Може да се свърже с него. Да го предупреди. Просто така. Без конкретен план, без задни мисли, просто така.

Тя оставя водката. Зад прозореца завалява. Компютърът ѝ е включен. Защитната картина на екрана ѝ е стандартна. От Хутсюте. Никакви семейни снимки, детски портрети или типичните за стари моми кучешки муцуни. Само стандартните графики на програмата шарят нагоре-надолу, сякаш мониторът ѝ се плези.

Повече от сърцераздирателна картинка.

Извиква нужната страница и тъкмо се готви да въведе името, когато на вратата се чука. Люси спира и чака.

Отново се почуква. Тя поглежда малкия часовник в десния долен ъгъл на екрана.

0:17.

Прекалено късно за гости.

— Кой е?

Мълчание.

— Кой...

— Силвия Потър.

Гласът е задавен от сълзи. Люси става и се препъва към кухнята. Излива остатъка от водката в мивката и прибира шишето на мястото му в шкафа. Водката не мирише, поне не силно, така че в това отношение няма грижа. Хвърля око към огледалото. Оттам я гледа образ невъзможен, но надали може да стори нещо по въпроса.

— Идвам.

Отваря вратата и Силвия се сурва вътре, сякаш я е натискала с цялата тежест на тялото си. Момичето е прогизнало. Климатичната инсталация работи на максимум. Люси понечва да каже нещо в смисъл, че сама си търси белята, но това би прозвучало прекалено майчински. Тя затваря вратата.

Силвия проговаря:

— Съжалявам, задето се изтърсвам толкова късно.

— Не се притеснявай, не съм лягала.

Застава наред стаята.

- Съжалявам за станалото.
- Няма нищо.
- Не, просто... — Силвия се оглежда. Обгръща тяло с ръце.
- Искаш ли да ти дам хавлия или нещо друго?
- Не.
- Нещо за пиене?
- Не.

Люси ѝ прави знак да седне. Силвия се свлича върху дивана от ИКЕА^[1]. Люси ненавижда този магазин с идиотските му, лишени от думи упътвания, чертани сякаш от инженери в НАСА. Сяда до гостенката и чака.

- Как разбрахте, че аз съм писала онова нещо? — пита Силвия.
- Това не е важно.
- Аз го изпратих анонимно.
- Знам.
- А вие казахте, че ще бъде поверително.
- И това знам. Съжалявам.

Силвия бърше нос и поглежда встрани. От косите ѝ още капе вода.

- Аз ви излъгах — казва тя.
- За какво?
- За написаното от мен. Когато дойдох в кабинета ви онзи ден.

Помните ли?

- Да.
- Сещате ли се какво ви казах тогава?

Люси се замисля за миг.

- Че се отнася до първия ти път.

Силвия се усмихва безизразно.

- То си е така, но доста извратено.

Люси обмисля чутото. После казва:

- Не съм убедена, че разбирам какво ми говориш, Силвия.

Момичето остава дълго време смълчано. Люси си спомня думите на Лони. Че щял да я накара да проговори. Само че той трябваше да изчака до утре.

- Търсил ли те е Лони тази вечер?
- Лони Бъргър ли? Помощника?
- Именно.

— Не. Защо му е да ме търси?

— Няма значение. Значи идваш при мен по собствена инициатива, така ли?

Силвия преглъща с усилие. Видът ѝ е неуверен.

— Не биваше ли?

— Нищо подобно. Много се радвам да те видя.

— Наистина ме е страх — казва момичето.

Люси кимва, като се мъчи да ѝ внуши чувство за сигурност, да я окуражи. Ако започне да разпитва, само ще загуби. Затова изчаква. Чака цели две минути, преди да наруши тишината:

— Няма от какво да се страхуваш — казва тя.

— Какво трябва да направя, според вас?

— Да ми разкажеш всичко.

— Нали го направих. По-голямата част...

Люси се пита какво да прави по-нататък.

— Кой е „П“?

Силвия бърчи вежди.

— Какво?

— От дневника. Разказваш за момче на име „П“. Кой е „П“?

— За какво говорите?

Люси спира за миг. Започва другояче:

— Кажи ми защо всъщност си тук, Силвия?

Но сега е ред на гостенката да бъде предпазлива.

— Защо ме търсихте вчера?

— Защото исках да поговорим във връзка с твоя дневник.

— Защо тогава ме питате за някой си „П“? Никого не съм назовавала по този начин. Направо си написах, че става дума за... — Думите залепват за устата ѝ. Тя затваря очи и шепне: — ...Моя баща.

И пороят се отприщва. Сълзите потичат на талози.

Люси затваря очи. Кръвосмесителната история. Същата, която ги накара двамата с Лони да настръхнат от погнуса. По дяволите! Лони е оплескал работата. Силвия не е писала онова за гората.

— Твоят баща те е закачал, когато си била на дванайсет години.

Силвия е скрила лице в длани. Риданията сякаш се откъртват едно подир друго от гърлото ѝ. Цялото тяло се тресе, докато тя кима с глава. Люси наблюдава това тъй силно желаещо да се хареса момиче и си представя баща му. Протяга ръка и хваща китката ѝ. Сетне я

приближава и обгръща с ръце. Силвия се отпуска в обятията ѝ. Люси я утешава, люлее в преградките си, притиска я здраво.

[1] Верига от магазини за евтини мебели, които обикновено се изпращат по домовете на части, а купувачът ги сглобява сам. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не съм мигвал. Мюз — също. Бръсна се набързо с електрическата самобръсначка. Така воня, че обмислям възможността да поискам от одеколона на Хорас Фоли.

— Донесе ли си домашното? — питам аз Мюз.

— Всеки момент ще пристигне.

Когато съдията дава ход на делото, аз призовавам — залата ахва — неочакван свидетел.

— Народът призовава Джери Флин.

Флин е „милото“ момче, което кани Шамик Джонсън на онова парти. Има вид на такъв с тази прекалено гладка кожа, грижливо разделени на път руси къдри и раздалечени сини очи, които гледат на света с неописуема наивност. Тъй като се очаква всеки момент да приключи моята част от съдебното дирене, защитата се е погрижила Флин да чака пред вратата. В крайна сметка, той е техният основен свидетел.

Дотук Флин оказва твърда подкрепа на приятелчетата си от братството. Но да се лъже пред полицията или даже в писмени показания е едно. Съвсем друго е в хода на „шоуто“. Поглеждам към Мюз. Тя седи на последния ред и се старае да запази безразличен вид. Резултатът от тези усилия е съмнителен. Не бих взел Мюз за партньор на покер.

Карам го да каже името си за протокола.

— Джералд Флин.

— Но ви наричат Джери, нали така?

— Да.

— Добре, да започнем от самото начало, ако нямате нищо против. Къде се запознахте със свидетелката, госпожица Шамик Джонсън?

Шамик е дошла на заседанието. Седи по средата на предпоследния ред с адвоката си Хорас Фоли. Интересен избор. Все едно няма нищо общо с цялата работа. Рано сутринта дочух някакви

виковете в коридора. Семействата Дженрът и Маранц явно не са доволни от объркването на плановите им в последния миг. Опитват да постигнат спогодба, но не успяват. Заради тях закъсняваме. Но те са готови. Служебните физиономии, загрижени, сериозни и делови, са отново по местата си.

Кратка отсрочка, мислят си те. Само още няколко часа.

— Когато дойде в къщата на братството на дванайсети октомври — отговаря той.

— Добре ли помните датата?

— Да.

Правя физиономия, сякаш казвам, „гледай ти, колко интересно“, макар да няма нищо интересно в цялата работа — естествено, че ще помни, нали това е част и от неговия живот напоследък.

— Какво правеше госпожица Шамик Джонсън в сградата на вашето братство?

— Наета бе като екзотична танцьорка.

— Вие ли я наехте?

— Не. Всъщност наехме я от името на цялото братство, но не аз бях този, който сключи договора с нея.

— Разбирам. Значи тя дойде във вашето братство и изпълни екзотичен танц, така ли?

— Точно така.

— И вие гледахте този танц?

— Гледах го.

— Какво мислите за него?

Морт Ръбън е вече прав.

— Възразявам!

Съдията ме гледа неодобрително.

— Господин Коупланд?

— Според показанията на госпожица Джонсън, господин Флин я е поканил в къщата вечерта, когато е била изнасилена. Искam да разбера, защо го е сторил.

— Ами попитайте го точно за това — съветва ме Пъбън.

— Ваша чест, мога ли да го направя, както аз желая?

Съдията Пиърс отговаря:

— Опитайте се да зададете въпроса по друг начин. Обръщам се отново към Флин:

— Смятате ли, че госпожица Джонсън е добра изпълнителка на екзотични танци?

— Така мисля.

— Да или не?

— Не е кой знае какво, но мисля, че се справи много добре.

— Намерихте ли я за привлекателна?

— Мисля, че да.

— Да или не?

— Възразявам! — Пак тоя Пъбън. — На подобен въпрос не може да се отговори с „да“ или „не“. Може да си е помислил, че е донякъде привлекателна. Невинаги нещата опират до „не“ и „да“.

— Съгласен съм, Морт — изненадвам го аз. — Нека попитам иначе: Господин Флин, как бихте оценил нейната привлекателност?

— По десетобалната система ли?

— Би било чудесно, господин Флин. Нека бъде по десетобалната. Той се замисля.

— Седем, може би осем.

— Много добре. Благодаря ви. Разговаряхте ли с госпожица Джонсън по някое време в хода на вечерта?

— Да.

— За какво?

— Не помня.

— Опитайте да си спомните.

— Питам я къде живее. Тя каза в Ървингтън Попитам я дали ходи на училище и има ли си приятел. Такива неща. Каза ми, че имала дете. Интересуваше се какво уча. Казах, че искам да следвам медицина.

— Нещо друго?

— Все неща от този род.

— Разбирам. Колко време, според вас, продължи този разговор?

— Нямам представа.

— Да видим дали не мога да ви помогна. По-дълго ли от пет минути?

— Да.

— Повече от час?

— Не, не мисля.

— Повече от половин час?

— Не мога да кажа със сигурност.

— По-дълго от десет минути?

— Може би.

Съдията Пиърс ме прекъсва, за да ми каже, че всички са разбрали моята мисъл, така че да карам нататък.

— По какъв начин си отиде госпожица Джонсън същата вечер? Знаете ли?

— Дойде кола и я прибра.

— Тя единствената екзотична танцьорка ли бе тогава?

— Не.

— Колко други имаше още?

— Бяха общо три.

— Благодаря ви. Другите две с госпожица Джонсън ли си тръгнаха?

— Да.

— Разговаряхте ли с някоя от тях?

— Може да сме си казали здрасти.

— Ще бъде ли вярно, ако кажем, че от трите изпълнителки на екзотични танци госпожица Джонсън е единствената, с която сте разговаряли?

Пъбън сякаш възнамерява да възрази, но решава да остави нещата така.

— Да — отговаря Флин, — ще бъде вярно.

Стига въведения.

— Според показанията на Шамик Джонсън, тя е изкарала допълнителни пари, като е предоставила сексуални услуги на един от присъстващите младежи. Можете ли да кажете дали това е така?

— Не знам.

— Наистина ли? Значи не сте се възползвали от нейните услуги?

— Не съм.

— И не сте чували нито един от членовете на вашето братство, който да споменава осъществяване на сексуален контакт с госпожица Джонсън?

Флин е в капана. Или трябва да излъже, или да признае осъществяването на незаконен акт. Той избира най-тъпия възможен път.

— Може би чух едно-друго.

Чудесно. Подобно шикалкавене навява мисли за лъжа. Аз продължавам с глас, изразяващ най-искрено смайване:

— Може да сте чули едно-друго?

— Да.

— Значи, не сте сигурен дали сте чули нещо или не — казвам аз, сякаш това е най-абсурдното нещо на света, — но може и да сте. Просто не помнете дали сте чули или не сте. Това ли заявявате пред съда?

Този път става Флеър.

— Ваша чест?

Съдията го поглежда.

— Това дело за изнасилване ли е или господин Коупланд тъче на два стана? — Разперва ръце. — Нима позицията му като обвинител по дело за изнасилване е толкова уязвима и изсмукана от пръстите, та се опитва сега да натопа тези момчета в скланяне към проституция?

— Не към това се стремя — парирам аз.

Флеър ми праща усмивка.

— В такъв случай задавайте на този свидетел въпроси, които имат отношение към евентуалното насилие. Не го принуждавайте да докладва за всяка простъпка, която е забелязал да вършат неговите приятели.

Съдията казва:

— Да продължим нататък, господин Коупланд.

Шибаният му Флеър.

— Поискахте ли телефонния номер на госпожица Джонсън?

— Да.

— Защо?

— Мислех си да ѝ звънна някой ден.

— Харесахте ли я?

— Беше привлекателна. Да.

— Защото ѝ дадохте седмица или дори осмица? — Махам с ръка, преди Пъбън да реагира. — Оттеглям въпроса. И дойде ли време да ѝ се обадите?

— Да.

— Можете ли да ни кажете кога и, ако е възможно, да възпроизведете максимално точно този разговор?

— Десет дни по-късно я потърсих, за да я попитам дали може да дойде на парти в братството.

— Отново ли искахте да изпълнява екзотични танци?

— Не — отвръща Флин. Виждам го да преглъща, а в очите му се появява влага. — Поканих я като гостенка.

Давам възможност на тази фраза да попие дълбоко. Наблюдавам Джери Флин. Оставям журито да го гледа. В изражението му се появява нещо. Дали не е харесвал Шамик Джонсън? Протакам нещата. Защото съм объркан. Смятах, че Джери Флин е съучастник в цялата работа. Че е извикал Шамик, за да я вкара в капана. Сега трябва да преосмислям всичко.

Чувам гласа на съдията:

— Господин Коупланд.

— Прие ли госпожица Джонсън вашата покана?

— Да.

— Когато казвате, че сте я поканили на — показвам с пръсти кавички — приятелска среща, да не сте имали всъщност предвид любовна?

— Така е.

Проследявам с него развоя на събитията до момента с пунша.

— Казахте ли й, че питието е с алкохол?

— Да.

Това е лъжа. И си прилича на лъжа от километър, но аз искам да покажа цялата абсурдност на подобно твърдение.

— Разкажете ми как протече този разговор?

— Не разбирам въпроса.

— Попитахте ли госпожица Джонсън дали не иска нещо за пиене?

— Попитах я.

— И тя каза „да“?

— Да.

— А вие?

— Попитах я дали не иска малко пунш.

— А тя?

— Каза „да“.

— И после?

Той се размърдва в стола.

— Казах й, че вътре има алкохол.

Вдигам вежди.

— Просто ей така?

— Възразявам! — Пъбън се е изправил. — Какво значи „просто ей така“? Казал й е, че има алкохол. На въпроса е отговорено.

Има право. Да си останат с тази очевидна лъжа. Давам знак на съдията, че съм готов да продължа по-нататък. Флин се придържа към познатата история: как Шамик се напива, как започва да флиртува с Едуард Дженрът.

— Вие как реагирахте на това?

Той свива рамене.

— Едуард е от големите, а аз съм още първокурсник. Стават такива неща.

— Тоест мислите, че Шамик е била впечатлена от господин Дженрът, понеже той е по-възрастен?

Пъбън отново решава да замълчи.

— Знам ли — отвърща Флин. — Сигурно.

— Впрочем влизали ли сте в стаята на господин Дженрът и господин Маранц?

— Разбира се.

— Колко пъти?

— Нямам представа. Много.

— Така ли? Но нали сте само първокурсник?

— Пак сме си приятели.

Правя невярваща физиономия.

— Влизали ли сте в тази стая повече от един път?

— Да.

— А повече от десет пъти?

— Да.

Лицето ми изразява още по-голямо недоумение.

— Добре тогава, кажете ми каква музикална система има там?

Отговорът е изстрелян начаса:

— МП-3 с колонки „Боуз“.

Това го знам. Стаята е претърсвана. Разполагаме със снимки.

— А телевизорът, колко е голям?

Той се усмихва, сякаш забелязва уловката.

— Нямат.

— Никакъв?

— Никакъв.

— Добре, да се върнем тогава към въпросната вечер...

Флин продължава да разказва своята версия. Започнал веселбата с приятелите си. Забелязал Шамик да се качва по стълбите ръка в ръка с Дженрът. Разбира се, няма представа какво е станало по-нататък. После, по-късно същата вечер, отново се натъкнал на Шамик и я изпратил до автобусната спирка.

— Изглеждаше ли разстроена? — питам аз.

Флин отговаря отрицателно. Дори напротив, Шамик се „усмихвала“, изглеждала „щастлива“, сякаш е литнала към седмото небе. Тази идилия е малко пресолена.

— Значи когато Шамик Джонсън разказва за излизане с вас при апарата за бира, за качване по стълбите и нападение над нея в коридора — нареждам аз, — тя лъже, така ли?

Флин е достатъчно интелигентен и не захапва въдицата.

— Казвам онова, което съм видял.

— Познавате ли някого на име Кал или Джим?

Той мисли по въпроса.

— Познавам неколцина с името Джим, а за Кал не се сещам.

— Известно ли ви е, че според госпожица Джонсън нападналите я мъже се наричат — не ми се слушат семантичните забележки на Флеър, но леко завъртам очи нагоре, когато произнасям думата „наричат“ — Кал и Джим?

Той не знае как да постъпи в този случай, но решава да се придържа към истината.

— Чух това.

— Имаше ли онази вечер в сградата някой с такова име?

— Поне аз не знам.

— Разбирам. Известна ли ви е някаква причина, поради която господата Дженрът и Маранц биха се нарекли по този начин?

— Не.

— Да сте чували тези имена в някаква връзка? Имам предвид преди евентуалното изнасилване.

— Не мога да си спомня подобно нещо.

— С други думи не сте в състояние да хвърлите каквато и да било светлина върху въпроса защо госпожица Джонсън би нарекла

насилниците си с тези имена?

Пъбън крещи своето възражение:

— Откъде би могъл да знае защо тази побъркана и пияна жена ще реши да излъже?

Аз не отлепям поглед от свидетеля.

— Нищо ли не ви идва наум, господин Флин?

— Не — отговаря лаконично той.

Поглеждам назад към Лорън Мюз. Главата ѝ е наведена, бърника пейджъра си. Вдига поглед и кимва един път.

— Ваша чест — обръщам се към съдията аз, — имам още доста въпроси към този свидетел и може би сега е моментът да прекъснем за обяд.

Съдията Пиърс е съгласен.

Правя усилие да не припна в галоп към Лорън Мюз.

— Открих — казва тя с усмивка — факсът е в кабинета ти.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

За късмет на Люси, днес няма часове преди обед. Притиснатата към постелята от изпитата водка и среднощните вълнения със Силвия Потър, тя остава там до пладне. Когато най-подир се надига, звъни на Катрин Лукас, една от най-добрите психиатърки в колежа. Обяснява й положението със Силвия. Лукас най-добре знае как да постъпи.

Мисли за дневника, от който тръгна всичко. За гората. За писъците. За кръвта. Силвия Потър не го е изпратила. Кой тогава? Нито намек за някаква следа.

Снощи бе решила да се обади на Пол. Сметнала бе, че той трябва да знае. Но дали това решение не е мотивирано от алкохола? Сега, посред бял ден и на трезва глава, дали мисли пак така?

Час по-късно вече е открила служебния номер на Пол. Той е прокурор на Есекс и, за съжаление, вдовец. Джейн е починала от рак. Пол е учредил благотворителен фонд на нейно име. Люси се пита какво ли изпитва наистина по повод всичко това, но точно сега не е в състояние да се ориентира в собствените си чувства.

Набира номера с треперещи пръсти. Обажда се телефонистка и тя иска да я свърже с Пол Коупланд. Чак я заболява, когато произнася на глас това име. Не го е правила двайсет години.

Пол Коупланд.

Женски глас казва:

— Областен прокурор.

— Бих искала да говоря с Пол Коупланд, моля.

— За кого да съобщя?

— Аз съм стара приятелка — отвърща Люси.

Никаква реакция.

— Името ми е Люси. Кажете му, че се обажда Люси. Отпреди двайсет години.

— Имате ли си фамилно име, Люси?

— Кажете му само това.

— Прокурор Коупланд е извън службата в момента. Ще оставите ли телефон за връзка, за да ви потърсим, когато се прибере?

Люси дава номерата на служебния, домашния и мобилния телефон.

— Мога ли да му съобща по какъв повод го търсите?

— Кажете само, че го е търсила Люси. И че е важно.

Двамата с Мюз сме в моя кабинет. Вратата е затворена. За обяд сме поръчали сандвичи от деликатесния магазин. За мен пилешка салата върху пшеничен хляб. Мюз нагъва фалшиво кюфте колкото дъска за сърф. Факсът е в ръката ми.

— Къде ти е частният детектив Сингъл как ѝ беше името?

— Шейкър. Сингъл Шейкър. Скоро ще бъде тук.

Сядам и започвам да преглеждам записките си.

— Искаш ли да го обсъдим? — пита тя.

— Не.

Лицето ѝ е заето от необятна усмивка.

— Какво има? — питам аз.

— Не ми се ще да го призная, Коуп, щото нали си ми началство и така нататък, но ти си гениално копеле.

— ЪХЪ — казвам аз. — Така си е. Отново се заемам с бележките. Мюз се обажда пак:

— Да изляза ли?

— Не. Може да ми хрумне някаква задача за теб.

Тя се залавя за сандвича. Изненадва ме обстоятелството, че е в състояние да го стори без помощта на монтажен кран.

— Твоят предшественик — започва Мюз през впити в сандвича зъби — имаше навика да се затваря тук при тежки процеси, вторачен в пространството. Разправяше, че заемал позиция. Същински Майкъл Джордън. Ти правиш ли такива неща?

— Не.

— Тогава — още малко дъвчене, после трудно преглъщане — няма да те разсея особено, ако повдигна един друг въпрос, надявам се?

— Имаш предвид нещо, което няма отношение към делото ли?

— Точно такова нещо имам предвид.

Поглеждам я.

— Всъщност малко разнообразие може да ми е от полза. Какво ти тежи на сърцето?

Тя поглежда наляво, замълчава за малко. После казва:

— Имам приятели в отдел „Убийства“ на Манхатън.

Сещам се накъде отиват нещата. Отхапвам деликатно от сандвича с пилешко.

— Сухо — отбелязвам аз.

— Кое?

— Пилешката салата. Много е суха. — Оставям сандвича и бърша пръсти със салфетката. — Познавам едно от три: някой от твоите убийствени приятели ти е казал за случая с Маноло Сантяго.

— Точно.

— Съобщиха ли ти за моята версия?

— За това, че той е една от жертвите на Летния касапин край оня летен лагер, макар собствените му родители да отричат?

— Тази ще да е моята версия.

— Да, казаха ми.

— И?

— И те мислят, че си луд за връзване.

Усмихвам се чаровно.

— Ами ти?

— И аз бих помислила същото. Сега обаче — тя сочи факса — виждам на какво си способен. Така че искам да вляза в играта.

— В коя?

— Знаеш в коя. Ти вече разследваш, нали? Имаш намерение да откриеш истината за случилото се в онази гора.

— Така си е — признавам аз.

Тя разперва ръце.

— Искам и аз.

— Не мога да допусна служител на Областната прокуратура да се занимава с мои лични въпроси.

— Първо на първо — започва тя, — след като всичко живо е убедено в това, че Уейн Стъйбънс е убил и четиримата, формално погледнато случаят не е приключен. Четворното убийство си остава неразкрито докрай.

— Случаят не е в нашия район на действие.

— Това не можем да знаем. Знаем единствено къде са намерени телата. А една от жертвите, твоята собствена сестра, е живяла в нашия град, нали така?

— Малко е пресилено.

— Второ: назначена съм, за да работя по четирийсет часа седмично. Аз правя по-скоро осемдесет. Това ти е добре известно. Точно заради това ме повиши. Така че какво върша извън ония четирийсет часа си е лично моя работа. Може да ги направя и сто, хич не ми пука. И преди да си отворил уста, това не е просто услуга за моя шеф. Дай да разсъждаваме трезво. Аз съм следовател. Разнищването на този случай ще се превърне в огромна червена точка за моята професионална репутация. Та какво ще кажеш?

Свивам рамене.

— Ами, майната му.

— В кюпа ли съм?

— В кюпа си.

Видът ѝ е изключително доволен.

— Каква е първата стъпка?

Обмислям отговора си. Има едно нещо, което трябва непременно да направя. Все го избягвах. Повече не мога.

— Уейн Стъйбънс — казвам аз.

— Летния касапин.

— Искam свиждане с него.

— Познаваш го, нали?

Кимвам.

— И двамата бяхме възпитатели в този лагер.

— Чела съм някъде, че не допуска посетители.

— Ще трябва да го убедиш да промени становището си.

— Той се намира в заведение с усилено строг режим във Вирджиния. Ще завъртя един-два телефона.

Мюз вече знае къде е затворен Стъйбънс. Да не повярва човек.

— Ами завърти.

На вратата се почуква и секретарката ми, Джосълин Дюрълз, провира глава през процепа.

— Има съобщения. Да ви ги оставя ли на бюрото?

Шавам с пръсти насреща ѝ в израз на желанието ми да ги получа лично.

— Нещо съществено? — интересувам се аз.

— Няма. Повечето са от журналисти. Би трябвало да знаят, че сте в заседание, но пак се обаждат.

Вземам съобщенията и започвам да ги преглеждам. Вдигам поглед към Мюз. Тя зяпа наоколо. В този кабинет почти липсват лични елементи. Когато се нанесох в него, поставих снимка на Кара върху кантонерката край бюрото. Два дена след това задържахме педофил, който бе извършил нечувани неща с момиченце горе-долу на нейната възраст. Разпитвах го подробно в същия кабинет, като поглеждах от време на време към снимката на дъщеря ми, и накрая се видях принуден да я обърна с лице към стената. Същата вечер си я прибрах у дома. Това не е място за Кара. Не е място дори за снимката ѝ.

Продължавам да ровя из съобщенията, когато нещо внезапно привлича вниманието ми.

Моята секретарка използва излезли от мода бележници с розови страници, върху които пише на ръка, а при нея остава жълто копие. Почеркът ѝ е безупречен.

Обадилият се, съгласно розовото съобщение, се казва Люси??

Пуля се известно време в написаното. Люси. Това не може да бъде.

Има служебен номер, домашен и мобилен. Кодовете и на трите показват, че Люси с две въпросителни работи, живее и се движи в района на Ню Джърси. Грабвам слушалката и натискам бутона на интеркома:

— Джосълин?

— Да?

— Гледам тук повикване от някоя си Люси.

— Да, обади се преди около час.

— Не си записала фамилно име.

— Не пожела да го съобщи. Затова съм сложила въпросителни.

— Не разбирам: ти искаш да ти го съобщи, а тя не ще, така ли?

— Точно така.

— Каза ли нещо друго?

— Записано е долу на същото листче.

— Какво?

— Прочетохте ли написаното от мен най-долу?

— Не съм.

Тя замълчава, за да не облече с думи очевидното. Аз поглеждам към края на бележката и чета:

КАЗВА, ЧЕ Е СТАРА ПРИЯТЕЛКА. ОТПРЕДИ
ДВАДЕСЕТ ГОДИНИ.

Чета отново написаното. И пак.

— Център за управление вика майор Коуп^[1].

На Мюз историите. Пее по отколешната мелодия на Боуи.
Стряска ме.

— Пееш нежно като гатер.

— Много смешно. — Тя сочи с поглед бележката. — Та коя е тая Люси, мъжки? Стара любов?

Замълчавам.

— Мътните да ме вземат! — Вдигнатите й вежди се изравняват.
— Майтапех се. Не исках да те...

— Не се тревожи, Мюз.

— И ти не се тревожи, Коуп. Поне засега.

Погледът ѝ се отмества върху стенния часовник зад гърба ми. И аз се извързвам към него. Тя има право. Обедната почивка свършва. Това ще трябва да почака. Не знам какво иска Люси. Нито пък аз. Миналото се завръща. Цялото. Мъртвите, както изглежда, си пробиват път насам. Но всичко това — по-късно. Грабвам факса и се изправям на крака.

Мюз също става.

— На сцената — командва тя.

Кимвам. За финала. Мамицата им ще разкатая на тия кучи синове. И ще положи всички усилия да не се наслаждавам прекалено много на това.

Седнал на свидетелското място след обяда, Джери Флин изглежда доста поуспокоен. Сутринта не съм успял да нанеса кой знае какви поражения. Няма причина да се очаква друго сега.

— Господин Флин — започвам аз, — обичате ли порнография?

Хич не чакам да се случи неизбежното. Обръщам се към Морт Пъбън и правя саркастичен жест с ръка, сякаш току-що съм го

представил и сега го каня на сцената.

— Възразявам!

Няма нужда от повече. Съдията ме гледа осъдително. Свивам рамене и казвам:

— Отдел за възрастни. — Вземам един лист хартия. — Сметка на братството за услуги по Мрежата. Позната ли ви е?

Той я поглежда.

— Не аз плащам сметките. Има си ковчежник.

— Да. И той се казва господин Рич Девън, който потвърди, че сметката е на братството.

Съдията поглежда към Флеър и Морт.

— Някакви възражения?

— Ще се съгласим, че това е сметка на братството — казва Флеър.

— Виждате ли тази отметка тук? — Посочвам ред в горния край.

— Да.

— Можете ли да прочетете, какво пише там?

— По пощата.

— По пощата — повтарям аз. — Какво е това, знаете ли?

— Това е пощенска служба за ОУП. По всяко време трябва да имаш у себе си минимум три филма. Върнеш ли един, изпращат друг на негово място.

— Добре, благодаря. — Кимвам и соча с пръст малко по-надолу.
— Ще прочетете ли това тук?

Той се колебае.

— Господин Флин — насърчавам го аз.

Той се прокашля.

— По горещата поща — прочита накрая.

— Г-о-р-е-щ-а-т-а — повтарям аз буква по буква. — Така ли?

— Да.

Има вид, сякаш ще повърне всеки момент.

— Ще ми кажете ли каква е тая гореща поща?

— Ами като другата.

— Също за ОУП под наем ли?

— Да.

— По какво се различава от „По пощата“, ако ви е известно?

Той се изчервява.

— Дават под наем, тъъ, малко по-инакви филми.

— Какви именно?

— Като за възрастни.

— Ясно. Може би вместо да ви питам преди малко дали обичате порнография, трябваше да поставя въпроса: гледате ли понякога порнографски филми?

Той присвива очи.

— Само понякога.

— В това няма нищо лошо, моето момче. — Без да поглеждам назад, убеден че противникът е вече изправен, аз соча към неговата банка с думите: — Обзалагам се, че господин Пъбън вече е станал, за да ни съобщи, че той самият много ги обича и е заплепен най-вече от сюжетите.

— Възраavam! — чува се гласът на Пъбън.

— Оттеглям въпроса — реагирам аз. Обръщам се към Флин: — Има ли някой порнографски филм, който да ви допада особено много?

Върху лицето му не остава и намек за цвят. Сякаш въпросът отвърта някакво кранче под него. Главата му се извърта към банката на защитата. Аз пристъпям встрани, колкото да заста на пред погледа му. Флин кашля в шепа и пита:

— Мога ли да се позова на Петата?

— С каква цел? — питам аз.

Сега става Флеър Хикъри.

— Свидетелят иска съвет от адвокатите си.

— Ваша чест — започвам аз, — в юридическия факултет на учеха, че Петата поправка към Конституцията на Съединените щати се използва, когато съществува опасност свидетелят да се уличи в престъпление чрез собствените си показания. Докато в нашия случай — поправете ме, ако греша, — в никой закон не пише, че притежаването на порнографски филм представлява престъпно деяние.

Флеър пита:

— Мога ли да помоля за десетминутно прекъсване?

— Ваша чест, категорично съм против.

— Свидетелят — не се предава Флеър — помоли за съвет.

— Не, не е сторил това. Той попита, дали може да се позове на Петата. Вижте какво, господин Хикъри, ще се съглася на имунитет за вашия свидетел.

— Имуитет срещу какво? — интересува се той.

— Срещу каквото си поиска. Този свидетел ми трябва на мястото, където се намира в момента, а не на подсъдимата скамейка.

Съдията Пиърс наблюдава Флеър Хикъри. Не бърза. Ако Флеър се добере до Флин, загазил съм. Все ще измислят нещо. Хвърлям поглед назад към Дженрът и Маранц. Те не помръдват, не се опитват да говорят с адвокатите си.

— Няма да има прекъсване — отсича съдията.

Флеър Хикъри се свива на мястото си. Залавям се отново с Джери Флин:

— Имате ли си любим порнографски филм?

— Не — отговаря той.

— Чувал ли сте някога за порнографски филм със заглавие — правя се че търся в някакъв списък, но знам заглавието наизуст — „Мечтания за Коровия“?

Сигурно го е очаквал, но въпреки това въпросът го заковава като бръмбар в хербарий.

— Ъ-ъ, може ли да повторите заглавието?

Повтарям го.

— Гледали ли сте го или чували ли сте за него?

— Не мисля.

— Не мислите — повтарям аз. — Значи може и да сте го гледали.

— Не съм сигурен. Не ме бива особено в помненето на филмови заглавия.

— Добре тогава. Да видим, дали не мога да ви помогна.

Държа копие от факса, получен току-що от Мюз. Подавам го с театрален жест на противната страна. Според представената преди малко сметка, копие от това ОУП е било на разположение на братството в течение на последните шест месеца. И пак от този източник става ясно, че същото копие им е върнато в деня след оплакването на госпожица Джонсън пред полицията.

Тишина.

Пъбън има вид като да си е глътнал езика, Флеър е твърде добър, за да допусне каквото и да било изражение на лицето си. Разглежда факса така, сякаш е страница от популярен комикс.

Пристъпвам към Флин.

— Това опреснява ли спомените ви?

— Не знам.

— Не знаете ли? Тогава нека опитаме другояче.

Поглеждам към дъното на залата. Лорън Мюз е застанала край вратата. Усмива се. Леко накланям глава. Тя отваря вратата и една жена с величествената осанка на амазонка от нискобюджетен филм се появява в съдебната зала.

Частният детектив на Мюз, Сингъл Шейкър, пристъпя важно в помещението, сякаш е любимата ѝ квартална кръчма. Публиката ахва. И чува моя глас:

— Познавате ли жената, която влезе току-що?

Няма отговор.

— Флин? — подканва го съдията.

— Да. — Флин се прокашля, за да спечели време. — Познавам я.

— Откъде я познавате?

— Срегнах я снощи в един бар.

— Така. А разговаряхте ли двамата за филм със заглавие „Мечтания за Коравия“?

Сингъл се представила като бивша порнозвезда. На бърза ръка разприказвала неколцина от братството. Както отбеляза Мюз, не било трудно. Жена с достоен за корица на списание външен вид лесно може да развърже езиците на момчетата от братството.

Флин отговаря:

— Може да сме разменили по някоя дума за него.

— Под „него“ разбирате филма?

— Да.

— Хм — мънкам аз, сякаш съм силно озадачен. — Е, след като госпожица Шейкър е вече тук в ролята на катализатор, спомняте ли си филма „Мечтания за Коравия“?

Прави опит да не свежда глава, но раменете му увисват.

— Да — казва Флин, — спомням си го.

— Радвам се, че успях да ви помогна — казвам аз.

Пъбън се готви да възрази, но съдията го усмирява с жест.

— Всъщност — продължавам аз — казали сте на госпожица Шейкър, че „Мечтания за Коравия“ е любимото порно на цялото братство, нали така?

Той се колебае.

— Няма страшно, Джери. Трима от вашето братство са казали пред госпожица Шейкър абсолютно същото.

Ред е на Морт Пъбън:

— Възразявам!

Обръщам поглед към Сингъл Шейкър. Цялата зала го проследява. Сингъл се усмихва и маха с ръка, сякаш е току-що представена на публиката знаменитост. Избутвам пред журито и публиката статив с телевизор и ОУП плейър. Нужният диск е вече поставен, а Мюз го е нагласила на интересувашата ни сцена.

— Ваша чест — започвам аз, — снощи един от моите сътрудници посети „Порно Палас“ в Ню Йорк. — Обръщам поглед към журито и казвам: — Там е отворено двацет и четири часа в денонощието, макар че поради каква причина би хрумнало някому да се завре там в три сутринта например е нещо което не мога да...

— Господин Коупланд!

Съдията ме прекъсва напълно справедливо с неодобрително изражение на лицето, но членовете на журито се усмихват. Това е добре. Искам да се отпуснат. А след малко, когато настъпи контрастът, когато видят съдържанието на това ОУП, тогава ще нагнетя атмосферата.

— Както и да е, моят сътрудник купува всички филми, поръчвани от братството през последните шест месеца, включително „Мечтания за Коравия“. И сега искам да ви покажа една сцена, която според мен има пряко отношение към случая.

Всички застиват. Погледите са насочени към банката на съдия Пиърс. Той не бърза с решението си. Поглежда ме и разтрива брадичка. Аз не дишам. В залата — ни звук. Всички са се надвесили напред. Пиърс не спира да търка брадичката си. Ще ми се да изстискам отговора му.

После той просто кимва с думите:

— Давайте, допускам го.

— Чакайте! — Морт Пъбън протестира, дава всичко от себе си. Флеър Хикъри присъединява своите усилия, но напразно. В крайна сметка завесите са спуснати, за да няма отблясъци върху екрана на телевизора. И тогава, без да обяснявам какво предстои, аз натискам бутона.

Обстановката е лишена от каквато и да било индивидуалност. Огромно легло. Трима участници. Започва долнопробна тройка. Двама мъже. Едно момиче.

Мъжете са бели. Момичето — чернокожо.

Белите мъже я търкалят като гумена играчка. Те се хият и подмятат един другиму:

— Обърни я, Кал... Да, Джим, точно така... Плесни я, Кал...

Аз наблюдавам журито, не екрана. Детско представление. Дъщеря ми и братовчедка ѝ си играят на Пътешественичката Дора. Дженрът и Маранц, колкото и да е извратено, изпълняват сцена от порнографски филм. В съдебната зала цари мъртва тишина. Виждам как лицата на хората от публиката се издължават, включително и на застаналите непосредствено зад подсъдимите, докато чернокожото момиче от филма пищи, а двамата бели се наричат по име и се смеят жестоко.

— Извърни я малко, Джим... Уха, Кал, на кучката ѝ харесва много... Заври ѝ го, Джим, браво...

И така нататък. Кал и Джим. Все в този дух. Гласовете им са ужасяващи, нечовешки. Търся с поглед Шамик Джонсън в дъното на залата. Тя седи изправена с високо вдигната глава.

— Оох, Джим... Добре... Сега е мой ред...

Шамик среща погледа ми и кимва. Аз кимвам в отговор. По бузите ѝ се стичат сълзи.

Не съм сигурен, но моите очи май също овлажняват.

[1] Рефрен от популярна в началото на осемдесетте години песен. Майорът там се казва Пол. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Флеър Хикъри и Морт Пъбън си издействат половинчасова почивка. Когато съдията става, за да напусне залата, тя експлодира. По пътя към офиса си отказвам всякакви коментари. Мюз е по петите ми. Тя е миниатюрна, но се държи като шеф на личната ми охрана.

Когато вратата хлопва зад нас, тя вдига разперена длан за приветствие.

Аз я поглеждам и тя отпуска ръка.

— Всичко свърши, Коуп.

— Не съвсем — отвърщам аз.

— Но след половин час...

— Да, тогава ще е свършило. Само че междувременно има още работа.

Заобикалям заседателната маса. Съобщението от Люси лежи отгоре. По време на разпита в залата успях да мобилизирам способността си да изключвам съзнанието от определен проблем. Люси я нямаше. Но сега, независимо от силното ми желание да се поогрее малко в сиянието на момента, това съобщение ме зове.

Мюз забелязва насочения към него поглед.

— Приятелка отпреди двацет години, когато е станал инцидентът в оня летен лагер.

Поглеждам я.

— Има някаква връзка, нали?

— Нямам представа. Но е възможно.

— Как е фамилното ѝ име?

— Силвърстейн. Люси Силвърстейн.

— Точно така — казва Мюз и сяда със скръстени пред гърдите ръце. — Това си и мислех.

— Какво си мислеше?

— Стига вече, Коуп, знаеш ме добре.

— Знам, че любопитството ти е по-голямо, отколкото е полезно за здравето.

— Едно от нещата, които ме правят така привлекателна.

— Заедно с вкуса ти към обувките навярно? Кога започна да се ровиш из миналото ми?

— Още щом стана областен.

Никак не съм изненадан.

— И друго: запознах се със случая, преди да ти кажа, че искам да участвам.

Поглеждам отново бележката.

— Била ти е приятелка — обажда се Мюз.

— Летен роман — отвърщам аз. — И двамата бяхме хлапаци.

— Кога за последен път си чувал нещо за нея?

— Много отдавна.

И двамата застиваме в мълчание. Долавям шумотевицата отвън. Не ѝ обръщам внимание. Нито пък Мюз. Продължаваме да мълчим. Просто седим край масата с онази бележка върху нея.

Най-накрая Мюз става.

— Имам малко работа.

— Върви — казвам аз.

— Нататък ще се справиш и без мен, нали?

— Ще я избутам някак си.

Стигнала до вратата, Мюз се обръща назад.

— Ще я потърсиш ли?

— По-късно.

— Искаш ли да я проуча? Да видим какво може да излезе?

Обмислям предложението.

— Не още.

— Защо не?

— Защото тя значеше много за мене, Мюз. Не ми се ще да ровичкаш из личния ѝ живот.

Мюз вдига ръце.

— Добре, добре, по-спокойно, да не вземеш сега да ми откъснеш главата. Нямах предвид да ти я довлека тук в белезници. Искях да направя рутинна проверка.

— Недей, разбра ли? Поне засега.

— Тогава ще се заема със свиждането ти. Нали искаш да се срещнеш с Уейн Стъйбънс?

— Благодаря ти.

— А що се отнася до Кал и Джим, няма да ги оставиш да ти се изплъзнат, нали?

— През ум да не ти минава.

Едничката ми тревога е, че защитата ще опита да извърти нещата така, сякаш Шамик Джонсън също е гледала филма, за да изгради показанията си върху него, или обърква действителността с филмовия сюжет, като се поставя на мястото на жертвата. Разполагам обаче с няколко преимущества. Първо: лесно мога да установя, че филмът не е пускан на големия екран в общото помещение. Има достатъчно свидетели за това. Второ: доказах посредством показанията на Джери Флин и снимки от полицейски огледи, че не би могла да види филма в стаята на Маранц и Дженрът, защото те не разполагат с телевизор.

И все пак не виждам друга вратичка за тях. Едно ОУП може да се пусне и на компютър. Неубедително наистина, но аз не искам да оставя нищо на произвола на случая. Джери Флин е от свидетелите, които наричам „бикоборци“. При коридата бикът излиза и тълпа юнаци — не матадорът — започва да развява плащове пред очите му. И той напада, докато се изтощи. Тогава идва ред на пикадорите, възседнали коне, които забиват копията си в яката от тлъстини зад врата на животното, така че тя започва да кърви и се подува, което не му позволява много-много да върти глава. И сега някакви други момчетии излизат на арената и пращат своите бандерили — игриво накичени остриета — в хълбоците на бика, близо до раменния му пояс. Той е вече полумъртъв.

И чак тогава, матадорът — на испански думата означава „убиец“ — се появява пред публиката и довършва работата с права сабя.

Ето я моята задача сега. Докарах свидетеля до пълно изтощение, забих копия зад врата му и го украсих с няколко разноцветни бандерили. Настъпва време да измъкна сабята.

Флеър Хикъри направи всичко по силите си, за да не допусне именно това. Поиска почивка с мотивировка, че досега не сме споменавали за този филм, че не е почтено да се постъпва така, че трябвало да им дадем копие предварително, дрън-дрън. Аз отговарям на удара. В края на краищата, въпросният филм се е намирал във владение на собствените му клиенти. Ние попаднахме на него едва през изтеклата нощ. Свидетелят потвърждава, че този филм е гледан в

сградата на братството. Ако господин Хикъри твърди, че клиентите му не са го гледали, моля, може веднага да ги изправи на свидетелската скамейка.

Флеър използва всички похвати, за да бави топката. Шикалкави, иска от съдията и той му разрешава да получи допълнителни обяснения, прави донякъде успешен опит да даде на Флин глътка въздух. Но напразно.

Това ми е ясно в мига, в който Флин заема отново мястото си. Твърде сериозно е поразен от моите копия и бандерили. Филмът е нанесъл съкрушителен удар. Той затваря очи, докато го показвам, стиска така силно клепачи, сякаш иска да запуши с тях и ушите си.

Той може и да не е лошо момче. Истината е, както сам признава, че харесва Шамик. Кани я без задни мисли на онова парти. Когато обаче по-големите научават това, те започват да го подиграват и го принуждават да участва в изпълнението на техния извратен план за „изиграване“ на сцената. И Флин, първокурсникът Флин, се огъва.

— Не можех да се понасям заради това — казва той, — но нали разбирате...

Не, аз не разбирам. Това ми се иска да кажа. Но мълча. Само го гледам втренчено, докато той свежда поглед. После обръщам очи към журито. В тях личи едва доловимо предизвикателство.

Най-накрая се обръщам към Флеър Хикъри и казвам:

— Свидетелят е ваш.

Трябва ми известно време, за да се почувствам сам.

След нелепата ми постъпка с Мюз, решавам да се заема с малко аматьорско разследване. Проверявам оставените от Люси телефонни номера. Два от тях не водят до нищо, но третият, служебният, ми казва, че това е права линия на професора в университета Ресън Люси Голд.

Голд. Силвърстейн. Хитро.

Вече съм убеден, че това е „моята“ Люси, но тези данни го потвърждават почти напълно. Въпросът е какво да правя сега? Отговорът е прост: да се обадя. Да разбере какво иска.

Не вярвам много в съвпадения. От тази жена нямам ни вест, ни кост вече двайсет години. И ето че сега се пръква отнякъде, като отказва да съобщи фамилното си име. Трябва да е във връзка със

смъртта на Джил Перес. Трябва да е свързано със случилото се в летния лагер.

Това е ясно.

Анализирай живота си. Би следвало да я забравя с лекота. Едно лятно увлечение, колкото и дълбоко да е, си остава именно такава — увлечение. Може да съм я обичал, най-вероятно е така, но ние бяхме деца. Детинската любов не може да надделее над кръв и трупове. Има такива врати. Аз съм захлопнал моята. Люси изчезна. Трябваше ми доста време, за да свикна с тази мисъл. Но го направих и оттогава държа тази проклета врата плътно затворена.

А сега трябва да я открия.

Мюз поиска да направи рутинно проучване. Трябваше да кажа да. Позволих на чувствата да повлияят върху здравия разум. Трябваше да изчакам. Името ѝ бе удар. Трябваше да успокоя топката, да се оправя от удара, да видя нещата с по-голяма яснота. Но не го направих.

Може би да изчакам с обаждането.

Не, казвам си. Стига размотаване.

Вдигам слушалката и намирам нейния домашен номер. След четвъртото позвъняване отсреща също вдигат. Чува се женски глас:

— Не съм у дома, оставете съобщение след сигнала.

Сигналят идва твърде бързо. Не съм готов и затварям. Точно като зрял човек.

Главата ми се пръска. Двайсет години. Цели двайсет години. Люси трябва да е вече на трийсет и осем. Дали е все така хубава? Доколкото си спомням, имаше черти, които се облагородяват с времето. Срещат се такива жени.

Влизай в релсите, Коуп.

Правя всичко възможно. Но този глас, абсолютно като тогава... също като да се натъкнеш внезапно на някогашния съквартирант от колежа: за миг годините се стопяват и ти си отново в онази стая, в която нищо не се е променило. Точно така. Гласът ѝ си е същият. Аз съм отново на осемнадесет.

Поемам си дълбоко дъх. Няколко пъти. На вратата се почуква.

— Влез.

В стаята наднича главата на Мюз.

— Обади ли ѝ се вече?

— Опитал съм у тях. Нямаше никого.

— Надали ще я намериш сега — казва тя. — В момента има часове.

— И това ти е известно поради...

— Поради обстоятелството, че съм старши следовател. Не съм длъжна да слушам всичко, което казваш.

Тя се разполага и просва обути в маратонки крака върху масата. Започва да изучава мълком лицето ми. Аз също мълча. Най-накрая проговаря:

— Искаш ли да изляза?

— Преди това ми кажи какво успя да научиш.

Тя полага усилия, за да не се засмее.

— Сменила е името си преди седемнайсет години. Сега се казва Люси Голд.

Кимвам.

— Така трябва да е след спогодбата.

— Каква спогодба? А, да. Вие сте съдили лагера, нали?

— Семействата на жертвите.

— А лагерът е бил на нейния баща.

— Точно така.

— Гадна работа.

— Не се занимавах с това дело.

— Но го спечелихте все пак.

— Естествено. Този лагер бе практически лишен от каквато и да било охрана. — Присвивам очи, докато го казвам. — Семействата получиха имуществото на Силвърстейн.

— Лагера.

— Да. Продадохме земята на строителна фирма.

— Цялата ли?

— Имаше специална уговорка относно гората. Тя е практически неизползваема и остана под попечителството на някакъв обществен фонд. Там не може да се строи.

— Лагерът съществува ли?

Поклащам глава.

— Строителят събори старите бараки и изгради един от ония жилищни комплекси с ограда, пропуск и така нататък.

— А вие колко получихте?

— След изплащане на адвокатските хонорари, всяко семейство получи по осемстотин хиляди.

Тя се опулва.

— Айде бе!

— Да. Загубата на дете е много доходна.

— Нямах това...

Махам с ръка.

— Знам. Просто съм стар глупак.

Тя не спори по този въпрос.

— Това е променило много неща.

Не казвам нищо. Парите бяха в обща сметка. Мама се измъкна със сто хиляди. Другите остави за нас. Доста щедро от нейна страна. Двамата с татко се изнесохме от Нюарк в едно прилично местенце. В Монтклеър. Макар да имах вече стипендия за друго място, апетитът ми се насочи към правния факултет на Колумбийския университет в Ню Йорк. Там се запознах с Джейн.

— Да — съгласявам се аз, — това промени нещата.

— Искаш ли да научиш още нещо за старата си любов?

Кимвам.

— Постъпва в Университета на Лос Анджелис. Специалност психология. Защищава степен на същото място и втора, по английски език и литература — в Станфорд. Не разполагам още с цялата й трудова биография, но понастоящем преподава в университета Рестън. От миналата година. Има и, хм, два акта за алкохол, докато е била в Калифорния. Единият е от 2001, а другият — от 2003 година. Вън от това досието й е чисто.

Гледай ти. Алкохол. Не й беше в характера. Баща й, Айра, бе заклет наркоман — до такава степен, че тя се отвърщаваше от всяко нещо, което замайва съзнанието. А сега — два акта. Не мога да си го представя. От друга страна, момичето от моите спомени още не бе навършило възрастта, след която има право да пие. То бе безгрижно и малко наивно, оправно и заможно, а баща й имаше вид на безобиден особняк.

Всичко това също загина през онази нощ в гората.

— И друго — обажда се Мюз. Тя се размърдва в усилие да изрази безразличие. — Люси Силвърстейн, още Голд, не е омъжена. Не

съм приключила в това направление, но от изровеното досега излиза, че не се е омъжвала.

Не знам какво да кажа. Това обстоятелство положително няма отношение към сегашните събития. Но все пак ме поразява. Тя бе толкова красива, толкова умна и пълна с живот, толкова любвеобилна. Как е могла да остане самичка през всичките тези години? А и този алкохол.

— Кога ще свърши часовете? — питам аз.

— След двајсет минути.

— Добре. Ще ѝ се обадя тогава. Друго?

— Уейн Стъйбънс не приема никого, освен най-близки роднини и адвокатата си. Но продължавам по въпроса. Държа някой и друг жокер, но засега толкова.

— Не губи много време за него.

— Не губя.

Поглеждам часовника. Двајсет минути.

— Е, аз да вървя — обажда се Мюз.

— Върви.

Тя се изправя.

— И още нещо.

— Какво?

— Искаш ли да ти покажа нейна снимка?

Вдигам поглед.

— Рестън поддържа страница в Мрежата. Със снимки на всички преподаватели. — Изважда малка хартийка. — Това е електронният адрес.

Не изчаква отговора ми. Остава листчето върху масата и излиза...

Разполагам с двајсет минути. Защо пък не?

Извиквам търсачката. Използвам Yahoo, с чиято помощ лесно намирам всякакви неща: новини, спортни вести, любимите ми комикси — Дунсбъри и Фокстрот, — такива неща. Въвеждам адреса на страницата, получен от Мюз. Ето я и нея.

Не е от най-сполучливите фотографии, които Люси би могла да има. Усмивката ѝ е напрегната, изразът на лицето — скован. Позирала е за снимката, но ясно се вижда, че не ѝ се ще. Русата коса я няма.

Случва се с възрастта, това е вярно, обаче си мисля, че е нарочно. Сегашният цвят не ѝ стои естествено. Поостаряла е, да, но както предвидих, възрастта ѝ отива. Чертите на лицето са станали по-фини. Подчертана е височината на скулите. И да пукна, ако пак не си е хубавица.

Докато изучавам лицето ѝ, някакво забравено усещане се събужда и присвива стомаха ми. Само това липсва. Имам си достатъчно неприятности. Не ми трябва стари чувства. Прочитам кратката ѝ биография, без да науча нищо. Днес е установена практика студентите да оценяват преподавателите и техните лекции. Такава информация може да се получи от Мрежата. Получавам я. Студентите явно боготворят Люси. Рейтингът ѝ е невероятен. Чета някои коментари. Убедени са, че часовете ѝ са в състояние да променят хода на човешкият живот. Усмиввам се с необяснимо чувство на гордост. Двайсетте минути отминават.

Давам ѝ още пет, представям си как се сбогува със студентите, бърби с неколцина от тях, които се туткат все още в стаята, събира записки и други партакеша в охлузена чанта от изкуствена кожа.

Вдигам служебния телефон и звъня на Джосълин.

— Да?

— Никакви телефони — казвам аз. — Да не ме безпокои никой.

— Добре.

Отварям външна линия. Набирам номера на Люси. При третия сигнал чувам нейния глас:

— Ало.

Сърцето ми скача в гърлото, но все пак съумявам да кажа:

— Аз съм, Люси.

И тогава, само след секунда-две, я чувам да се разплаква.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Люси — започвам аз, — как си?

— Добре съм. Само дето...

— Да, разбирам.

— Как можах...

— Винаги си била ревла — успокоявам я аз, за да съжаля начаса.

Но тя избухва в смях.

— Вече не съм.

Мълчание. Нарушавам го аз:

— Къде си?

— Работя в Рестън.

— Така ли — казвам, понеже не се сещам какво друго да кажа.

— Съжалявам, задето ти оставих такова шифровано съобщение.

Вече не се казвам Силвърстейн.

Не ми се ще да разбере, че това ми е вече известно. Но и не искам да я лъжа. Затова опитвам отново с неутралното:

— Така ли.

Отново мълчание. Този път го нарушава тя:

— Доста чоглаво, а?

Отвърщам с усмивка:

— Така си е.

— Чувствам се като идиот. Сякаш съм на шестнайсет и се притеснявам от нова пъпка на лицето.

— И с мен е така — успокоявам я аз.

— Човек не се променя истински, нали? Вътрешно си оставаме вечно уплашени деца, които се питат, какво ли ще стане, когато порастат.

Продължавам да се усмихвам, но мисля за нейните актове и факта, че не се е омъжвала. Ние самите не се променяме, сигурно е така, но житейските ни пътища са различни.

— Радвам се да чуя гласа ти, Люси.

— И аз се радвам на твоя.

И пак тишина.

— Обадох ти се, защото... — Люси млъква. След малко: — Не знам как да ти го кажа и затова искам да ти задам един въпрос: да ти се е случвало нещо странно напоследък?

— В какъв смисъл?

— Като например свързано с онази гора.

Би следвало да очаквам нещо подобно — знаех, че предстои, — но въпреки това усмивката ми увяхва като попарена.

— Да.

Мълчание.

— Какво става, Пол, дявол да го вземе?

— Нямам представа.

— Май ще трябва да разберем.

— Така е.

— Искаш ли да се видим?

— Да.

— Сигурно ще е доста странно.

— Сигурно.

— Не искам да бъде така. И не затова те потърсих — да се видим. Но мисля, че трябва да се срещнем и обсъдим нещата.

— И аз съм на това мнение.

— Започнах да фъфля. Винаги така става, когато съм нервна.

— Помня — казвам аз и пак съжалявам за думите си. Затова бързо добавям: — Къде да се видим?

— Знаеш ли къде се намира университетът Рестън?

— Да.

— Имам още часове, а след това занимания със студенти до седем и половина. Искаш ли да дойдеш в кабинета ми? В сградата Армстронг. Да кажем, в осем?

— Чакай ме.

Когато се прибирам у дома, пред къщата ме изненадва цял журналистически бивак. Човек непрекъснато чува такива неща — как репортери те причакват на глутница пред вратата, — но на мен се случва за пръв път. Местните ченгета също са тук, видимо възбудени от възможността да се почувстват уж в центъра на събитията. Застанали са от двете страни на автомобилната ми алея, така че да

мога да вкарам колата пред къщата. Журналистите не правят опит да попречат. Всъщност те сякаш почти не забелязват колата.

Грета ми устройва триумфално посрещане. Няма край целувките, бързите прегръдки и поздравления. Обичам Грета. Има такава порода хора, от чисто злато, които винаги са на твоя страна. Не са много. Но има неколцина. Грета е в състояние да ме заслони с тялото си от куршуми. И сама предизвиква у мене желание да я закрилям.

В това отношение напомня сестра ми.

— Къде е Кара? — питам аз.

— Боб ги заведе с Мадисън да обядват. Естел пере в кухнята.

— Налага ми се да изляза довечера — казвам ѝ аз.

— Няма проблем.

Обажда се Грета:

— Кара може да преспи при нас.

— Бих желал да си остане у дома. Благодаря ти за предложението.

Тя ме следва в кабинета. Отваря се входната врата и влиза Боб с двете деца. Пак си представям как щерка ми се устремява към мен с писък „Тате! Ти си се върнал!“ Нищо подобно. Все пак тя се усмихва и идва при мен. Вземам я на ръце и я целувам горещо. Тя продължава да се усмихва, но обърсва буза. Ще го преглътна.

Боб ме потупва по гърба.

— Поздравления за процеса.

— Още не е свършил.

— Медиите пеят друга песен. При всички случаи тоя Дженрът ще ни се махне от главата.

— Или ще се озлоби още повече.

Лицето му побледнява леко. Ако си представим Боб в киното, той трябва да играе лошия богат републиканец.

Червендалест и с яка челюст, къси и дебели пръсти. Ето ти още един пример за измамна външност. Произходът на Боб е подчертано работнически. Учил е и се е трудил усилено. Нищо не му е давано наготово.

Кара пристига обратно в стаята с ОУП в ръка. Вдига го така, сякаш прави жертвоприношение. Затварям очи и като си спомням

какъв ден от седмицата е, сипя безмълвни проклетия над собствената си глава. След това казвам на моето момиченце:

— Днес имаме кино-вечер.

Тя продължава да държи диска. Очите ѝ са широко отворени. Усмива се. Върху капака на кутийката се виждат някакви рисувани или компютърно анимирани образи. Говорещи коли или животни, нещо от Пиксар или Дисни, нещо, което съм гледал вече поне сто пъти.

— Точно така. Ще ми направиш ли пуканки?

Заставам на едно коляно, за да изравня поглед с нейния. Поставям длани върху раменцата ѝ.

— Миличка — започвам, — тате трябва да излезе довечера.

Никаква реакция.

— Много съжалявам, скъпа моя.

Очаквам сълзите.

— Може ли да го гледам с Естел?

— Разбира се, скъпа.

— И тя може да ми направи пуканки.

— Разбира се, че може.

— Яко.

Очаквам малко униние, но не би. Кара изчезва. Поглеждам Боб. Той ми отвърща с поглед нещо като „Деца, какво да ги правиш“.

— Вътрешно — заявявам аз, като кимам след щерката, — вътрешно тя е съкрушена.

Боб се смее от сърце, а мобилният ми телефон започва да жужи. На дисплея е изписано само „Ню Джърси“, но аз познавам номера и сърцето ми трепва. Вдигам апарата и казвам:

— Ало.

— Хубава работа свърши днес, Суперстар.

— Господин губернатор — мълвя аз.

— Това е неправилно.

— Моля?

— Господин губернатор. Към президента на Съединените щати можеш да се обърнеш с „Господин Президент“, но на губернаторите човек казва или само „Губернаторе“, или добавя фамилното име. Например, Губернатор Мъжки или Губернатор Свалячев, нещо от този род.

— Или — предлагам услужливо аз — Губернатор Слабително.

— Именно.

Усмивам се. През първата ми година в Колумбийския се запознах с (вече губернатор) Дейв Марки на някакво парти. Той смаза самочувствието ми тогава. Аз — син на имигрант. Неговият баща — сенатор. Но точно тук се крие красотата на този колеж. Там се създават най-невероятни приятелства. Като нашето с него.

Неговите противници не пропуснаха възможността да го развяват надлъж и шир, когато Дейв реши да ме назначи на сегашната длъжност. Губернаторът плю на всичко и ме пробута. След това натрупах много червени точки пред медиите и с риск да отделя на проблема по-голямо внимание, отколкото заслужава, бих казал, че днешният ден увеличава шансовете ми ако реша да се кандидатирам за място в Конгреса.

— Голям ден, а? Ти си победител. Уха! Давай, Коуп, давай, Коуп, днес е твоят ден.

— Да не се опитваш да овладееш хип-хопа?

— Опитвам се да овладея речника на подрастващата, си дъщеря. Както и да е, поздравявам те.

— Благодаря.

— Не коментирам този процес, ако щеш да ме убиеш.

— През живота си не съм те чул да оставиш нещо без коментар.

— Разбира се, че съм го правил, но творчески: „Вярвам в нашата съдебна система, всички граждани са невинни до доказване на противното, колелата на правосъдието ще продължават да се въртят, аз не съм нито съдия, нито жури, ще чакаме събирането на всички факти и обстоятелства“.

— Клишета вместо без коментар.

— Клишета, ама пасват навсякъде — поправя ме той. — Как вървят нещата, Коуп?

— Чудесно.

— Гониш ли фустите?

— По малко.

— Дръжки, та ти си без контрол. Добре изглеждаш. Имаш някоя и друга пара в банката. Разбираш накъде бия, нали?

— Много завоалирано се изразяваш, Дейв, но мисля, че те разбирам.

Дейв Марки цял живот е бил женкар. Изглежда съвсем прилично, но обладава и една способност да влиза под кожата, каквато рядко се среща. Излъчването му внушава на всяка жена, че я има за най-красивата и очарователна личност в целия свят. Всичко това е цирк, разбира се. Едничката му цел е да я закове. Нищо друго. И все пак в живота си не познавам другиго, който да го прави с такава лекота.

Дейв е женен, разбира се, има две възпитани дечица, по изобщо не се съмнявам, че не спира да тъче на няколко стана. Има мъже, които не могат иначе. При тях става дума за непреодолим инстинкт. Представата за един Дейв, който престава дори за миг да гони някоя фуста, е направо извратена.

— Имам добра новина — съобщава той. — Утре пристигам в Нюарк.

— Защо?

— Нюарк е най-големият град в моя щат, затова. И аз високо ценя всички свои избиратели.

— Тхъ.

— Искам и да се видим. Отдавна не се е случвало.

— Доста съм зает с делото.

— Не можеш ли да откъснеш някоя минута за своя губернатор?

— Какво има, Дейв?

— Става дума за онова, за което говорихме преди време.

Евентуалната ми кандидатура за Конгреса.

— Добри ли са новините? — питам аз.

— Не.

Мълчание.

— Мисля, че има един проблем — проговаря най-сетне той.

— От какъв характер?

Тонът му отново става добродушен.

— Може и нищо сериозно да не излезе, Коуп. Утре ще поговорим. Заседанието не започва преди два. Да се видим в твоя офис. По обед.

— Добре.

— Поръчай малко сандвичи. От онова място на Брендфорд.

— „Хоби“ се казва.

— Точно така. Обилно подправени пуешки гърди върху домашен ръжен хляб. Вземи и за теб един. До утре.

Служебната сграда на Люси Голд е като трън в окото на фона на иначе приятните на вид околни постройки. „Модерната“ конструкция от седемдесетте, за която се предполага, че трябва да изглежда футуристична, всъщност има вид на безнадеждно остаряла още на третата година след завършването ѝ. Останалите ѝ другарки около двора имат красиви тухлени фасади, които просто плачат за още малко бръшлян. Спирам в югозападния край на паркинга. Извивам огледалцето за обратно виждане и ми се ще, също като Силвърстейн, да променя целия си образ — дрехи, коси, лице.

Паркирам колата и тръгвам сред питомниците. Минавам покрай десетина студенти. Момичетата ми се виждат много по-красиви от онези в моето време, но тук навярно си казва думата възрастта. Кимам им пътьом. Те не отговарят. Когато бях в колежа, в моята група имаше трийсет и осем годишен мъж. Идваше от армията с привилегията да прескочи бакалавърската степен. Помня как се открояваше сред цялото студентско население заради своята възраст. Сега тя е моя. Не мога да си го представя. Днес съм на годините на старчето от онова време.

Продължавам да развивам тази напълно лишена от съдържание мисъл, защото това ми помага да се отклоня от предстоящото. Облечен съм в свободна бяла блуза, джинси, син блейзер. На бос крак нося мокасини италиански дизайн. Самият господин Небрежна елегантност.

Когато приближавам сградата, усещам, че цялото ми тяло трепери. Скарвам му се. Та аз съм възрастен мъж. Бил съм женен. Баща и вдовец съм. А тази жена не съм виждал повече от половината си живот.

Кога ще пораснем наистина?

Проверявам в указателя, макар Люси да ми е казала, че кабинетът ѝ е на третия етаж, врата В. И вярно е там. Професор Люсил Голд. Три-В. Успявам да уцеля нужния бутон в асансьора. Завивам наляво, когато стъпвам на третия етаж, макар че на стрелката за дясно съвършено отчетливо пише: А — Е.

Намирам вратата. На нея виси диаграма за предварително записване. Повечето часове са заети. Има и разписание на лекциите,

както и никакви указания относно предаване на домашните задания. За малко да дъхна в шепа и да помириша, но вече смуча ментолово драже.

Почуквам отривисто два пъти с кокалчетата на ръката си. Самоуверено, мисля си аз. Мъжко почукване.

Господи, колко съм смешен.

— Влезте.

От звука на гласа ѝ стомахът ми се спуска в петите. Отварям вратата и влизам в стаята. Тя е застанала край прозореца. Слънцето е още на хоризонта и някаква сянка минава през фигурата ѝ. Още си е дяволски хубава. Приел удара, застигам на място. За миг оставаме така, на пет метра един от друг, без никой да помръдне.

— Как е осветлението? — обажда се тя.

— Моля?

— Мъчих се да установя кое е най-подходящото място. Точно когато ти почука на вратата, нали разбираш. Викам си, дали да не я отворя аз? Много едър план ще се получи обаче. Да седна зад бюрото с молив в ръка? Да погледна към теб над полумесеците на очилата си? Както и да е. Един приятел изпробва всички ъгли и смята, че тук съм в най-благоприятна позиция — в другия край на стаята и в полусянка. Усмивам се.

— Изглеждаш страхотно.

— Ти също. Колко дрехи изпробва?

— Само тези. Но вече са ми казвали, че в тях изглеждам като първи хубавец.

— А ти?

— Пробвах три блузи.

— Тази ми харесва — казвам аз. — Зеленото винаги ти е отивало.

— Тогава бях руса.

— Да, но очите са си все още зелени. Мога ли да вляза?

Тя кимва.

— Затвори вратата.

— Трябва ли, де да знам какво, да се прегърнем, що ли?

— Не още.

Люси сяда зад бюрото си. Аз — пред него.

— Такава каша е всичко — казва тя.

— Знам.

— Имам да те питам хиляда работи.

— И аз тебе.

— Научих от Мрежата за жена ти. Съжалявам.

Кимвам.

— Как е баща ти?

— Не е добре.

— Съжалявам.

— Всичката тази свободна любов и наркотици — в крайна сметка вземат своята дан. Освен това, Айра... не можа да надмогне случилото се.

А аз значи съм го надмогнал.

— Какво правят родителите ти? — пита Люси.

— Баща ми почина преди няколко месеца.

— Съжалявам за това. Толкова добре си го спомням от онова лято.

— То бе последното щастливо лято за мен.

— Заради сестра ти ли?

— Заради много неща. Баща ти му даде възможност отново да бъде лекар. Той обичаше до полудна тази професия. Никога след това не получи подобен шанс.

— Жалко.

— Всъщност баща ми нямаше никакво намерение да участва в оня съдебен иск — той обожаваше Айра, — но му бе нужно да стовари вината някому, а и мама го подтикваше. А другите семейства бяха много настървени.

— Няма защо да даваш обяснения.

Млъквам. Тя има право.

— А майка ти? — пита Люси.

Отговорът ми сякаш не я изненадва.

— Имаш ли нещо против да вляза в професионалната си роля? — пита ме тя.

— Ни най-малко.

— Загубата на дете оказва особен вид натиск върху брачната връзка — започва Люси. — Според общовъзприетото мнение, само най-стабилните семейства съумяват да се изправят на крака след подобен удар. Това обаче изобщо не е така. Правила съм проучвания по въпроса. Имам наблюдения върху семейства, които спокойно можем

да наречем никакви, които обаче понасят жестокия удар и дори стават по-добри. А познавам други, за които си мислим, че са орисани да просъществуват вечно, а се срутват като пясъчна кула. В добри отношения ли сте с нея?

— С мама ли?

— Да.

— Не съм я виждал вече осемнайсет години.

Седим потънали в мълчание.

— Много хора си загубил, Пол.

— Няма да ми правиш психоанализа, надявам се?

— Не, изобщо нямам такова намерение. — Тя се обляга в креслото си, поглежда някъде високо над мен и встрани. Този поглед ме праща назад в миналото. Седим в обраслото с висока трева старо бейзболно поле на лагера, аз я прегръщам, а тя гледа точно по този начин — нагоре и встрани.

— Когато бях в колежа — започва Люси, — имах една приятелка. Беше близначка, но не еднояйчна. За мен това не прави особено голяма разлика, но при еднояйчните връзката е, изглежда, по-силна. Както и да е, когато влязохме във втори курс, сестра ѝ я блъсна кола и загина. Приятелката ми реагира по изключително необичаен начин. Съсипана бе, разбира се, но някаква част от нея като че ли изпита облекчение. Тя си мислеше навярно така: това е пръст Божи. Засега съм в безопасност. Платено е на касата. Който загуби близначка по такъв жесток начин, получава нещо като гаранция за остатъка от живота си. Само по една съкрушителна трагедия на човек. Нали ме разбираш?

— Да.

— Животът обаче не е такъв. Едни получават пропуск завинаги. Други, какъвто си ти, понасят повече от собствения си дял. Много повече. А най-лошото в цялата работа е, че това не те имунизира срещу нови беди.

— Животът е несправедлив — казвам аз.

— Амин — заключава Люси и се усмихва. — Колко странно, а?

— Наистина.

— Бяхме заедно, колко, около шест седмици, нали?

— Нещо такова.

— И бе просто едно лятно увлечение, както и да го погледнеш. Сигурно си имал десетки момичета след това.

— Десетки ли?

— Да не би да са стотици?

— Минимум — отвърщам аз.

Мълчание. В гърдите ми се е свила някаква топка.

— Ти бе нещо различно, Люси. Беше...

Млъквам.

— Да, знам. Както и ти за мен. Това му е странното. Искам да науча всичко за теб. Но не съм убедена, че сега е моментът.

Имам усещането, че някакъв темпорален пластичен хирург върти изкусно своя скалпел. Изрязал е последните две десетилетия, за да изправи осемнайсетгодишното ми „аз“ пред трийсет и осем годишното. При това почти без да остави следи и шевове.

— И така, какво те накара да ме потърсиш?

— Питаш за особеното нещо ли?

— Да.

— Каза, че и на теб се е случило.

Кимвам.

— Защо не започнеш пръв? — пита тя. — Също както в онова безгрижно време.

— Ей!

— Извинявай. — Тя млъква и скръства ръце на гърдите, сякаш й е студено. — Плещя като откачена. Против волята ми е.

— Не си се променила, Люси.

— О, не, Коуп. Променена съм. Няма да повярваш колко много.

Погледите ни се срещат, истински, за пръв път откакто съм влязъл в помещението. Не ме бива много да чета мисли по очите. Срещал съм прекалено много умели лъжци, за да повярвам лесно на онова, което виждам. Но сега тя иска да ми каже нещо, да ми разкаже някаква история и тази история е пълна с болка. Не искам никаква лъжа помежду ни.

— Знаеш ли онова, което знам аз?

— Ти си областен прокурор. И това научих от Мрежата.

— Точно така. Това ми дава достъп до различна информация. Един от моите сътрудници ти направи обща рутинна проверка.

— Ясно. Тоест, известни ти са моите премеждия с пиенето и храненето.

Замълчавам.

— Доста пиех, Коуп. И продължавам. Но вече не карам пияна.

— Това не ми влиза в работата.

— Така е. Радвам се, че ми го каза. — Тя се обляга назад, сплита пръсти и отпуска ръце в скута си. — Кажи ми какво стана, Коуп.

— Преди няколко дни двама детектива от отдел убийства в полицейското управление на Манхатън ми показаха труп на убит мъж. Смятам, че този мъж — на видима възраст във втората половина на трийсетте — е Джил Перес.

Ченето ѝ увисва.

— Нашия Джил?

— Да.

— Как, по дяволите, е възможно това?

— И аз не знам.

— И през цялото това време си е бил жив?

— Очевидно.

Тя става и поклаща глава.

— Я чакай. Каза ли на родителите му?

— Полицията ги извика за опознаване.

— И?

— Казаха, че не е Джил. Че той е умрял преди двайсет години.

Тя се свлича обратно на мястото си.

— Олеле. — Гледам я как подръпва долната си устна, докато се мъчи да осмисли чутото. Още един спомен от онова лято. — Но какво е правил Джил през цялото това време?

— Няма ли първо да ме попиташ дали съм сигурен, че е той?

— Разбира се, че си. Иначе не би го казал. Родителите му или лъжат, или не искат да приемат истината.

— И аз така мисля.

— Кое от двете?

— Не съм сигурен. Но везните клонят към лъжата.

— Трябва да ги притиснем до стената.

— Ние ли?

— Да. Какво друго си научил за Джил?

— Не много. — Размърдвам се в стола. — Ами при теб как е? Какво се е случило?

— Студентите ми водят анонимни дневници. В една от записките е описано доста точно случилото се с нас през онази нощ.

Май започвам да недочувам.

— Какво каза? В студентски дневник?

— Именно. Много неща са описани съвършено точно. Как отиваме в гората, какво става по-нататък, как чуваме писъците.

Аз пак недоумявам.

— И всичко това в студентски дневник?

— Да.

— И ти нямаш никаква представа кой може да го е написал.

— Ни най-малка.

Обмислям думите й.

— Кой знае истинската ти самоличност?

— Нямам представа. Аз не съм сменяла самоличността си — само името. Не е толкова трудно да се добере човек до истината.

— Кога получи този дневник?

— Във вторник.

— Излиза, че в деня след убийството на Джил.

Мъчим се да осмислим всичко това.

— При теб ли е този дневник? — обаждам се аз.

— Направила съм ти копие.

Подава ми листовете през бюрото. Чета и ги подавам обратно. Поразява ме силна болка. Мисля си за описаното преживяване, за раната, оставена от раздялата с тайнствения „П“. Но когато й връщам листовете, казвам друго:

— Не беше така.

— Знам.

— Но е близо до истината.

Тя кимва.

— Говорих с една млада жена, която е познавала Джил. Каза, че ни обвинявал и двамата в лъжа.

Люси остава за няколко секунди безмълвна. Сетне завърта креслото така, че сега виждам профила й.

— Ние излъгахме.

— Но не за нещо съществено.

— Ние се любехме — отвръща тя, — докато тях са ги убивали.

Не отговарям. Отново изключвам част от съзнанието си. Така успявам да оцелея всеки божи ден. Защото ако не го сторя, сега трябва да си припомня, че през онази нощ бях дежурен възпитател. Че не

трябваше да се измъквам от лагера с приятелката си. Че трябваше да си свърша работата. Че ако имах чувство за отговорност, ако бях изпълнил задълженията си, нямаше да се налага да излъжа, че съм извършил вечерна проверка. Щяхме да знаем за изчезването им още вечерта, а не чак призори. Може би докато съм маркирал за уж направена проверка барака подир барака, на сестра ми са прерязвали гърлото. Люси се обажда:

— Ние бяхме още деца, Коуп.

Нищо не казвам.

— Те избягаха. Щяха да го направят независимо дали ние сме там, или не сме.

Може би нямаше, мисля си аз. Трябваше да бъда на мястото си. Трябваше да забележа измъкването им. Или празните легла, докато правя своите обиколки. Но не стана нито едното, нито другото. Измъкнах се и се забавлявах с момичето си. А на сутринта, когато разбрах, че ги няма, помислих, че просто се забавляват. Джил ходеше с Марго, макар да си мислех, че са скъсали. Сестра ми се виждаше с Дъг Билингъм, макар да не смятах, че е нещо сериозно. Избягали бяха и се забавляваха някъде.

И аз излъгах. Казах, че съм проверил бараките и всички са били по леглата си. Защото не съзирах опасността. Казах, че съм бил сам цялата нощ — дълго време поддържах тази лъжа, — за да не причиня зло на Люси. Колко глупаво. Но аз не знаех в онзи момент жестоката истина. Така че да, излъгах. След като откриха Марго Грийн, признах по-голямата част от истината. Признах, че съм пренебрегнал задълженията си като дежурен. Но отново скрих ролята на Люси. И хванал се един път за тази лъжа, никога не посмях да разкрия цялата истина. Те така или иначе ме подозираха в нещо — още си спомням скептичната физиономия на шерифа Лоуъл и ако бях признал впоследствие, полицията щеше да си зададе въпроса защо съм излъгал в началото. Но това нямаше значение така или иначе.

Какво значение има дали съм бил сам, или с друго? И в двата случая не съм изпълнил задълженията си.

В хода на гражданското дело хората на Айра Силвърстейн се опитаха да прехвърлят част от вината върху мен. Но аз бях още дете. Само момчешките бараки бяха дванайсет на брой. Дори да бях на мястото си, не би било трудно за тях да се измъкнат незабелязани.

Охраната бе недостатъчна. Това е истина. От правна гледна точка вината не бе моя. От правна.

— Баща ми ходеше редовно в онази гора — обаждам се аз.

Тя ме поглежда.

— Копаеше.

— Защо?

— Търсеше сестра ми. Казваше ни, че отива за риба. Но аз знаех. Прави го в продължение на две години.

— Кое го накара да спре?

— Мама ни напусна. Предполагам, че си е дал сметка за това, че манията му струва вече прекалено скъпо. Нае частен детектив. Потърси помощ от стари приятели. Но мисля, че спря да копае.

Поглеждам бюрото ѝ. Пълна бъркотия. Навсякъде разхвърляни листове, някои огънати като замръзнали морски вълни. Разтворени книги лежат като ранени войници.

— Така става, когато липсва труп — казвам аз. — Предполагам, че си изучавала стадията на страданието.

— Да, правила съм го — отговаря тя. — Първа стъпка е отказът да се приеме истината.

— Точно така. В известен смисъл ние така и не успяхме да преодолеем този стадий.

— Няма тяло, няма сигурност в случилото се. Нужно е доказателство, за да се продължи по-нататък.

— Така стана с баща ми. Аз бях убеден, че Уейн я е убил. Но виждах баща си, който не спира да копае.

— И това породило у теб съмнения.

— Да приемем, че просто поддържаше жива мисълта за съществуваща възможност.

— Ами майка ти?

— Тя все повече се откъсваше от света. Бракът на родителите ми никога не е бил съвършен. В него вече имаше пукнатини. Когато сестра ми умря — или каквото там се е случило, — тя се отдръпна изцяло от него.

И двамата мълчим. Последните слънчеви лъчи започват да гаснат. Небето се превръща в пурпурен въртоп. Поглеждам през прозореца вляво от мен. Тя също го прави.

Седим така, най-близо един до друг през последните две десетилетия.

Споменах преди малко за отстраняването на времето по хирургически път. Сега сякаш то се връща. Скръбта се връща. Виждам го по лицето ѝ. Необратимата разруха на моето семейство е очевидна. Надявал се бях Люси да се е отървала. Но не бе. И за нея няма изцеление. Нямам представа какво още ѝ се е случило през изтеклите двайсет години. Твърде елементарно би било да се обясни тъгата в погледа ѝ само със случилото се през онази нощ. Сега разбирам. Виждам себе си, как се отдалечавам от нея.

В дневника е описано как тя така и не успява да надделее спомена за мен. Не се лаская чак дотолкова. Но тя не е успяла да надмогне последиците. Онова, което стана с баща ѝ. Кое то се случи с нейното юношество.

— Пол.

Тя продължава да гледа през прозореца.

— Да?

— Какво ще правим сега?

— Ще разберем какво точно се е случило в онази гора.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

По време на едно пътуване из Италия видях гоблени, които сякаш променят перспективата в зависимост от това къде си застанал. Ако погледнеш отдясно, масата сякаш е обърната към теб. Отидеш ли вляво, тя те следва.

Губернаторът Дейв Марки олицетворява същия феномен. Когато се появи някъде, всеки от присъстващите остава с впечатлението, че гледа именно него. На млади години съм го виждал да сваля толкова много жени не с външния си вид, както вече посочих, а с това, че изглеждаше така дълбоко заинтересуван от тях. В очите му има някакво хипнотично напрежение. Спомням си една приятелка лесбийка от Колумбийския, която каза: „Като те погледне Дейв Марки по този начин, може и да обърнеш резбата за една нощ“.

Ето го сега в моя кабинет. Джосълин Дюрълз, секретарката ми, се киска като малоумна. Лорън Мюз се зачервява като домати. Даже федералният прокурор Джоан Търстън е курдисала на лицето си усмивка, от която ми става ясно как е изглеждала в мига, когато за първи път се е целунала с момче в седми клас.

Повечето хора биха казали, че това се дължи на заемания от него пост. Само че го познавам отпреди това. Постът действа като усилвател, а не като генератор.

Прегръщаме се. В днешно време и мъжете се поздравяват с прегръдка. Това ми харесва. Истински човешки контакт. Нямам много приятели, така че онези, с които разполагам, са от огромно значение за мен. Подбирани са много внимателно и аз ги обичам дълбоко всичките.

— Не ни трябва тия хора — прошепва ми той.

Откъсваме се един от друг. Той се усмихва, но аз разбирам намека. Измитам всички от стаята. Джоан Търстън остава. Познавам я доста добре, федералната прокуратура се намира малко по-надолу на същата улица. Стараем се да си сътрудничим, да си помагаме един на друг. Юрисдикцията ни е една и съща — Есекс може да се похвали с

доста активна престъпност, — но тя се интересува само от големите случаи. Понастоящем това ще рече главно тероризъм и политическа корупция. Когато им попадат други престъпления, оставят ги на нас.

В мига, в който вратата се затваря и ние оставаме само тримата, усмивката изчезва от лицето на Дейв. Сядаме около масата за съвещания. Аз от едната страна, те двамата — от другата.

— Толкова ли е зле? — питам аз.

— Много.

Протягам ръце към тях и правя знак с пръстите да започват. Дейв хвърля поглед към Джоан Търстън. Тя се прокашля.

— Докато ние тук разговаряме, моите следователи влизат в офисите на благотворителната институция, позната под името „Джейн лекува“. Разполагат със заповед за обиск. Ще изземем счетоводни книги и документация. Искях да го направим тихомълком, но медиите вече знаеха.

Пулсът ми пропуска един удар.

— Това е безобразие.

Никой от двамата не реагира.

— Работа на Дженрът. Притиска ме, за да оставя сина му да мине между капките.

— Знаем това — отвръща Дейв.

— И?

Той пак поглежда към Търстън.

— Неговият мотив не прави обвиненията по-малко сериозни.

— За какво говориш, по дяволите?

— Хората на Дженрът са се добрали до неща, за които нямаме никаква представа. Открили се нередности. Представили са сведенията пред един от най-добрите ми сътрудници. Той направил допълнителни разследвания. Опитяхме се да предотвратим шумотевицата. Знаем какво може да докара тя на един благотворителен фонд.

Това не ми харесва.

— Открихте ли нещо?

— Твоят баджанак бърка в меда.

— Боб? В никакъв случай.

— Отклонил е поне сто хилядарки.

— Накъде?

Тя ми подава два листа. Преглеждам ги набързо.

— Той инвестира в плувен басейн, нали?

Нищо не казвам.

— Преведени са петдесет хиляди на компанията „Басейни Марстън“ по фактури за най-различни строителни дейности по разширяване на сградния фонд. Извършвани ли са такива в „Джейн лекува“?

Мълча.

— Други почти трийсет хиляди са предадени на „Озеленяване Еари“. Разходът е осчетоводен за дейности по облагородяване прилежащите към сградите площи.

Офисите ни са разположени в две преустроени жилищни сгради в централната част на Нюарк. Нямаме никакви планове за тяхното разширяване или разкрасяване. Нямаме никаква нужда от допълнително пространство. Усилията ни са съсредоточени в набирането на средства за осигуряване на лечение. Това е нашата единствена цел. Виждал съм в практиката си достатъчно злоупотреби, при които разходите по набиране на средства далеч превъзхождат тези за конкретна благотворителност. Говорили сме с Боб по въпроса. Вижданията ни съвпадат.

Повдига ми се.

Дейв казва:

— Не можем да толерираме фаворити — това ти е известно.

— Да.

— Дори да искаме да покрием нещата по приятелски, няма как да стане. Някой е подшушнал на медиите. Джоан се готви да даде пресконференция.

— Ще го арестувате ли?

— Да.

— Кога?

Тя поглежда Дейв.

— Вече е задържан. Прибрахме го преди час.

Мисля си за Грета. За Мадисън. Заради един басейн. Боб краде от благотворителния фонд на моята жена заради един посран басейн!

— Спестихте ли му унизителните формалности?

— Не. Ще мине през пълната процедура след десетина минути. Приятели сме, но и двамата сме се зарекли да преследваме подобни явления. Не мога да правя изключения.

Кимвам. Така си е. Не знам какво да мисля. Дейв се надига. Джоан Търстън го следва. Трябва да му намериш добър защитник, Коуп — ще бъде страшно, казвам си аз.

Включвам телевизора и виждам унижението на Боб. Не, не е СиЕнЕн или Фокс, а нашата местна станция Нюз 12 от Ню Джърси, която излъчва двацет и четири часа в денонощието. Ще има огромни снимки и във вестниците, в „Стар леджър“ и „Бъргън рекърд“. Някои от филиалите на националните мрежи могат да проявят интерес, макар че едва ли.

Цялата работа трае секунди. Закопчават му бележниците. Боб не свежда глава. Като мнозина други и той прилича на объркано дете. Свят ми се завива. Търся Грета на домашния и мобилния. Не отговаря. Оставям съобщения и на двата.

Мюз гледа заедно с мен. Когато започват нова тема, тя проговаря:

— Шибана работа.

— Не ще и дума.

— Ще трябва да се обърнеш към Флеър.

— Би било конфликт на интереси.

— Защо? Заради делото ли?

— Да.

— Не виждам връзката.

— Разследването е започнало по инициатива на Е. Дж. Дженрът — баща на негов клиент.

— Така е. — Тя сяда. — Да пукне дано.

Премълчавам.

— В настроение ли си за разговор относно Джил Перес и сестра ти?

— Да.

— Както ти е добре известно, преди двацет години намират разкъсаните им дрехи и кръв в гората край лагера.

Кимвам.

— Кръвта е нула положителна. Такава е и на двамата изчезнали. Тук няма нищо чудно — същата имат четирима от всеки десет души. По онова време още не се правят тестове ДНК, така че няма начин да се установи с положителност произходът на кръвта. Проверила съм. Дори да ги натиснем, за по-малко от три седмици резултатите от

подобни анализи не могат да излязат. А най-вероятно ще отиде повече време.

Слушам с половин ухо. Лицето на Боб при задържането не ми излиза от ума. Мисля си как всичко това ще съсипе Грета, милата отзивчива Грета. Мисля за моята съпруга, моята Джейн и как това ще съсипе едноименния фонд. Учредих го вместо паметник на жената, която разочаровах приживе. И ето, сега я разочаровам посмъртно.

— Освен това при ДНК анализа има нужда от база за сравнение. За сестра ти бихме могли да използваме твоя кръв, но за Джил ще се наложи да убедим родителите. Трябва да съдействат.

— Друго?

— Всъщност за Джил не ни трябва ДНК.

— Защо?

— Фаръл Линч привърши компютърната екстраполация.

Подава ми два портрета. Първият е на Маноло Сантяго от моргата. Вторият е резултат от компютърно състаряване на снимката, която аз ѝ дадох.

Пълно съвпадение.

— Я гледай — казвам аз.

— Намерих ти адреса на родителите. — Тя ми подава някакво листче. Поглеждам го. Живеят в Парк Ридж. На по-малко от час път.

— Ще ги посетиш ли? — пита Мюз.

— Да.

— Да дойда ли с тебе?

Поклащам глава. Люси вече поиска същото. Една ми стига.

— И друго си мисля — казва тя.

— Какво?

— Техниката за издирване на тела е много по-съвършена в наши дни. Помниш ли Ендрю Барет?

— От лабораторията ли? Оня шантав дърдорко?

— Но гений. Точно той. Както и да е. Барет е може би най-добрият специалист в областта на новата техника за проучване на подпочвени слоеве. До голяма степен тя е негово творение, а сега той твърди, че е в състояние да проучи големи пространства в кратък срок.

— Онова там е прекалено обширно.

— Но можем да опитаме върху част от него, нали? Виж сега, Барет умира да изпробва някъде своята рожба. Исква практическа

работа.

— Ти май си говорила вече с него.

— Естествено и защо не?

Свивам рамене.

— Ти си знаеш, нали си следовател.

Поглеждам отново телевизора. Вече повтарят кадрите с Боб. Този път изглежда още по-жалък. Юмруците ми се свиват.

— Коуп.

Поглеждам я.

— Трябва да вървим в съда.

Аз кимвам и безмълвно се надигам. Тя отваря вратата. След няколко минути забелязвам Е. Дж. Дженрът във фойето. Нарочно е препречил пътя ми и се хили.

Мюз спира и се мъчи да ме отклони.

— Да минем отляво. Можем да...

— Не.

Продължавам право напред. Изгарям от ярост. Мюз подтичва, за да се изравни с мен. Дженрът наблюдава безмълвно приближаването ни. Мюз слага ръка върху рамото ми.

— Коуп...

Не забавям ход. Нищо ми няма.

Е. Дж. продължава да се хили. Срещам погледа му. Препречил е пътя ми. Спирам така, че лицата ни остават на сантиметри едно от друго. Идиотът не спира да се хили.

— Предупредих те — казва той.

Ухилвам се като него и накланям тяло напред.

— Пуснат е слух — казвам аз.

— Какъв слух?

— Всеки пандизчия, който бъде обслужен от малкия Еди, ще се радва на особено отношение. Момченцето ти ще стане курвата на целия блок.

Отминавам, без да дочакам неговата реакция. Мюз плете крака подире ми.

— Беше върхът — отсъжда тя.

Аз не спирам. Това е кьорфишек, разбира се — синовете не бива да опират пешкира заради греховете на бащите, — но ако внушеният

образ не напусне главата на Е. Дж. Дженрът, когато я положи върху пухената възглавница, толкова по-добре.

Мюз се изпречва пред мен.

— Трябва да се успокоиш, Коуп.

— Все не мога да запомня, Мюз — отвърщам аз, — ти мой сътрудник ли си или психиатър?

Тя вдига ръце в знак, че се предава, и ме пуска да мина. Заемам мястото си в очакване на съдията. Какво си е мислил тъпият му Боб?

В някои дни залата ври и кипи, без това да има каквото и да било значение за делото. Този е такъв, Флеър и Морт знаят, че са загазили здравата. Искат да се изключи порнографският филм от масата на доказателствата, защото не сме им го били предоставили по-рано. Опитват да пледират за опорочаване на процеса. Прибягват до хватки от всякакво естество, предоставят нови доказателства, експертни становища, документи и доказателствени искания. Стажантите и техническите им сътрудници явно не са мигнали тази нощ.

Съдията Пиърс слуша с отпуснати рошави вежди. Подпрял е брадичка с ръка и има много, ама много, съдебен вид. Не прави коментари. Използва фрази от рода на „за сведение“. Аз не се притеснявам. Те не разполагат с нищо. Но една мисъл не ми дава мира. Като някакъв червей започва да ме гризе отвътре. Те са ми вдигнали мерника. И то яко.

Не могат ли да направят същото със съдията?

Гледам лицето му. То не изразява абсолютно нищо. Наблюдавам очите му, търся някакъв знак. Не откривам нищо, но и този факт нищо не означава.

Приключваме към три следобед. Връщам се в кабинета и проверявам съобщенията. От Грета — ни вест. Търся я пак. Нищо. Опитвам с мобилния на Боб. Още по-голямо нищо. Оставям съобщения.

Гледам двата портрета — на състарения Джил Перес и на мъртвия Маноло Сантяго. После се обаждам на Люси. Тя отговаря след първия сигнал.

— Здравсти — казва и за разлика от снощи долавям в гласа ѝ жива нотка. Това отново ме връща в миналото.

— Здравсти.

Настъпва особена, почти ведра пауза.

- Имам адреса на господин и госпожа Перес — съобщавам аз.
- Ще ми се да направя още един опит.
- Кога?
- Сега. Не е далеч от тебе. Мога да те взема пътъом.
- Чакам те.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Видът на Люси е приказен. Облякла е тесен зелен пуловер, който прилепва точно толкова, колкото е нужно. Косата ѝ е опъната назад в конска опашка. Зад едното ухо е оставила свободен кичур. Снощи носеше очила и видът ѝ с тях ми хареса.

Залавя се за дисковете ми още щом влиза в колата.

— Кънти Кроуз — констатира тя. — „През август“ и всички останали.

— Харесват ли ти?

— Най-добрият дебют за последните две десетилетия.

Кимвам.

Пъха диска в процепа. Разнася се мелодията на „Тук някъде“. Возим се и слушаме. Когато Адам Дъруиц запява за някаква жена, която трябвало да му удари едно питие, а светът ѝ се рушал, хвърлям бърз поглед към нея. Очите ѝ са овлажнели.

— Как се чувстваш?

— Какви други дискове имаш?

— Какво ти трябва?

— Нещо разюздано и секси?

— Мийтлоаф. — Показвам ѝ диска. — Малко от „Пъклен удар“?

— О, господи — възкликва тя, — нима помниш?

— Рядко пътувам без тях.

— Ще си останеш безнадежден романтик — казва Люси.

— Какво ще кажеш за „Рай в светлината на контролното табло“?

— Добре, но превърти до мястото, в което тя го кара да ѝ се закълне във вечна любов, преди да му пусне.

— Да му пусне — повтарям аз. — Обичам този израз.

Тя се извърща цяла към мен.

— А ти какви думи използва тогава?

— Най-вероятно изпитаната си сваляческа фраза.

— И тя е?

Добавям към обичайния си глас хленчеща нотка:

— Моля те! Моля те, ненагледна моя, моля те!

Тя се разсмива.

— Защо, при теб свърши работа — правя се на обиден.

— Да, ама на мен ми е слаб ангелът.

— Вярно, съвсем забравих.

Тя ме плясва игриво по ръката. Аз се усмихвам. Люси се извърща. Известно време слушаме смълчани Мийтлоаф.

— Коуп.

— Какво?

— Ти ми бе първият.

За малко да скоча върху спирачките.

— Нарочно се правех на друга. Баща ми и аз, цялата тая история със свободната любов. Но аз нямах нищо общо. Ти бе първият. Първият мъж, когото съм обичала.

Надвисва плътна тишина.

— След това прасках всеки срещнат, разбира се.

Поклащам глава и поглеждам вдясно. Тя пак се усмихва. Правя десен завой по нахаканата команда на навигационната ми система.

Семейство Перес обитава жилище в ограден комплекс на Парк Ридж.

— Очакват ли ни? — пита Люси.

— Не.

— Откъде знаеш, че са си у дома?

— Позвъних точно преди да те взема. Моят номер не излиза на дисплея при обаждане. Когато чух гласа на госпожа Перес, измучах че търся Харолд. Тя каза, че бъркам номера. Извиних се и затворих.

— Бре, много те бива.

— Гледам да не бие на очи.

Излизаме от колата. Теренът е грижливо поддържан. Въздухът мирише силно на някакъв цвят. Не мога да определя какъв именно. Може би люляк. Миризмата е прекалено наситена, сякаш някой е излял евтин шампоан.

Вратата се отваря, преди да съм почукал. Госпожа Перес. Не поздравява и няма особено приветлив вид. Наблюдава ме под вежди и мълчи.

— Трябва да поговорим — обаждам се аз.

Погледът ѝ се отмества към Люси.

— Вие коя сте?

— Люси Силвърстейн — отговаря тя.

Госпожа Перес затваря очи.

— Дъщерята на Айра.

— Да.

Раменете ѝ са мъчително приведени.

— Може ли да влезем? — питам аз.

— И ако откажа?

Гледам я твърдо в очите.

— Няма да оставя нещата така.

— Кои неща? Оня мъж не е моят син.

— Моля ви — настоявам аз, — само пет минути.

Госпожа Перес въздъхва и прави крачка встрани. Влизаме. Миризмата на шампоан става още по-силна. Прекалено силна. Тя затваря вратата и ни повежда към дневната.

— Господин Перес у дома ли е?

— Не.

Откъм спалните се разнася шум. В ъгъла се виждат някакви картонени кутии. От надписите личи, че са пълни с лекарства. Оглеждам стаята. Като изключим кутиите, всичко е така подредено, така умело нагласено, че ще речеш, купили са мостреното жилище.

Има и камина. Приближавам я. Върху лавицата над огнището са подредени семейни снимки. Разглеждам ги. Няма портрети на родителите, нито на Джил. Цялото пространство е изпълнено с образи на — както предполагам — неговите двама братя и сестра.

Един от братята е в инвалидна количка.

— Това е Томас — обяснява майката и сочи усмихнато момче в количка по време на абсолвентска церемония в университета Кийн. — Има ЦП. Знаете ли какво е това?

— Церебрална парализа.

— Да.

— На колко години е?

— Сега е на трийсет и три.

— А този кой е?

— Едуардо — отвръща тя.

Изразът ѝ не насърчава понататъшни въпроси. Този Едуардо ще да е черната овца на фамилията. Помня приказките на Джил, че е

гангстер или нещо подобно, но тогава не му вярвах много-много. Посочвам момичето.

— Спомням си Джил да разправя за нея — започвам аз. — На колко беше тогава, с две повече? Той казваше, че се готви за колеж.

— Гленда е адвокат — отвръща госпожа Перес, изпъчила гърди. — Завърши Колумбийския.

— Аз също.

Госпожа Перес се усмихва. Връща се на дивана.

— Томас живее в съседното жилище. Избихме една обща стена.

— Сам ли живее?

— Да.

Кимвам и също сядам. Защо ли питам за всичко това? Любопитно ми е. Дали знае за брат си, какво се е случило с него, къде е бил през последните двайсет години?

Люси не е ставала от мястото си. Мълчи и ме оставя да владее положението. Попива всичко, оглежда наоколо, приела сякаш отново ролята на психолог.

Госпожа Перес ме гледа изпитателно.

— За какво сте дошли?

— Намереното тяло е на Джил.

— Вече ви обясних, че... Показвам ѝ кафеникавия плик.

— Какво е това?

Изваждам горната снимка. Старата, от лагера. Поставям я върху масичката за кафе. Тя се вторачва в образа на своя син. Следя лицето ѝ за някаква реакция. Нищо не се променя, или може би промяната е толкова надълбоко, че не мога да я забележа. За известно време ѝ няма нищо. След това, без какъвто и да било преход, всичко рухва. Маската се разпада, за да остави незащитена картината на пълно опустошение. Майката затваря очи.

— Защо ми показвате това?

— Заради белега.

Очите остават затворени.

— Казахте, че белегът на Джил е върху дясната ръка. Погледнете снимката. На лявата е.

Тя не проговаря.

— Госпожо Перес.

— Този човек не е моят син. Моят син бе убит от Уейн Стъйбънс преди двайсет години.

— Не.

Бъркам в плика. Люси се накланя напред. Тя още не е виждала тази снимка. Изваждам я.

— Това е Маноло Сантяго от моргата.

Люси трепва.

— Как му е името?

— Маноло Сантяго.

Тя изглежда като ударена от гръм.

— Какво има? — питам аз.

Дава ми знак да не задълбавам. Карам нататък:

— А това тук — плъзгам върху масата последната снимка — е компютърна обработка на първата снимка. Използвана е специална програма за прогнозиране на възрастовите изменения. С други думи, моят човек от лабораторията е взел момчешката снимка на Джил, за да я състари с двайсет години. След това е наложил върху получения образ голото теме и брадата на Маноло.

Поставям снимките редом.

— Хвърлете един поглед, госпожо Перес.

Тя отваря очи. Гледа дълго.

— Има някаква прилика, може би. Това е. Или сте на мнение, че всички латиноамериканци си приличат като капки вода?

— Госпожо Перес.

Люси се обръща за пръв път към майката, откакто сме влезли.

— Защо никъде не се виждат снимки на Джил?

Люси посочва лавицата на камината. Погледът на госпожа Перес не проследява указаната с пръст посока. Тя се втренчва в Люси.

— Имате ли деца, госпожице Силвърстейн?

— Не.

— Тогава няма как да разберете.

— При цялото ми уважение към вас, госпожо Перес, това са пълни глупости.

Госпожа Перес изглежда като току-що изяла шамар.

— Там е пълно със снимки от времето, когато децата са били малки, когато Джил е бил жив. Но нито една негова снимка! Аз съм консултирала родители, изпаднали в подобно положение. Те всички

държат снимки на подходящо място. Без изключение. Освен това излъгали сте по отношение ръката с белега. Не сте забравили. Една майка не прави такива неща. Виждате тези снимки тук. Те не лъжат. И последно: Пол не ви е нанесъл съкрушителния удар.

Това, последното, нямам представа какво е. Така че си трая.

— Има и ДНК анализ, госпожо Перес. Получихме резултатите на път за тук. Те не са окончателни, но говорят за съвпадение. Това е вашият син.

Но и нея си я бива.

— ДНК ли? — крещи госпожа Перес. — Никому не съм давала разрешение за ДНК анализ.

— Полицията не се нуждае от вашето разрешение. Та нали сама твърдите, че Маноло Сантяго не ви е син.

— Но как те... как са получили моя проба?

Време е да се намеся:

— Нямаме право да ви съобщим.

— Вие... вие имате право да направите това?

— Да, можем.

Госпожа Перес се свлича на дивана. Дълго време не проговаря. Ние чакаме.

— Лъжете.

— Какво?

— Резултатите ви са грешни — казва тя, — или пък лъжете. Оня мъж не е моят син. Моят син бе убит преди двайсет години. Както и сестра ви. Загинаха в лагера на вашия баща, тъй като бяха оставени без надзор. И двамата преследват духове. Това е.

Поглеждам към Люси с надежда тя да измисли нещо. Госпожа Перес се надига.

— А сега искам да си вървите.

— Моля ви — обаждам се аз. — Моята сестра също изчезна онази нощ.

— Не мога да ви помогна.

Понечвам да кажа още нещо, но Люси ме отказва с движение на главата. Решавам, че е най-добре да се оттеглим за прегрупиране на силите и набелязване нов план за действие.

Вече отвъд вратата чуваме гласа ѝ:

— Не идвайте повече. Оставете ме насаме със скръбта.

— Мислех, че синът ви е умрял преди двайсет години.
— Времето не лекува — отвръща госпожа Перес.
— Така е — доразвива тази мисъл Люси. — Но настъпва момент, когато повече не ти се иска да оставаш насаме със скръбта.

Люси спира дотук. Вратата се хлопва. Вмъкваме се в колата и аз питам:

— Какво ще кажеш?

— Госпожа Перес лъже. Определено.

— Добро блъфиране — казвам аз.

— За теста ли?

— Тъхъ.

Люси го пуска покрай ушите.

— Там вътре. Спомена името Маноло Сантяго.

— С това име се е представял Джил.

Тя обмисля. Чакам малко и питам:

— Защо?

— Вчера ходих при баща ми. Където... хм... живее. Проверих книгата за посетители. За последния месец е имал само един освен мене. Мъж на име Маноло Сантяго.

— А така! — възкликвам аз.

— Да, така.

Мъча се да го смея и не мога.

— Но защо му е на Джил Перес да ходи при баща ти?

— Ти кажи.

Сецам се за Рая Сингх, която каза, че двамата с Люси сме излъгали.

— Не можеш ли да попиташ самия Айра?

— Ще направя опит. Той не е добре. Съзнанието му витае някъде.

— Струва си да опиташ.

Тя кимва. Завивам надясно и решавам да сменя темата.

— Защо си толкова сигурна, че госпожа Перес лъже?

— Първо на първо, тя е в траур. Помниш ли миризмата. Тя е от свещи. Носеше черно. Сам видя зачервените очи, отпуснатите рамене и всичко друго. Второ, снимките.

— Какво снимките?

— Аз не разправям врели-некипели. Крайно необичайно е да наблъскаш снимки от ранното детство и сред тях да няма нито една на мъртвото дете. Само по себе си, да речем, не е кой знае какво, но забеляза ли разположението? Снимките не стигат за цялата лавица. Махнала е тези на Джил. За всеки случай.

— Искаш да кажеш в случай, че някой се домъкне.

— Де да знам. Но ми се струва, че госпожа Перес се мъчи да скрие доказателства. Смятала е, че единствено тя разполага с годни за идентификация снимки. През ум не ѝ е минало, че ти може да си запазил някоя от онова лято.

Мисля по въпроса.

— Всичките ѝ реакции бяха необичайни, Коуп. Сякаш играе роля. Лъже, ти казвам.

— Тогава остава открит друг въпрос: защо лъже?

— Когато си в неведение, избираш най-непосредственото обяснение.

— И какво е то?

Люси свива рамене.

— Джил е помагал на Уейн при убийствата. Това би обяснило всичко. Винаги се е смятало, че Стъйбънс е действал в съучастие. Как иначе ще успее да зарови толкова бързо всички тела? Но може би тялото е било едно-единствено.

— На сестра ми.

— Именно. После двамата правят нещата да изглеждат така, сякаш и Джил е бил убит. Може би Джил и по-късно е помагал на Уейн, кой знае?

Аз мълча.

— В такъв случай — обаждам се след малко, — моята сестра е мъртва.

— Така излиза.

Отново млъквам.

— Коуп.

— Какво?

— Ти нямаш вина.

Отново не казвам нищо.

— Ако има виновен, това съм аз.

Спирам колата.

— Това пък откъде го измисли?

— Ти искаше да останеш в лагера онази нощ. Искаше да си свършиш работата. Аз бях тази, която те подмами в гората.

— Подмамила си ме?

Тя мълчи.

— Майтапиш се, нали?

— Не — отвръща тя.

— Аз нося глава на раменете си, Люси. Не си ме подмамвала за нищо.

Тя остава безмълвна. После казва:

— Ти продължаваш да се самообвиняваш.

Стискам по-здраво волана.

— Не, не го правя.

— Правиш го, Коуп, и още как. Признай си. Независимо от последните разкрития ти знаеш, че няма как сестра ти да не е мъртва. Но все се надяваш на късмет. Все се надяваш на изкупление.

— Тая твоя научна степен по психология — започвам аз, — май си е струвало да я защитиш, а?

— Не искам да...

— Ами ти, Люси? — Гласът ми е по-заядлив, отколкото бих желал. — Ти не се ли обвиняваш? Затова ли се наливаш като докер?

Мълчание.

— Не биваше да казвам това.

Гласът ѝ е тих:

— Ти не знаеш нищо за моя живот.

— Вярно е. Прости ми. Не е моя работа.

— Тези актове са от отдавна.

Нищо не казвам. Тя извърща поглед от мен и го насочва през прозореца навън. Караме в мълчание.

— Може би имаш право — обаждам се аз.

Очите ѝ остават приковани в прозореца.

— Ще ти кажа нещо, което не съм споделял с никого — продължавам. Усещам как се изчервявам, а очите ми се пълнят със сълзи. — След онази нощ в гората баща ми повече не ме погледна по обичайния си начин.

Тя се обръща към мен.

— Може и да си въобразявам. Може би имаш право. Наистина се самообвинявах дълги години. Ами ако не бях напуснал лагера? Ако си бях останал на поста? Може би изразът на лицето му бе просто на баща, загубил по такъв жесток начин чедото си. Но на мен все ми се струваше, че този израз крие още нещо. Че крие укор.

Тя поставя длан върху ръката ми.

— О, Коуп.

Продължавам да карам.

— Така че може би вярно напипваш нещата. Може би наистина искам да се реванширам по някакъв начин. Ами ти?

— Какво аз?

— Защо продължаваш да се ровиш в това? Какво се надяваш да получиш след толкова много години?

— Майтап ли си правиш?

— Какво точно целиш?

— Животът, който познавах, приключи през онази нощ. Толкова ли е трудно за проумяване?

Замълчавам.

— Пострадалите семейства — твоето включително — завлякоха моя баща в съда. Отнехте ни всичко, което имахме. Айра нямаше психическата нагласа да понесе подобен удар. Не можа да преодолее целия стрес.

Изчаквам да каже още нещо, но тя млъква.

— Това го разбирам — казвам аз. — Но сега какво целиш? Както сама казваш, аз искам да се помирят с мисълта за сестра си. Най-малкото искам да разбере, какво точно се е случило през онази нощ с нея. Но ти какво искаш?

Тя не отговаря. Карам нататък. Небето притъмнява.

— Нямах представа, колко уязвима се чувствам сега.

Не знам какво да направя в този момент. Затова казвам:

— Никога не бих те наранил.

Мълчание.

— От една страна — започва тя, — имам усещането, че съм живяла два живота. Единият — преди онази нощ, когато нещата си течаха общо взето приятно, и друг след това, когато нищо вече не е наред. Да, знам колко фалшиво звучи. Но понякога имам усещането, че са ме блъснали по някакъв наклон в онази нощ и оттогава не спирам да

се търкалям по него. В даден момент сякаш успявам да се закрепя и да запазя равновесие, но наклонът е толкова стръмен, че не мога да направя и крачка нагоре, пак падам и продължавам да се търкалям. Та затова, де да знам, но може би, ако разбира какво е станало тогава, ако успея да извлека нещо добро от цялото отколешно зло, може би ще спра да се търкалям надолу.

Така прекрасна бе тя, когато я познавах в онези времена. Искане ми се да ѝ напомня за това. Искане ми се да ѝ кажа, че драматизира прекалено нещата, че още е красива и заобиколена с успехи, че има да свърши още толкова много неща. Но си давам сметка, че би прозвучало твърде покровителствено.

Затова казвам:

— Толкова се радвам, че те виждам отново, Люси.

Тя присвива очи, сякаш съм я ударил. Спомням си току-що казаното от нея за уязвимостта. Спомням си онзи дневник и написаното за невъзможността да намери нова любов. Никога вече. Ще ми се да хвана ръката ѝ, но знам, че и за двама ни е твърде рано, че подобен жест, макар и сдържан, би изглеждал прекален.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Оставям Люси пред офиса ѝ.

— Утре заран — казва тя — ще отида при Айра да видя какво ще ми каже за Маноло Сантяго.

— Добре.

Тя хваща дръжката на вратата.

— Имам цял куп домашни за проверка.

— Да те изпратя ли до горе?

— Недей.

Люси излиза от колата. Гледам я как отива към входната врата. Стомахът ми се свива. Мъча се да се ориентирам в онова, което изпитвам в момента, но то сякаш е просто въртоп от емоции. Трудно е да се разграничат една от друга.

Мобилният телефон жужи. Поглеждам дисплея. Мюз е.

— Как мина при майката на Перес? — пита тя.

— Мисля, че лъже.

— Научих нещо, което ще те заинтересува.

— Цял съм в слух.

— Господин Перес е редовен посетител на местен бар, наречен „Братя Смит“. Обича да седи с други като него, играе на стрелички, такива неща. Пие умерено, доколкото можах да разбера. Последните две вечери обаче се насвятква като моряк. Започва да плаче и налита на бой.

— Тъгува — обяснявам аз.

В моргата силната половина бе представена от госпожа Перес. Той се осланяше на нея.

— Във всеки случай пиячката развързва езика — отбелязва Мюз.

— Кое е вярно, си е вярно.

— Та въпросният Перес е на поста си в момента. В бара. Може би е тъкмо време да опиташ една атака.

— Вече съм на път.

— И още нещо.

— Какво?

— Уейн Стъйбънс е съгласен да се срещне с теб. Дъхът ми секва.

— Кога?

— Утре. Излежава присъдата си в щатския затвор Ред Ониън във Вирджиния. Уредих те и за среща с Джеф Бедфорд от ФБР след това. Той е отговарял за случая на Стъйбънс навремето.

— Не става. Имаме съдебно заседание.

— Става, става. Някой от помощниците ти ще се справи и без теб за един ден. Запазила съм ти самолетен билет за утре заран.

Не знам какво очаквах да видя в този бар. Може би по-груба атмосфера. Заведението би могло спокойно да мине за част от някоя популярна ресторантска верига. Същинският бар заема повече място, отколкото другаде, а столовете за хранене са по-малко. Дървена ламперия, машини за безплатни пуканки и гръмка музика от осемдесетте години. В момента Тиърз фор Фиърз пеят „С глави над хълмовете“.

По мое време подобно заведение биха нарекли юпи-бар. Гъмжи от млади мъже с отпуснати възли на вратовръзките и жени, които искат да минат за бизнесдами. Мъжете пият бира направо от бутилката и полагат усилия да изглежда, че си прекарват много добре сред приятели, като в същото време не отлепят очи от жените. Жените пият вино или имитация на мартини, като хвърлят към мъжете по-дискретни погледи. Поклащам глава. Ето къде канал Дискавъри трябва да заснеме поредица за чифтосването.

Мястото не изглежда подходящо за човек като Джордж Перес, но въпреки това го откривам в дъното. Седи на бара с неколцина другари по оръжие. Мъже, които знаят как се пие. Мъже, надвесени над чашите си като квачка над пиленце. Наблюдават изпод вежди гъмжащите наоколо юпита от Двайсет и първия век.

Приближавам отзад господин Перес и поставям длан върху рамото му. Той се извъръща бавно към мен. Същото правят и приятелчетата му. Очите му са влажни и зачервени. Решавам да атакувам фронтално.

— Моите съболезнования — казвам аз.

Той изглежда объркан. Другите около него, всичките латиноамериканци към края на петдесетте, ме гледат така, сякаш искам

да ошипя дъщеря им по задника. Облечени са в работни дрехи. Господин Перес е в поло и панталони в защитен цвят. Питам се, дали това означава нещо, но не намирам отговор.

— Какво искате?

— Да поговорим. Как ме открихте?

Оставям този въпрос без отговор.

— Наблюдавах ви в моргата. Защо лъжете за Джил?

Очите му се присвиват.

— Кого наричате лъжец?

Другите ме поглеждат още по-строго.

— Може ли да поговорим на четири очи?

Той поклаща глава.

— Не.

— Знаете, че и моята сестра изчезна през онази нощ, нали?

Обръща ми гръб и хваща чашата с бира. Отговаря ми гърбом:

— Да, знам.

— Онзи в моргата бе вашият син.

Остава си с гръб към мен.

— Господин Перес.

— Махайте се оттук.

— Не мърдам никъде.

Другите мъже, корави мъже, прекарвали цял живот в работа на открито и със собствените ръце, са се вторачили в мен. Един се смъква от високото столче край бара.

— Сядайте си на мястото — казвам аз.

Той не помръдва. Срецам погледа му и го задържам. Втори мъж е вече на крака и ме гледа заплашително.

— Знаете ли кой съм? — питам аз.

Бъркам в джоба и показвам служебната си значка.

Да, имам такава. Аз оглавявам държавния клон в правораздавателната система на област Есекс. Мразя да ме заплашват. Призлява ми от бабаити. И не се колебая да използвам положението си срещу тях.

— Добре е всички да се държите прилично — казвам. — Това се отнася също за семействата и приятелите ви. А също и за всеки срещнат по улицата.

Присвитите очи се поразширяват.

— Я да ви видя документите — карам по реда аз. — На всички.
Първият станал вдига ръце.

— Ама ние не искаме неприятности.

— Тогава чупката.

Оставят по някоя банкнота на бара и изчезват. Не бягат и даже не бързат, но явно не им се остава тук. Би трябвало да се чувствам гузен заради отправените заплахи, заради почти извършената злоупотреба с власт, но те си го изпросиха.

Перес се обръща към мен видимо огорчен.

— Това е положението — обяснявам аз. — За какво да я мъкна тая значка, ако не я използвам?

— Не ви ли стига вече?

Столчето до Перес е свободно. Заемам го. Давам знак на бармана и поръчвам „от неговото“, като соча чашата му.

— Онзи в моргата бе вашият син — казвам аз. — Мога да ви покажа доказателства, но това е ясно и за двамата.

Той пресушава чашата и поръчва нова. Пристига заедно с моята. Хващам я така, сякаш се готвя да вдигна тост. Той ме поглежда, без да докосва своята. Дръпвам яка глътка.

— Може да продължите с упорството — продължавам аз. — Да твърдите, че не е той. Аз вече съм разпоредил да се извършат ДНК анализи. Нали знаете за тях, господин Перес?

— Че кой не знае? — отговаря с въпрос той.

— Именно. Нагледали сте се на полицейски сериали. Така че ви е ясно: никакъв проблем не е за нас да докажем, че Маноло Сантяго е Джил.

Перес отпива. Ръката му трепери. Кожата на лицето му е увиснала. Аз продължавам атаката.

— Въпросът е следният: какво става след като докажем, че е синът ви? Допускам, че двамата с жена си ще ахнете и ще се направите на ни лук яли, ни лук мирисали. Но няма да мине. Ще изглеждате като лъжци. И тогава моите хора ще се захванат здравата за работа. Ще проверим телефонните обаждания, банковите сметки, ще почукаме на десетки врати, ще разпитаме приятели и съседи за вас, за децата ви...

— Не намесвайте децата.

— Няма начин — отвърщам аз.

— Това не е правилно.

— Онова, което е неправилно, са лъжите за сина ви.

Той поклаща глава.

— Нищо не разбирате.

— Как не. Собствената ми сестра бе също в онази гора тогава.

Очите му се наливат със сълзи.

— Ще подгоня и вас, и жена ви, и децата ви. Ще ровя и ровя, и най-накрая ще изровя нещо. Можете да не се съмнявате.

Той вторачва поглед в бирата. Предателски сълзи се търкулват по бузите. Дори не опитва да ги обърше.

— По дяволите — мълви той.

— Какво се е случило, господин Перес?

— Нищо.

Отпуска глава. Приближавам лице към неговото.

— Вашият син ли уби сестра ми?

Той вдига поглед. Очите му сякаш отчаяно търсят върху лицето ми утеха, каквато не може да има. Аз съм непоколебим.

— Не желая да разговарям повече с вас — казва той.

— Джил ли беше? Това ли се опитвате да прикриете?

— Нищо не прикриваме.

— Аз не се шегувам, господин Перес. Ще ви подгоня всичките. И вас, и децата ви.

Ръката му е толкова бърза, че не успявам да реагирам. Сграбил реверите, той ме дърпа към себе си. По-стар е поне с два-сет години, но силата му се усеща. Бързо се окопитвам и като си спомням един от малкото усвоени в детството елементи на бойните изкуства, нанасям удар по двете му ръце над лактите.

Той ме пуска. Не знам дали в резултат от моя удар или от собствено решение. Но ме пуска. Изправя се. Аз също. Барманът ни гледа.

— Имате ли нужда от помощ, господин Перес? — пита той.

Значката отново излиза от джоба.

— А вие декларира ли всички бакшиши пред данъчните?

Оттегля се. Всеки лъже за нещо. Всеки има какво да крие. Всеки нарушава закона и пази свои тайни.

Двамата се Перес се гледаме втренчено. Той проговаря:

— Ще ви го кажа простичко.

Аз чакам.

— Захванете ли се с моите деца, аз ще подгоня вашите.

Кръвта ми се смразява.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Означава — казва той, — че хич не ми пука каква значка носите. Никой не може да заплашва безнаказано чужди деца.

Тръгва към вратата. Обмислям думите му. Никак не ми харесват. Обаждам се на Мюз:

— Искam да изровиш всичко за Перес. За цялото проклето семейство.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Най-накрая Грета се обажда.

Карам към къщи и се мъча да намеря проклетото „хендсфри“, за да не хване пътната полиция областния прокурор на Есекс в нарушение с мобифон в едната ръка и друга на волана.

— Къде си? — пита тя.

Долавям сълзите в гласа ѝ.

— На път за къщи.

— Мога ли да дойда?

— Разбира се, че можеш. Търсих те няколко...

— Бях в съда.

— Боб плати ли гаранция?

— Да. Сега е горе. Слага Мадисън да спи.

— Той каза ли ти...

— Кога ще се прибереш?

— След петнайсет, най-много дващест минути.

— Ще дойда след час, става ли?

Грета прекъсва, преди да ѝ отговоря.

Когато се връщам, Кара е още будна. Това ме радва. Слагам я да спи и играем новата игра, наречена „Дух“. Това е комбинация от криеница и гоненица. Единият се крие. Когато го намерят, трябва да стигне изходната позиция преди другия. Ние правим играта още по-глупава, като я играем в леглото. Това силно ограничава избора на скришни места, както и на изходна позиция. Кара се крие под завивките, а аз се правя, че не я виждам. След това тя затваря очи, а аз пъхам глава под възглавницата. Тя е не по-малко добра в преструването от мен. Понякога се крия, като приближавам лице съвсем до нейното, така че ме вижда, щом отвори очи. И двамата се заливаме от смях. Играта е тъпа и глупава и на нея скоро ще ѝ омръзне, а на мен това хич не ми се иска.

Когато Грета пристига, отворила си с ключа, който ѝ дадох преди години, аз съм така запленил от блаженството на моята дъщеря, че

почти съм забравил за всичко — за младежите, които изнасилват, за момичетата които изчезват в гората, за серийните убийци, които прерязват гърла, за баджанаците, които измамват доверието ти, за опечалените бащи, които заплашват малки момиченца. Но шумът при вратата ме връща в действителността.

— Трябва да вървя — казвам на Кара.

— Нека още веднъж — моли тя.

— Леля ти Грета е дошла. Трябва да говоря с нея.

— Само веднъж, моля те!

Децата винаги молят за още веднъж. Ако отстъпиш, ще го сторят пак и пак. Винаги ще има още веднъж. Но аз казвам:

— Добре, още веднъж.

Кара се засмива и се скрива, а аз я намирам и тя се заплюва, а после моли за още веднъж, но аз съм последователен, целувам я по бузата и я оставям да моли почти разплакана.

Грета стои в основата на стълбата. Не е бледна. Очите ѝ са сухи. Устата ѝ е здраво стисната, което допълнително подчертава и без това изпъкналата челюст.

— Боб не е ли с теб? — питам аз.

— Гледа Мадисън, А и адвокатът трябва да дойде скоро.

— Кого е наел?

— Хестър Кримстейн.

Знам я. Много е добра.

Слизам по стълбата. Обикновено я целувам по бузата. Днес не го правя. Не знам как точно да постъпя. Нито какво да кажа. Грета се насочва към кабинета. Следвам я. Сядаме на софата. Вземам ръцете ѝ в моите. Поглеждам лицето ѝ, това най-обикновено лице, и както всеки път, виждам ангел. Обожавам Грета. Наистина. Сърцето ми се къса заради нея.

— Какво става? — питам аз.

— Трябва да помогнеш на Боб — казва тя. И добавя: — Да ни помогнеш.

— Ще направя, каквото мога. Знаеш това.

Ръцете ѝ са ледено студени. Тя свежда глава, а после ме поглежда право в очите.

— Трябва да кажеш, че си ни дал парите на заем — казва Грета с абсолютно безизразен глас. — Че си знаел за всичко. Че сме се

разбрали да върнем парите с лихва.

Аз мълча.

— Пол.

— Караш ме да излъжа.

— Нали току-що каза, че ще направиш каквото можеш.

— Нима ми казваш... — Налага се да млъкна за миг. — Нима ми казваш, че Боб е взел парите? Че ги е откраднал от благотворителния фонд?

Гласът ѝ е твърд.

— Той е взел парите назаем, Пол.

— Шегуваш се, нали?

Грета дръпва ръцете си от моите.

— Нищо не разбираш.

— Обясни ми тогава.

— Ще го вкарат в затвора — казва тя. — Моя съпруг. Бащата на Мадисън. Боб ще влезе в затвора. Не разбираш ли? Това ще съсипе живота на всички ни.

— Боб трябваше да помисли, преди да краде от един благотворителен фонд.

— Не е откраднал. Взел е назаем. Имаше трудности в работата. Загуби двама основни клиенти. Знаеш ли това?

— Не. Защо не ми е казал?

— И как да ти го каже?

— Тоест решил е, че е по-лесно да открадне.

— Не е... — Тя млъква по средата на изречението и клати глава. — Не е толкова просто. Подписали бяхме всичко за този басейн. Беше грешка — изхвърлихме се.

— Ами твоите пари?

— След смъртта на Джейн родителите ми решиха да вкарат всичко в попечителски фонд. Нищо не мога да пипна.

Поклащам глава.

— И той реши да открадне.

— Спри да повтаряш това. Виж тук. — Подава ми някакви ксерокопия. — Боб е записвал всеки похарчен цент. При шест процентова лихва. Щеше да върне всичко, щом се изправи на крака. Това бе единственият начин да се оправим.

Преглеждам листовете, търся нещо, което да им помогне, да ми покаже, че не е истина онова, което разправят за тях. Но не намирам нищо. Това са написани на ръка бележки. Може да са писани по всяко време. Сърцето ми се свива.

— Ти знаеше ли? — питам аз.

— Това няма никакво отношение към въпроса.

— Тъкмо напротив. Знаеше ли?

— Не — отговаря тя. — Той не ми каза откъде идват парите. Но виж какво, знаеш ли колко часа труд е вложил в този фонд? Той е директор. Човек на такъв пост би следвало да получава пълна заплата. Шест цифри минимум.

— Моля те, не се опитвай да го оправдаеш по този начин.

— Ще го оправдавам по всеки възможен начин. Аз обичам мъжа си. Ти го познаваш. Боб е добър човек. Той е заел парите и щеше да ги върне, преди някой да разбере. Такива неща се правят непрекъснато. Много добре ти е известно. Но заради твоето положение и оня проклет процес полицията се зарови в нещата. Сега се готвят да съсипят човека, когото обичам. А ако сторят това, ще съсипят и мен, и семейството ми. Не разбираш ли това, Пол?

Много добре го разбирам. Виждал съм подобни неща и преди. Цялото семейство ще опере пешкира. Опитвам се да сподавя гнева си. Искам да видя нещата с нейните очи, да приема нейните оправдания.

— Не знам какво очакваш от мен — казвам аз.

— Говорим за целия ми живот.

Сепвам се при тези думи.

— Спаси ни, моля те!

— Чрез лъжа ли?

— Беше заем. Той просто не е имал време да ти каже. Затварям очи и поклащам глава.

— Той е откраднал от благотворителен фонд. От благотворителния фонд на твоята сестра.

— Не е на сестра ми. Твой е. Пускам това покрай ушите си.

— Бих желал да съм в състояние да помогна, Грета.

— Обръщаш ни гръб, така ли?

— Не ви обръщам гръб. Но и не мога да лъжа заради вас.

Тя ме гледа втренчено. Ангелът го няма вече.

— Аз бих го направила за теб и ти знаеш това много добре.

Мълча.

— Ти предаваш всички в живота си — казва Грета. — Остави сестра си без надзор в лагера. А най-накрая, когато моята сестра страдаше най-силно... — Тя млъква.

Температурата в стаята пада с десет градуса. Заспалата змия в стомаха ми се събужда и започва да гризе. Срещам очите ѝ.

— Кажи го. Продължавай, кажи го.

— „Джейн лекува“ няма нищо общо с Джейн. Има общо с теб. С твоята вина. Сестра ми умираше. Болеше я много. Аз бях там, край смъртното ѝ легло. А теб те нямаше.

Безкрайните мъки. Дните се превръщаха в седмици, седмиците в месеци. Аз бях там. Гледах всичко това. Повечето във всеки случай. Гледах как се стопява жената, която обожавах, моята главна опора. Гледах как гасне светлината в очите ѝ. Усещах миризмата на смъртта, която лъхаше от жената, ухаеща на люляк, когато се любехме на открито през един дъждовен следобед. Но към края не можех повече. Не можех да гледам, как гасне последната искрица живот. Паднах духом. Най-тежкия момент в моя живот. Рухнах и моята Джейн си отиде в мое отсъствие. Грета е права. Отново напуснах своя пост. Отново. Никога няма да преодолее чувството за вина. И наистина то ме подтикна да учредя фонда.

Грета знае това, разбира се. Както сама каза току-що, единствено тя остана докрай до смъртното легло. Никога не сме говорили за това. Нито един път не е запрашала в лицето ми истината за моя позор. Винаги съм искал да узная дали Джейн е попитала за мен в самия край. Дали е знаела, че ме няма. Но така и не попитах. Дали да не го сторя сега? И каква разлика? Кой отговор би ме задоволил? Какъв отговор заслужавам да чуя?

Грета се изправя.

— Значи, няма да ни помогнеш?

— Ще помогна, но не мога да излъжа.

— Ако това би спасило Джейн, щеше ли да излъжеш? Нищо не мога да кажа.

— Ако лъжата би спасила живота на Джейн, ако с лъжа би могъл да върнеш сестра си, щеше ли да излъжеш?

— Но това си е чисто теоретизиране!

— Не, не е. Защото сега говорим за моя живот. Ти не искаш да излъжеш, за да го спасиш. И това е типично за тебе, Коуп. Готов си да направиш всичко за мъртвите. По живите не си падаш много-много.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Мюз ми е изпратила по факса три страници резюме върху случая Уейн Стъйбънс.

Човек може да разчита на Мюз. Не ме занимава с цялото досие. Сама го е прочела и ми праща главното. По-голямата част ми е известна. Помня, че когато го арестуваха, мнозина се питаха защо е избирал жертвите си измежду лагерници. Да не би да свързва някое лошо преживяване с летен лагер? Независимо от мълчанието на Стъйбънс един психиатър обясни, че навярно той е станал жертва на сексуален тормоз като дете в летен лагер. Друг специалист изказа догадката, че го е изкушила лекотата, с която се извършва престъплението в лагерни условия: Стъйбънс убива първите си четири жертви в лагер и му се разминава. Свързва вътрешния порив, тръпката, с лагер и затова продължава да действа по същия шаблон.

В другите лагери Уейн не постъпва на работа. Твърде много ще бие на очи. Обстоятелствата обаче му изиграват лоша шега. Един от водещите профайлери на ФБР на име Джеф Бедфорд го залавя. Уейн попада в кръга на заподозрените за първите четири убийства. Когато убива момчето в Индиана, Бедфорд започва да издирва лица, които са се намирали в района на всички местопрестъпления. Започва, естествено, с възпитателите. Включително с мен, както ми е добре известно.

Първоначално Бедфорд не открива нищо в Индиана, където е извършено второто убийство, но е засечено плащане с кредитна карта на Уейн в района на убийството от Вирджиния. От тук тръгва. Инспекторът извършва задълбочени проучвания. Уейн не използва кредитната си карта в Индиана, но плаща гориво с нея в Евърет, Пенсилвания и Кълъмбъс, Охайо, с което очертава маршрута си от Ню Йорк натам. Няма алиби и в крайна сметка намират някакъв собственик на мотел в околностите на Мънси, който го разпознава по категоричен начин. Бедфорд рови още малко и се снабдява със заповед за обиск.

В двора на Стъйбънс намират заровени сувенири.

От първите убийства няма нищо. Но това според възприетата версия се обяснява с обстоятелството, че с тях е започнал или не е имал време, или още не е решил да запазва сувенири.

Уейн отказва да прави признания. Заявява, че е невинен, че е натопен.

Осъждат го за убийствата в Индиана и Вирджиния. Повечето улики са свързани с тези два случая. За нашия лагер те са оскъдни. В този случай има много въпросителни. Използвал е само нож. Как е успял да заколи четирима? Как ги е подмамил в гората? Какво е сторил с две от телата? Разбира се, на всички тях може да се отговори: имал е време добре да скрие само две тела, проследил ги е по двойки и така нататък, но случаят си остава неизяснен. При тези от Индиана и Вирджиния всичко е ясно.

Почти в полунощ се обажда Люси.

— Как мина с Джордж Перес? — пита тя.

— Ти бе права. Лъжат. Но не пожела да говори.

— Какво правим тогава?

— Ще се срещна с Уейн Стъйбънс.

— Вярно?

— Да.

— Кога?

— Утре преди обяд.

Мълчание.

— Люси, какво си помисли, когато го арестуваха?

— Какво да си помисля?

— Уейн бе на колко тогава, на двадесет?

— Да.

— Аз бях възпитател на червената барака — продължавам аз. — Той бе на жълтата — през две. Виждах го всеки ден. Правихме баскетболното игрище цяла седмица. Само двамата. Вярно, че го мислех за откачалка, ама чак пък убиец?

— Това не е изписано на лицето. Всеки ден се изправяш срещу престъпници. Знаеш го.

— Така е. Ти също го познаваше, нали?

— Познавах го.

— И какво мислеше за него?

— Мислех го за тъпанар. — Усмихвам се против волята си.

— Допускаше ли, че е способен на такова нещо?

— На какво? Да реже гърла и заравя живи хора ли? Не, Коуп, не допусках това.

— Не е убил Джил Перес.

— Но е убил останалите. Знаеш го много добре.

— Така е.

— Знаеш също, че той трябва да е убил Марго и Дъг. Защото каква друга версия може да има? Случайно попаднал в лагер, където са извършени убийства и сам решава да убива?

— Не е невъзможно — отвърщам аз.

— Така ли?

— Може би тези убийства отключват нещо у него. Може би си е било заложено у него през цялото време и тези убийства са послужили като катализатор.

— Наистина ли допускаш подобно нещо?

— Май не, но знае ли човек?

— Още нещо си спомням за него — казва тя.

— Какво?

— Уейн бе патологичен лъжец. Нафуканата ми степен по психология е отговорна за термина. Не го знаех тогава. Ти не си ли спомняш? Той лъжеше на всеки ляв крак. Просто така. Естествена реакция. Лъжеше даже какво е закусвал.

Замислям се.

— Да, спомням си. Но част от това си беше обикновена лагерна фукня. Той бе богаташко синче и се мъчеше да се впише сред нас, простосмъртните. Разправяше, че продава наркотици. Че е член на банда. Че има приятелка, която се снимала в „Плейбой“. Лъготеше на едро.

— Не забравяй това — казва тя — когато говориш с него.

— Няма да забравя.

Мълчание. Дремещата змия си е отишла. Сега ме гризе друго заспало чувство. Нещо все пак е останало. Към Люси. Не знам, дали е истинско или е просто носталгия, или резултат от целия стрес, но го усещам и не искам да го потисна, а знам, че трябва.

— Там ли си още? — Да.

— Странно е всичко това, нали? Което ни се случва.

— Да, странно е.
— Искам да знаеш — продължава Люси. — Не си сам. И аз съм с теб.

— Добре.
— Това помага ли ти?
— Да. А на теб?
— И на мен. Щеше да ми е още по-чоглаво, ако бях сама.
Усмиввам се.
— Лека нощ, Коуп.
— Лека нощ, Люси.

Серийните убийства — или поне тежко обременената съвест — сигурно неутрализират стреса, защото Уейн Стъйбънс почти не се е променил след толкова години. Беше красавец по онова време. И сега си е. Подстриган е късо. Няма и помен от някогашните вълнисти къдри на мамино детенце, но му отива. Известно ми е, че го пускат само по за един час дневно от килията, но видимо прекарва това време на слънце, защото е лишен от оня болезнен затворнически цвят на лицето.

Уейн Стъйбънс ме приветства с победоносна, почти лъчезарна усмивка.

— Да не си дошъл да ме каниш на другарска среща на лагерниците?

— Ще се проведе в хотел „Риц“, Манхатан. Силно се надявам, че ще успееш да дойдеш.

Той избухва в смях, сякаш съм изтърсил най-голямата шега, която е чувал в живота си. Не е вярно, разбира се, но разговорът няма да е лесен. Той е разпитван от най-добрите федерални агенти в страната. Изследван е от психиатри, които знаят всички трикове от Наръчника по психопатия. Обичайните способности тук не вървят. Свързва ни общо минало. Донякъде сме били даже приятели. Трябва да се възползвам от това.

Смехът преминава в усмивка, която постепенно угасва.

— Още ли ти викат Коуп? — Да.

— Как си, Коуп?

— Бомба — отвързвам аз.

— Бомба — повтаря той. — Звучиш като чичо Айра.

В лагера викахме на възрастните чичо и леля.

— Айра бе откачено човече, нали, Коуп?

— Той се друсаше яко.

— Няма спор по въпроса. — Уейн отмества поглед. Мъча се да погледна в тези бледосини очи, но те шарят наоколо. Изглежда леко откачен. Питам се дали не са му дали успокоително — сигурно са и ме е яд, че не предупредих да не го правят.

— Та — започва Уейн — ще ми кажеш ли защо всъщност си дошъл? — И веднага, преди да отговоря, вдига предупредително длан. — Почакай, недей. Не веднага.

Очаквах нещо по-различно. И аз не знам какво точно. Може би се бях подготвил за среща с типичен луд. Под луд разбирам буйния психопат, който си представяме, стане ли дума за сериен убиец — остър поглед, театрално дъвчане, напрегнатост, хапане на устни, кършене на ръце, едва удържана под повърхността ярост. Нищо такова не се забелязва у него. Под типичен разбирам оня тип социопати, на които се натъкваме всеки ден: зализани хитреци, дето лъжат и за които си убеден, че са способни на какво ли не. Никакъв намек и в това отношение.

Онова, което внушава Уейн е много по-страшно. Седенето при този човек — най-вероятно убил собствената ми сестра и поне още седмина други — и приказката ми с него ми изглеждат съвсем нормално нещо. Даже напълно в реда на нещата.

— Минаха двацет години, Уейн. Искam да разбера какво се случи в онази гора.

— Защо?

— Защото там бе моята сестра.

— Не, Коуп, не това имам предвид. — Той се накланя малко напред. — Защо чак сега? Както сам отбеляза, изминали са двацет години. Та защо, стари ми приятелю, си се сетил чак сега?

— И аз не знам.

Очите му застиват срещнали моите. Опитвам се да изглеждам спокоен. Смяна на ролите: психарят се мъчи да ме уличи в лъжа.

— Много интересен момент си избрал.

— Какво му е интересното?

— Ами не си първият ми неочакван посетител напоследък.

Навеждам глава, като се старая да не издам напълно изненадата си.

— Кой бе другият?

— Защо да ти казвам?

— А защо не?

Уейн Стъйбънс се обляга назад.

— Още изглеждаш добре, Коуп.

— Ти също — казвам аз. — При все това ми се струва, че няма шанс да излезем заедно някоя вечер.

— Би трябвало да ме е яд на тебе всъщност. — Ами?

— Ти ми развали онова лято.

Разделяне на съзнанието. Вече говорих за това. Знам, че лицето ми не изразява нищо, а сякаш остри бръсначи се впиват в червата ми. Дрънкам си врели-некипели с масов убиец. Поглеждам ръцете му. Представям си с кръв по тях. Представям си стиснато острие, допряно до нечие гърло. Тези ръце. Тези безобидни наглед ръце, отпуснати сега върху металната повърхност на масата. Какво ли са сторили те?

Следя дишането ми да бъде равномерно.

— И как го направих?

— Тя щеше да бъде моя. — Коя?

— Люси. Писано й беше да се прасне с някого онова лято. Ако не беше се появил ти, бях с повече от едни гърди преднина, ако разбираш какво имам предвид.

Не знам какво да отговоря тук, но нагазвам в дълбокото:

— Мислех, че те интересува Марго Грийн.

Той се усмихва.

— Ама какво тяло, а?

— Вярно.

— Страхотно парче. Помниш ли оня път, когато бяхме на баскетболното игрище?

Спомням си. Внезапно. Марго беше примата на лагера и — Бога ми! — много добре си даваше сметка за това. Винаги носеше от ония предизвикателни камизолки, чиято единствена задача е да правят гледката по-неприлична от обикновената голота. Този ден някакво момиче бе пострадало на волейболното поле. Не й помня името. Май се оказа счупен крак, но помни ли ти някой след толкова време? Онова, което всички добре помним обаче, е как изпадналата в паника Марго тича в тази нейна камизола — всичко се тресе на показ, — а ние, трийсет или четирийсет момчета на баскетболното игрище, сме застинали по местата си с виснали ченета.

Мъжете са свине, няма две мнения по въпроса. Но и юношите също. Шантав свят. Природата е наредила така нещата, че между, да кажем, четиринайсет и седемнайсет годишна възраст момчетата се превръщат в самоходна и почти непрекъсната ерекция. Нищо не може да се направи срещу това. Според обществото обаче нищо и не бива да се прави, освен да се страда. И тези страдания нарастваха десетократно в присъствието на Марго Грийн. Бог проявява известно чувство за хумор, не е ли така?

— Спомням си — казвам аз.

— Такова парче — повтаря Уейн. — Знаеш ли, че тя забърса Джил?

— Кой, Марго?

— Марго я! Точно преди убийството. — Той вдига вежди. — Чудиш ли се?

Не помръдвам. Нека говори. Може да изплюе нещо. И той изплюва.

— Аз я чуках, нали разбираш. Марго. Но тя не беше така добра като Люси.

Запушва превзето уста с ръка, сякаш се е изпуснал. Цял театър. Аз не помръдвам.

— Нали знаеш, че ходехме с нея, преди да пристигнеш ти? Двамата с Люси.

— Тъхъ.

— Нещо ми зеленееш, Хоуп. Да не би да ревнуваш?

— Беше преди двайсет години.

— Вярно, толкова са. И в интерес на истината стигнах само до ръчна фаза. Ти отиде по-далече, нали, Коуп? Обзалагам се, че си топнал малкия, а?

Опитва се да ме извади от равновесие. Няма да му се връзвам.

— Един джентълмен не разказва, кого е целунал — заявявам аз.

— Точно така. Не ме разбирай погрешно. Вие бяхте страхотна двойка. И слепият би забелязал това. Двамата с Люси бяхте лика-прилика. Голяма работа, нали?

Той ми се усмихва и пърха с мигли.

— Беше — казвам аз — много отдавна.

— Сам не си вярваш, нали? Остаряваме, така е, но в повечето отношения чувствата се запазват същите, каквито са били. Не мислиш

ли?

— Не мисля, Уейн.

— Е, животът си тече, това е. Тук имаме достъп до Интернет. Без порно и други такива работи, а освен това контролират целия трафик. Но аз направих справки за теб. Знам, че си вдовец с шестгодишна дъщеря. Но името ѝ го няма. Как се казва?

Този път успява — жегва ме отвътре. Да чувам този психопат как говори за дъщеря ми е по-лошо от това да гледам снимката ѝ в кабинета си. Връщам се към темата:

— Какво се случи в гората, Уейн?

— Умряха хора.

— Не си играй с мене.

— Само един от нас играе, Коуп. Ако искаш истината, да започнем от теб. Защо си дошъл? Точно днес. Понеже моментът никак не е случаен. И двамата знаем това.

Поглеждам назад. Знам, че ни наблюдават. Наредил съм да не подслушват. Давам знак с ръка. Един пазач отваря вратата.

— Заповядайте — обръща се към мен той.

— Имал ли е посещение господин Стъйбънс в течение на, да кажем, последните две седмици?

— Да, едно.

— От кого?

— Мога да направя справка, ако желаете.

— Направете, моля.

Пазачът изчезва. Поглеждам отново Уейн. Няма вид на смутен.

— Точка — казва той. — Само че нямаше нужда. Сам ще ти кажа. Мъж на име Кърт Смит.

— Не познавам такъв.

— Да, но той те познава. Работи за компания, наречена НДКТ.

— Частен детектив?

— Да.

— И е идвал, защото — сега ми става ясно, кучите му синове — иска да изкопае някаква мръсотия за мен.

Уейн Стъйбънс докосва с показалец носа си, а после го насочва към мен.

— Какво ти предложи? — питам аз.

— Шефът му е бил голяма клечка по-рано при федералните. Каза, че може да ми уреди по-добри условия тук.

— Снесе ли му нещо?

— Не. Поради две причини. Първо, предложението му е въздух под налягане. Един бивш федерален не може да направи нищо за мен.

— А втората причина?

Уейн Стъйбънс се навежда напред. Иска да се увери, че го гледам право в очите.

— Искam добре да ме чуеш, Коуп. Искam много добре да ме чуеш.

Издържам на погледа му.

— Направил съм много лоши неща в живота си. Няма да се впускам в подробности. Няма и нужда. Правил съм грешки. През всичките осемнайсет години плащам за тях в тази пъклена дупка. Но мястото ми не е тук. Наистина не е. Няма да говоря за Индиана, Вирджиния и така нататък. Загиналите там хора — не ги познавам. Напълно непознати са за мен.

Той млъква, затваря очи, започва да разтрива лицето си. Кожата му блести като пчелен восък. Отново отваря очи и проверява дали още го гледам. Гледам го. И да искам, не бих могъл да отместя очи.

— Но — ето ти я втората причина — нямам и най-малка представа какво е станало в онази гора преди двайсет години. Защото не съм бил в нея. Не знам какво се е случило с моите приятели — не непознати, Коуп, а приятели, — Марго Грийн и Дъг Билингхем, Джил Перес или сестра ти.

Мълчание.

— А онези момчета в Индиана и Вирджиния, ти ли ги уби?

— Ще ми повярваш ли, ако кажа не?

— Имаше много доказателства.

— Да, имаше.

— Но ти и сега твърдиш, че си невинен.

— Твърдя.

— Невинен ли си, Уейн?

— Нека караме едно по едно. Говоря ти за летния лагер. Никого не съм убивал там. И не знам какво е станало в гората.

Нищо не казвам.

— Сега си прокурор, нали?

Кимвам.

— Разни хора ровят из миналото ти. Мога да го разбера и не бих обърнал особено внимание. Но ето те сега и тебе тук. Значи нещо става. Нещо ново. Нещо свързано с онази нощ.

— Накъде биеш, Уейн?

— Винаги си смятал, че аз съм ги убил — отвърща той. — Но сега за първи път не си много сигурен, нали?

Мълча.

— Нещо се е променило. Виждам го по лицето ти. За първи път в живота си ти се замисляш сериозно по въпроса дали имам нещо общо с онази нощ. И ако наистина си научил нещо ново, твой дълг е да ми го съобщиш.

— Нямам никакви задължения, Уейн. Ти не си съден за тези убийства. Беше съден и осъден за убийствата в Индиана и Вирджиния.

Той разперва ръце.

— Тогава какво ще загубиш, ако ми кажеш?

Обмислям въпроса. Има право. Ако му кажа, че Джил Перес е бил доскоро жив, това с нищо не променя нещата, защото той не е осъден за този случай. Но това хвърля сянка върху всичко останало. Случаите със серийни убийци са в буквален и преносен смисъл къщи, пълни с духове. Ако се окаже, че една от жертвите не е била убита — или поне не когато се предполага и не от този убиец, — един дух изчезва от къщата и тя може лесно да се сгромоляса. Засега решавам в полза на дискретността. Така или иначе, нищо не бива да се казва, преди да имаме безспорни резултати от ДНК анализа на Джил. Поглеждам го. Луд ли е наистина? Досега бях убеден в това. Но как да бъда сигурен? Във всеки случай повече няма да науча днес. Затова ставам на крака.

— Довиждане, Уейн.

— Довиждане, Коуп. Насочвам се към вратата.

— Коуп.

Обръщам се.

— Знаеш, че не съм ги убил, нали? Не отговарям.

— А след като не съм ги убил — продължава той, трябва хубавичко да си помислиш за всичко, което се случи в онази нощ — не само на Марго, Дъг, Джил и Камил, но и на мен. А и на теб.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Айра, погледни ме за секунда.

Люси е изчакала баща ѝ да изпадне в момент на просветление. Седи срещу него в собствената му стая. Айра е извадил днес старите си плочи. Вижда се обложка с дългокосия Джеймс Тейлър върху албума „Сладкия бейби Джеймс“ и друга на Битълс — групата пресича „Аби роуд“, а Пол е бос и поради тази причина „супер“. Марвин Гей си е сложил шалче за изпълнението на „Какво става“, а Джим Морисън кипри меланхоличната си секси осанка върху корицата на оригиналния албум „Двери“.

— Айра, чуваш ли ме?

Той се усмихва на някаква стара снимка от лагерните времена. Жълтото фолксвагенче костенурка е украсено от най-големите момичета. Те са го накичили цялото с цветя и разнообразни лепенки. Айра е застанал по средата със скръстени на гърдите ръце. Момичетата са наобиколили колата. Всички са по шорти и тениски, а лицата им са огрени от слънчеви усмивки. Люси си спомня този ден. Хубав ден, чиято снимка поставяш в кутия, а кутията — в най-долното чекмедже, за да я изваждаш и гледаш, когато ти е особено чоглаво.

— Айра.

Той се извъръща към нея.

— Кажи.

Носят се звуците на антивоенния химн-класика на Вари Магуайър от 1965 година „Навечерие на пълната разруха“. Независимо от тревожния си текст и напрегната мелодия, тази песен всеки път носи на Люси успокоение. Тя рисува апокалиптична, мрачна картина. Пее се за един експлодирал свят, за носени от водите на река Йордан трупове, за страха от ядрената чума, за омразата, заляла както червен Китай, така и Алабама (римата е малко измъчена, но върши работа), за цялото лицемерие и злост, задавили нашия свят, а в припева се поставя почти издевателски въпросът как може слушателят да бъде така наивен, че да не забелязва навечерието на пълната разруха.

И от къде накъде всичко това я успокоява?

Защото е истина. Светът е именно такова ужасяващо, страховито място. В онези времена планетата наистина бе на самия ръб. Но оцеля. Някой би казал дори — процъфтя. Светът и сега изглежда доста страшен. Трудно е да се повярва, че ще оцелеем. Този на Магуайър е също така плашещ. Може би дори повече. Ами ако се върнем още двайсет години назад? Втората световна война, нацизмът? На този фон шестдесетте години приличат на Дисниленд. И това сме видели.

Сякаш постоянно живеем в навечерието на пълната разруха. И всеки път я избягваме.

Изглежда, всички ние оцеляваме в разрухата, която сами сме причинили.

Тя поклаща глава. Колко наивно. Колко удобно и лесно. Тя би следвало да бъде по наясно с нещата.

Днес са подкастрили брадата на Айра. Косите му са си пак чорлави. Сивите кичури имат почти синкав оттенък. Ръцете му треперят и Люси се пита дали не се задава болестта на Паркинсон. Тя знае, че през последните години той не е особено добре. Поначало последните две десетилетия не носят нищо добро.

— Какво има, скъпа?

Видимо е загрижен за нея. Присъщо за Айра и напълно спонтанно — той искрено се интересува от околните. Владее невероятната способност да изслушва внимателно всекиго. Щом забележи нечия болка, моментално търси начин да я облекчи. Всеки усещаше тази симпатия у Айра — всеки лагерник, всеки родител, всеки приятел. А когато си негово единствено дете, личността, която той най-много обича, тази симпатия е като топло одеало в зимен ден.

Господи, какъв великолепен баща бе той. Толкова й липсва.

— В книгата за посетители е отбелязано, че някакъв човек на име Маноло Сантяго е идвал при теб. — Тя накланя глава. — Помниш ли го, Айра?

Усмивката му угасва.

— Кажи, Айра.

— Да — отвръща той. — Помня го.

— Какво искаше от теб?

— Да си приказваме.

— За какво да си приказвате?

Той стиска устни, сякаш иска насила да ги задържи затворени.

— Кажи, Айра.

Той поклаща глава.

— Моля те, кажи ми — настоява тя.

Устата на Айра се отваря, но от нея не излиза ни звук. Когато най-накрая проговаря, гласът му е приглушен.

— Знаеш за какво искаше да говорим.

Люси поглежда през рамо. Сами са в стаята. Навечерието на пълната разруха свършва. Идва ред на „Мамас енд папас“, които им съобщават, че всички листа са кафяви.

— За лагера ли? — пита Люси.

Той кимва.

— Какво искаше да знае?

Айра заплаква.

— Айра, недей.

— Не исках да се връщам към това време.

— Сигурна съм в това.

— Той все питаше и питаше.

— За какво, Айра? За какво те разпитваше?

Той заравя лице в длани.

— Моля те...

— За какво ме молиш?

— Не мога повече да се връщам там. Не разбираш ли? Не мога.

— То не е в състояние да те нарани повече.

Той продължава да стиска лице в длани. Раменете му се тресат.

— Горките деца.

— Айра. — Изглежда толкова изтормозен. Тя казва: — Татко.

— Всички изпортих.

— Не е вярно.

Риданията му са въвн от контрол. Люси коленичи пред него. Усеца как сълзите напират и в нейните очи.

— Моля те, татко, погледни ме.

Той не го прави. Сестрата, Ребека, провира глава през откренатата врата.

— Ще отида да му донеса нещо — казва тя.

Люси я спира с ръка.

— Недейте.

Айра изпуска ново ридание.

— Мисля, че има нужда от нещо за успокояване.

— Още не — отвръща Люси. — Ние само... оставете ни, моля, насаме.

— Аз нося отговорност.

— Нищо му няма. Разговорът ни е чисто личен. Той се развълнува. Това е всичко.

— Ще извикам лекарката.

Люси понечва да й каже да не го прави, но тя изчезва от вратата.

— Чуй ме, Айра, моля те. — Не...

— Какво му каза?

— Трябваше да опазя всички. Нали разбираш?

Тя не разбира. Хваща главата му в длани и се мъчи да я изправи. Плачът му почти я поваля назад. Остава го. Той се дръпва и събаря стола. Свива се в ъгъла.

— Не!

— Нищо няма, татко. Само...

— Не!

Сестра Ребека е отново тук в компанията на две други жени. В едната Люси разпознава лекарката. Другата, вероятно също сестра, държи спринцовка.

Ребека проговаря:

— Всичко е наред, Айра.

Започват да се приближават към него. Люси препречва пътя им.

— Вървете си — казва тя.

Лекарката — на гърдите ѝ е закачено картонче с името Джули Контручи — се прокашля.

— Той е превъзбуден.

— Аз също — отвръща Люси.

— Моля?

— Казвате, че е превъзбуден. Голяма работа. Възбудата е част от живота. И аз съм превъзбудена понякога. Случва се и на вас, нали? Защо за него да е забранено?

— Защото не е добре.

— Много си е добре. Нужен ми е в ясно съзнание още няколко минути.

Айра издава поредно ридание.

— Според вас това тук е ясно съзнание?

— Имам нужда от още малко време.

Доктор Контручи скръства ръце пред гърди.

— Това не зависи от вас.

— Аз съм му дъщеря.

— Баща ви е постъпил тук по собствена воля. Може да излиза и влиза когато желае. Никой съд не го е поставил под запрещение. Всичко зависи от него.

Контручи обръща поглед към Айра.

— Искате ли успокоително, господин Силвърстейн?

Очите на Айра бягат насам-натам като на подгонено животно, в каквото се е превърнал внезапно.

— Кажете, господин Силвърстейн.

Той се вторачва в дъщеря си. Заплаква отново.

— Нищо не му казах, Люси. Какво бих могъл да кажа?

Отново ридае. Лекарката поглежда към Люси. Люси гледа баща си.

— Всичко е наред, Айра.

— Обичам те, Люси.

— И аз те обичам.

Сестрите приближават. Айра протяга ръка. Усмивка се сънено, когато иглата прониква под кожата. Това връща мислите на Люси към детството. Той пуши марихуана пред нея, без да се притеснява. Вижда го да поема дълбоко дим със същата усмивка и се пита защо ли му е всичко това. Спомня си как тази зависимост се засили след лагера. В детските ѝ години наркотиците си бяха просто част от него — част от „движението“. Но сега си задава въпроси. Да не би да е като нейното пиене? Дали е проява на генетична зависимост? Или пък Айра, също като нея, прибегва до външни средства — наркотици, алкохол, — за да избяга, да притъпи чувствата, да избегне острието на истината?

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Шегувате се, нали?

Специален агент Джеф Бедфорд от ФБР седи с мен край маса в стандартна квартална закусвалня от ония с алуминиева фасада отвън, а отвътре — снимки на местни величия с автограф. Бедфорд е контешки издокаран и с щръкнали встрани мустаци. Сигурен съм, че съм виждал такива и в нормалния живот някъде, но не мога да се сетя къде и кога.

— Не се шегувам.

Пристига сервитьорка. Не ни нарича сладури. Ненавиждам това обръщение. Бедфорд изучава обедното меню, но поръчва само кафе. Схващам намека и правя същото. Подаваме й менютата. Бедфорд я изчаква да се отдалечи.

— В това, че Стъйбънс е извършителят, не може да има ни капка съмнение. Той уби всички онези хора. Никога не е имало колебания по този въпрос в миналото. Няма и сега. Дори сянка от съмнение. Абсолютно никакво.

— Първите убийства. Четирите в гората...

— Какво за тях?

— Няма доказателства за негово участие в тях.

— Няма физически доказателства. Така е.

— Четири жертви — казвам аз. — Две жени. Марго Грийн и сестра ми. Това нищо ли не ви говори?

— Какво трябва да ми говори?

— Никоя от останалите жертви на Стъйбънс не е жена.

— Така е.

— Всички са от мъжки пол на възраст между шестнайсет и осемнадесет години. Това не ви ли изглежда странно?

Той ме поглежда така, сякаш внезапно ми е поникнала втора глава.

— Вижте какво, господин Коупланд, съгласих се да се срещна с вас, първо защото сте областен прокурор и второ, защото сестра ви загина от ръката на онзи звяр. Тази линия на разговор обаче...

— Току-що се видях с Уейн Стъйбънс — казвам аз.

— Известно ми е. Но нека ви кажа нещо. Той е психопат и изключително ловък патологичен лъжец.

Сещам се, че Люси употреби тази квалификация. Сещам се също, че Уейн разправяше за някаква закачка с нея, преди аз да се появя в лагера.

— Знам — казвам аз.

— Не съм сигурен, че го разбирате напълно. Нека ви обясня нещо. Уейн Стъйбънс е част от моя живот в продължение на близо двайсет години. Помислете си за това. Позната ми е убедителността, с която лъже.

Не знам каква линия на поведение да възприема и започвам да опипвам почвата:

— Появиха се нови доказателства — казвам аз.

Бедфорд смръщва вежди. Връхчетата на мустаците се насочват надолу заедно с ъгълчетата на устата.

— Какво имате предвид?

— Знаете кой е Джил Перес, разбира се.

— Знам, естествено. Знам всичко за всекиго, който има някакво отношение към случая.

— Неговото тяло не бе открито.

— Точно така. Не открихме и това на сестра ви.

— Как си го обяснявате?

— Вие сте живели в този лагер. Познавате района, нали?

— Познавам го.

— И си давате сметка колко квадратни километра заема онази гора.

— Да.

Той обръща лява длан към очите си и казва:

— Здравсти, госпожице Игла. — После прави същото с другата и отговаря: — Здравейте госпожа Копла слама.

— Уейн Стъйбънс е сравнително дребен на ръст.

— Е, и?

— А Дъг бе над метър и осемдесет. Джил беше яко момче. Как е успял Уейн да се справи и с четиримата?

— С ножа, ето как. Марго Грийн я намерихме вързана. Беше й прерязал гърлото. Не знаем реда, по който са си отишли останалите.

Може и те да са били вързани на различни места из гората. Просто не знаем. Справил се е с Дъг Билингъм. Неговото тяло открихме в плитък гроб на по-малко от километър от това на Марго. По него имаше няколко дълбоки рани от нож и няколко повърхностни по ръцете, получени докато се е бранил. Намерихме кръв и разкъсани дрехи, принадлежали на вашата сестра и на Джил Перес. Всичко това ви е известно.

— Известно ми е.

Бедфорд накланя стола си назад, така че опира пода с върховете на обувките си.

— И така, господин Коупланд, какви са тези нови доказателства, тъй неочаквано излезли на бял свят?

— Джил Перес.

— Какво Джил Перес?

— Той не е загинал през онази нощ. Умря миналата седмица.

Предните крака на стола тупват върху пода.

— Какво казахте?

Разказвам му за Маноло Сантяго. Бих могъл да кажа, че агентът ме гледа с недоверие, но това би променило чувствително действителността в моя полза. Бедфорд ме гледа така, сякаш го убеждавам, че щъркелите наистина носят бебета.

— Нека да систематизирам нещата — казва той, когато приключвам. — Сервитьорката се появява с кафетата. Бедфорд не добавя нищо към своето. Внимателно поднася чашката към устните си и съумява да остави мустаците сухи. — Родителите на Перес отричат да е той. Полицията от Манхатън не вярва, че е той. При все това, вие...

— Той е.

Бедфорд се усмихва.

— Мисля, че ми отнехте достатъчно от времето, господин Коупланд.

Той допива кафето и започва да се измъква от сепарето.

— Сигурен съм, че е той. Доказването на това обстоятелство е само въпрос на време.

Бедфорд спира.

— Вижте какво ще ви кажа. Нека бъде вашата. Да приемем, че наистина е Перес. Че наистина е оцелял през онази нощ.

— Добре.

— Това не освобождава Уейн Стъйбънс от отговорност. Ни най-малко. Според мнозина тогава — той ме поглежда твърдо — Стъйбънс е имал съучастник за онези убийства. Вие сам попитайте как е успял да се справи с толкова хора. Е, ако убийците са били двама, а жертвите само три, това опростява много нещата, нали така?

— Значи сега допускате възможността Перес да е бил съучастник.

— Не. Дори не допускам, че е останал жив тогава. Говоря чисто хипотетично. За в случай, че онова тяло в моргата на Манхатън наистина се окаже на Джил Перес.

Изсипвам пликче захарин и малко мляко в кафето си.

— Чели ли сте книга от сър Артър Конан Дойл? — питам аз.

— Оня, дето е измислил Шерлок Холмс ли?

— Именно. Едно от правилата на неговия герой гласи следното: голяма грешка е да се изграждат теоретични построения, преди да се разполага с данни, защото човек започва да изкривява фактите с цел да ги пригоди към теорията си, вместо да нагажда теорията към тях.

— Започвате да поставяте на изпитание моето търпение, господин Коупланд.

— Аз ви съобщавам нов факт. Вместо да направите опит за преосмисляне на теорията, вие моментално намирате начин да вкарате този факт в старата си теория.

Той ме гледа втренчено. Не го виня. Притискам го яко, но няма как.

— Известно ли ви е нещо около миналото на Уейн Стъйбънс? — пита той.

— Едно-друго.

— То пасва към профила до последна подробност.

— Профилите не са доказателство.

— Но са от полза. Известно ли ви е например, че в квартала на Стъйбънс започват да изчезват домашни животни, докато е още дете?

— Наистина ли? Е, точно това доказателство ми липсваше.

— Да ви кажа ли още нещо?

— Моля.

— Разполагаме с очевидец в това направление. Момче на име Чарли Кадисън. Тогава не казва нищо, защото се бои. На шестнайсет

години Уейн Стъйбънс заравя бяло кученце — как му беше породата, нещо френско...

— Пудел?

— А, именно. Заровил кученцето в земята до шия. Така че само главата му да стърчи отгоре. Животинчето не могло да помръдне.

— Доста извратено.

— О, става и по-лошо.

Той пак отпива предпазливо. Аз чакам. Той оставя чашата върху масата и попива устни със салфетката.

— Та след като заровил животното, старото ви лагерно приятелче отива в къщата на онова момче Кадисън. Те имали моторна косачка. Поискал им я...

Той млъква, поглежда ме и кимва.

— Да му се не види!

— Мога да ви разкажа и други подобни случки. Сигурно десетина.

— И въпреки всичко това Уейн Стъйбънс съумява да получи работа като възпитател в нашия лагер.

— Чудо голямо. Все едно Айра Силверстейн си е счупвал краката да проверява миналото на персонала си.

— И все пак никому ли не минава през ум за Уейн след онези първи убийства?

— Тия неща не ни бяха известни тогава. Преди всичко със случая тогава се заема местната полиция, не ние. Той не бе от федерално естество. Поне отначало. Освен това хората се страхували да говорят за тази страна от биографията на Стъйбънс. Като онова хлапе Чарли Кадисън. Не забравяйте също обстоятелството, че той произлиза от богато семейство. Бащата умира рано, обаче майката го закриля, подкупва хора, прави всичко, което е по силите ѝ. Тя е като орлица. Много консервативна. Много строга.

— Има ли някоя друга особеност в малкия ви набор профили на серийни убийци?

— Не става дума само за профила му, господин Коупланд. Вие познавате фактите. Живее в Ню Йорк, а успява все пак да се окаже по някакъв начин и на трите места — Вирджиния, Индиана и Пенсилвания, и то когато са извършени убийствата. За какво говори това? И разбира се, най-главното: след като получихме заповед за

обиск, открихме предмети — класически трофеи, — принадлежали на жертвите.

— Не на всички — отбелязвам аз.

— На достатъчно.

— Но на нито един от първите четирима.

— Точно така.

— А защо?

— Питате за моето мнение ли? Навярно е бързал. Трябвало е да се отърве от телата. Няма е време.

— Ето пак — отбелязвам аз. — Звучи малко като насилие над фактите.

Той се обляга назад и ме изучава с поглед.

— Каква е вашата версия, господин Коупланд? Умирам да я чуя.

Нищо не казвам. Той разперва ръце.

— Че по чиста случайност един сериен убиец, прерязал гърлата на лагерници в Индиана и Вирджиния, се оказва преди това възпитател в друг летен лагер, където също са прерязани гърлата на поне двама юноши?

Той има право. От самото начало си мисля за това и не мога нищо да измисля.

— Фактите — изкривени или не — са ви добре известни. Вие сте прокурор. Кажете ми какво заключение следва да се направи въз основа на тях?

Обмислям отговора си. Той чака. Бавя се малко.

— Още не мога да кажа. Може би е прекалено рано за изграждане на версия. Имаме нужда от нови факти.

— И докато ги събирате, някой като Уейн Стъйбънс убива още десетина лагерници.

Отново е прав. Спомням си за доказателствата срещу Дженрът и Маранц. Ако се разгледат нещата обективно, срещу Уейн са налице също толкова, ако не и повече. Или поне са били налице.

— Той не е убил Джил Перес — настоявам аз.

— Чух това. Нека го извадим от уравнението в името на този спор. Приемаме, че не е убил Джил Перес. — Той вдига ръце към тавана. — Какво ви дава това?

Премислям. Дава ми, казвам си наум, повод за размисъл по въпроса какво всъщност се е случило с моята сестра.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Час по-късно съм вече настанен в самолета. Вратата му е още отворена, когато се обажда Мюз.

— Как мина при Стъйбънс? — пита тя.

— Ще ти разкажа, като се върна. Какво стана в съда?

— Купища претенции. Въздух под налягане, доколкото чувам. Най-често използваната фраза била „за сведение“. Адвокатстването трябва да е дяволски досадна работа. Не ти ли идва да се гръмнеш в подобни дни?

— Трябва си упорит труд. Значи нищо особено?

— Нищо, но съдията иска да види представителите на двете страни утре в кабинета си.

— Защо?

— Може би заради всички тези „за сведение“, но заместникът ти — как му беше името — не смята, че е нещо съществено. Виж, за друго ти се обаждам.

— За какво?

— Накарах най-големия цар сред нашите компютърджии да се поразрови из онези файлове, дето са пратени на старата ти приятелка Люси.

— И какво?

— И той откриха онова, което вече ти е известно. Поне отначало.

— Какво ще рече отначало?

— Аз взех насъбраното от него и се обадох тук-там, по-разрових допълнително и открих нещо интересно.

— Какво именно?

— Мисля, че знам кой е изпратил въпросните записки.

— Кой?

— Пейджърът в теб ли е?

— Да.

— Може би е по-добре да ти изпратя подробностите в писмен вид.

— Добре.

— Не искам да говоря повече по този въпрос. Ще ми се да разбера дали и ти ще стигнеш до същия извод.

При тези думи се сещам за разговора си с Джеф Бедфорд.

— Няма да ме караш да изкривявам фактите в интерес на хипотезата, нали?

— Кво?

— Нищо, Мюз. Пращай имейла.

Четири часа след края на разговора ми с Джеф Бедфорд вече седя в съседен на Люсиния кабинет. Колегата ѝ взел почивен ден, а тя разполага с ключ.

Люси се е вторачила през прозореца, когато помощникът ѝ, мъж на име Лони Бъргър, се вмъква вътре без чукане. Странно. Този Лони ми напомня донякъде за бащата на Люси, Айра. Същият пакостлив вид на лошо момче, което умишлено се нрави на такова. Не съм против хипитата или крайно левите елементи, или както там ги наричат. Имаме нужда от тях. Твърдо съм убеден, че се нуждаем от представители на цялата пъстра обществена палитра, дори (а може би най-вече) от онези, с които не сме съгласни и бихме желали да мразим. Без тях би било скучно. Собствените ни аргументи против тях няма да са толкова убедителни. Помислете сами: не може да съществува ляво без дясно. Нито пък среда без тях двете.

— Как върви, Люси? Имах незабравима среща с моята ослепителна келнерка... — Лони ме забелязва и гласът му леко заглъхва. — Кой е този?

Люси продължава да гледа през прозореца.

— И защо сме в кабинета на професор Митник?

— Казвам се Пол Коупланд — представям се аз.

Протягам ръка. Той я поема.

— Охо — обажда се Лони. — Значи, вие сте онзи от спомените? Господин „П“ или както там беше. Прочетох изпратеното по Мрежата и...

— Да, Люси ми каза за вашето любителско разследване. Както вероятно ви е известно, на мое разположение са неколцина отлични следователи. Професионалисти.

Той пуска ръката ми.

— Не искате ли да ни кажете нещо? — питам аз.

— Какво имате предвид?

— Впрочем вие сте прав. Имейлът наистина е изпратен от библиотеката в шест и четирийсет и две минути следобед. Само че Силвия Потър не е била там между шест и седем часа.

Той започва да отстъпва.

— Там обаче сте били вие, Лони.

Той украсява лице с крива усмивка и поклаща глава. Печели време.

— Дрън-дрън. Я чакайте малко... — Усмивката угасва и сега той се прави на поразен и дълбоко обиден. — Стига, Люси, как можеш да повярваш, че аз ще...

Тя се обръща най-накрая към него. Не казва нищо. Лони ме сочи с пръст.

— Не му вярваш, нали? Той е...

— Какво съм?

Няма отговор. Люси продължава да го гледа. Не промълвя и дума. Само го гледа, докато Лони започва да се смалява. Накрая се строполява в едно кресло.

— По дяволите — казва той.

Ние чакаме. Той е обронил глава.

— Нищо не разбирате.

— Ами обясни ни — насърчавам го аз.

Той вдига поглед към Люси.

— Наистина ли имаш доверие на този човек?

— Доста повече, отколкото на теб — казва тя.

— На твоє място не бих. Той носи нещастие.

— Благодаря за блестящата характеристика — обаждам се аз. — А сега ще ни обясниш ли защо изпрати на Люси онези записки?

Той започва да си играе с една от обещите.

— Не съм длъжен да ви казвам каквото и да било.

— Разбира се, че си длъжен. Аз съм областен прокурор.

— Е, и?

— Е, и, Лони, мога да те арестувам за упражняване на тормоз.

— Нищо подобно. Преди всичко не можете да докажете, че съм бил аз.

— Мога и още как. Мислиш, че си наясно с компютрите и може би донякъде си, колкото да шашкаш студентките. Само че експертите в моята служба са истински професионалисти. И ние знаем, че си ти. Имаме и доказателства.

Той обмисля чутото. Преценява дали да продължи с тази линия на поведение, или да обърне нова страница. Избира второто.

— И какво от това? Даже да съм го изпратил аз, защо да е тормоз? Откога изпращането на художествено съчинение на колега-преподавател е станало престъпление?

Прав е. Люси казва:

— Мога да поискам уволнението ти.

— Може да можеш, а може и да не можеш. Само че знаеш ли какво, Люси, на теб ще ти се наложи да обясняваш много по-дълго от мен. Ти си тази, която сипе купища лъжи относно миналото, ти си приела ново име, за да го прикриеш.

Този аргумент се харесва на Лони. Изправя снага и кръстосва ръце пред гърди с крайно самодоволен вид. Ужасно ми се ще да го фрасна в лицето. Люси не спира да го гледа. Той не издържа погледа й. Аз се дръпвам малко назад, за да й открия пространство.

— Мислех, че сме приятели — казва тя.

— Такива сме.

— Тогава?

Той поклаща глава.

— Не разбираш.

— Какво има за разбиране?

Лони пак се заиграва с обещата.

— Не мога да ти кажа пред него.

— Ще трябва да го направиш пред мен, Лони. Дотук с отстъпките.

Потупвам го по рамото.

— Аз съм твой нов и най-добър приятел. Знаеш ли защо?

— Защо?

— Защото съм ядосан и облечен във власт представител на закона. И съм склонен да допусна, че ако моите хора поразровят около теб, все ще се докопат до нещичко.

— Няма начин.

— Защо да няма? — интересувам се аз. — Да ти посоча ли примери?

Той си трае.

Показвам му пейджъра си.

— Тук са събрани основанията ми за искане на заповед за арестуването ти. Да ти ги изброя ли?

Самодоволният вид започва да се изпарява.

— Всичко е тук, драги ми приятелю. Даже и защитената информация. Тъкмо това имам предвид, когато ти казвам, че съм ядосан и могъщ полицаи. Мога да те въртя на шиш от тук до луната. Така че спирай с глупостите и казвай защо го направи!

Срещам очите на Люси. Тя едва кимва. Може би разбра. Обсъждахме линията на поведение, преди да се появи Лони. Ако тя бе насаме с него, той би продължил да се прави на стария добър Лони. Ще дрънка втели-некипели, ще лъже и се прави на клоун, ще се опитва да използва старото приятелство в неин ущърб. Познавам този тип хора. Ще се прави на печен, надменен тип, ще използва кривата си презрителна усмивка, но ако го притиснеш както трябва, човек като Лони винаги се пречупва. Освен това уплахата предизвиква по-бърза и откровена реакция при хора от този вид, отколкото опитът да се играе върху тънката струна на приятелските чувства.

Той поглежда Люси и казва:

— Нямах друг избор.

Започва да си търси извинения. Това е добре.

— Всъщност направих го заради самата теб, Люси. За твое добро. Е, и за мое. Аз скрих едни минали арести, когато попълвах молба за назначаване тук. Ако открият това — изхвърчам. На секундата. Това ми каза онзи.

— Кой ти го каза? — питам аз.

— Не знам имена.

— Лони...

— Сериозно говоря. Не се представиха.

— И какво ти казаха?

— Обещаха, че това няма да нарани Люси. Не се интересуваха от нея. Казаха още, че направеното ще бъде за добро, че — Лони се извърта театрално към мен — са по следите на убиец.

Напряга усилия, за да ме гледа колкото е възможно по-твърдо, но резултатът е незадоволителен. Очаквам всеки миг да вдигне пръст към мен и извика: „Обвинявам ви!“ След като това не става, аз отбелязвам:

— Искам да знаеш, че цял треперя отвътре.

— Те, изглежда, смятаха, че вие имате нещо общо с тези убийства.

— Чудесно, благодаря ти. И какво стана след това, Лони? Накараха те да въведеш в системата тези записки, така ли?

— Да.

— Кой ги написа?

— Не знам. Сигурно те.

— Все повтаряш „те“. Колко бяха на брой?

— Двама.

— И как се казваха, Лони?

— Не знам. Бяха частни детективи. Това е. Наети били от семейството на една от жертвите.

На една от жертвите. Лъжа. Нагла лъжа. Това е НДКТ, най-голямата детективска агенция в Нюарк. Нещата започват бързо да се навързват. Все повече от тях.

— Споменаха ли името на своя клиент?

— Не. Казаха, че е поверително.

— Сто на сто. Друго какво казаха?

— Казаха, че фирмата им разследва онези отдавнашни убийства. И че не вярват в старата версия за Летния касапин.

Поглеждам Люси. Тя е наясно с резултата от срещите ми с Уейн Стъйбънс и Джеф Бъргър. Обсъждахме онази нощ, собствената си роля тогава, допуснатите грешки, някогашната увереност в това, че и четиримата са мъртви, паднали от ръката на Уейн Стъйбънс.

Не знаем какво да мислим от тук нататък.

— Друго?

— Това е всичко.

— Стига вече, Лони.

— Само това знам, кълна ви се.

— Не мисля така. Тези типове изпращат записките на Люси в очакване на някаква реакция от нейна страна, нали така?

Той мълчи.

— От теб се иска да я наблюдаваш. Искане се да им казваш какво виждаш и какво чуваш. Точно затова идваш при нея вчера и разказваш цялата измишльотина за това как си попаднал на сведения за нейното минало. С надежда тя да ти се довери. Това е част от задачата ти, нали? Трябвало е да се възползваш от нейното доверие и се добереш до най-съкровените кътчета на душата ѝ.

— Не беше така.

— Точно така е било. Предложиха ли ти възнаграждение в случай, че се добереш до нещо?

— Възнаграждение ли?

— Да, Лони, възнаграждение. Допълнителни пари например?

— Не го направих за пари.

Поклащам глава.

— Това е лъжа.

— Какво?

— Нека не си разправяме глупости, как всичко е от страх да не те разкрият или от благородно желание да помогнеш при изобличаване на убиеца. Платиха ти, нали?

Понечва да отрече. Пресичам тази възможност.

— Моите инспектори — пояснявам аз, — същите които се добраха до арестите ти, имат достъп до информация за банковите сметки. Те са напълно способни например да научат, ако някой внесе по нечия сметка, да кажем, пет хиляди долара. Както си сторил ти преди пет дни в клона на „Чейс Манхатън“ в Уест Ориндж.

Готовата да излъже уста се затваря. Трябва да благодаря Богу за следователските качества на Мюз. Наистина е невероятна.

— Нищо противозаконно не съм сторил — обаждат се Лони.

— По този въпрос може да се спори, но точно сега нямам настроение за това. Кой написа опусите?

— Не знам. Дадох ми листове и ми казаха да ѝ ги пращам един по един.

— А не ти ли казаха по какъв начин са се добрали до тази информация?

— Не.

— Ама хич?

— Казаха, че разполагат с източници. Ами че те знаеха абсолютно всичко за мен. Знаеха и за Люси. Но искат вас. Там е цялата

работа. Всичко, което успее да изкопая от нея за Пол Коупланд — само това ги интересува. Може би мислят, че вие сте убиецът.

— Не, Лони, не мислят това. По-скоро си мислят, че ти си един кретен, който може да им помогне в окалването на името ми.

Объркан е. Лони полага огромни усилия, за да изглежда объркан. Хвърля поглед към Люси.

— Наистина съжалявам. Не бих направил нищо, за да те нараня. Знаеш много добре.

— Направи ми една услуга, Лони — отвърща тя. — Да не те виждам!

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Александър Сикерский — „Саш“ — е сам в луксозния си апартамент на последния етаж.

Човек привиква към обстановката у дома. Така е устроен светът. Започва да се чувства уютно. Прекалено уютно за човек с неговия житейски старт. Сегашният му начин на живот е онзи, към който се е стремял. Задава си въпроса дали е още онзи корав мъжага от миналото, дали все още може да прониква в онези кабинети и тайни помещения без страх. Отговорът — той знае това — е отрицателен. И не заради старостта, а заради удобствата.

Като малък Саш попада заедно със семейството си в капана на ужасната ленинградска обсада. Нацистите затварят обръча около града и причиняват нечувани страдания на неговото население. На 21 октомври 1941 година Саш навършва пет години, едва месец след началото на блокадата. Той ще навърши шест, а после седем, а тя не свършва. През януари 1942, когато дажбите спадат до осемдесет и пет грама хляб на ден, дванайсетгодишният му брат Гаврил и осемгодишната сестричка Альона умират от глад. Саш оцелява, като яде подивели домашни животни. Основно котки. Всички са чували тези истории, но никой не може да си представи истинския ужас и болка. Човек е безсилен. Просто трябва да го понесе.

Но даже и това, даже този ужас може да бъде приет. С него се свиква. Също както с удобствата.

Саш си спомня първото пристигане в САЩ. Храна може да се купи навсякъде. Няма ги дългите опашки. Той си купува пиле и го слага във фризера. Не може да повярва. Пиле. Буди се нощем, потънал в студена пот. Отива при фризера и съзерцава своето пиле. Изпълва го чувство за сигурност.

И до ден днешен го прави.

Повечето му стари колеги съжаляват за отминалите дни. Липсва им властта. Неколцина се завърнаха у дома, но повечето са тук. Те са сурови мъже. Наел е някои, защото им има доверие и иска да помогне.

Всички те са хора с минало. А когато им стане тежко и тези стари другари от КГБ започнат да изпитват особено остро самосъжаление — Саш е сигурен в това, — те също отварят хладилниците и започват да се радват на постигнатото.

Когато умираш от глад, не мислиш за щастие и себереализация. Добре е да се помни това.

Живееш сред този прекален разкош и направо се изгубваш. Не ти пука за глупости като духовност, вътрешно здраве, удовлетворение и човешки контакт. Нямах дори представа колко си щастлив. Нямах понятие какво значи да си гладен, да виждаш как се превръщаш в скелет, да седиш и да наблюдаваш безпомощно как някой, когото обичаш, който иначе си е здрав и прав, бавно умира, а някаква част от теб самия, някаква ужасяващо подчинена на инстинктите част е почти щастлива, защото днес ще изядеш не хапка, а хапка и половина от горчивия хляб.

Който си мисли, че сме нещо по-различно от животни, има много здраве. Всички човеци са жестоки диваци. Просто ситите ги мързи. Не им се налага да убиват, за да се сдобият с храна. Затова се издокарват в скъпи дрехи и си намират така наречени възвишени идеали, та сами да повярват, че стоят над тези неща. Глупости на търкалета. Просто диваците са по-гладни. И в това се състои цялата разлика.

Човек прави страховити неща, за да оцелее. Който не знае това, нищо не знае.

Съобщението е прието от неговия компютър.

Така става в наши дни. Не по телефона и не лично. Компютри. Имейли. Толкова е лесно да влезеш във връзка с някого, без да бъдеш открит. Чуди се как би могъл старият съветски режим да се справи с Интернет. Контролът над информацията заемаше огромна част от тяхната дейност. Но какъв контрол може да се упражнява върху Мрежата? А може и да няма кой знае каква разлика. В крайна сметка врагът бива залавян благодарение на информационно изтичане. Хората дрънкат прекалено много. Продават се един другиго. Предават съседи и близки. Понякога за кора хляб. Друг път — срещу билет към свободата. Всичко зависи от това доколко си гладен.

Саш прочита отново съобщението. То е кратко и простичко и Саш не знае какво да прави с него. Разполагат с телефонен номер и

адрес. Но той все се връща към първия ред от съобщението. Такъв един най-обикновен ред.

Той го чете отново:

ОТКРИХМЕ Я.

И сега започва да се пита какво да направи.

Обаждам се на Мюз:

— Ще ми намериш ли Сингъл Шейкър?

— Ще се опитам. Защо, какво има?

— Искам да ѝ задам няколко въпроса относно методите на работа в старата ѝ фирма.

— Готово.

Оставям апарата и отново се обръщам към Люси. Тя пак гледа през прозореца.

— Какво ти е?

— Аз му имах доверие.

Понечвам да кажа, че съжалявам или нещо още по-изтъркано, но се усещам овреме.

— Ти бе прав — продължава тя.

— За кое?

— Лони Бъргър бе може би най-близкият ми приятел. Вярвах му повече от на когото и да било друго. Е, освен може би на Айра, който обаче прекарва част от времето си в усмирителна риза.

Правя опит да се усмихна.

— Впрочем как ти се стори моя етюд на самосъжаление?

— Доста добър беше.

Тя се извърща от прозореца и ме поглежда.

— Ще опитаме ли отново, Коуп? След като всичко това свърши и сме разбрали какво е станало с твоята сестра. Ще се върнем ли към предишния си начин на живот, или ще се опитаме да видим дали пък нещо няма да излезе?

— Много обичам като започнеш да го усукваш.

Люси не се усмихва.

— Добре — казвам аз. — Искане ми се да опитаме.

— Добър отговор. Даже много добър.

— Благодаря.

— Не искам все аз да бъда страната, която излага на опасност сърцето си.

— Не си сама. И аз участвам.

— Та кой уби Марго и Дъг? — пита тя.

— Браво! На това се вика последователност в мисленето.

— Добре де, колкото по-бързо разберем какво е станало... — Тя свива рамене.

— Знаеш ли? — обаждам се аз.

— Кое?

— Толкова ми е лесно да си припомня какво ме привлече към теб.

Люси се извъръща.

— Няма да заплача, няма да заплача, няма да заплача...

— Вече и аз не знам кой ги е убил.

— Ами Уейн Стъйбънс? Не мислиш ли, че е той?

— Не знам. Но и двамата сме наясно с това, че той не е убил Джип Перес.

— Мислиш ли, че ти казва истината?

— Разправя, че между вас имало нещо. — Пфу.

— Но стигнал само до ръчната фаза.

— Ако има предвид случая, когато нарочно се блъсна в мен при игра на топка и ме опипа, тогава — да, технически погледнато има право. Наистина ли ти каза подобно нещо?

— Да. Каза още, че е спал с Марго.

— Това може и да е вярно. Бая народ спа с нея.

— Аз не съм.

— Това е защото те спипах в мига, в който пристигна.

— Тук не мога да споря. Каза още, че Джил и Марго били скъсали.

— И какво от това?

— Дали е вярно, как мислиш?

— Нямам представа. Но нали знаеш какво беше в лагера. Все едно целият ти живот се извъртява в рамките на седем седмици. Всеки се събира с някого, скарват се на бърза ръка и всеки си намира друг.

— Така беше, но...

— Но какво?

— Но според общоприетата тогава версия двете двойки отиват в гората, за да, хм, се забавляват.

— Също като нас двамата.

— Именно. А сестра ми и Дъг все още бяха двойка. Не влюбена или нещо подобно, но все пак... разбираш какво имам предвид. Мисълта ми е, че ако Джил и Марго не са били вече заедно, за чий бяс им е било да отиват в гората?

— Разбирам. Значи ако тя и Джил са били вече разделени и след като знаем, че Джил не е загинал в онази нощ...

Спомням си предположението на Рая Сингх — жената, която очевидно е познавала и е била близка с Джил Перес, наричан още Маноло Сантяго: може би Джил е убил Марго. Може би Камил и Дъг просто са се натъкнали на него случайно.

— И Джил им затваря устата завинаги.

— Точно така. И се насажда на пачи яйца. Сам помисли: той е от бедно семейство. Брат му е с криминално досие. Няма начин да не попадне в кръга на заподозрените.

— И затова инсценира собственото си убийство — допълва тя.

И двамата потъваме в мълчание.

— Липсва нещо — обажда се Люси.

— Виждам.

— Може би сме близо до истината.

— А може и да се отдалечаваме от нея.

— Едно от двете — съгласява се Люси.

Боже, колко ми е хубаво с нея.

— И още нещо — казвам аз.

— Какво?

— Тези дневници. Какво означава това, дето ме виждаш цял в кръв и думите ми, че не можем да кажем никому?

— Нямам представа.

— Да започнем с началото. Частта, която е вярна. Как се измъкваме от лагера.

— Добре.

— Откъде биха могли да го узнаят?

— Нямам представа.

— Как биха могли да разберат, че ти си ме извела от лагера?

— Или — тя млъква и преглъща — какво съм изпитвала към теб?
Мълчание. Люси свива рамене.

— Сигурно е било ясно за всеки, забелязал, как те гледам.

— В настоящия момент полагам големи усилия да се съсредоточа и да не се разсмея — казвам аз.

— Нека не бъдат толкова големи. Както и да е, това е в първата част на записките. Да минем към втората.

— Дето съм цял в кръв? Откъде им е дошло на ума?

— Нямам представа. Но знаеш ли от какво наистина ме побиват тръпки?

— От какво?

— От това, че са наясно с нашата раздяла. Че след това нямаме никаква връзка един с друг.

Това ми прави впечатление и на мен.

— Кой би могъл да го знае? — питам аз.

— Не съм казвала на никоя душа.

— Нито пък аз.

— Може някой да се е досетил — заключава Люси. Тя млъква и вдига поглед към тавана. — Или пък...

— Или пък какво?

— Ти не си казвал никому, нали така?

— Не съм.

— И аз не съм.

— Е?

— Значи остава едно-единствено обяснение.

— Какво е то?

Тя ме поглежда право в очите.

— Някой ни е видял през онази нощ.

Мълчание.

— Може би Джил — обаждам се аз. — Или пък Уейн. — Те са нашите двама заподозрени в убийство, нали така?

— Точно така.

— Тогава кой е убил Джил?

Застивам.

— Джил не може да се самоубие и да премести след това своя труп — продължава тя. — А Уейн Стъйбънс се намира в затвор с усилено строг режим.

Обмислям чутото.

— Щом убиецът не е Уейн и не е Джил, кой друг остава?

— Открих я — съобщава Мюз, докато влиза в моя кабинет.

Сингъл Шейкър я следва. Сингъл умее да влиза в помещение, само не знам дали полага съзнателно усилие при това. Има нещо свирепост в самия ѝ вид, сякаш пространството уплашено се отваря, за да ѝ стори път. Мюз не е саксийно растение, но прилича точно на такова в съседство със Сингъл Шейкър. И двете сядат. Сингъл кръстосва дълги крака.

— Е — започва тя, — хрътките са по петите ви, началство.

— Май така излиза.

— Така си е. Проверих го. Провежда се операция на изгорената земя. Никакво жалене на средства. Никаква пощада за никого. Вече опропастиха баджанака ви. Пратили са човек в Русия. Пуснати са хора навсякъде — нямам представа колко на брой. Опитали са да подкупят старата ви дружка Уейн Стъйбънс. С две думи, готови са в капка вода да ви удавят.

— Някаква представа за това дали са успели в нещо?

— Още не. Само онова, което знаете.

Разказвам ѝ за дневниците на Люси. Сингъл кима, докато говоря.

— И по-рано са го правили. Доколко вярно отразяват истината тези дневници?

— Голяма част е грешна. В никакъв случай не съм се натъквал на кръв, нито пък съм казвал, че не бива никому да разправяме за случилото се. Обаче знаят какво сме изпитвали един към друг. Знаят, че сме се измъкнали от лагера и как точно е станало.

— Интересно.

— Откъде са се добрали до тази информация?

— Трудно е да се каже.

— Някакви предположения?

Тя мисли известно време.

— Както вече казах, такива са им методите на работа. Целта е да изровят нещо. Няма значение доколко е истина. Понякога е нужно да се подменя действителността, нали ме разбирате?

— Не съвсем.

— Как да ви го обясня... — Сингъл се замисля за миг. — Когато постъпих в НДКТ, знаете ли каква задача ми бе поставена?

Поклащам глава.

— Да ловя неверни съпрузи. Това е голям бизнес — изневярата. За моята фирма — също. Около четирийсет процента от работата. А в НДКТ са най-големите царе в тази област, макар методите им да са отчасти неортодоксални.

— В какъв смисъл?

— Зависи от конкретния случай, но първата стъпка е винаги една и съща: анализ на клиента. С други думи, разбери какво е истинското му желание. Истината ли иска да научи? Или предпочита да чуе успокоителна лъжа? Подкрепя ли търси, основания за развод, или какво?

— Не разбирам съвсем. Не искат ли всички да научат истината?

— И да, и не. Хич не ми харесваше тази страна на работата. Нямах нищо против проследяването или разследванията — знаете какво се прави, ходиш по петите на съпруг или съпруга, проверяваш телефонни разговори, кредитни карти и така нататък. Малко е нечистоплътно, обаче аз го приемах. Необходимо е. Но после идва другото.

— Кое друго?

— Когато трябва да има проблем. Някои съпруги например държат на това съпругът им да ги мами.

Обръщам поглед към Мюз.

— Да пукна, ако разбирам нещо.

— Няма защо да пукват. Мъжът е длъжен да бъде верен до гроб, нали така? Говоря с някакъв по телефона — още не сме си виждали очите — и той ми разправя как никога, ама в никакъв случай, не би изневерил, колко обичал жена си и дрън, дрън, дрън. Добре, ама този с някакъв грозен мърляч, помощник-началник в незначителна счетоводна къща, та си викам, тоя пък коя ли ще го погледне така или иначе.

— Пак нищо не разбирам.

— Лесно е да бъдеш добър и почтен мъж, когато отсъства изкушението. И ето, в точно такива случай НДКТ подменя действителността. Като ме използва за примамка.

— За какво?

— Вие за какво мислите? Ако някоя съпруга иска да пипне мъжа си в изневеря, моята задача е да го прелъстя. Така правят в НДКТ. Съпругът е в някакъв бар или на друго подходящо място. И хоп, изпращат ме — тя показва кавички с пръсти — в качеството на „тест за вярност“.

— И какво от това?

— Това, че не искам да изглеждам нескромна, но вижте сам. — Сингъл разперва ръце. Даже в този размъкнат пуловер гледката е наистина внушителна. — Ако това не е кофти капан, здраве му кажи.

— Заради вашата привлекателност ли?

— Ами да.

Свивам рамене.

— Ако човек е предразположен към това, няма никакво значение дали жената е привлекателна или не е.

Сингъл Шейкър прави гримаса.

— Моля?

— Какво моля?

— На идиот ли се правите? Колко му е, според вас, да накарам господин заместник-счетоводителя например да се вторачи в мен?

— Да се вторачи е едно, да направи нещо повече — съвсем друго.

Сингъл се обръща към Мюз:

— Тоя да не се майтапи?

Мюз свива рамене.

— Да ви го кажа другояче — започва Сингъл. — Имам зад гърба си, да кажем, поне трийсет-четирийсет подобни теста за вярност. Познайте колко женени мъже ми обърнаха гръб.

— Нямам представа.

— Двама.

— Не е голяма величина, признавам...

— Почакайте, не съм свършила. Тия двамата, дето ме пренебрегнаха. Знаете ли защо го направиха?

— Защо?

— Защото се усетиха. Разбраха, че има нещо гнило. Казаха си: абе откъде накъде такава жена ще проявява интерес към мен? Усетиха капана и затова пасуваха. Това по-добри ли ги прави от останалите?

— Да.

— И поради каква причина?

— Не са налапали въдицата.

— А причината за това няма ли значение? Човек може да откаже нечий анонс само защото го е страх да не го хванат. Това прави ли го по-морален от друг, който не се страхува? Може пък оня, дето не се страхува, да обича жена си повече. Може да е по-добър съпруг. Може би на другия му се иска да чука наляво и дясно като необуздан нерез, но е слабохарактерен и срамежлив до такава степен, че не се осмелява да си поиска.

— И какво от това?

— Значи страхът — не любовта, не брачната клетва и не дългът — е онова, което го запазва почтен. Кой от двамата е по-свестният тогава? Действието ли е по-важно или помислите?

— Трудни въпроси задавате, Сингъл.

— Какъв е вашият избор, господин прокурор?

— Точно така. Аз съм прокурор. За мен единствено действието има значение. Помислите не се преследват.

— Ще ни познаят по действията, така ли?

— В юридически смисъл, да.

— Значи мъжът, който не го върши поради страх — той е света вода ненапита?

— Ами да. Не е извършил действието. Причината за това остава вън от контекста. Никъде не е казано, че е длъжен да спазва клетвата си, мотивиран от любов. Страхът може да бъде причина като всяка друга.

— А, не — възразява тя, — не съм съгласна.

— Ваша си работа. Но за какво са всички тези приказки?

— Ами затова: НДКТ искат мръсотийка. Независимо от способа, по който ще се доберат до нея. Ако конкретната действителност не им осигурява такава — разбирай: ако съпругът не мами жена си, — те подменят тази действителност — разбирай: изпращат някоя като мен, за да го прелъсти. Сега ясно ли ви е?

— Мисля, че да. Трябва да внимавам не само за онова, което върша, но и за онова, което изглежда, че правя или бих могъл да бъда умишлено изкушен да направя.

— Е, най-последно.

— Имате ли някаква представа кой ги е снабдил с информация за съставянето на ония записки?

— Още не. Но нали ме наемате за провеждане на контрашпионаж? Никой не може да каже какво ще се пръкне накрая.
— Тя се изправя. — Мога ли да ви бъда полезна с нещо друго?

— Не, Сингъл. Мисля, че това е достатъчно.

— Екстра. Впрочем, приготвила съм тук една сметчица за случая Дженрът-Маранц. На кого да я предявя?

— На мен — обажда се Мюз.

Сингъл ѝ я подава, докато ми се усмихва.

— Приятна гледка сте в съдебната зала, Коуп. Разказахте им играта на онези кучи синове.

— Не бих могъл да го сторя без вас — отвърщам аз.

— Ами, видяла съм цяло стадо прокурори. Вие сте върхът.

— Благодаря. Мисля си сега въз основа на вашите разсъждения дали и ние не... хм... подменихме действителността?

— Не сме. Вие поискахте да ви изровя истинска информация. Вярно е, възползвах се от външността си, за да я изтръгна, но в това няма нищо лошо.

— Съгласен съм — казвам аз.

— Супер. Нека се разделим в мир тогава. Поставям ръце зад тила и склучвам пръстите си.

— Сигурно усещат липсата ви в НДКТ?

— Чувам, че са се снабдили с нова примамка. Била много добра.

— Убеден съм, че не може да ви стъпи на малкия пръст.

— Не разчитайте на това. Във всеки случай, ще се опитам да им я свия. Имам нужда от партньорка с малко по-екзотичен вид.

— В какъв смисъл?

— Аз съм руса. Новото момиче на фирмата е тъмнокожо.

— Афроамериканка?

— Не.

И ето, че подът под краката ми се разклаща, когато тя казва:

— Мисля, че е от Индия.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Звъня на Рая Сингх по мобилния. Сингъл Шейкър си е отишла, но Мюз остана.

Рая се обажда след третия сигнал.

— Ало.

— Може би имате право — казвам й аз.

— Вие ли сте, господин Коупланд?

Този изговор е толкова фалшив. Как можах да се вържа — или подсъзнателно съм го знаел от самото начало?

— Наричайте ме Коуп.

— Добре, Коуп. — Гласът е топъл. Усещам скрита закачливост в него. — За какво съм се оказала права?

— Откъде да знам, че не сте вие онази? Онази, която ще ме направи щастлив до полуда.

Мюз обръща очи нагоре. След това показва как бърка с показалец в гърлото си и повръща неудържимо.

Правя опит да си уредя среща за довечера, но Рая не ще и да чуе. Не настоявам. Ако го сторя, тя може да се усъмни. Уговаряме се да се видим утре заран.

Прекъсвам и обръщам очи към Мюз. Тя ми клати глава.

— Хич не започвай — предупреждавам аз.

— Ама тя наистина ли използва този израз: щастлив до полуда?

— Казах ти, не започвай.

Тя отново клати глава.

Поглеждам часовника. Осем и половина вечерта.

— Да взема да си вървя — казвам.

— Добре.

— Ами ти, Мюз?

— Аз имам още малко работа.

— Късно е вече. Отивай си.

Тя не ми обръща внимание.

— Тия Дженрът и Маранц наистина са се захванали здравата с теб.

— Ще се оправя.

— Знам, че ще се справиш. Просто се питам докъде ли може да стигне един родител, когато закриля детето си.

На върха на езика ми е да отговоря, че ги разбирам напълно, че самият аз имам дъщеря и бих направил всичко възможно, за да я предпазя от беда, но си давам сметка, че би прозвучало прекалено нравоучително.

— Нищо не може да ме изненада, Мюз. Сама работиш тук всеки ден и виждаш на какво са способни хората.

— Точно за това говоря.

— За кое?

— Дженрът и Маранц научават, че се гласиш за по-висок пост. Решават, че това е слабото ти място. И ето че се втурват подире ти. Правят всичко възможно, за да ти вгорчат живота. Умно. И други на тяхно място биха се поразровили наоколо. Все пак делото ти далеч не бе в кърпа вързано. Смятали са, че като разбереш с каква информация разполагат, ще се дръпнеш.

— Сбъркали са сметките. И?

— И наистина ли мислиш, че ще се откажат просто ей така? Или ще продължат да те преследват? Или пък съдията Пиърс има някаква причина, за да ви вика всичките в кабинета си утре?

Когато се прибирам у дома, заварвам имейл от Люси.

Помниш ли, как предлагаме един на друг различни песни? Не знам дали си чувал тази тук. Няма да бъда дотам пряма, че да поискам да си мислиш за мен, докато я слушаш.

Но се надявам да го сториш.

Обичам те, Люси.

Зареждам прикачената мелодия. Сравнително рядко изпълнение на Брус Спрингстийн под заглавие „Отново в твоите обятия“. Седя пред компютъра и слушам. Брус пее за равнодушие и разкаяние, за

всичко захвърлено и загубено, за желанието да си го върне, а накрая моли да бъде отново приет в нейните обятия.

Започвам да плача.

Седнал тук самичък, заслушан в тази песен, аз мисля за Люси, за онази нощ, и разбирам, че плача за първи път, откакто почина жена ми.

Зареждам мелодията на МП-3 и го отнасям в спалнята. Пускам я отново. И пак. И след малко ме оборва сънят.

На другата сутрин Рая ме очаква пред бистро „Джанис“ в Хохокъс, малко селище в Ню Джърси. Никой не знае със сигурност, дали градчето се нарича Хохокъс или Хоу Хоу Къс, или пък Хо-Хо-Къс. Според някои източници и трите варианта са производни от дума в езика на племето Лени Ленепе, обитавало тези места преди холандците да започнат да ги заселват през 1698 година. Не съществува обаче нито едно убедително доказателство в подкрепа на който и да било вариант, така че любителите на дискусии по повод отколешни времена си имат постоянна тема за спор.

Рая носи тъмносини джинси и широко отворена около шията бяла блуза. Убиец. Абсолютен убиец. Красотата има своя неизбежен ефект независимо от това, че вече са ми известни нейните намерения. Аз съм ядосан и допълнително мотивиран от това, но не мога да противостоя на този магнетизъм, заради което ми идва да се напсувам.

От друга страна, макар и така млада и красива, тя не може да се класира до Люси и аз си давам ясно сметка за това. Този извод ми се нрави. Залавям се за него. При мисълта за Люси през лицето ми преминава странна усмивка. Дишането ми се забързва леко. Винаги ставаше така едно време. Ето че става и сега. Иди я разбери любовта.

— Така се радвам, че се обадохте — започва Рая.

— И аз се радвам.

Рая докосва бузата ми с устни. От нея се разнася едва доловимо ухание на лавандула. Насочваме се към едно сепаре в бистрото. Поразителна фреска, изобразяваща обядващи хора в естествена големина, рисувана от щерката на собственика, заема цяла една стена. Всички нарисувани очи сякаш ни гледат. Нашето сепаре е последно в редицата, разположено е под гигантски стенов часовник. Редовен посетител съм на бистро „Джанис“ вече четири години. Досега не съм

видял нито един път този часовник да показва точното време. Шегичка на собственика, предполагам.

Настаняваме се. Рая ме дарява с най-ефектната си ослепителна усмивка. С мисъл за Люси парирам ефекта от нея.

— И така — казвам аз, — вие значи сте частен детектив.

Заобикалките няма да свършат работа в дадения случай. Не разполагам нито с време, нито с търпение за тази цел. Доразвивам мисълта си, като ѝ отнемем възможността да отрече.

— Работите в НДКТ, Нюарк, щат Ню Джърси. С индийския ресторант нямате никаква връзка. Трябваше да го разбера още когато жената там не можа да се сети коя сте.

Усмивката ѝ трепва, но запазва киловатите си. Тя свива рамене.

— Как ме изчислихте?

— Ще ви кажа по-късно. Каква част от казаното от вас бе лъжа?

— Не голяма.

— Ще продължите ли с версията, че не знаете кой е Маноло Сантяго?

— Тази част отговаря на истината. Не знаех, че е Джил Перес, преди вие да ми го кажете.

Това ме обърква.

— Как се запознахте с него в действителност?

Тя се обляга назад и кръстосва ръце.

— Не съм длъжна да разговарям с вас, нали знаете? Това си е работа между мен и адвоката, който ме нае.

— Ако Дженрът ви е наел посредством Морт или Флеър, можете да се позовете на подобен аргумент. Обаче има един проблем. Вие разработвате мен. Не съществува никакъв начин да свържете Джил Перес със случая Дженрът-Маранц.

Тя не казва нищо.

— И след като никакви скрупули не ви пречат да правите това, аз пък ще се заема с вас. Допускам, че не е трябвало да бъдете разкрита. Няма нужда и в НДКТ да разберат, че сте. Аз помагам на вас, вие на мен. Танто за танто. Може и вие да добавите някое клише.

Това я развеселява.

— Срегнах го на улицата. Точно както ви го описах.

— Но не случайно.

— Не, не случайно. Задачата ми беше да се сближа с него.

— Защо точно с него?

Джо, собственикът на бистро „Джанис“ — това е името на неговата съпруга и главен готвач, — изниква край масата. Представям го. Той целува ръка. Аз се мръщя насреща му. Той отминава.

— Твърдеше, че разполага с информация за вас.

— Нещо не връзвам. Значи Джил Перес идва в агенцията...

— За нас той бе Маноло Сантяго.

— Добре де, Маноло Сантяго се изтъпанва пред вас и заявява, че разполага с компромати за мен.

— Компромат е малко пресилено, Пол.

— Наричайте ме прокурор Коупланд — отвърщам аз. — Значи такава е вашата задача. Да изровите нещо уличаващо за мен. За да ме принудите да се откажа от делото.

Тя не отговаря, а и не е нужно.

— При това положение няма как да се позовете на професионалната тайна в отношенията доверител-довереник и затова ще говорите с мен. Защото Флеър никога не би допуснал клиентът му да прибегне до това. Дори Морт, който си е тъпанар, не е изпаднал дотам. Е. Дж. Дженрът ви е наел на своя глава всичките.

— Нямам право да говоря по въпроса. Пък и честно казано, няма как да го знам. Аз съм оперативен агент — не преговарям с клиенти.

Пет пари не давам за вътрешните правила на агенцията й, но думите й сякаш подкрепят моята теза.

— И така, Маноло Сантяго пристига при вас с твърдението, че разполага с информация за мен. После какво?

— Той не каза от какъв характер е тази информация. Прави се на недостъпен. Искане пари. При това много.

— И вие съобщавате на Дженрът.

Тя свива рамене.

— И Дженрът е готов да плати. Започнете оттук.

— Ние поискахме доказателства. Маноло започва да дрънка, че трябвало да уточни някои подробности. Но важното е друго. Вече го бяхме проучили и знаехме, че името е фалшиво. Знаехме обаче и това, че той разполага с нещо голямо. Даже огромно.

— Като например?

Помощникът ни донася вода. Рая отпива.

— Той ни каза, че знае истината за онова, което се е случило с четирите деца в онази гора. И е в състояние да докаже, че вие сте излъгали тогава.

Аз мълча.

— Как стигна до вас?

— Какво имате предвид?

Но аз размислям.

— Вие ли заминахте за Русия да ровите около миналото на родителите ми?

— Не бях аз.

— Не, имам предвид ваш човек. Освен това вие сте знаели за онези убийства, както и това, че съм разпитван от шерифа. Така че...

Ето че ми просветна.

— Така че започвате да разпитвате всички, които имат някакво отношение към случая. Знам, че сте пратили човек и при Уейн Стъйбънс. Значи сте ходили и при семейство Перес, нали?

— Не знам това, но би било логично.

— Именно така Джил научава. Вие отивате при родителите му. Майката или бащата му казват. Той съзира възможност да изкара някоя пара. Идва при вас. Не ви съобщава кой е в действителност. Обаче разполага с интересна за вас информация. И те ви изпращат, за да го... хм... прелъстите.

— Да се сближа с него, не да го прелъстявам.

— Не по врат, ами по шия. Той ухапа ли въдицата?

— Почти всички го правят.

Сега се за думите на Сингъл. Не ми се ще да ги чувам отново.

— Какво ви каза той?

— Почти нищо. Че през онази нощ сте били с момиче. Някоя си Люси. Само това знам, казвам ви. На другия ден го потърсих по телефона, но се обади инспектор Йорк. Останалото ви е известно.

— Значи Джил е трябвало да ви набави доказателство, за да си осигури голямата печалба?

— Да.

Мисля върху това. Ходил е при Айра Силвърстейн. С каква цел? Какво би могъл да научи от Айра?

— Джил каза ли нещо във връзка със сестра ми?

— Не.

— Спомена ли нещо например за Джил Перес? Или друга от жертвите?

— Нищо. Правеше се на недостъпен, нали ви казах. Но личеше, че разполага с нещо важно.

— И изведнъж гушва букетчето.

Тя се усмихва.

— Можете да си представите какво си помислихме ние.

Идва келнерът и взема поръчката ни. Аз искам специална салата. Рая — чийзбургер.

— Цял съм в слух — обаждам се аз.

— Някакъв заявява, че разполага с уличаваща информация за вас. Готов е да ни я предостави срещу пари. И ето, че преди да успее да ни я снесе, ритва камбаната. — Рая отчупва парченце хляб и го топи в зехтин. — Вие какво бихте си казали в подобен случай?

Пропускам очевидния отговор.

— А след смъртта на Джил вашата задача се промени, така ли?

— Да.

— Наредиха ви да се сближите с мен.

— Да. Реших, че моята съзливка калкутска история ще свърши работа. Имате вид на такъв човек.

— Какъв?

Тя свива рамене.

— Ами такъв тих, де да знам и аз. Но не се обадохте, та се наложи аз да ви търся.

— Стаята в онова общежитие, дето уж Джил живял там...

— Ние я наехме. Опитвах се да изкопча нещо от вас.

— И аз ви казах едно-друго.

— Да. Но нямаше как да разберем дали казвате истината. Никой не повярва, че Маноло Сантяго е Джил Перес. Предположиха, че е някакъв роднина.

— А вие?

— Аз ви повярвах.

— Казах ви и това, че Люси ми е била приятелка.

— Това ни беше вече известно. Даже я бяхме открили.

— Как?

— Ами нали сме детективска агенция. Това ни е работата. Но според Сантяго тя също е излъгала относно случилото се тогава.

Затова решихме че прекият разговор няма да свърши работа.

— Тогава пробутахте дневниците. — Да.

— Откъде получихте информация, за да ги съставите?

— Не знам.

— След това нареждате на Лони Бъргър да я следи.

Тя не си дава труд да отговори.

— Нещо друго? — питам аз.

— Няма друго. Всъщност това, че разбрахте всичко, ме облекчава в известен смисъл. Нямах никакви проблеми, докато ви смятах за убиец. А сега цялата работа се размириса.

Ставам на крака.

— Може да ви призова като свидетел.

— Нищо няма да кажа.

— Да бе — съгласявам се аз, — все това чувам.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Лорън Мюз разработва семейство Перес.

В самото начало се натъква на странни неща. Оказва се, че барът е тяхна собственост. Онзи, в който Коуп разговаря с бащата. Това ѝ се вижда интригуващо. Те са семейство на бедни имигранти, а изведнъж се оказват собственици на верига с оценка над четири милиона долара. Разбира се, ако човек започне с капитал от почти милион преди двайсет години, дори ако само разумно инвестира, сумата би изглеждала логична.

Мюз се пита какво може да извлече от всичко това, когато телефонът звънва. Вдига слушалката и я затисва между ухото и рамото си.

— Мюз на телефона.

— Здравсти сладурано, Андрю съм.

Андрю Барет е нейната връзка в колежа „Джон Джей“, шефът на лабораторията. Той трябваше да отиде днес при стария лагер, за да търси заровени трупове с помощта на новото си изобретение.

— Какво ще рече това „сладурано“?

— Аз общувам само с машини — отвърща той. — С хората не ме бива много-много.

— Разбирам. Някакъв проблем ли има?

— Не точно.

В гласа му долавя странна нотка.

— Стигна ли вече до мястото?

— Ти да не се шегуваш? Разбира се, че сме стигнали. Още щом даде зелена светлина, излетяхме. Пътувахме снощи, преспахме в някакъв мотел и рано-рано се хванахме за работа.

— Е, и?

— Е, и сега сме в гората. Започнахме търсенето. ХКО — така се казва апаратът, ХКО отначало тръгна малко накриво, но го настроихме. А, взех неколцина студенти с нас. Не възразяващ, нали?

— Хич не ме интересува.

— И аз така реших. Ти не ги познаваш. Пък и откъде ли? Много добри деца. Умират за практическа работа. Сигурно си спомняш младите години. Истински случай. Цяла нощ са ровили из Мрежата, за да се запознаят с подробностите.

— Слушай, Андрю...

— Имаш право. Извинявай. Както вече казах, бива ме с машини, не с хора. Разбира се, не преподавам на машините. Студентите са все пак хора, хора от плът и кръв, но въпреки това... — Той се прокашля. — Както и да е, нали ти казах, че това ново творение е цяло чудо на техниката?

— Каза ми. И какво?

— Ами, такова. Прав съм бил.

Мюз хваща слушалката с ръка.

— Да не искаш да кажеш, че...

— Искам да кажа, че трябва моментално да долетиш. Съдебната медичка е вече на път, но ти сигурно ще искаш да видиш лично.

Телефонът на детектив Йорк звъни. Той вдига слушалката.

— Йорк слуша.

— Макс е. От лабораторията.

Макс Рейнълдс осигурява лабораторно този случай. Това е новост. Към всяко поредно убийство се прикрепя отделен специалист от лабораторията. Йорк харесва този хлапак. Той е умен и знае какво точно се иска от него. Някои от новите му колеги са се нагледали на прекалено много телевизия и си мислят, че пояснителните им монолози са просто задължителни.

— Какво има Макс?

— Разполагам вече с резултатите от анализа на онези нишки. От случая с Маноло Сантяго.

— Добре.

Обикновено лабораторията се задоволява с изпращането на писмен доклад.

— Нещо необичайно ли има? — Да.

— И какво е то?

— Нишките са стари.

— Какво означава това?

— Този тест обикновено е напълно рутинен. Производителите на коли използват едни и същи мокеи. Така че най-често откриваш производителя и доста широк времеви отрязък. Понякога имаш късмет. Конкретен цвят е използван само в течение на една година, и то при конкретен модел. Такива работи. И докладът — това ви е известно — най-често изглежда горе-долу така: модел на Форд, сив интериор, година на производство между деветдесет и девета и две хиляди и четвърта.

— Така е.

— Тези нишки са много стари.

— Може да не са от кола. Може да са го завили в нещо друго.

— И ние това си казахме отначало. Обаче като поразровихме, излезе съвсем друго. От кола са. Но колата трябва да е на повече от трийсет години.

— Не думай.

— Точно този мокет е използван между 1968 и 1974.

— Друго?

— Производството — казва Рейнълдс — е германско.

— Мерцедес бенц?

— Не чак толкова високо. Ако питате мен, най-вероятно фолксваген.

Люси решава да опита още един път с баща си.

Когато пристига при него, Айра рисува. При него е сестра Ребека. Тя хвърля кос поглед към Люси при влизането ѝ в стаята. Бащата е седнал гърбом.

— Айра.

Той се обръща и Люси почти отскача назад. Изглежда ужасно. Лицето му е лишено от цвят. Обръснат е надве-натри, така че по кожата стърчат остри снопчета косми. Косата му винаги е създавала впечатление за безпорядък, който обаче му отива. Не и сега. Днес тя внушава представата, че собственикът ѝ е прекарал дълги години сред безпризорни.

— Как се чувстваш? — пита го Люси.

Сестра Ребека я поглежда, сякаш иска да каже: нали ви предупредих?

— Не особено добре — отвръща баща ѝ.

— Какво рисуваш?

Люси приближава платното. Когато вижда рисунката, тялото ѝ се вдървява.

Гора.

Това я връща в миналото. Тяхната гора, разбира се. Тя знае точно къде се намира това място. Айра е уловил всеки детайл. Удивително. Той не разполага с нито една снимка, нито пък някой би заснел мястото под такъв ъгъл. Запомнил го е. Подробностите са останали запечатани в паметта му.

Рисунката представлява нощен пейзаж. Луната огрява върховете на дърветата.

Люси поглежда баща си. Той я поглежда в отговор.

— Бихме желали да ни оставите насаме — обръща се Люси към сестрата.

— Не мисля, че е особено подходящо.

Сестра Ребека е на мнение, че разговорът ще влоши състоянието на Айра. А истината е тъкмо обратната. Нещо е заключено там, в главата на Айра. Днес трябва да се опълчат срещу му. Именно днес, след толкова години.

Айра се обажда:

— Ребека.

— Какво има, Айра?

— Излез.

Кратко и ясно. Гласът му не е студен, но и не предразполага. Ребека оправя полите си без бързане и тремаво се надига с въздишка.

— Ако ти потрябвам за нещо — казва тя, — само ми звъни, нали, Айра?

Той мълчи. Ребека излиза, без да затвори вратата.

Днес няма музика. Това изненадва Люси.

— Искаш ли да ти пусна малко музика? Може би Хендрикс?

Айра поклаща глава.

— Не, не сега.

Затваря очи. Люси сяда до него и взема ръката му в своята.

— Обичам те — казва тя.

— И аз те обичам. Повече от всичко на света. Винаги съм те обичал. Завинаги.

Люси чака. Той остава със затворени очи.

— Мислиш си за онова лято, нали?

Очите остават затворени.

— Когато Маноло Сантяго дойде при теб...

Той стиска още по-силно очи.

— Айра.

— Откъде разбра?

— Какво съм разбрала?

— Че е идвал при мен.

— Записано е в книгата за посещения.

— Но, нали... — Той отваря най-сетне очи. — Нали има и още?

— Какво имаш предвид?

— Той не идва ли при теб?

— Не.

Това, изглежда, го обърква. Люси решава да възприеме друг подход.

— Помниш ли Пол Коупланд? — пита тя.

Той отново затваря очи, сякаш името му причинява болка.

— Разбира се.

— Видях се с него.

Очите се отварят рязко.

— Какво каза?

— Той ме посети.

Челюстта на Айра увисва.

— Нещо става, Айра. Някаква сила връща отново нещата отпреди двацет години и аз трябва да разбера каква е тя.

— Не ти трябва.

— Трябва. Моля те, помогни ми.

— Защо? — заеква той. — Защо е идвал при теб Пол Коупланд?

— Защото иска да разбере, какво точно е станало през онази нощ. — Тя накланя глава. — Какво си казал на Маноло Сантяго?

— Нищо! — почти крещи той. — Абсолютно нищо!

— Добре, Айра. Виж обаче какво... Аз трябва да разбера...

— Нищо не ти трябва да разбираш.

— Какво не трябва да разбирам? Какво му каза, Айра?

— Пол Коупланд.

— Какво за него?

Очите му изглеждат почти бистри.

— Искам да го видя.

— Добре.

— Сега. Искам да го видя веднага.

С всеки изминат миг той видимо се изнервя. Тя понижава глас.

— Ще му се обадя, искаш ли? Ще го извикам...

— Не!

Той извързва глава към рисунката. Очите му се пълнят със сълзи. Протяга ръка към гората, сякаш му се иска да потъне в нея.

— Какво има, Айра?

— Насаме — отвързва той. — Искам да видя Пол Коупланд насаме.

— Мен не ме искаш, така ли?

Той поклаща глава, все още вперил взор в гората.

— Не мога да ти разкажа тези неща, Люси. Искам, но не мога. Пол Коупланд. Кажи му да дойде при мен. Самичък. Ще му разкажа онова, което трябва да научи. И може би след това духовете ще отидат да си легнат.

Прибирам се в кабинета, за да ме залееят със студен душ.

— Гленда Перес е тук — съобщава Джосълин Дюрълз.

— Кой?

— Тя е адвокат. Но казва, че по-лесно ще си я спомните като сестра на Джил Перес.

Името е избягало от паметта ми. Влизам в чакалнята и я познавам веднага. Гленда Перес изглежда досущ като на снимките от лавицата на онази камина.

— Госпожа Перес.

Тя се надига и ми подава нехайно ръка.

— Предполагам, че ще имате малко време за мен.

— Имам.

Гленда Перес не чака да я поведе към кабинета. Тя просто влиза сама в него. Аз я следвам и затварям вратата. Понечвам да натисна бутона на интеркома и да наредя да не ни смущават, но мисля, че Джосълин е разбрала и без думи.

Давам ѝ знак да седне. Тя остава права. Аз минавам зад бюрото и се настанявам. Гленда Перес слага ръце на хълбоците и ме гледа отгоре надолу.

— Кажете ми, господин Коупланд, наистина ли ви доставя удоволствие да тормозите старци?

— Не, не от самото начало. След това обаче, когато му усетиш сладостта, става голям майтап.

Ръцете падат от хълбоците.

— Намирате го смешно, така ли?

— Защо не седнете, госпожо Перес?

— Заплашихте ли моите родители?

— Не. Всъщност да. Баща ви Казах му, че ако не чуя от него истината, ще разбия на пух и прах целия му свят и ще подгоня както него самия, така и децата му. Ако това ви прилича на заплаха, значи съм го сторил.

Усмихвам ѝ се. Тя е очаквала отричане, извинения и обяснения. Аз не ѝ предоставям нищо от изброеното. Не наливам масло в огъня. Тя отваря уста, затваря я и сяда.

— И така — продължавам аз, — нека прескочим преструвките. Вашият брат се измъкна от гората, в която изчезна преди двадесет години. Искam да знам какво точно е станало.

Гленда Перес е облечена в сив костюм със строга кройка. Чорапите ѝ са прозирно бели. Тя кръстосва крака и се опитва да добие безгрижен вид. Не ѝ се удава. Аз изчаквам.

— Това не е истина. Моят брат загина заедно с вашата сестра.

— Надявах се да прескочим преструвките.

Тя седи и попипва долната си устна.

— Наистина ли възнамерявате да се заядете с моето семейство?

— Говорим за убийството на моята сестра. Вие, госпожо Перес, трябва да разберете добре това.

— Приемам отговора Ви за „да“.

— При това огромно и много неприятно „да“.

Тя продължава да попипва устна. Аз продължавам да чакам.

— Ще възразите ли, ако ви изложа една хипотеза?

Разпервам ръце.

— Умирам за хипотези.

— Да предположим — започва Гледна Перес, — че този мъртъв мъж, този Маноло Сантяго, се окаже наистина моят брат. Пак повтарям, чисто хипотетично.

— Добре, хипотетично. И какво следва?

— Какво, според вас, би означавало това за моето семейство?

— Че всички вие ме лъжете.

— И не само вас.

Облягам се в креслото.

— Кого другиго?

— Всички.

Тя пак се залавя за устната.

— Както ви е известно, и четирите семейства се ангажираха в граждански процес. Спечелихме милиони. Сега излиза, че сме мамили. Чисто хипотетично, разбира се.

Аз мълча.

— Ние използвахме тези пари за инвестиции, за моето образование, за здравето на другия ми брат. Томас щеше да е мъртъв днес или настанен в някой благотворителен приют, ако не бяхме получили онези пари. Разбирате ли това?

— Да.

— И отново чисто хипотетично, ако Джил наистина е бил жив, а ние сме знаели това, то целият процес се е основавал върху една лъжа. Ние ще бъдем подложени на съдебно преследване. А което е по-важно: полицията разследваше четворно убийство. Цялото производство се градеше върху предпоставката, че има четири жертви. Но ако Джил е останал жив, значи ние сме попречили на разследването. Разбирате ли?

Гледаме се един друг. Сега тя е тази, която чака.

— Вашата хипотеза крие един проблем — отбелязвам аз.

— Какъв е той?

— Четирима влизат в гората. Един излиза от нея жив. Той запазва този факт в тайна. Въз основа на вашата хипотеза човек би заключил, че именно той е убил останалите трима.

Попипване на устната.

— Ясно ми е докъде можете да стигнете, ако дадете воля на въображението си в тази посока.

— Но?

— Но той не го е направил.

— Искате да повярвам на честната ви дума?

— Има ли това изобщо някакво значение?

— Разбира се, че има.

— Ако брат ми ги е убил, всичко е свършено, не е ли така? Той е мъртъв. Не можете да го изправите на подсъдимата скамейка.

— Имате право.

— Благодаря.

— Вашият брат ли уби сестра ми? — Не.

— А кой тогава?

Гленда Перес става права.

— В течение на много време аз не знаех, че моят брат е жив. Чисто хипотетично.

— А вашите родители знаеха ли?

— Не съм дошла, за да говоря от тяхно име.

— Трябва да знам...

— Кой е убил сестра ви. Разбрах.

— Е?

— Е, аз ще ви кажа само едно нещо. И край. Ще ви кажа при едно условие.

— Какво е то?

— Че всичко си остане в рамките на нашата хипотеза и вие престанете да разправяте наляво и дясно, че Маноло Сантяго е мой брат. И обещаете да оставите родителите ми на мира.

— Това не мога да обещая.

— В такъв случай аз не мога да ви кажа онова, което знам за сестра ви.

Мълчание. Картината е ясна. Картите са на масата. Гленда Перес се готви да си тръгне.

— Вече сте юрист — започвам аз. — Ако се заема сериозно с вас, ще загубите правата си...

— Стига вече заплахи, господин Коупланд.

Аз млъквам.

— Аз знам нещо относно случилото се със сестра ви в онази гора. Ако искате да научите какво е то, сключваме сделка.

— И вие ще повярвате на думата ми?

— Не, разбира се. Приготвила съм юридически издържан документ.

Гленда Перес бърка в чашата си и вади някакви листове. Показва ми ги. В общи линии, това е споразумение за отказ от разгласяване на сведения. В него се подчертава, че аз нямам право да се занимавам

повече с връзката Маноло Сантяго — Джил Перес и се отказвам от преследване на неговите родители.

— Известно ви е, че това нещо няма правна сила.

Тя свива рамене.

— Нищо по-добро не можах да измисля.

— Няма да говоря с никого по въпроса — казвам аз, — освен ако не стане крайно наложително. Нямам никакъв интерес от преследване на вашето семейство. Ще престана да твърдя пред Йорк или когото и да било друго, че Маноло Сантяго е вашият брат. Ще обещаю да направя всичко, което е във възможностите ми. Но ние и двамата знаем, че повече от това не мога да сторя.

Гленда Перес се колебае. След това събира хартиите, натъпква ги в джоба си и се отправя към вратата. Слага ръка върху бравата и се обръща към мен.

— Нали си говорим в рамките на чистата хипотеза?

— Да.

— Ако брат ми е излязъл жив от онази гора, той не го е сторил сам.

Цялото ми тяло изтръпва. Не мога да помръдна. Не мога да проговоря. Опитвам се да кажа нещо, но от устата ми не излиза и звук. Срецам погледа на Гленда Перес. Тя отвърща на погледа ми. Кимва и аз виждам в очите ѝ влага. Тя се обръща и натиска бравата.

— Не си правете шеги с мен, Гленда.

— Не си правя шеги, Пол. Знам само това: моят брат остава жив след онази нощ. Също като сестра Ви.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Когато Лорън Мюз пристига в района на стария лагер, денят отстъпва правата си на сянката.

Голяма табела съобщава: Жилищен комплекс „Лейк Шармен“. Теренът е огромен — тя знае това, — проснат по двата бряга на река Делауер, която разделя Ню Джърси от Пенсилвания. Езерото и жилищните сгради са откъм Пенсилвания. По-голямата част от гората е в Ню Джърси.

Мюз мрази горите. Обича спорта, но ненавижда така наречените природни красоти. Тя мрази насекоми и риболов, газене из реките и ходенето пеша из пресечена местност, издирването на археологически находки и мръсотията, ловните трикове и примамки, отстрелването на трофеи, съборите на открито и всичко онова, което тя привежда под общия знаменател „селяндурщина“.

Тя спира пред будката на охраната. Показва служебната си карта и очаква бариерата да отскочи нагоре. Това не става. Охранителят, един от онези подпухнали типове с осанка на тежкоатлети, прибира картата вътре и хваща телефона.

— Ей, бързам — сопва се тя.

— Не си преваряй опашката.

— Да не си преварям... — Мюз кипи от гняв.

Пред себе си вижда мигащи светлини. Полицейски коли, казва си тя. Много. Сигурно са събрали всички ченгета от петдесет километра околоръст.

Дебелакът оставя слушалката. Седи си в будката. Не идва при колата й.

— Ей, вие — подвиква Мюз.

Той мълчи.

— Ей, приятел, на вас говоря.

Той се извъръща бавно към нея. Дяволите да ме вземат, казва си Мюз. Мъжаката се оказва младеж. Това е вече проблем. Ако имаш насреща си по-възрастен охранител, той е обикновено някой

добронамерен чичко, който е вече пенсиониран от полицията и всичко му е дошло до гуша. Ако е жена? Най-често това са млади майки, решили да припечелят нещо допълнително. Но мъж в разцвета на силите си? В седем от десет случая той ще се окаже от най-опасните — дървена глава върху мускулна маса, чийто едничък блян е да стане полицаи. Поради някаква причина това не се е получило. Мюз не иска да подценява собствената си професия, но когато един мъж жадува да бъде полицаи, а не може, най-често за това има причина и е по-добре човек да стои настрана от него.

А какъв по-добър начин да си го върнеш тъпкано заради собствената си безполезност от това да накараш един главен следовател — жена главен следовател — да чака?

— Извинете — опитва пак Люси с една октава по-високо.

— Не можете да влезете сега — казва она.

— Защо да не мога?

— Трябва да чакате.

— За какво да чакам?

— Да дойде шерифът Лоуъл.

— Шерифът Лобо^[1] ли?

— Лоуъл. Каза да не пускам никого, без той да разпoredи.

Грамадата си повдига панталона.

— Аз съм главният следовател на област Есекс — заявява Мюз.

Онзи се хили.

— Това тук да ви прилича на област Есекс?

— Аз изпратих онези вътре. Трябва да отида при тях.

— Не си преваряй опашката.

— Добре казано. — Кое?

— Това за опашката. Каза го вече два пъти. Много е смешно. Ама много. Мога ли да го използвам някой път, когато — нали разбираш, — когато дяволски ми се прииска да туря някого на място? Ще кажа, че съм го научила от тебе.

Той взема някакъв вестник и престава да й обръща внимание. Мюз обмисля възможността да счупи бариерата с колата.

— Имаш ли оръжие? — пита го тя.

Той оставя вестника.

— Какво?

— Оръжие викам. Имаш ли? Нали се сещаш — за компенсация на други недостатъци.

— Я си затваряй плювалника.

— Аз имам, да знаеш. И ще ти кажа следното: ако отвориш, ще ти дам да го подържиш.

Онзи не отговаря. Какво ще му дава да го подържи. Дали да не го гръмне?

Неосъщественият полицай се блещи насреща ѝ. Тя почесва буза със свободната ръка, като преднамерено насочва кутрето към него. От целия му вид личи, че това го дразни ужасно.

— На много умна ли ще ми се правиш?

— Ей — виква Мюз в отговор, като отпуска ръка върху волана, — не си преваряй опашката.

Глупаво от нейна страна, казва си тя, но пък си е майтап. Адреналинът ѝ се покачва. Няма търпение да разбере какво е открил Андрю Барет. Ако се съди по количеството мигаща светлина, ще да е нещо голямо. Като например някой труп.

Минават две минути. Тъкмо се готви да извади пистолета и да принуди дебелака да ѝ отвори, когато забелязва някакъв в униформа да се тътри към колата ѝ. Носи широкопола шапка и шерифска звезда. На гърдите му пише ЛОУЪЛ.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожице?

— Госпожице? Тоя не ви ли каза коя съм?

— Ами, хм, не, каза само...

— Аз съм Лорън Мюз, главен следовател за област Есекс. — Мюз сочи с пръст будката на охраната. — Картата ми е в оня късопишко там.

— Ей, как ме нарекохте?

Шериф Лоуъл въздиша дълбоко и бърше нос с книжна салфетка. Носът му е топчест и доста внушителен. Такива са и останалите му черти — дългнест и отпуснат, той има вид на карикатура, оставена да се спаружи на слънце. Вдига ръката със салфетката към дебелака.

— Спокойно, Санди.

— Санди — повтаря Мюз, като гледа към будката. — Това име не е ли женско?

Шериф Лоуъл гледа надолу към нея покрай огромния си нос. Сякаш осъдително. Не може да му се сърди.

— Санди, дай ми картата на тази дама.

Опашки, госпожици, сега пък дама. Мюз полага огромно усилие да не избухне. Намира се само на два часа път от Нюарк и мегаполиса Ню Йорк, а като че ли е сред ескимосите в проклетата Аляска.

Санди подава картата на Лоуъл.

Лоуъл бърше енергично носа си със салфетката. Кожата му е толкова провиснала, че Мюз се опасява да не откъсне част от нея. Шерифът изучава картата, изпуска нова дълбока въздишка и нарежда с печален глас:

— Трябваше да ми кажеш коя е, Санди.

— Но нали поиска да не пускам никого без твое лично разпореждане.

— Ако ми беше казал по телефона коя е, щях да ти дам такова разпореждане.

— Ама...

— Вижте какво, момчета — започва Мюз, — направете ми една услуга. Оставете тази дискусия за следващата сбирка на вашата ложа. Аз трябва да вляза.

— Паркирайте вдясно — отвръща невъзмутимо Лоуъл. — Налага се да отидем до мястото пешком. Ще ви заведе.

Лоуъл кимва към Санди. Онзи натиска бутона и бариерата се вдига. Мюз отново почесва бузата си по познатия начин, докато минава под препятствието. Санди се зачервява безпомощно, което ѝ доставя неимоверно удоволствие.

Тя паркира колата. Лоуъл я изчаква. Носи две фенерчета и ѝ подава едното. Търпението на Мюз започва да се изчерпва. Тя грабва фенерчето и пита:

— Добре, а сега? Накъде?

— Вие наистина умеете да предразполагате хората — отсъжда шерифът.

— Благодаря.

— Надясно. Хайде.

Самата Мюз живее в скапан апартамент в комплекс, който е толкова обикновен, че чак изглежда необичаен, та не е тя, която ще съди, но за аматьорското ѝ око този богаташки комплекс изглежда не по-различно от който и да било подобен, само дето архитектът е направил несполучлив опит да придаде на постройките примитивен

вид. Алуминиевата фасада изобразява неодадени стволове на заселническа колиба, което е повече от нелепо предвид огромната маса на триетажните сгради. Лоуъл свърна от паважа по тясна пътека.

— Санди не ви ли каза да не си преваряте опашката?

— Каза го.

— Не му се връзвайте — повтаря го на всекиго.

— Той сигурно е душата на ловната ви дружинка.

Мюз преброява седем полицейски коли и три други с различно предназначение. Мигащите светлини на всички са включени. За какво им са — никой не може да каже. Обитателите на комплекса — предимно старци и млади семейства — са се събрали наоколо, привлечени от светлините, но няма нищо за гледане.

— Далеч ли е? — пита Мюз.

— Малко над два километра може би. Да ви разкажа ли едното, докато вървим?

— За какво?

— За миналото. Ще минем покрай мястото, където намериха едно от телата преди двайсет години.

— Занимавахте ли се тогава със случая?

— Непряко — отвърща мъжът.

— Какво значи непряко?

— Непряко. С маловажни неща или такива, които нямат пряко отношение към убийствата. Встрани и наоколо. Непряко.

Мюз го поглежда.

Може би той се усмихва, но е невъзможно да се определи поради кожните гънки.

— Нелоша задача за изостанал загубеняк от дивите ловни полета, нали?

— Направо съм зашеметена — отвърща Мюз.

— Бихте могла да се отнасяте една идея по-дружелюбно към мен.

— Това пък защо?

— Първо, изпращате хората си да търсят труп в моя район, без дори да ме предупредите. Второ, това е мое местопрестъпление, а вие сте тук в качеството си на гостенка и в резултат на проявена от мен любезност.

— Нямате намерение да започвате препирня за юрисдикция, нали?

— Хич — отвърща шерифът. — Но обичам да се правя на корав. Как излезе?

— Горедолу. Ще продължим ли туристическата обиколка?

— Разбира се.

Пътекката постепенно изтънява, за да изчезне напълно. Двамата заобикалят вековни стволове и пъплят по скали. Мюз е била винаги малко мъжкарана. Обича движението. И — каквото и да говори Флеър Хикъри — обувките ѝ си ги бива.

— Почакайте — обаждат се Лоуъл.

Слънцето продължава да слиза. Профилът на Лоуъл се е превърнал в силует. Сваля шапката си и отново духа в салфетката.

— Тук намериха момчето на Билингъм. Дъг Билингъм.

При тези думи дърветата сякаш застиват, а вятърът подема старинна песен. Мюз свежда поглед. Хлапак. Дъг е бил само на седемнайсет. Открит със седем рани от нож, главно по ръцете. Съпротивлявал се е. Тя поглежда Лоуъл. Главата му е отпусната, очите затворени.

Мюз си спомня още нещо — нещо от материалите по делото. Лоуъл. Това име...

— Непряко значи? Дръж ми шапката. Вие сте ръководили разследването.

Лоуъл не отговаря.

— Нищо не разбирам. Защо не ми казахте?

Той свива рамене.

— А вие защо не ми казахте, че откривате отново моя случай?

— Всъщност няма такова нещо. Имам предвид — официално. Още с нищо не разполагахме за целта.

— Излиза, че хората ви са попаднали случайно на златоносна жила. Сляп късмет един вид.

На Мюз този разговор не ѝ харесва.

— На какво разстояние сме от мястото, където е намерена Марго Грийн? — пита тя.

— Километър и половина на юг.

— Тя бе намерена първа, нали?

— Тъхъ. Виждате ли мястото, откъдето тръгнахме? Жилищата? Там се е намирала момичешката половина от лагера. Техните бараки. Момчетата са откъм южната страна. Момичето на Грийн е намерено недалеч оттам.

— Колко време след като я намерихте открихте трупа на Билингъм?

— След трийсет и шест часа.

— Бая време.

— И пространството е доста.

— Въпреки това. Просто така ли бе зарязан?

— Не, заровен бе на плитко. Сигурно заради това са го пропуснали при първото претърсване. Нали знаете как става. Всеки е чувал по нещо за изчезнало дете. Всеки иска да се покаже добър гражданин, стичат се отвсякъде да помагат. Минали са точно отгоре му. И никой нищо не вижда.

Мюз впила поглед в земята. Абсолютно нищо забележително. Има забит кръст, подобен на онези импровизирани паметници, поставяни на места, където са загинали хора при автопроизшествия. Кръстът е стар и силно наклонен. Липсва снимка на загиналия. Няма цветя, нито плюшени мечета. Само очукан кръст. Оставен в пълно уединение. Мюз потръпва.

— Убиецът — това сигурно знаете — се казва Уейн Стъйбънс. Възпитател в лагера, както се оказа. Съществуват множество версии относно случилото се през онази нощ, но най-много привърженици има тази, според която той убива най-напред изчезналите — Перес и Коупланд. Заравя труповете. Започва да копае гроб за Дъг Билингъм, но в това време откриваме тялото на Марго Грийн. И той се омиа. Според онзи умник от Куентико, заравянето на телата е част от тръпката на цялото престъпление. Известно ви е, че Стъйбънс закопава всички останали жертви. Онези в другите щати.

— Да, знам.

— А знаете ли, че две от тях са заровени още живи?

Тя знае и това.

— Разпитвали ли сте Уейн Стъйбънс?

— Разговаряхме с всеки един от лагера.

Това е казано бавно и обмислено. В главата на Мюз светва червена лампичка.

Лоуъл продължава:

— Впрочем да, от онова хлапе Стъйбънс ме побиха тръпки — поне така ми се струва сега. Но може би си внушавам. Трудно е да преценя. Никакви улики не го свързваха с убийствата. Но такива не съществуваха за когото и да било. А и Стъйбънс бе богатско синче. Родителите наеха адвокат. Както можете да си представите, лагерът се разпадна начаса и децата си заминаха по домовете. Стъйбънс прехвърли океана и остана там за следващия семестър. В Швейцария, ако не се лъжа.

Мюз продължава да не отлепя очи от кръста.

— Готова ли сте да продължим?

Тя кимва и двамата отново поемат пътя. Лоуъл се обажда:

— От колко време сте главен следовател?

— От няколко месеца.

— А преди това?

— Три години в „Убийства“.

Той отново бърше носа си.

— Няма лесно, а?

Въпросът е сякаш реторичен и тя замълчава.

— Не става дума за самото престъпление — продължава той. — Нито дори за смъртта. Те са минало. Нищо не може да се направи в това отношение. Остава обаче отзвукът — ехото. Тази гора, през която вървим сега. Според някои от местните, ехото е запечатано в нея завинаги. Има някаква логика в това. Момчето на Билингъм. Няма начин да не е крещяло. То крещи, звукът се мята насам-натам, става все по-слаб и по-слаб, но никога не заглъхва напълно. Като че ли частица от този звук отеква и сега. След толкова години. Така става при убийствата.

Мюз гледа в краката си, внимава за неравности по пътя.

— Познавате ли някого от близките на жертвите?

Мюз обмисля отговора си.

— Един от тях ми е шеф.

— Пол Коупланд — казва Лоуъл.

— Помните ли го?

— Както ви казах, разпитвал съм всеки един поотделно.

Лампичката отново светва в главата ѝ.

— Той ли ви накара отново да ровите в този случай?

Тя не отговаря.

— Убийството е една несправедливост — продължава шерифът. — Излиза, че Бог има свой план, по който е създал съществуващия ред, а изведнъж се появява някой, който иска да го промени. Ако успеете да разнищите случая, толкова по-добре. Но то е като да разгънеш отново къс алуминиево фолио. Откриването на убиеца ще направи точно това — ще разгъне смачкания станиол, но за родителите той никога няма да добие предишната форма.

— Станиол ли?

Лоуъл свива рамене.

— Вие сте голям философ, шерифе.

— Вгледайте се някой път в очите на своя шеф. Нещо се е случило тогава в тази гора. То е още там. Още отеква. Това е положението.

— Не знам — отвърща Мюз.

— Аз пък не знам дали сега трябва да бъдете тук.

— Откъде накъде?

— Ами аз разпитвах вашия шеф тогава.

Мюз застива на място.

— Да не намекувате за някакъв конфликт на интереси?

— Намеквам точно онова, което казвам.

— Пол Коупланд е бил сред заподозрените?

— Случаят все още не е приключен. Той си остава, независимо от вашата намеса, мой случай. Така че няма да ви отговоря. Но ще кажа следното: онази нощ той излъга за нещо от случилото се.

— Бил е само едно хлапе на пост. Не си е давал сметка колко сериозно е всичко.

— Това не го оправдава.

— Но по-късно излиза напълно чист, нали?

Лоуъл не отговаря.

— Чела съм материалите — казва Мюз. — Изкръшкарал е и не е свършил онова, което са изисквали задълженията му на дежурен. Споменахте вътрешно опустошение. А какво ще кажете за чувството на вина, което го мъчи оттогава? Тъгува за сестра си. Това е сигурно, обаче мисля, че чувството за вина го гнети по-силно.

— Интересно.

— Кое?

— Казвате, че го гнети чувство за вина? Каква вина?

Тя тръгва отново.

— А това е любопитно — продължава шерифът.

— Кое?

— Дето е напуснал поста си през онази нощ. Помислете сама. Момче с чувство за отговорност. Всеки го признава. Но изведнъж, точно когато четиримата решават да се измъкнат от лагера, точно в нощта, когато Уейн Стъйбънс възнамерява да извърши убийствата, Пол Коупланд намира за уместно да се изниже.

Мюз мълчи.

— Това, скъпа моя по-млада колежке, винаги ме е озадачавало в качеството си на крайно невероятно съвпадение.

Лоуъл се усмихва и извъръща глава.

— Трябва да побързаме — допълва той. — Стъмва се, а Вие сигурно нямате търпение да видите какво е открил Вашият приятел Барет.

След като Гленда Перес напуска кабинета ми, аз не се разплаквам, но съм съвсем близо до това.

Седя сам в стаята, поразен, без да знам какво да мисля, да направя или да почувствам. Цял треперя. Поглеждам ръцете си. И те се тресат. Правя онова, което се прави, когато не си сигурен дали сънуваш, или всичко е наяве. Провеждам всички познати ми тестове. Няма грешка. Истина е. Камил е жива.

Моята сестра е напуснала жива онази гора. Също като Джил Перес. Търся Люси по мобилния телефон.

— Здравсти — обажда се тя.

— Няма да повярваш какво ми каза току-що сестрата на Джил Перес.

— Какво ти каза?

Аз ѝ предавам разговора. Когато стигам до мястото, в което Камил напуска жива гората, Люси ахва.

— Вярваш ли ѝ? — пита тя.

— За Камил ли?

— Да.

— За какво ѝ е да казва подобно нещо, ако не е истина?

— Люси мълчи.

— Какво? Мислиш, че лъже ли? С какъв мотив?
— Де да знам, Пол. Но толкова неща не пасват.
— Това ми е ясно. Обаче помисли сама: не съществува никаква причина Гленда Перес да ме лъже по този въпрос.

Мълчание.

— Какво има, Люси?

— Просто ми е чудно, това е всичко. Ако сестра ти е жива, къде се губи, по дяволите, през цялото това време?

— Нямам представа.

— Какво ще правиш сега?

Опитвам се да разсъждавам, да сложа в ред мислите си. Въпросът е напълно уместен. Какъв е следващия ход? Накъде сега?

— Говорих отново с баща си — обажда се Люси.

— Е?

— Спомня си нещо за онази гора.

— Какво?

— Не ще да ми каже. Само с теб щял да го сподели.

— С мене ли?

— Тъхъ. Айра иска да те види.

— Сега?

— Ако имаш желание за това.

— Имам. Да мина ли да те взема?

Тя се колебае.

— Какво има?

— Айра каза, че иска да те види насаме. Пред мен нямало да говори.

— Добре.

Отново колебание.

— Пол.

— Какво има?

— Вземи ме все пак. Ще те изчакам в колата.

Инспекторите от отдел „Убийства“ Йорк и Дилън седят в „техническата“ и ядат пица. Техническата е стая за срещи, където държат телевизори, видеокасетофони и други подобни. Влиза Макс Рейнълдс.

— Как я карате, момчета?

Дилън казва:

— Пицата е гола вода.

— Съжалявам.

— Нали сме в Ню Йорк, за да го вадиме голям. Царството на пицата. А това тук има вкус на изпаднало от торбичка с кучешки лайна.

Рейнълдс включва телевизора.

— Съжалявам, че предлаганата кухня не задоволява вашите изисквания.

— Що, да не би да преувеличавам? — обръща се Дилън към Йорк. — Каж ми честно, това тук ли вони на бълвоч, или аз самият?

— Това ти е третото парче — възразява Йорк.

— Но сигурно е и последно. Аз съм последователен в мненията си.

Йорк се обръща към Макс Рейнълдс:

— Какво си ни приготвил?

— Мисля, че открих нашия човек. Или поне колата му.

Дилън отхапва ново огромно парче.

— По-малко приказки, повече шоу.

— На две пресечки от мястото, където сте намерили трупа — започва Рейнълдс, — има денонощен магазин. — Собственикът се оплаква, че непрекъснато му задигат от изложената на тротоара стока и затова слага видеокамери.

— Кореец — обажда се Дилън.

— Моля?

— Собственикът на магазина е кореец, нали?

— Не знам. Какво общо има това?

— Главата си залагам, че е кореец. Монтира куп камери отвън, защото някой нещастник му отмъкнал един портокал. Вдига вой до небесата за това, че плащал данъци и нещо трябва да се направи, а в същото време за него работят нелегално поне десет души. И полицията е длъжна да се рови в шибаните му долнокачествени записи, за да залови господин Крадеца на портокали.

Млъква. Йорк се обръща към Макс Рейнълдс:

— Карай нататък.

— Както и да е. Камерата показва част от улицата. Така че започнахме да търсим коли на повече от трийсет години и вижте на

какво попаднахме.

Рейнълдс е подготвил записа предварително на нужното място. Пред очите им преминава стар фолксваген-костенурка. Натиска пауза.

— Това ли е нашата кола? — обажда се Йорк.

— Фолксваген-костенурка, модел 1971. Един от експертите ни стига до това заключение въз основа на предното окачване тип „Макфърсън“ и капака на разположения отпред багажник. Но което е по-важно, мокетът от тази кола съвпада с откритите по дрехите на господин Сантяго нишки.

— А така! — отсъжда Дилън.

— Вижда ли се номерът? — пита Йорк.

— Не. Имаме само страничен ракурс. Не можем да кажем дори от кой щат е колата.

— Добре де, колко на брой биха могли да се окажат всичките жълти костенурки от този модел, които са все още в движение? — пита Йорк.

— Започваме проверката от Ню Йорк, после в Ню Джърси и Кънектикът.

Дилън кимва и заговаря, докато в същото време дъвче като крава:

— Трябва да се тръгне отнякъде.

Йорк пита Рейнълдс:

— Нещо друго?

— Дилън има право — качеството на записа не е кой знае какво. Ако увеличи този образ обаче — той натиска зума — можем да различим част от водача.

Дилън присвива очи.

— Мяза на битник.

— Дълга сива коса, дълга сива брада — потвърждава Рейнълдс.

— Това ли е всичко?

— Това е.

Йорк заговаря на Дилън:

— Дай да потърсим в автомобилните регистри. Не ще да е кой знае колко трудно да открием такава кола.

[1] Герой-несретник от комедиен сериал — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Отправеното от шериф Лоуъл обвинение кънти из смълчаната гора.

Лоуъл не се оставя да го водят за носа: той смята, че Пол Коупланд лъже във връзка с убийствата.

Така ли е наистина? Има ли това някакво значение?

Мюз обмисля чутото. Тя харесва Коуп, дума да няма. Той е страхотен началник и невероятно талантлив прокурор. Но ето че думите на шерифа внасят смут в душата ѝ. Те ѝ напомнят една основна истина: това е дело за убийство като всяко друго. Уликите трябва да сочат нанякъде, пък макар и към нейния началник. Няма застраховани.

След няколко минути откъм храстите се разнася звук. Мюз забелязва Андрю Барет. Барет извежда недодялаността до форма на изкуството. Прекалено дълги крайници, щръкнали лакти, нелепи, подскачащи движения. Подире си мъкне нещо като детска количка. Това ще да е прословутия ХЖ. Мюз го вика. Барет вдига поглед, видимо раздразнен от чуждата намеса. Когато я разпознава, цял грейва.

— Здравсти, Мюз!

— Здравсти.

— Ех, как се радвам да те видя тук!

— Тъхъ. С какво се занимаваш?

— С какво се занимавам ли? — Той оставя машинарията. Покрай него се суетят трима, облечени в блузи с логото на „Джон Джей“. Студенти, решава тя.

— Търся гробове.

— Мислех, че си открил нещо.

— Открих. На сто метра оттук. Но понеже липсват два трупа, рекох си, няма защо да почивам върху лаврите, нали ме разбираш?

Мюз преглъща с усилие.

— Намерил си труп.

Лицето на Барет е с цвят, който подобава повече на богомолец-фанатик.

— Такава машина, Мюз! Боже мой, да се побърка човек. Имахме и късмет, разбира се. Не е валило не знам от кога. Откога всъщност, шерифе?

— От две-три седмици — казва Лоуъл.

— Е, това си е вече късмет. И то голям. Суха почва. Имаш ли представа как работи радарът от този вид? Настроих го на 800 мегагерца този сладур. Това ми позволява да проникна в дълбочина до метър и нещо — ама какъв метър и нещо, а! Всичко се вижда. Най-често търсят по-дълбоко, макар никой убиец да не копае на повече от метър. Освен това другите апарати трудно правят разлика между, да кажем, тръба или голям корен и костите, които ни интересуват в дадения случай. Докато при ХЖ получаваме не само ярък образ на сечението, но с новия триизмерен усилвател...

— Ало, Барет — прекъсва го Мюз.

Той повдига очилата си с пръст.

— Какво има?

— Сериозно ли мислиш, че давам пукната пара за това как работи твоята машинария?

Той докосва очилата отново.

— Ами...

— Искam единствено любимата ти играчка да работи. Така че, много те моля, кажи ми откри ли нещо, преди да съм гръмнала някого.

— Кокали, Мюз — отвърща той с усмивка, — намерихме кокали.

— Човешки, надявам се?

— Определено. Най-напред попаднахме на черепа. И спряхме да копаем. Сега продължават експертите.

— Колко са стари?

— Кои, кокалите ли?

— Не, Барет, дъбовете наоколо. Костите, естествено!

— Че откъде да знам? Питай патоанатома. Тя може да знае. В момента е там.

Мюз тръгва забързано. Лоуъл я следва. Далеч пред себе си тя вижда светлината на мощни прожектори — също като на снимачна площадка. Известно ѝ е, че много екипи използват подобно осветление, дори когато работят посред бял ден. Както ѝ бе обяснил

един специалист, силната изкуствена светлина позволява да се различи златото от калта. „Без такава светлина — каза той — е все едно пиян да преценяваш момиче в полумрака на някой бар. Уж си попаднал на страхотно парче, а на другата сутрин ти иде да се застреляш, като я видиш“.

Лоуъл сочи към привлекателна жена с гумени ръкавици. Мюз решава, че е от студентите — надали има и трийсет години. Косите ѝ — гарваново черни — са изтеглени идеално назад като при танцърките на фламенко.

— Това е доктор О’Нийл — представя я шерифът.

— Тя ли ви е съдебен медик?

— Тъхъ. При нас длъжността е изборна.

— Стига бе. С предизборна агитация и всичко останало, така ли? Изтъпанчва се тя пред хората и вика: здрасти, аз съм доктор О’Нийл, много ме бива с умрели.

— Бих искал да кажа нещо остроумно в отговор, но ние, бедните селяндури, не можем се мери с вас, градските тарикати.

Приближила достатъчно, Мюз установява, че „привлекателна“ е почти обидна квалификация. Тара О’Нийл е направо трепач. Веднага личи, че външността ѝ смущава донякъде хода на работата. Патологът не командва парада. Действието се развива под ръководството на полицията. Всички погледи обаче скришом следват доктор О’Нийл. Мюз я приближава с отривиста стъпка.

— Аз съм Лорън Мюз, главен следовател за област Есекс.

Жената подава облечена в гумена ръкавица ръка.

— Тара О’Нийл, съдебен лекар.

— Какво ще ми кажете за тялото?

Тя изглежда разколебана за момент, но шерифът ѝ кима утвърдително.

— Вие ли изпратихте тук господин Барет? — пита тя.

— Аз.

— Интересен чешит.

— Добре ми е известно.

— Машината му обаче работи. Нямам представа по какъв начин изобщо се е добрал до тези кости. Много ви е добър човекът. Помага и обстоятелството, че попадат най-напред на черепа. Доктор О’Нийл примигва и отклонява поглед встрани.

— Някакъв проблем ли има? — пита Мюз.

Тя поклаща глава.

— Аз съм израснала по тези места. Много пъти съм играла точно тук. Човек би очаквал да усетя някаква тръпка, нещо да ме смути. Но не, нищо такова не се случи.

Мюз потропва с крак в очакване.

— Бях десетгодишна, когато изчезнаха тези младежи. С приятелите ми обичахме да идваме по тези места. Палехме огньове. Разправяхме си истории: за това как двете ненамерени деца са още наоколо, как ни дебнат, как са вампирявали или нещо подобно, как ще ни прикажат някъде и убият. Глупави детинщини. Начин да накараш приятеля си да ти наметне якето си и те прегърне през раменете. Тара О'Нийл се усмихва и клати глава.

— Доктор О'Нийл.

— Моля.

— Кажете ми, ако обичате, какво открихте.

— Продължаваме работата, но от досега установените факти може да се заключи, че става дума за доста добре запазен скелет. Открит е на дълбочина деветдесет сантиметра. Трябва да изпратя находката в лабораторията, за да съм в състояние да отговоря по-точно.

— Какво можете да ми кажете в настоящия момент?

— Елате насам.

Тя завежда Мюз откъм отвъдната страна на изкопа. Костите са номерирани и подредени върху синьо платнище.

— Няма ли дрехи? — пита Мюз.

— Ни помен.

— Изгнили ли са или тялото е заровено голо?

— Не мога да кажа с положителност. Но понеже липсват монети, украшения, копчета, ципове и дори обувки — тези неща изтрайват непокътнати много дълго време, бих казала: заровено е голо.

Мюз се е вторачила в кафявия череп.

— А причина за смъртта?

— Много е рано да се каже. Но се досещаме за едно-друго.

— Като например?

— Костите са в лошо състояние. Не са заровени достатъчно дълбоко и са престояли тук доста време.

— Колко?

— Не е лесно да се определи. Миналата година участвах в семинар по проблемите на почвените проби от местопрестъплението. Има начини да се установи по следите от изкопните работи, кога горедолу е издълбан даден гроб. Но това е доста приблизително.

— Все пак? Някакво предположение?

— Костите са престояли тук дълго. По моя преценка, не по-малко от петнайсет години. С две думи — и за да отговоря на въпроса, който се върти в глава ви, — имаме голямо, много голямо съвпадение с времевата рамка, очертана от убийствата, извършени тук преди две десетилетия.

Мюз преглъща с усилие и задава въпроса, който се върти на езика ѝ от самото начало:

— Можете ли да определите пола? Можете ли да ми кажете на мъж или на жена принадлежат тези останки?

Намесва се дълбок бас:

— Докторе.

Гласът принадлежи на един от техническия екип, издокаран със задължителното яке — знак за служебната му принадлежност. Той е здравеняк с могъщо брадище и още по-могъщ торс. В ръката си държи лопатка, а дишането му издава липсата на тренинг.

— Какво има, Тери? — пита О'Нийл.

— Май го извадихме целия.

— Искаш да приключваме ли?

— Да, засега. Може утре да потърсим още нещо, но сега искаме да приберем останките, ако нямате друго предвид.

— Минутка само, моля.

Тери кимва и ги оставя насаме. Тара О'Нийл не отделя поглед от костите.

— Наясно ли сте с човешкия скелет, следовател Мюз?

— Донякъде.

— При липса на много внимателно проучване е изключително трудно да се направи разлика между мъжки и женски скелет. Един от критериите, които използваме, е свързан с размера и плътността на костите. Мъжките са обикновено по-големи и тежки. Понякога помага и ръстът — в повечето случаи мъжете са по-високи. Но тези показатели не са решаващи.

— С други думи, в дадения случай не сте наясно.

О'Нийл се усмихва.

— Изобщо не казвам такова нещо. Погледнете тук.

Тара О'Нийл прикляква. Мюз следва примера ѝ. Докторката държи в ръка малко фенерче от ония, дето дават тънък, но силно концентриран лъч светлина.

— Казах изключително трудно — не невъзможно. Вижте тук.

Насочва лъча на фенерчето към скелета.

— Имате ли представа какво виждате?

— Не — отговаря Мюз.

— На първо място, костите изглеждат по-светли. Второ, обърнете внимание на местата, където следва да се намират веждите.

— Добре.

— При мъжете тази дъга е по-ясно изразена. Жените обикновено имат по-изправено чело. Наистина, черепът е доста захабен от годините, но сама виждате — дъгата не е изпъкнала. Но главното, което искам да ви покажа, е областта на таза. И по-точно — тазовата кухня.

Тя премества лъча встрани.

— Виждате ли?

— Виждам, но какво показва това?

— Доста широк е.

— Което означава...?

— Което означава — О'Нийл се изправя на крака, — че нашата жертва принадлежи към бялата раса, висока е около сто шестдесет и шест-седем сантиметра — колкото е била Камил Коупланд, — и да, от женски пол.

Чува се гласът на Дилън:

— Няма да повярваш.

Йорк вдига поглед.

— На кое?

— Открих този фолксваген в компютъра. Във всичките три щата, само четиринайсет покриват зададените критерии. Но чуй главното: един се води на името на Айра Силвърстейн. Нещо да ти говори?

— Собственикът на лагера.

— Именно.

— Да не искаш да кажеш, че Коупланд е прав от самото начало?

— Имам му адреса — казва Дилън. — Нещо като скъп старчески дом.

— Какво чакаме тогава — пита Йорк. — Да си размърдаме задниците.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Люси влиза в колата и аз пускам диска. Разнася се мелодията на „Отново в твоите обятия“ на Брус. Тя се усмихва.

— Успя даже да я презапишеш?

— Ами да.

— Харесва ли ти?

— Много. Записах още няколко на същия диск. Едно от соловите му изпълнения. „Карай цяла нощ“.

— От тази песен всеки път ми се приплаква.

— На теб от всяка песен ти се приплаква — отбелязвам аз.

— Не и от „Най-големият чудак“ на Рик Джеймс.

— Приемам уточнението.

— И „Бройкаджия“. От нея също не ми се плаче.

— Дори и когато Нели пее: „Нима играеш като за медал?“

— Господи, колко добре ме познаваш.

Усмихвам се.

— Доста уравновесен вид имаш за човек, който току-що е научил, че мъртвата му сестра може и да се окаже жива.

— Разделяне на съзнанието.

— Това някакъв термин ли е?

— Това правя. Поставям нещата в различни отделения. По този начин запазвам разсъдъка си. Сега съм оставил това някъде встрани за известно време.

— Разделяне на съзнанието — повтаря Люси.

— Точно така.

— Ние, психолозите, използваме друг термин за „разделяне на съзнанието“ — казва Люси. — Наричаме го „отхвърляне на нежеланото“.

— Наричайте го както си щете. Главното е друго: ние ще открием Камил. И всичко около нея ще бъде наред.

— Ние, психолозите, си имаме подходящ термин и за това. Наричаме го „самозалъгване“ и дори „самоизмама“.

Караме нататък.

— Какво ли би могъл да си спомня баща ти? — питам аз.

— Нямам представа. Но знаем, че е бил посетен от Джил Перес. Допускам, че тази визита е събудила нещо в съзнанието му. Не знам какво. Може и нищо съществено да не е. Той не е добре. Може да е нещо, което си представя и дори умишлено съчинява.

Паркираме недалеч от костенурката на Айра. Видът ѝ предизвиква странно усещане. Изглежда, ме връща назад през годините. Той през цялото време я караше насам-натам из лагера. Проточил шия през прозореца, усмихнат поздравява всеки срещнат. Позволява на отделните групи лагерници да я разкрасяват, както им хрумне. Но в момента старият фолксваген с нищо не ми помага. Разделението на съзнанието започва да ми изневерява. Защото храня надежда.

Надежда да открия сестра си. Надежда, че за пръв път откакто почина съпругата ми, установявам духовна връзка с друга жена, че усещам друго сърце да бие редом с моето.

Правя опит да си отправя предупреждение. Искам да си припомня, че надеждата е най-жестоката любовница, която може да натроши душата ти като порцеланова чаша. Но засега не ми се мисли по въпроса. Избирам надеждата. Искам да се вкопча в нея и се почувствам по-добре, макар и за кратко.

Поглеждам Люси. Усмивката ѝ сякаш прерязва гърдите ми. Толкова време е минало, откакто не ме е спохождало това усещане, този омаен световъртеж. И ето че изненадвам сам себе си. Протягам и двете ръце и поемам лицето ѝ в длани. Усмивката угасва. Очите ѝ търсят моите. Накланям главата ѝ назад и я целувам толкова нежно, че чак боли. Усещам потръпване. Долавям сподавена въздишка. Тя отвърща на целувката.

Обзема ме прилив на щастие.

Люси отпуска глава върху гърдите ми. Долавям тихите ѝ ридания. Оставям я да си поплаче. Галя косите ѝ, боря се с бурята в главата си. Нямам представа колко време продължава това. Може би пет, а може петнайсет минути. Просто не си давам сметка.

— Най-добре е да отиваш — промълвя тя.

— Тук ли оставаш?

— Айра бе категоричен. Ти сам. Аз ще взема да му припаля колата. Да събудя акумулатора.

Не я целувам отново. Измъквам се и се понасям по алеята. Пейзажът е мирен и пищно зелен. Сградата е изпълнена в строг стил от времето на крал Джордж, доколкото мога да преценя: почти идеален тухлен правоъгълник с бяла колонада отпред. Напомня ми за студентско общежитие на богати момчета.

На рецепцията седи някаква жена. Съобщавам името си. Кара ме да го запиша в книгата за посетители. Правя го. Тя вдига слушалката и шепне в нея. Аз чакам под звуците на мелодия от Нейл Седака.

Червенокоса жена без бяла манта идва да ме посрещне. Облечена е в пола, а на гърдите ѝ подскачат вързани с верижка около врата очила за четене. Има вид на медицинска сестра, която полага усилия да няма такъв вид.

— Казвам се Ребека — съобщава тя.

— Пол Коупланд.

— Ще ви заведе при господин Силвърстейн.

— Благодаря.

Очаквам да тръгнем по коридора, но тя отваря някаква врата и се намираме на открито. Градината е отлично поддържана. Малко е рано за дворното осветление, но то е включено. Могъщ пояс от жив плет опасва сградите като верига стражеви кучета.

Забелязвам Айра Силвърстейн начаса.

Изменил се е и в същото време не е мръднал на йота. Има такива хора. Остаряват, посивяват, пълнеят, отпускат се и си остават същите. Такъв е случаят и при Айра.

— Айра.

В лагера никой не използва фамилно име. Възрастните са чичо и леля, но някак си езикът ми не може да се обърне за „чичо Айра“.

Носи мексиканско наметало, каквото може да се види в документален филм, посветен на социалните сътресения от шейсетте години. Краката му са обути в сандали. Айра става бавно и протяга ръце към мен. Така бе и в лагера. Всеки прегръща всекиго. Всеки обича другия. Типично за атмосферата около лагерния огън. Той ме приема в обятията си. Притиска ме с все сила. Усещам допира на бузата до брадата му. Накрая ме пуска и казва на Ребека:

— Остави ни сами.

Ребека се отдалечава. Той ме завежда до циментова градинска пейка със зелени дъски. Настаняваме се.

— Не си се променил, Коуп — казва той.

Запомнил е прякора ми.

— Ти също.

— Човек би очаквал тежките години да оставят по-дълбоки следи върху ни, нали?

— И аз така мисля, Айра.

— С какво се занимаваш сега?

— Областен прокурор съм.

— Сериозно?

— Напълно.

Той смръщва вежди.

— Звучи малко насилнически.

Старият Айра.

— Не преследвам участници в антивоенни демонстрации — уверявам го аз. — Гоня крадци и убийци. От тази черга хора.

Той примижава.

— Заради това ли си дошъл?

— Какво искаш да кажеш?

— Да търсиш крадци и убийци?

Не мога да доловя смисъла на казаното и затова карам по реда:

— Мъча се, доколкото това е по силите ми, да разбера какво точно се случи през онази нощ в гората.

Айра затваря очи.

— А и Люси каза, че искаш да ме видиш.

— Така е.

— Защо?

— Искам да те попитам защо се върна.

— Аз никога не съм заминавал.

— Ти разби сърцето на Люси, нали знаеш това?

— Аз й писах, търсих я по телефона, но тя потъна вдън земи.

— Въпреки това. Тя страдаше.

— През ум не ми е минавало да й сторя това.

— И защо се връщаш сега?

— Искам да разбера какво е станало с моята сестра.

— Убита бе, както и останалите.

— Не, не е.

Той замълчава. Решавам да го притисна леко:

— Ти знаеш това, Айра. Джил Перес е идвал тук, нали?

Той облизва устни.

— Разсъхнал съм се.

— Какво?

— Сух съм като пустиня. Имах едно приятелче от Кеърнс. Това е в Австралия. Най-готиният тип, когото съм познавал. Та той обичаше да повтаря: „Човек не е камила, братче“. С това искаше да каже, че му се пие.

Айра се усмихва.

— Не мисля, че можеш да пиеш тук, Айра.

— А, знам това. Пък и никога не съм бил голям пияч. Онова, дето сега му викат „меки наркотици“ по ми допада. В случая имам предвид вода. Хладилникът се зарежда от „Полски извор“. Знаеш ли, че той се намира в Мейн?

Засмива се, а аз не поправам грешно цитираната реплика от стара радио реклама. Той се изправя и тръгва неуверено надясно. Следвам го. Стигаме до охладител с форма на сандък и логото на „Ню Йорк Рейнджърс“ отгоре. Айра го отваря, изважда бутилка, подава ми я и вади друга. Отвива капачката и жадно пие. Водата се стича по страните му, за да превърне белите кичури на брадата в тъмносиви.

— Ооох — сумти той, когато привършва. Правя опит да го върна в руслото на разговора:

— Казал си на Люси, че искаш да ме видиш.

— Да.

— За какво?

— Защо си тук?

Изчаквам малко, преди да произнесе бавно:

— Тук съм, защото ти си го поискал.

— Не тук в смисъл на тук и сега. Тук в смисъл на тогава в нашия живот.

— Казах ти вече. Искам да разбера...

— Защо чак сега?

Пак този въпрос.

— Защото — започвам аз — Джил Перес не е загинал през онази нощ. Той се появи. И е идвал при теб, нали така?

Погледът му става напълно безизразен. Тръгва нанякъде. Аз го настигам.

— Той идва тук, нали Айра?

— Не се представи с това име.

Продължава да върви. Забелязвам, че накуцва. Лицето му е изкривено от болка.

— Да не ти е зле? — питам аз.

— Трябва да ходя.

— Къде?

— По пътеките. В гората. Ела.

— Айра, не съм дошъл, за да...

— Каза, че името му било Маноло нечий си. Но аз го познах. Малкия Джил Перес. Нали го помниш? От онези дни, имам предвид.

— Помня го.

Айра клати глава.

— Добро момче. Но твърде лесно за манипулиране.

— Какво искаше?

— Не ми каза кой е в действителност. Не и отначало. Не изглеждаше като преди, но имаше нещо в поведението му, нали разбираш. Такива неща не могат се скри. Може да напълнее човек. Но Джил пак си заекваше по малко, както тогава. Пак се движеше по същия начин. Сякаш е постоянно нащрек. Знаеш какво искам да кажа, нали?

— Знам.

Очаквах дворът да е ограден, но не е. Айра се промушва в процеп на плета. Следвам го. Изправяме се пред гористо възвишение. Айра поема с усилие по една пътека.

— Позволяват ли ти да излизаш?

— Естествено. Аз съм тук по собствена воля. Мога да излизам и се връщам, когато пожелаея.

Продължава напред.

— Какво ти каза Джил? — упорствам аз.

— Искаше да узнае какво е станало през онази нощ.

— Че той не знаеше ли?

— Знаеше отчасти. Искаше да научи още.

— Нищо не разбирам.

— Няма и нужда.

— Напротив, Айра, имам голяма нужда.

— Всичко свърши. Уейн е в затвора.

— Той не е убил Джил Перес.

— Мислех, че е.

Не схващам добре чутото. Той забързва ход. Болката му явно се увеличава.

— Спомена ли Джил нещо за моята сестра? — Той забавя ход. Усмивката му е печална.

— Камил.

— Да, за Камил.

— Бедничката.

— Каза ли нещо за нея?

— Обичах баща ти, нали знаеш. Такъв мил човечец. Така наранен от живота.

— Каза ли Джил какво е станало с моята сестра?

— Бедничката Камил.

— Да, Камил. Каза ли той нещо за нея?

Айра пак поема нагоре.

— Толкова много кръв през онази нощ.

— Моля те, Айра, искам да се съсредоточиш. Каза ли ти Джил Перес нещо за Камил?

— Не.

— За какво бе дошъл тогава?

— За същото като теб.

— И какво е то?

Той се извъръща.

— Търси отговори.

— На кои въпроси?

— На същите като твоите. Какво е станало онази нощ. Той също не иска да разбере, Коуп. Всичко свърши. Те са мъртви. Убиецът е в затвора. Трябва да оставиш мъртвите в покой.

— Джил не беше мъртъв.

— До този ден, деня в който ме посети, беше. Не разбираш ли това?

— Не.

— Всичко свърши. Мъртвите ги няма. Живите са в безопасност.

Протягам ръка и го хващам за лакътя.

— Айра, какво ти каза Джил Перес?

— Няма да разбереш.

Спираме и двамата. Айра гледа надолу по склона. Проследявам погледа му. Едва съзирам покрива на сградата. Намираме се в горски гъстак. И двамата дишаме по-тежко, отколкото следва. Лицето на Айра е пребледняло.

— Трябва да остане погребано.

— Кое?

— Това му казах на Джил. Всичко е свършило.

Вървим нататък. Беше толкова отдавна. Той е мъртъв. А изведнъж вече не е. А трябва да бъде.

— Чуй ме, Айра. Какво ти каза Джил?

— Няма да го кажеш никому, нали?

— Не — отвърщам аз. — Няма да го кажа.

Айра кимва. Изглежда толкова печален. После бърка под наметалото, измъква пистолет, насочва го към мен и без да промълви дума повече, стреля.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Онова, пред което сме изправени, се нарича проблем.

Шериф Лоуъл бърше носа си със салфетка колкото плащ на матадор. Сградата, в която се помещава неговата служба, е по-модерна, отколкото очаква Мюз, но пък очакванията ѝ не са кой знае какви. Тя е нова, лъскава, с изчистен дизайн, пълна с разположени в миниатюрни кутийки компютри. Изобилие от бяло и сиво.

— Онова, пред което сме изправени — отвърща Мюз, — се нарича труп.

— Не това имам предвид. — Кимва към чашката в ръката ѝ. — Как ви се струва кафето?

— Изключително.

— А преди правеха чиста помия. Веднъж може да убие кон, друг път — пикня. Джебзето не слизаше от котлона. Докато най-накрая миналата година един доблестен гражданин на тази община не подари на участъка нова машина за кафе. Вие използвате ли при вас нещо подобно?

— Шерифе.

— Моля.

— Да не се опитвате да ме омагьосате с проклетия си доморасъл чар?

— Той се усмихва.

— Мъничко.

— Приемете, че съм вече омагьосана. Какъв ни е проблемът?

— Току-що се натъкнахме на труп, престоял по предварителни данни доста дълго под земята. Известни са ни три неща: бяла раса, жена, ръст сто шестдесет и шест-седем. Това е всичко, което знаем за момента. Аз вече поразрових архивите. На сто километра околоръст не е регистрирана изчезнала жена или момиче с описаните характеристики.

— И двамата знаем коя е — отбелязва Мюз.

— Не, засега не знаем.

— Какво искате да кажете? Че и друго момиче с височина сто шестдесет и седем сантиметра е убито в този лагер, за да бъде погребано с другите двама?

— Не твърдя такова нещо.

— Какво твърдите тогава?

— Че не разполагаме с безспорна идентификация. Доктор О'Нийл работи по въпроса. Изискали сме данни за зъбната картина на Камил Коупланд. До ден-два ще бъдем абсолютно наясно. Няма нужда да бързаме. Имаме и други дела.

— Няма нужда ли?

— Тъкмо това казах.

— В такъв случай не ви разбирам.

— Виждате ли, следовател Мюз, не преставам да се питам каква сте вие на първо място? Служител на закона или политически играч?

— Какво искате да кажете с това, по дяволите?

— Вие сте главен областен следовател — доразвива мисълта си Лоуъл. — И много ми се ще да вярвам, че един човек, особено ако е жена на вашите години, е стигнал до този пост благодарение на своите умения и талант. Но от друга страна, аз познавам даденостите на реалния живот. Известно ми е, че съществуват корупция, връзкачество и лизане на шефски задници. Та се питам...

— Заслужила съм това място.

— Не се съмнявам.

Мюз поклаща глава.

— Направо си се чудя на акъла: трябва ли да се оправдавам пред вас?

— Уви, скъпа моя, трябва. Я си представете, че това е ваш случай и аз се натреса в него изневиделица, а вие знаете, че първата ми работа ще бъде да изприпкам у дома и разправам на своя шеф — човек, най-мекко казано заинтересован, — какво ще направите вие?

— Мислите, че ще се опитам да потуля нещата ли?

Лоуъл свива рамене.

— Нека повторя: Ако аз съм, да кажем, заместник-шериф, назначен от шефа, който е замесен в случая, какво ще си помислите?

Мюз омеква.

— Имате право — казва тя. — По какъв начин бих могла да приспя вашите съмнения?

— Бихте могла да ми отпуснете достатъчно време за идентифициране на трупа.

— Не желаете Коупланд да научи за намереното от нас.

— Той е чакал двацет години. Какво са още ден-два?

Мюз усеща накъде бие шерифът.

— Искам да постъпя така, както повеляват интересите на следствието — казва тя, — но не ми харесва особено идеята да излъжа един човек, комуто вярвам и когото харесвам.

— Животът е трудно нещо, следовател Мюз.

Тя мръщи вежди.

— Искам още нещо — продължава Лоуъл. — Искам да ми кажете защо този Барет се домъкна тук със своята играчка да търси отдавна забравени трупове.

— Казах вече — за да изпробва уреда в полеви условия.

— Вие работите в Нюарк, щат Ню Джърси. Да не искате да ме убедите, че във вашия район се усеща недостиг на гробища, та трябваше да изпратите хората чак тук?

Прав е, разбира се. Май е време да свали картите.

— В Ню Йорк бе намерен убит мъж. Моят шеф е на мнение, че това е Джил Перес.

Безизразната маска изчезва от лицето на шерифа.

— Я пак?

Тя се готви да обясни, когато към тях се втурва Тара О'Нийл. Лоуъл е видимо недоволен от появата и, но успява да запази топлота в гласа си:

— Какво има, Тара?

— Открих нещо по скелета — казва тя. — Мисля, че е важно.

Когато Коуп излиза от колата, Люси остава за известно време неподвижна с все още омекотени от угасналата усмивка черти. Продължава да плува в блаженството на неговата целувка. Никога не е изпитвала подобно чувство. Тези огромни негови ръце, поели лицето ѝ, особения му поглед... Сърцето ѝ започва да бие по нов начин, сякаш самата тя ще полети. Прекрасно. Тревожно.

Преглежда колекцията му от дискове, избира един на Бен Фолдс и пуска „Надрусана“. Така и не можа да разбере със сигурност за какво става дума в тази песен — свръх-доза, аборт или психическо

разстройство, — но накрая жената започва да се друсва жестоко и го забравя.

Тъжната музика е по-добро лекарство от алкохола, решава тя. Но не много.

Когато изключва двигателя, тя вижда някакъв зелен Форд с нюйоркска регистрация да спира точно пред входа. Паркира върху площадката с надпис ПАРКИРАНЕТО ЗАБРАНЕНО. От колата излизат двама мъже — единият висок, а другият с конструкция на пиедестал — и влизат вътре. Люси не знае какво да мисли за тях. Най-добре — нищо.

Ключовете за костенурката на Айра са в чантата ѝ. Рови в нея и ги открива. Пъха парче дъвка в уста. Ако Коуп реши да я целуне отново, трябва да е подготвена.

Пита се какво ли иска да каже Айра на Коуп. Какво ли може да си е спомнил. Двамата, баща и дъщеря, никога не са говорили за онази нощ. Нито един-единствен път. А трябваше. Това би могло да промени изцяло нещата. А би могло и нищо да не промени. Мъртвите са си мъртви. Живите — живи. Не е кой знае колко мъдра мисъл, но какво да се прави?

Излиза от колата и се отправя към стария фолксваген. Понечва да пхне ключа в ключалката. Отдавна забравена практика. Никоя кола днес не се отваря с ключ. Всички имат дистанционно. Костенурката няма, разбира се. Опитва вратата на шофьора. Ключалката е ръждясала и тя трябва да натисне силно, но все пак вижда, как отскача бутона отвътре.

Мисли си за отминалите години, за допуснатите грешки. Разказа на Коуп за онова необикновено чувство, сякаш през онази нощ са я бутнали по наклон и сега не може да спре. Истина е. Той се е мъчил да я открие дълги години, но тя се кри. Трябваше да го потърси по-рано, може би. Трябваше да осмисли по-рано случилото се тогава. А не да го погребва. Човек отказва да се опълчи лице в лице с проблема. Подобна перспектива го плаши и той намира други начини да се скрие. Люси избира най-често прилагания — бутилката. Хората не прибегват до нея, за да се спасят. Правят го, за да се скрият.

Тя сяда зад волана и моментално усеща, че нещо не е наред.

Първият видим признак се намира на пода пред седалката на пътника. Тя поглежда натам и смръщва вежди.

Кутийка от безалкохолно. От диетична кола, ако трябва да се определи по-точно.

Вдига я. Вътре е останала малко от течността. Обмисля находката. От колко време не е влизала в костенурката? Най-малко три-четири седмици. Тогава нямаше и помен от кутийка. А може да не я е забелязала. Възможно е. И тогава усеща миризмата.

Изведнъж си спомня случка от лагера, когато бе на дванайсет години. Айра я е извел на разходка. Чуват изстрели и той подивява. В тяхната гора са нахлули ловци. Той ги намира и крещи, че това е частна собственост. Един от ловците започва на свой ред да крещи. Той приближава и блъсва Айра в гърдите. Тогава тя долавя отвратителна воня. Сега я усеща отново. Люси извърща глава и поглежда задната седалка.

На пода има следи от кръв.

И тогава в далечината се разнася изстрел.

Скелетните останки са подредени върху сребриста маса с множество дупчици по повърхността. Те позволяват масата да се почиства бързо само с помощта на маркуч. Подът е застлан с плочки и наклонен към сифон в средата на помещението, също като в общата баня на някой спортен клуб. Пак с оглед по-лесното измиване. Мюз не ще и да помисли за това що за нечистотии изтичат през този сифон, нито с какво почистват наоколо — дали се задоволяват с „Мистър Пропър“, или използват по-силен препарат.

Лоуъл е застанал откъм едната страна на масата, а Мюз от другата, редом с Тара О'Нийл.

— Е, какво има? — пита шерифът.

— На първо място, липсват част от костите. По-късно ще се върна, за да потърся пак. Дребни костици — не е нещо съществено. Често се среща при подобни случаи. Тъкмо се готвех да направя няколко рентгенови снимки, да проверя плътността на костната тъкан, особено в областта на ключиците.

— Какво може да ни даде това?

— Ще ни даде представа за годините. При определена възраст костната система преставя да расте. Процесът спира най-късно ето тук, където ключиците срещат гръдната кост. Но това в случая не е важно.

Лоуъл хвърля поглед към Мюз. Тя свива рамене.

— И какво е онова важно нещо, което открихте?

— Ето това.

О'Нийл посочва таза.

Мюз се обажда:

— Това ми го показахте вече. То доказва, че скелетът е на жена.

— Да, така е. Тазобедрената кост е широка, както вече казах. Плюс това имаме неизпъкнали дъги на веждите и по-дребни кости, което е също характерно за женския скелет. По този въпрос не тая никакви съмнения. Тук имаме тленни останки от жена.

— Какво ни показвате тогава?

— Срамната кост.

— Какво за нея?

— Виждате ли това тук? Наричаме го симфиза — еластична връзка между двете части на срамната кост.

— Е?

— Костите са свързани помежду си посредством сухожилия. Това е азбучна анатомия — най-вероятно ви е известно. Когато говорим за сухожилия, най-често си мислим за колене и лакти. Те са еластични. Разтягат се. Но вижте тук. Белезите по горната повърхност на срамната кост. Върху нея някога е било захванато сухожилието, което свързва двете симетрични кости — те се разделят и събират.

О'Нийл ги поглежда многозначително. Лицето ѝ е огряно от някаква вътрешна светлина.

— Разбирате ли?

Мюз казва:

— Не.

— Тези следи се получават при разтягане на сухожилието. Когато срамната кост се разтвори.

Мюз поглежда шерифа. Той свива рамене.

— Което означава, че...

— Което означава, че в даден момент от живота на тази жена костите са се раздалечавали. А това на свой ред, следовател Мюз, идва да покаже, че въпросната жертва е раждала.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Времето не забавя своя ход, когато тикнат дуло на оръжие в лицето ви.

Тъкмо напротив — забързва го. Когато Айра насочва в мен оня пистолет, аз си мисля, че ще успея да реагирам. Започвам да вдигам ръце нагоре — атавистичен израз на добронамереност. Отварям уста, за да го спра с думи, да му кажа, че ще направя онова, което поиска от мен. Сърцето ми учестява своя ритъм, дишането замира, очите виждат единствено оръжието, нищо друго освен отвора на това дуло, огромната черна дупка, зейнала насреща ми.

Но нямам време да осъществя нито едно от тези намерения. Нямам време да науча от Айра причината за всичко това. Нямам време да го попитам какво е станало с моята сестра, жива ли е тя или мъртва, как е успял Джил да се спаси през онази нощ, замесен ли е Уейн Стъйбънс или не. Нямам време да му кажа, че е прав, че е трябвало да оставя миналото в покой, че сега със сигурност ще го оставя и всички ние ще се върнем към всекидневието на своя живот.

Нямам време да сторя нито едно от тези неща. Защото Айра вече дърпа спусъка.

Преди година прочетох една книга — „Мигновение“ от Малкълм Гладуел. Не искам да опростявам неговата аргументация, но едно от нещата, които той пише, е, че трябва в по-голяма степен да разчитаме на своите инстинкти, на животинското у себе си. На онази част от дейността на нашия мозък, която ни кара автоматично да отскочим от пътя, когато срещу нас се носи застрашително камион. Той отбелязва също, че в много случаи вземаме мигновени решения, наглед лишени от предишен опит като база за сравнение, които приемаме за мотивирани от предчувствие и които най-често се оказват правилни. Сигурно точно този феномен се проявява и сега. Изглежда нещо в осанката на Айра или в начина, по който измъква този проклет пистолет, или пък нещо, останало незабелязано от съзнанието, ми дава

да разбере, че наистина няма да има повече приказки, че той ще стреля, а аз ще умра.

Нещо ме кара да отскоча на мига. Но куршумът въпреки това попада в мен.

Той се цели в средата на тялото ми. Куршумът ме удря отстрани, минава през талията като нажежен скалпел. Падам тежко на хълбок и се мъча да намеря убежище зад ствола на едно дърво. Айра стреля отново. Този път не улучва. Аз продължавам да се търкалям.

Ръката ми докопва камък. Вече не разсъждавам. Просто го сграбчвам и запращам към Айра, без да спирам да се търкалям по земята. Жалък опит, породен от отчаяние, какъвто би направило едно безпомощно дете.

Камъкът е запратен с незначителна сила. Удря го, но това надали има някакво значение. В главата ми ярко проблясва цялата истина. Такъв е бил планът на Айра от самото начало. Затова ме извика самичък. Затова ме доведе в гората. Искане да ме застреля. Айра, този наглед душа-човек, е хладнокръвен убиец.

Обръщам поглед назад. Той е прекалено близо. Сещам се за онази сцена от комедията „Роднини“, при която Алън Аркин получава съвет да избегне куршумите, тичайки „като змия“. Това тук няма да помогне. Той държи пистолет. А аз съм вече ранен и усещам как кръвта изтича от тялото ми.

Ще умра.

Свличаме се и двамата по склона. Аз се търкалям, а той се мъчи да не падне, да запази равновесие, за да стреля още един път. Знам, че ще го направи. Знам, че ми остават броени секунди.

Единственият шанс е да променя рязко посоката.

Забивам пръсти в земята и успявам да се спра. Айра загубва равновесие. Опитва се да забави ход. Хващам се с две ръце за един дънер и мятам крака към него. Също жалък ход. Приличам на слаботелесен ученик върху гимнастически кон. Но Айра се оказва в обсега на действие и е загубил вече равновесие. Краката ми го удрят отстрани в дясното коляно. Не силно. Но достатъчно.

Айра надава вик и се строполява на земята.

Пистолета, казвам си аз, грабвай пистолета.

Претъркувам се към него. Аз съм по-едър. И по-млад. Освен това — в много по-добра форма. Той е всъщност само един изкуфял

старец. Да стреля може — няма две мнения по въпроса. В краката и ръцете му е останала някаква сила. Но годините и продължителната злоупотреба с наркотици са притъпили рефлексите му.

Възсядам го и се мъча да докопам оръжието. Държи го в дясната ръка. Искam да го хвана над лакътя. Ръката, мисли само заръката. Сграбчвам я с все сила, притискам я към земята с цялата тежест на тялото си и започвам да я извивам. Ръката му е празна.

Изцяло погълнат от мисълта за дясната ръка, не забелязвам приближаването на лявата. Тя описва дълга крива. Навярно е изпуснал пистолета при падането. Сега го е стиснал в лявата ръка, също като камък. Удря ме с дръжката в челото.

Ярка мълния минава през черепа ми. Усещам мозъка да се мята вдясно, като откъсната от котвата лодка и да трополи в главата ми. Тялото ми изпада в гърч. Пускам го.

Поглеждам нагоре. Пистолетът е насочен в мен.

— Не мърдай! Полиция!

Разпознавам гласа на Йорк.

Времето спира. Премествам поглед от оръжието към очите на Айра. Ние сме съвсем близо един до друг. Дулото почти допира лицето ми. И ми става напълно ясно. Той ще стреля и ще ме убие. Те не могат да го спрат. Полицията е вече тук. За него всичко свършва. Това трябва да му е ясно. И той ще ме застреля.

— Татко! Недей!

Това е Люси. Чува гласа и нещо в погледа му се променя.

— Пусни оръжието на земята! Веднага!

Това е отново Йорк. Погледът ми е закован в този на Айра.

— Сестра ти е мъртва — казва той.

После отклонява дулото от мен, пъха го в уста и дърпа спусъка.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Загубвам съзнание. Така ми казват. Но въпреки това запазвам някакви смътни спомени. Помня как Айра се стоварва отгоре ми, лишен от задната част на черепа си. Помня писъка на Люси. Помня как поглеждам нагоре и виждам синьото небе, плаващите по него облаци. Вероятно съм лежал по гръб върху носилка, на път към линейката. На това място спомените ми секват. При синьото небе. С белите облаци.

И тогава, когато съм почти успокоен, си спомням думите на Айра. Сестра ти е мъртва.

Поклащам глава. Не. Гленда Перес ми каза, че тя е напуснала жива онази гора. Много ти знае Айра. Откъде би могъл?

— Господин Коупланд.

Отварям очи. Намирам се в някакво легло. В болнична стая.

— Аз съм доктор Макфадън.

Плъзвам поглед по стаята. Забелязвам Йорк, застанал зад лекаря.

— Простреляни сте в страната. Ние ви закърпихме. Ще се оправите, но малко ще ви заболи...

— Докторе...

Докторът е запял обичайната песен, без да очаква прекъсване на такъв ранен етап. Той смръщва вежди.

— Моля?

— Нали съм добре?

— Добре сте.

— Нека тогава отложим този разговор за по-нататък. Непременно трябва да си кажем две приказки с полица за вас.

Йорк скрива усмивката си. Очаквам препирня. Докторите са понахални и от адвокатите. Но той си затрайва. Свива рамене с думите:

— Добре. Нека сестрата ме извика, когато свършите.

— Благодаря, докторе.

Той излиза без повече приказки. Йорк приближава до леглото.

— Откъде знаехте за Айра? — питам аз.

— Момчетата от лабораторията идентифицираха текстилните нишки, открити върху тялото на... хм... — Гласът на Йорк секва. — Е, още не разполагаме с безспорна идентификация, но заради вас ще го наречем Джил Перес.

— Не е зле.

— Не е. Та откриват значи онези нишки от мокет по него. Научаваме, че е от много стара кола. Добрахме се и до записите от една наблюдателна камера, разположена недалеч от мястото, където е намерен трупът. Видяхме заснет жълт фолксваген и научихме, че Силвърстейн има такъв. И ето, че долетяхме.

— Къде е Люси?

— Дилън ѝ задава някои въпроси.

— Нещо не ми е ясно. Айра ли е убил Джил Перес?

— Да.

— Несъмнено?

— Абсолютно. Първо, откриваме кръв във фолксвагена. Сигурно ще съвпадне с тази на Перес. Второ, персоналът на този приют потвърди, че Перес — записал се като Маноло Сантяго — е посетил Айра Силвърстейн в деня преди убийството. Доказано е също така, че на другата сутрин Силвърстейн излиза с фолксвагена. За първи път от половин година насам.

Аз правя гримаса.

— И не им идва наум да съобщят на дъщеря му?

— Персоналът от тази смяна е почивал при следващото посещение на Люси Голд. Освен това, както ме информираха в приюта, Силвърстейн никога не е бил освидетелстван като психически разстроен. Можел е да се движи напълно свободно.

— Нищо не разбирам. За какво му е на Айра да убива Джил?

— Със същия мотив, който го подтиква да убие и вас, предполагам. И двамата ровите около случилото се преди двайсет години в неговия лагер. А господин Силвърстейн не иска това.

Правя опит да осмисля чутото.

— Значи той е убил Марго Грийн и Дъг Билингхем, така ли?

Йорк изчаква секунда, сякаш за да ми даде възможност да добавя името на сестра си към списъка. Не го правя.

— Може би.

— Ами Уейн Стъйбънс?

— Може да са действали заедно по някакъв начин. Не знам. Онова, което знам с положителност обаче, е обстоятелството, че Айра Силвърстейн е убил моя човек. Впрочем оръжието, с което се опита да застреля вас, е от същия калибър като онова, с което е убит Джил Перес. В момента се провежда балистична експертиза, но всички знаем, че тя ще потвърди това. Като го прибавим към откритата отзад в костенурката кръв, видеозаписа на автомобила и неговия брадат водач от място близо до това, където е захвърлен труп... Е, повече от достатъчно. Но Айра Силвърстейн е мъртъв, а — както всеки прокурор отлично знае — да се изкара пред съда мъртвец е много трудна работа. Що се отнася до това дали и какво е направил Айра Силвърстейн преди двайсет години — Йорк свива рамене, — аз също съм любопитен да узная. Но тази загадка трябва да се разгадае от другото.

— Ще ни помогнете ли, ако стане нужда?

— Естествено. С най-голямо удоволствие. А когато изясните всичко, можете да прескочите до града и там ще ви заведе на по един стек.

— Дадено.

Ние си стискаме ръцете.

— Трябва да ви благодаря, задето ми спасихте живота — обаждам се аз.

— Трябва наистина, само че не мисля, че аз го спасих.

Спомням си израза на Айра в последния момент. Твърд и изпълнен с решимост да ме убие. Йорк също е разбрал това. Последиците не интересуваха изобщо подивелия старец. Но аз бях спасен по-скоро от гласа на Люси, отколкото от оръжието на Йорк.

Инспекторът си тръгва. Аз оставам сам в онази болнична стая. Положително съществуват и по-потискащи места от нея, но в момента не се сещам за такова. Спомням си моята Джейн. Колко храбра бе тя, как единственото нещо, от което истински се боеше, бе да е сама в болничната стая. Затова оставам при нея през цялата нощ. Прекарвам я в едно от ония кресла, които се превръщат в най-неудобното легло в този зелен Божи свят. Не казвам това в очакване на аплодисменти. В едничкия миг на проявена слабост, при първата нощувка в болничната стая, Джейн стисна ръката ми и като направи усилие да потисне отчаянието в гласа си, каза: „Моля те, не ме оставяй сама тук“.

И аз не я оставих. Не и тогава. Не преди да изтече много време, когато тя бе отново у дома, пожелаала да умре там, тъй като самата мисъл да се върне в стая като тази тук...

А сега е мой ред. Аз съм самичък в такава стая. Тя не ме плаши особено много. Мисля за това, мисля за обратите в моя живот. Кой би застанал край мен в миг на отчаяние? Кого мога да очаквам край леглото си, когато се събудя в болнична стая? Първи изникват в съзнанието ми образите на Боб и Грета. Когато миналата година нараних ръката си, Боб ме закара в болницата, а Грета се погрижи за Кара. Те са моето семейство — единственото, с което разполагам. А сега и тях ги няма.

Спомням си последния път, когато съм постъпвал в болница. Дванайсетгодишен ме налегна ревматична треска. Още в онези времена тя се срещаше доста рядко, да не говорим за сега. Прекарах десет дни в болница. Спомням си посещенията на Камил. Понякога мъкнеше и досадните си приятели, защото знаеше, че по такъв начин ще отклони вниманието ми от болестта. Играехме на думи до премала. Момчетата бяха луди по Камил. Носеше ми касети, които те й записваха — групи като Стили Дан и Сюзъртрамп или Доби Брадърс. Камил ми казваше кои групи са велики и кои не струват пукната пара, а аз приемах нейните присъди като библейски истини.

Дали е страдала в онази гора?

Не преставам да си задавам този въпрос. Какво й е направил Уейн Стъйбънс? Дали я е завързал и докарал до лудост от страх, както е сторил с Марго Грийн? Дали се е бранила и е получила рани по ръцете като Дъг Билингъм? Дали я е погребал жива като жертвите от Индиана или Вирджиния? Какви ли болки е изпитала Камил? Доколко ужасяващи са били последните й мигове?

И ето сега... нов въпрос: дали пък не се е измъкнала по някакъв начин от онази гора?

Насочвам мисълта си към Люси. Представям си какво е изпитала при вида на своя любим баща, който си пръсва мозъка. Какви мисли не й дават покой по повод всичко, което стана напоследък. Ще ми се да я чуя, да й кажа нещо, да я поуспокоя.

На вратата се чука.

— Влез.

Очаквам сестрата. Не е тя. Появява се Мюз. Усмихвам ѝ се. Очаквам усмивка в отговор. Няма такава. Невъзможно е да си представи човек по-затворен израз за едно лице.

— Не гледай така печално — обаждам се аз. — Нищо ми няма.

Мюз приближава до леглото. Изражението ѝ не се променя.

— Викам...

— Говорих вече с лекаря. Смята, че може и да не нощуваш тук.

— Защо е тогава тази печална физиономия?

Мюз примъква един стол към леглото.

— Трябва да поговорим.

И по-рано съм виждал тази физиономия на Лорън Мюз.

Това е ловджийската ѝ мутра. Тя сякаш казва: „Сега вече ще го пипва копелето“. Освен това допълва: „Само опитай да ме излъжеш и ще видиш какво ще ти се случи“. Виждал съм това лице, обърнато към убийци и насилници, към крадци на коли и улични бандити. Сега то е обърнато към мен.

— Какво ти става?

Изражението ѝ не се променя.

— Как мина с Рая Сингх?

— Почти както си го представяхме. — Осведомявам я на бърза ръка, защото да си дрънкаме в тоя момент за Рая ми се струва чисто губене на време. — Но голямата новина е друга: посети ме сестрата на Джил Перес. Каза, че Камил е жива.

Забелязвам известна промяна върху лицето ѝ. Много е добра, дума да няма, но и аз не падам по-долу. Смята се, че истината остава върху лицето за най-много десета от секундата, но аз я долавям. Тя не е много изненадана от казаното. Но все пак успявам да я поразтърся.

— Какво става, Мюз?

— Днес говорих с шериф Лоуъл.

Смръщвам вежди.

— Че той още ли не се е пенсионирал?

— Не е.

Понечвам да я попитам защо го е търсила, но ми е известна нейната методичност. Би било съвсем нормално за нея да подхване нещата от самото начало. От друга страна, това отчасти обяснява държанието ѝ към мен.

— Нека позная — казвам аз, — той смята, че льготя относно онази нощ.

Мюз не потвърждава и не отрича моето предположение.

— Малко е странно, не мислиш ли — казва тя, — да напуснеш поста си точно през тази нощ?

— Причината ти е известна. Чела си онези дневници.

— Да, четох ги. Измъкнал си се в гората с приятелката си. А след това си искал да ѝ спестиш неприятностите.

— Точно така.

— Но в тези дневници се казва още, че си бил цял в кръв И това ли е истина?

Поглеждам я втренчено.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Правя се, че не си ми шеф.

Мъча се да седна. Шевът отстрани на тялото ми боли, та се къса.

— Каза ли ти Лоуъл, че съм бил заподозрян?

— Не е нужно. А и за мен изобщо не е нужно да си бил заподозрян във връзка със събитията от онази нощ. То е ясно, че си излъгал.

— Закрилях Люси. Това вече го знаеш.

— Знам онова, което ти си ми казал. Това е така. Но я се постави на мое място. Трябва да водя това разследване без предварителна хипотеза и без пристрастие. На мое място не би ли си задал същите въпроси?

Мисля по това.

— Добре, разбирам те. Карай нататък. Питай ме каквото ти дойде наум.

— Сестра ти била ли е бременна някога?

Оставам като гръмнат. Въпросът ме поразява като прав удар в лицето. Може би тя това и цели.

— Ти сериозно ли?

— Най-сериозно.

— Откъде ти хрумна подобен въпрос?

— Просто отговори.

— Не, сестра ми не е забременявала.

— Сигурен ли си?

— Мисля, че щях да знам.

— Наистина ли? — повтаря тя.

— Нищо не разбирам. Защо ме питаш това?

— Известни са случаи, когато момичетата скриват от близките си това обстоятелство. Знаеш го много добре. Имали сме и случай, при който самото момиче не знаеше, че е бременно, до момента, когато ѝ започнаха болките. Не си ли спомняш?

Спомних си.

— Виж какво, Мюз. Говоря ти като началник. Защо ме питаш дали сестра ми е била бременна?

Тя изучава лицето ми. Погледът ѝ пълзи по него като лепкав червей.

— Престани — казвам ѝ аз.

— Ще трябва да се оттеглиш от случая, Коуп, и ти го знаеш много добре.

— От нищо не трябва да се оттеглям.

— Напротив, трябва. Той си остава на Лоуъл. Негов си е.

— На Лоуъл ли? Тоя загубеняк не си е мръднал пръста по въпроса, откакто преди осемнайсет години арестуваха Уейн Стъйбънс.

— Въпреки това. Случаят е негов. Той командва парада.

Не знам какво да мисля след всичко това.

— Лоуъл знае ли, че през всичките тези години Джил Перес е бил жив?

— Запознах го с твоята теория.

— Защо тогава ми додяваш с въпроси около евентуалната бременност на Камил?

Тя не отговаря.

— Добре, прави каквото знаеш. Но виж, обещах съм на Гленда, че ще направя всичко възможно да не забърквам семейството ѝ в тази каша. Кажи това на Лоуъл. Може би ще те държи в течение. На теб имам много по-голямо доверие, отколкото на оня горски стражар. Най-важно е твърдението на Гленда Перес, че сестра ми е излязла жива от онази гора.

— Обаче — казва Мюз — според Айра Силвърстейн, тя е мъртва.

Стоп-кадър. Лицето ѝ е по-изразително този път. Гледам я втренчено. Тя прави опит да издържи на погледа ми, но не успява.

— Какво става, Мюз? Дявол да го вземе!

Тя се изправя. Вратата зад гърба ѝ се отваря. Влиза една сестра. Без да си даде труд да поздрави, тя пъха в уста ми термометър и пристяга бандажа на апарат за кръвно около ръката ми. Започва да помпа.

Мюз казва:

— Веднага се връщам.

Термометърът е още в устата ми. Сестрата ми мери пулса. Апаратът най-вероятно ще се счупи от него. Мъча се да извикам с термометъра в уста:

— Мюз!

Тя излиза. Аз оставам да се пържа в леглото. Бременна? Възможно ли е Камил да е била бременна? Не виждам кога. Мъча се да си спомня. Носила ли е широки дрехи? В кой месец би могла да е, ако изобщо е била бременна? Нали баща ми щеше да забележи — той бе гинеколог. От него не би могла да скрие.

Но пък откъде накъде ще е била бременна?

Бих казал, че всичко това е пълна глупост, че е свършено невъзможно моята сестра да е била бременна, ако не съществуваше едно обстоятелство. Самият аз не знам какво точно става, но Мюз видимо знае повече, отколкото казва. Въпросът ѝ не е случаен. Понякога добрият прокурор трябва да прави това. Само за да види как се напасват нещата.

Сестрата привършва. Посягам към телефона и звъня у дома, да разбера как е Кара. Изненадва ме приятелският глас на Грета:

— Здравсти.

— Здравей — отвърщам аз.

Приятелската нотка изчезва.

— Разбрах, че си добре.

— И на мен казаха същото.

— Аз съм тук с Кара — казва Грета с възможно най-безличен тон. — Мога да я взема у нас довечера, ако искаш.

— Би било великолепно. Благодаря ти.

Кратко мълчание.

— Пол.

Това не ми харесва — обикновено ме нарича Коуп.

— Какво?

— Доброто на Кара е много важно за мен. Тя си остава моя племенница. Както и дъщеря на сестра ми.

— Разбирам.

— Ти от друга страна обаче не означаваш нищо за мен.

Прекъсва.

Чакам Мюз да се върне, а главата ми бръмчи. Обмислям всяко нещо поотделно.

Гленда Перес казва, че сестра ми е излязла жива от онази гора. Айра Силвърстейн пък твърди, че е мъртва. Кому да повярвам?

Гленда Перес изглежда горе-долу нормална. За разлика от Айра Силвърстейн. Значи: на Гленда Перес.

Спомням си още, че Айра настояваше, нещата да си останат погребани. Убива Джил и почти уби мен, за да попречи на разследването. Преценил е, че докато смятам сестра си за жива, няма да спра да ровя. Ще ровя и ще руша, ще правя каквото намеря за добре, без оглед на последствията, докато съществува искрица надежда, че мога да върна сестра си жива у дома. Очевидно Айра не искаше това.

Ето мотив да излъже, да каже, че Камил е мъртва.

От друга страна, Гленда Перес също иска да спре моето разследване. Докато не сторя това, семейството ѝ е изправено пред реална опасност. Извършената от тях измама, както и изброените псевдопрестъпления, могат да излязат на бял свят. Следователно в неин интерес би било аз да остана с убеждението, че нищо не се е променило, че нещата са си както преди две десетилетия, че Уейн Стъйбънс наистина е убил моята сестра. В неин интерес би било да ми каже, че Камил е мъртва.

Но тя не го направи.

Тоест: да се повярва на Гленда Перес.

Усещам как надеждата — отново тази дума — започва да се надига в гърдите ми.

Лорън Мюз се връща в стаята. Затваря вратата след себе си.

— Току-що говорих с шериф Лоуъл — съобщава тя.

— Така ли?

— Както вече казах, случаят си е негов. Не можех да споделя някои неща без неговото съгласие.

— Става дума за онази бременност, нали?

Мюз се отпуска на сола така, сякаш се опасява да не се разпадне под тежестта ѝ. Отпуска ръце в скута. Това при нея изглежда нелепо. Обикновено ръкомаха като натъпкан с амфетамини сицилианец, след като едва не е бил прегазен от кола. Никога не съм я виждал така потисната. Погледът ѝ е сведен надолу. Става ми малко мъчно за нея. Винаги полага усилия да постъпва по най-правилния начин. Винаги.

— Мюз.

Тя вдига поглед. Видяното не ми харесва.

— Какво става?

— Помниш ли, че изпратих Андрю Барет в района на лагера?

— Разбира се — отвърщам аз. — Той искаше да опита някакъв нов уред. Е, и?

Мюз ме гледа и мълчи. Очите ѝ овлажняват. После кимва. Най-печалното кимване, което ми се е случвало да видя.

Усещам, как целия ми свят се сгромолясва.

Надежда. Сърцето ми бе обгърнато от нежната ѝ пелена. Сега то се наежва и разкъсва тънката обвивка. Не мога да дишам. Клатя яростно глава, но Мюз продължава да кима.

— Откриха кости недалеч от мястото, където бяха намерени другите двама — проговаря тя.

Разклащам още по-силно глава. Не сега. Не след всичко това.

— Скелет на жена, висока метър и шестдесет и седем, прекарал под земята петнайсет-двайсет години.

Не спирам да клатя глава. Мюз млъква в очакване да дойда на себе си. Правя опит да се прокашлям, да не чувам какво ми говори. Искam да блокирам съзнанието си, да превъртя лентата назад. И тогава си спомням нещо.

— Чакай, ти ме попита, дали Камил е забременявала. Да не би този скелет... да не би да има следи от бременност?

— Не само това. Жената е раждала.

Седя неподвижно. Мъча се да го асимилирам. Но не мога. Да научиш, че е била бременна е едно. Това би могло да се случи. Може да е абортирала. Де да знам. Но че е износила плода, че го е родила и след всичко това е мъртва...

— Разбери какво се е случило, Мюз.

— Ще го направя.

— И ако се окаже, че има някакво бебе в цялата тази работа...

— Ще разбера и това.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Имам новини.

Алексей Какарьов пак си е внушителен, макар и противен тип. Към края на осемдесетте, малко преди падането на Берлинската стена и коренната промяна в живота на всички тях, той бе подчинен на Саш в Интурист. Цялата работа е направо комична. У дома те всички са били елитни кадри на КГБ. През 1974 служат в „Спецгрупа А“ — Група Алфа. Предполага се, че нейната задача е да противостои на тероризма и организираната престъпност, но в една студена коледна утрин на 1979 година тяхната част напада двореца „Даруламан“ в Кабул. Скоро след това Саш е назначен в нюйоркското бюро на Интурист. Какарьов, човек, с когото Саш не се погажда особено добре, пристига в САЩ с него. И двамата оставят семействата си у дома. Така се прави в ония времена. Ню Йорк предлага много изкушения. Там пускат само най-закоравели кадри. Но и най-закоравелите се подлагат на наблюдение от страна на човек, когото няма защо да обичат или му се доверяват. Дори най-закоравелите не бива да забравят, че у дома са останали любими същества, които могат да пострадат.

— Давай — казва Саш.

Какарьов е пияница. Винаги е бил такъв, но на младини това е по-скоро в негов плюс. Той е силен и интелигентен, а пиенето го прави особено зловреден. Подчинява се като куче. Но сега годините са го налегнали. Децата му са пораснали и не изпитват нужда от него. Жена му го е напуснала преди много години. Той е жалък, но е и част от миналото. Двамата не се обичат, вярно е, но все пак нещо ги свързва. Какарьов е станал верен на Саш. И Саш го оставя във ведомостта.

— Открили са труп в онази гора — казва Какарьов.

Саш затваря очи. Не е очаквал това, макар и да не е напълно неподготвен. Павел Коупланд иска да се разрови миналото. Саш се надяваше да го разубеди. Съществуват неща, които е по-добре да не знае човек. Гаврил и Альона, неговите брат и сестра, са погребани в масов гроб. Без плоча, без достойнство. Това обстоятелство никога не е

притеснявало самия Саш. Пепел при пепел и така нататък. Понякога обаче той си задава въпроси. Пита се например какво би станало, ако в един миг Гаврил се надигне от гроба и насочи обвиняващ пръст към малкия си брат, същият, който отмъкна допълнителен залък хляб преди повече от шестдесет години. Това е просто един залък. Саш си дава ясна сметка за това, че той нищо не променя. И все пак не може да забрави този откраднат къшей, не може да не си спомни всяка сутрин онова, което стори тогава.

Нещо подобно ли става сега? Мъртвите отново ли зоват за възмездие?

— Как разбра? — пита той.

— След идването на Павел постоянно следя местните новини. Съобщиха по Интернет.

Саш се усмихва. Два посивели вълка от КГБ събират информация от американската електронна мрежа. Каква ирония.

— Какво да правим? — пита Какарьов.

— Да правим ли?

— Да. Какво?

— Нищо, Алексей. Това бе много отдавна.

— За убийство не тече давност в тази страна. Сто на сто ще започнат разследване.

— И какво ще открият?

Какарьов мълчи.

— Всичко свърши. Нямаме нито служба, нито родина, за които да се грижим.

Ново мълчание. Алексей почесва брадичката си и вдига поглед.

— Какво има?

— Липсва ли ти старото време, Саш?

— Липсва ми младостта. Нищо друго не ми липсва.

— Хората се бояха от нас — казва Какарьов. — Трепереха само при вида ни.

— Това хубаво ли беше, Алексей?

Усмивката му е ужасна. Зъбите са прекалено малки за размера на устата. Като на гризач.

— Не се преструвай. Имахме власт. Бяхме богове.

— Нищо подобно. Бяхме насилници. Не богове — ние бяхме мръсните палачи на боговете. Тяхна бе властта. Ние самите бяхме

уплашени, така че принуждавахме останалите да се плашат малко повече от нас. Това ни караше да се чувстваме велики — терорът над по-слабите.

Алексей маха пренебрежително с ръка.

— Остаряваш — казва той.

— И двамата остаряваме.

— Не ми се нрави това завръщане на миналото.

— На теб не ти се понрави и посещението на Павел. Защото той ти напомня за своя дядо, нали?

— Не.

— Човека, когото ти арестува. Един възрастен мъж и неговата възрастна жена.

— Ти за по-добър ли се имаш?

— Не, знам, че не съм по-добър.

— Не съм го решавал аз, знаеш много добре. Срещу тях имаше донос, ние взехме мерки.

— Точно така — казва Саш. — Боговете ти заповядаха да го направиш и ти го стори. Още ли се чувстваш толкова велик?

— Не беше точно така.

— Точно така си беше.

— И ти би постъпил по същия начин.

— Да, и аз бих постъпил по същия начин.

— Работехме за висша кауза.

— Наистина ли си вярвал макар и за секунда в това, Алексей?

— Да. И още го вярвам. Не спирам да се питам дали наистина бяхме на толкова погрешен път. Когато наблюдавам всички опасности, които ражда свободата, неизбежно си задавам този въпрос.

— Аз пък не храня никакви съмнения — отвърща Саш. — Бяхме си бандити.

Мълчание.

След малко се обажда Какарьов:

— И какво ще стане сега? След като откриха тялото?

— Може би нищо. Може би ще умрат още хора. Или пък Павел най-сетне ще получи възможност да се изправи лице в лице с миналото си.

— Ти не му ли каза, че не бива да го прави? Че трябва да го остави погребано?

— Казах му — отвърща Саш. — Но той не иска и да чуе. А и знае ли се кой от двама ни има право?

Идва доктор Макфадън, за да ми каже, че имам късмет. Че куршумът е пронизал страната ми, без да засегне някой важен орган. Винаги се отнасям с насмешка и пренебрежение, когато героят получи куршум в тялото, а сетне продължи нататък, все едно нищо не е било. На практика обаче повечето огнестрелни рани са от подобно естество. Излежаването в това легло с нищо не превъзхожда почивката у дома.

— Повече ме притеснява ударът в главата — продължава докторът.

— Но мога да си тръгна, нали?

— Нека поспите малко, какво ще кажете? Искам да видя как ще се чувствате след това. По-добре е да пренощувате при нас.

Понечвам да споря, но си давам сметка, че няма да спечеля нищо от прибирането вкъщи. Гади ми се, боли ме, натъртен съм. Сто на сто изглеждам ужасно и само ще изплаща Кара със собствения си вид.

В гората са намерили тяло. Още не мога да асимилирам тази мисъл.

Мюз изпрати по факса предварителните резултати от аутопсията. Все още не разполагат с кой знае какво, но е много трудно да се допусне, че трупът не е на сестра ми. Лоуъл и Мюз са направили задълбочено проучване в архивите на околните полицейски управления, за да разберат дали няма и други изчезнали жени, чиито описания да пасват с това на намереното тяло. Проучванията са останали без резултат — единственото сходство е със случая на моята сестра.

До момента патологът не е стигнал до извод по отношение причината за смъртта. Това не е нещо необичайно при скелети в подобно състояние. Ако е прерязал гърлото или я е изгорил жива, най-вероятно е изобщо да не се установи причината. Върху костите не би имало следи. Сухожилията и вътрешните органи са се превърнали отдавна в пир за най-различни паразити.

Съсредоточавам вниманието си върху основния проблем — разделената срамна кост.

Жертвата е раждала.

Отново се спирам на този въпрос. Питам се дали е възможно.

При нормални условия това обстоятелство би дало надежда трупът да се окаже не на сестра ми. Но ако не е, какви изводи следва да направя? Че в течение на същия отрязък от време е било убито друго момиче, за което нищо не е известно, и то е било погребано в района, където са заровени жертвите от лагера?

Не звучи много вероятно.

Нещо не достига. Много неща не достигат.

Вземам мобилния телефон. В стаята няма обхват, но аз изваждам номера на Йорк и го набирам по градската линия.

— Има ли нещо ново? — питам.

— Знаете ли колко е часът?

Не знам. Поглеждам часовника.

— Малко след десет — казвам аз. — Та има ли нещо ново?

Той въздъхва.

— Резултатите от балистичната експертиза потвърждават онова, което ни е вече известно. С пистолета на Силвърстейн е убит Джил Перес. И макар ДНК анализите да се нуждаят от няколко седмици, първоначалният оглед показва сходство на неговата кръв с откритата в задната част на фолксвагена. Ако прибегнем до спортната терминология, можем да кажем така: гейм, сет, мач.

— Люси какво мисли по въпроса?

— Според Дилън няма голяма полза от нея. Тя е в състояние на шок. Смята, че понеже баща ѝ не бил добре, може би си е въобразил съществуването на някаква заплаха.

— Дилън приема ли подобна версия?

— Да, разбира се. Защо не? При всички положения нашият случай е приключен. Вие как се чувствате?

— Превъзходно.

— И Дилън го простреляха един път.

— Само един?

— Добро попадение. Както и да е, той до ден-дневен показва белега на всяка срещната жена. Възбуждало ги, както разправя. Не забравяйте това.

— Наръчник по сваляне на Дилън. Благодаря.

— Познайте какво им казва, след като видят белега.

— Ей, малката, и не искаш ли да ти покажи пицкова?

— Браво, как се сетихте?

— Люси накъде тръгна, след като се разделихте?

— Закарахме я у тях в градчето.

— Добре, благодаря.

Прекъсвам и набирам номера на Люси. Обажда ми се телефонният секретар. Оставям съобщение. След това звъня на Мюз по мобилния.

— Къде си? — питам.

— На път за вкъщи, защо?

— Мислех си, че няма да е зле да ако отскочиш до Рестън и да разпиташ Люси.

— Вече ходих.

— И?

— Не ми отвори. Но вътре светеше. Там беше.

— Дали е добре?

— Откъде да знам?

Това не ми харесва. Баща ѝ загина, а тя е сама в жилището си.

— На какво разстояние си от болницата?

— Четвърт час.

— Какво ще кажеш да минеш и да ме вземеш?

— Разрешиха ли ти?

— Че кой ще ме спре? Само за малко.

— Да разбирам ли, че моят шеф иска от мен да го откарам до дома на приятелката му?

— Не. Аз, областният прокурор, те моля да ме закараш в дома на основен свидетел при неотдавнашен случай на убийство.

— И в единия случай, и в другия — отвърща Мюз — смятай, че съм почти пристигнала.

Никой не прави опит да ми попречи на излизане от болницата.

Не се чувствам добре, но знам и по-лошо. Притеснявам се за Люси и се убеждавам с все по-голяма увереност, че става дума за нещо повече от обикновено притеснение.

Тя ми липсва.

Липсва ми по начина, по който ни липсва някой, в когото започваме да се влюбваме. Бих могъл да смекча донякъде това изявление, като кажа, че емоциите ми са пренапрегнати от всичко случило се до момента, че върху тях влияе носталгията по отминали

времена, по-добри и невинни, времена когато родителите ми и моята сестра са все още живи и, нека бъда проклет, когато моята жена е все още жива и здрава, хубава и щастлива. Само че не е така.

Харесва ми да съм с Люси. Харесва ми начинът, по който се чувствам. Харесва ми да бъда с нея така, както ни се харесва присъствието на някого, в когото се влюбваме. Няма нужда от повече обяснения.

Мюз пристига. Колата ѝ е миниатюрна. Не си падам много по колите и не знам какъв модел е нейната, но при всички случаи вони непоносимо на цигари. Тя сигурно забелязва гримасата ми, защото обяснява:

— Майка ми е заклет пушачка.

— Тхъ.

— Живее при мен. Само временно. Докато срещне съпруг Номер пет. А дотогава ще ѝ повтарям да не ми пуши в колата.

— А тя не ти обръща внимание.

— Не само. Мисля дори, че именно моето натякване я кара да пуши още повече. Същото прави и у дома. Прибирам се, отварям вратата и все едно ми запращат кофа пепел в лицето.

Иска ми се да кара по-бързо.

— Ще се справиш ли до утре за съда? — пита тя.

— Сигурно.

— Съдия Пиърс иска да се срещне със страните в кабинета си.

— Имаш ли представа защо?

— Никаква.

— По кое време?

— Точно в девет сутринта.

— Ще бъда там.

— Искаш ли да те взема?

— Искам.

— Мога ли да поискам кола на компанията?

— Ние не работим за компания, а за областна прокуратура.

— Тогава, мога ли да взема кола на областта?

— Може би.

— Яко. — Тя мълчи известно време. — Съжалявам за сестра ти.

Аз не казвам нищо. Все още ми е трудно да го приема. Може би трябва да прочета окончателните резултати, потвърждаващи тази

версия. Или пък вече съм прекарал две десетилетия в траур и не ми остава енергия за нови емоции. Или — което е най-вероятно — оставям емоциите на втори план засега. Още двама мъртви.

Каквото и да се е случило преди двацет години в тази гора... може би са прави местните дечица. Онези от тях, които твърдят, че някакъв звяр ги е изял или че ги е отвлякъл таласъм. Каквато и сила да е отнела живота на Марго Грийн и Дъг Билингъм, а може би също и на Камил Коупланд, тя продължава да живее, още диша и отнема човешки живот. Може би е била приспана през последните двацет години. Може да се е преместила в някоя друга гора, в друг щат. Но ето, че звярът се завръща и нека бъда проклет, ако го оставя и този път да се измъкне.

Жилищната част на университета Рестън е потискаща. Сградите са със старомодни тухлени фасади и наблъскани една в друга. Осветлението е недостатъчно, но аз си мисля, че това може да е за добро.

— Имаш ли нещо против да изчакаш в колата? — питам аз.

— Имам да свърша нещо на бърза ръка — отвръща Мюз. — Ей сега се връщам.

Поемам по алеята. Светлините са угасени, но ясно чувам музика. Разпознавам мелодията: „Някого“ от Бони Макий. Потискаща до полуда, тя разказва за оня, който със сигурност се скита някъде навън, за най-голямата любов, която е възможна, но ще остане неоткрита завинаги. Люси умира за подобни неща. Чукам на вратата. Няма отговор. Звъня и чукам отново. И пак нищо.

— Люси!

Мълчание.

— Люси!

Чукам по-силно. Каквото и успокоително да ми е дал докторът, действието му отслабва. Усещам как ме опъват шевове от страни. Имам чувството, че се мъчат да разкъсат кожата на парчета.

— Люси!

Хващам дръжката. Заключено е. Стаята има два прозореца. Опитвам се да надникна вътре. Прекалено тъмно е. Искам да ги отворя. Не става.

— Хайде, Люси, знам, че си вътре.

Зад себе си чувам шум от приближаваща кола. Мюз. Спира и се измъква навън.

— Дръж — обажда се тя.

— Какво е това?

— Ключ-майка. Взех го от охраната.

Това е тя, Мюз.

Подхвърля ми ключа и се връща в колата. Пъхам го в ключалката, почуквам още един път и превъртам. Вратата се отваря. Влизам и я затварям зад себе си.

— Не пали лампата.

— Люси.

— Защо не ме оставиш на мира, а Коуп?

МП-3 подема нова песен. Алехандро Есковедо пита каква е тази любов, която е в състояние да извади от равновесие една майка и да я прати да се лута из гъстата гора.

— Трябва да си направиш една от онези сълзливи колекции — обаждам се аз.

— Какво?

— Ами, дето ги рекламират по телевизията: представяме ви най-депресиращите песни за всички времена.

Долавям кратък смях. Зрението ми се нагажда към мрака. Вече я виждам седнала върху софата. Приближавам я.

— Недей — обажда се Люси.

Но аз не спирам. Сядам до нея. В ръката ѝ виждам бутилка водка. Наполовина празна. Оглеждам се. В помещението няма нищо лично, нищо ново, нищо, което да зарадва окото.

— Айра — казва тя.

— Много съжалявам.

— Полицаяте казват, че той е убил Джил.

— А ти как мислиш?

— Видях кръв в колата му. Той стреля по теб. Значи няма какво да му мисля — той го е сторил.

— Но защо?

Тя мълчи. Отпива нова голяма глътка.

— Я ми я дай тая бутилка.

— Това съм аз самата, Коуп.

— Не, не си това.

— Не ставам за теб. Вече не можеш да ме спасиш.

Сецам се за няколко възможни отговора, но всичките намирисват на шаблон. Затова си мълча.

— Обичам те — казва тя. — Всъщност никога не съм преставала. Била съм с други мъже. Поддържала съм отношения. Но ти все си оставал край мен. В една стая с нас. Даже в леглото. Вярно, че е тъпо и глупаво — бяхме само деца, — но това е положението.

— Разбирам.

— Те допускат възможността Айра да е убил Дъг и Марго.

— А ти?

— Той искаше само всичко това да си отиде. Разбираш ли? То носи такава болка, толкова много разруха. И после, когато вижда Джил, сигурно се е почувствал като преследван от призрак.

— Съжалявам — повтарям аз.

— Прибирай се у дома, Коуп.

— Мисля да остана.

— Нямах право да вземаш подобно решение. Това е моят дом. Моят живот. Върви си.

Тя отново отпива яко.

— Не мога да те оставя в това състояние.

В смеха ѝ долавям присмех.

— Ти да не мислиш, че ми е за пръв път?

Поглежда ме предизвикателно. Сякаш очаква да възразя. Аз мълча.

— Това правя непрекъснато. Пия си в мрака и слушам тези проклетни песни. Не след дълго ще ме унесе или ще загубя съзнание — наричай го както си щеш. А утре, утре почти няма да ме мъчи махмурлук.

— Искам да остана.

— Но аз не го искам.

— Не заради теб, а заради мен самия. Искам да остана с теб. Особено сега.

— Не те искам наоколо. Това само ще влоши нещата.

— Но...

— Моля те — казва тя. — Моля те, остави ме сама. Утре. Утре може да опитаме пак.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Доктор Тара О'Нийл рядко спи повече от четири-пет часа на денонощие. Просто не се нуждае от сън. В ранни зори на другия ден тя е отново в гората. Харесва ѝ тази гора. Всички гори ѝ харесват. Тя получава висше образование в Университета на Пенсилвания във Филаделфия. Хората си мислят, че там страшно ѝ е харесало. Такова хубаво момиче си, все ѝ повтарят, а градът е толкова прекрасен, така жив с всичките тези хора, с цялото си разнообразие.

Но през време на цялото следване О'Нийл неизменно се прибира у дома всеки уикенд. В крайна сметка победи на изборите за съдебен лекар и печели допълнително като патолог на Уилкс Барс. Опитва се да изгради собствена житейска философия и стига да извода, който формулира навремето една рок-звезда — май Ерик Клептън. Той твърди, че не е голям почитател на човешкия род. И тя не е. Много повече предпочита — колкото и парадоксално да звучи това — да остава насаме със себе си. Обича да чете и да гледа филми, без да е принудена да слуша чужд коментар. Не може да се оправя с мъжете и техния егоцентризъм, с постоянните им хвалби и непреодолимо усещане за несигурност. Не изпитва нужда от другар в живота.

В такива моменти — само в гората, като сега — се чувства най-щастлива.

О'Нийл носи куфарче с инструменти, но сред всичките хитроумни приспособления, купени с обществени средства, най-полезно в нейните очи си остава най-простото: едно обикновено сито. Почти не се различава от нейното в кухнята. Тя го изважда и се заема с пръстта в изкопа. Задача на ситото е да открие зъби и малки костици.

Това е изтощителна и прецизна работа, горе-долу като при археологически разкопки, в каквито е вземала участие след последната си година в гимназията. Това стана в пустинните територии на Южна Дакота. В една област, наречена Ямата на голямото прасе, защото там намериха останки от археотерий, което си е на практика огромно

древно прасе. Тя работеше с останки от подобни животни от антични носорози. Чудесни времена.

Сега действа със същата търпелива методичност — движения, които повечето хора биха определили като умопомрачително досадни. Но Тара О'Нийл е на друго мнение. И старанието ѝ бива възнаградено.

След около час в ситото попада малка кост.

Пулсът на докторката забързва. Тя очаква нещо подобно. Знае, че е възможно, след като направи първоначалните рентгеноскопски проучвания на скелета. И все пак. Да открие липсващото парченце...

— О, Гос...

Тя го казва на глас, а ехото повтаря в тишината на смълчаната гора. Не може да повярва на очите си, но доказателството лежи красноречиво в дланта на облечената в гумена ръкавица ръка. Това е подезична кост.

Или поне половината. Силно калцирана и дори трошлива. Тя се залавя отново за работа. Вече не може да има грешка. Пет минути по-късно излиза наяве и втората половина. Доктор О'Нийл държи двете костици в длан.

След всичките тези години двете парченца пасват точно едно с друго.

Победоносна усмивка огрява лицето на съдебната лекарка. Известно време тя наблюдава плода на своя труд и клати глава в страхопочитание.

Изважда мобилния си телефон. Няма покритие. Изминава забързано близо километър, преди да се появят две чертици. Набира шерифа Лоуъл. Той се обажда при втория сигнал.

— Ти ли си, докторке?

— Аз съм.

— Къде си?

— При гроба.

— Гласът ти е възбуден.

— Има защо.

— И какво е то?

— Открих нещо в пръстта — съобщава Тара О'Нийл.

— Което означава, че...

— Което означава, че целият ни случай се преобръща с главата надолу.

Събужда ме един от онези бипкащи звуци, които издават болничните апарати. Раздвижвам се бавно, отварям очи и примигвам. Наблизо седи госпожа Перес.

Придърпала е стола си до самото легло. Чантата ѝ е в скута. Коленете са допрени едно до друго. Гърбът е из правен. Поглеждам я в очите. Тя плаче.

— Научих за господин Силвърстейн — казва тя.

Аз изчаквам.

— Научих също така, че са открили кости в гората.

Имам усещането, че са ме разрязали на парчета. Поглеждам откъм дясната си страна. Там се мъдри поставка с една от онези жълто-кафеникави канички от пластмаса, които, изглежда, са създадени специално за болниците с цел да правят водата в тях още по-непоносима на вкус. Понечвам да се пресегна, но госпожа Перес е на крака, преди да успея да си го помисля. Налива вода и ми я подава.

— Искате ли да ви помогна да седнете в леглото? — пита тя.

— Това не е лоша идея.

Тя натиска дистанционното и леглото започва да се прегъва под кръста ми.

— Така добре ли е?

— Много добре — отвръщам аз.

Тя сяда отново.

— Вие няма да оставите нещата така — отбелязва госпожа Перес.

Не си давам труд да отговоря.

— Разправят, че господин Силвърстейн е убил моя Джил. Смятате ли, че това е истина?

Моя Джил. Значи фалшът е забравен. Няма повече криене зад една лъжа или зад една дъщеря. Никакви хипотези повече.

— Да.

Тя кимва.

— Понякога си мисля, че Джил наистина умря в тази гора. Така трябваше да бъде. Изтеклото време след това бе просто назаем. Когато ме потърси полицаят онзи ден, вече знаех. През цялото време го очаквах, разбирате ли? Една част от Джил така и не си отиде от онази гора.

— Разкажете ми какво стана.

— Мислех, че знам. През всички тези години. Но изглежда и аз не научих истината. Може би Джил ме е лъгал.

— Разкажете ми онова, което знаете.

— Вие сам бяхте в лагера тогава. Познавате моя Джил.

— Да.

— Познавате и момичето. Онази Марго Грийн.

Потвърждавам.

— Джил много си падаше по нея. Той, едно бедно момче. От най-изпадналата част на Ървингтън. Господин Силвърстейн имаше програма за приемане на бедни деца в лагера. А аз работех в пералнята. Знаете това.

Знаех го.

— Много харесвах майка ви. Тя бе толкова умна. Много си приказвахме с нея. За какво ли не. За книги, за живота, за нашите разочарования. Наташа бе стар дух, както се казва. Толкова красива и така крехка. Разбирате ли какво имам предвид?

— Мисля, че да.

— Както и да е. Джил хлътна много здраво по онази Марго Грийн. Напълно разбираемо. Беше на седемнайсет. В неговите очи тя бе направо фото-модел. Така става при мъжете. Оставят се изцяло на страстта. Моят Джил не бе по-различен в това отношение. Тя разби сърцето му. Но и това се случва под път и над път. Би следвало да се поизмъчи няколко седмици и да продължи нататък. И сигурно така щеше да стане.

Тя млъква.

— А какво стана всъщност? — обаждам се аз.

— Уейн Стъйбънс.

— Какво по-точно?

— Той подшушна на Джил. Каза му, че не бива да я оставя да й се размине. Събуди мъжкарят у моя син. Убеди го, че Марго му се надсмива. Опитайте се да си представите всичко, което му е надрънкало. И след известно време — не знам точно кога — Джил повярва.

Аз правя гримаса.

— И те се наговарят да й прережат гърлото за отмъщение, така ли?

— Не. Но Марго върти опашка из целия лагер. Не може да сте забравили това, нали?

Уейн каза същото. Тя се държеше особено предизвикателно.

— Мнозина в лагера имаха желание да й натрият нос. И моят син, разбира се. А също Дъг Билингъм. Може би и вашата сестра. И тя участва, макар и под влиянието на Дъг. Но това не е от значение.

Една сестра отваря вратата.

— Не сега — спирам я аз.

Очаквам да се пазари, но нещо в гласа ми явно я разубеждава. Тя отстъпва и затваря вратата. Госпожа Перес седи със сведен поглед. Вперила е очи в чантата си, сякаш я е страх да не ѝ я задигне някой.

— Уейн планира всичко много внимателно. Така каза Джил. Щели да примамят Марго в гората. Замислено било като шега. Сестра Ви помагала. Казала на Марго, че в гората ще се срещнат с няколко интересни момчета. Джил си сложил маска на главата. Сграбчил Марго. Вързал я. Тук всичко трябвало да свърши. Щели да я оставят вързана за известно време. Щяла или да се освободи сама, или те щели да я развържат. Тъпо наистина, съвсем хлапашка работа, но стават такива неща.

Знам, че стават. В лагера подобни „шегички“ се случваха през ден. Спомням си как пренесохме едно дете заедно с леглото му в гората. На сутринта се буди сам под дърветата и се насира от страх. Или пък светваме със силно фенерче в очите на някой заспал, като в същото време тресем леглото и викаме „Пази се от влака!“, докато нещастникът скача като див под гръмки смехове. Спомням си двама грубияни, които наричаха останалите деца „духачи“. Една нощ ги изчакахме да заспят дълбоко и като съблякохме единия гол, настанихме го в леглото при другия. На сутринта всички ги виждат заедно и тормозът над останалите престава.

Да завържеш за известно време подобна фукла в гората би изглеждало напълно в реда на нещата.

— И тогава нещата приемат ужасяващ обрат — продължава госпожа Перес.

Аз чакам.

Една сълза се търкулва по бузата на възрастната жена. Тя бърка в чантата си и вади пакетче салфетки. Попива влагата в очите си, бърше сълзата.

— Уейн Стъйбънс изважда бръснач.

Мисля, че при тези нейни думи очите ми леко се разширяват. Почти виждам тази сцена. Виждам и петимата, съзирам лицата им, различавам изкривените от изненада черти.

— Всъщност Марго веднага разбира какъв е замисленият план и участва в играта. Оставя се на Джил да я завърже. След това започва да се подиграва на моя син, да му разправя, че не знае какво да прави с една истинска жена. Подобни обиди жените отправят към мъжете откакто свят светува. И Джил не ѝ прави нищо. Какво би могъл да стори? Но ето че Уейн неочаквано изважда бръснач. Отначало Джил го приема като част от играта. Прави се с цел да я уплашат. Но Уейн не се колебае. Той приближава Марго и прерязва гърлото ѝ от ухо до ухо.

Затварям очи. Представям си всичко това. Виждам как острието се забива в свежата кожа, бликва кръв, силата на живота напуска младото тяло. Мисля си и за друго: докато колят Марго Грийн, аз се любя с приятелката си едва на няколко метра от мястото. Сигурно може да се открие нещо покъртително в това съседство на най-ужасното сред човешките деяния с най-прекрасното от тях, но сега ми е невъзможно да го съзря.

— За известно време никой не помръдва. Всички са застинали по местата си. След това Уейн се усмихва към останалите и казва:

— Благодаря за съдействието.

Аз смръщвам вежди, но сякаш започвам да разбирам: Камил е подмамила Марго в гората. Джил я е завързал...

— Тогава Уейн вдига бръснача високо. Джил каза, че за всички става ясно колко е доволен от стореното. Гледа в захлас мъртвото тяло на Марго. У него се събужда жажда. Тръгва към тях. Те побягват в различни посоки. Уейн ги преследва. Джил бяга километри. Не знам какво точно е станало. Но можем да се досетим. Уейн настига Дъг Билингхем. И го убива. Но Джил успява да се спаси. Също и вашата Камил.

Медицинската сестра се появява отново.

— Съжалявам, господин Коупланд. Трябва да ви премеря пулса и кръвното.

Кимвам ѝ да влезе. Минава време, преди да успокоя дишането си. Усещам как сърцето се мъчи да изскочи навън. Отново. Ако не се успокоя, ще ме оставят тук завинаги.

Сестрата работи бързо и мълчаливо. Госпожа Перес се оглежда наоколо, сякаш е току-що влязла. Сякаш едва сега забелязва къде се намира. Опасявам се, че ще загубя контакт с нея.

— Всичко е наред — казвам й аз.

Тя кимва.

Сестрата привършва.

— Днес ви изписват — осведомява ме тя.

— Превъзходно.

Тя се усмихва едва-едва и ни оставя сами. Чакам госпожа Перес да продължи.

— Джил е смразен от ужас, разбира се. Можете да си го представите. Също и сестра ви. Трябва да видите нещата от тяхна гледна точка. Те са млади. За малко да ги убият. Пред очите им е заклана Марго Грийн. Но вероятно най-страшни за тях остават думите на Уейн Стъйбънс: „Благодаря за съдействието“. Нали разбирате?

— Той ги превръща в съучастници.

— Да.

— И какво правят по-нататък?

— Просто се крият. Повече от едно денонощие. Двете с вашата майка полудяхме от страх. Мъжът ми бе у дома в Ървингтън. Вашият баща беше в лагера. Но той участваше в издирването. Бях заедно с майка ви, когато телефонът иззвъня. Джил знаеше номера на монетния автомат в дъното на кухнята. Звъня три пъти по ред, но всеки път затваряше, дочул чужд глас. И тогава, повече от денонощие след изчезването им, слушалката вдигнах аз.

— И Джил ви разказа какво е станало.

— Точно така.

— Казахте ли на мама?

Тя кимва. Започвам да разбирам.

— Говорихте ли с Уейн Стъйбънс?

— Не се наложи. Той сам потърси майка ви.

— Какво й каза?

— Нищо заплашително. Но й изяснил картината. Осигурил си бе алиби за тази нощ. И знаете ли, ние бяхме вече наясно.

— С кое?

— Братът на Джил, моят Едуард, лежеше в затвора. Самият Джил имаше малко петно в досието си — откраднали кола с неколцина

приятели. Вашето семейство бе бедно, моето — също. Работата бе доста оплескана. Полицията щеше да се интересува защо сестра ви е подмамила Марго Грийн в гората. Уейн си беше опекал баницата. Той бе богат я обаятелен. Лесно щеше да си осигури най-качествена защита. Вие сам сте прокурор, господин Коупланд. Вие кажете: ако Джил и Камил се бяха появили на сцената, кой би им повярвал?

Затварям очи.

— И вие ги посъветвахте да си останат скрити.

— Да.

— Кой подхвърли напоените с кръв дрехи?

— Аз. Срегнах се с Джил. Той още се криеше в гората.

— Видяхте ли сестра ми?

— Не. Той ми даде дрехите. Нарани се. Притисна дрехата към раната. Казах му да остане в гората, докато измислим какво да правим. Двете с майка ви се мъчихме да извъртим нещата така, че полицията сама да се добере до истината. Но нищо не можахме да направим. Дните си минаваха. От друга страна, аз знаех как би постъпила полицията: дори да ни повярват, Джил си остава съучастник. Също и Камил.

Аз съзирам още нещо.

— Вие имавте и сакат син, нали?

— Да.

— И ви трябваха пари за неговото лечение. А може би и за Гленда. Да ѝ осигурите по-добро образование. — Очите ми срещат нейните. — Кога научихте, че може да приберете сериозна сума по съдебен ред?

— Това не влизаше първоначално в плановете ни. Случи се по-късно, когато господин Билингъм вдигна вой до небесата заради това, че господин Силвърстейн не бил осигурил охрана на детето му.

— И вие видяхте в това една добра възможност.

Тя се размърдва в стола си.

— Господин Силвърстейн би следвало наистина да осигури по-сериозен контрол. Тогава те не биха отишли в онази гора. Не може да се каже, че поведението му е безукорно в това отношение. Но вие сте прав. Да, аз видях една добра възможност. Също и вашата майка.

Главата ми се завърта шеметно. Правя усилие да я спра и да осъзная тази нова действителност.

— Да не искате да кажете, че... — Млъквам. — Да не искате да кажете, че моите родители са знаели? Знаели са, че сестра ми е жива?

— Не родителите ви — казва тя.

И аз усещам ледена длан да обхваща сърцето ми.

— О, не...

Тя мълчи.

— Тя не каза на баща ми, така ли?

— Да.

— И защо?

— Защото го мразеше.

Аз застивам на място. Спомням си караниците, горчивината, тягостната атмосфера.

— Чак дотам?

— Кое?

— Да мразиш някого е едно — казвам аз. — Но вие твърдите, че тя е мразила баща ми до степен да го остави с убеждението, че невредимата му дъщеря е мъртва.

Тя не отговаря.

— Попитах ви нещо, госпожо Перес.

— Не знам отговора. Съжалявам.

— Вие споделихте ли с господин Перес?

— Да.

— А тя не казва на баща ми.

Мълчание.

— Той непрекъснато бродеше из гората, за да я търси. Преди три месеца ми каза от смъртното си легло, че иска да продължа с търсенето. Чак толкова ли го е мразела, госпожо Перес?

— Нямам представа — отвърща тя.

Истината започва да прониква до съзнанието ми подобно на дъждовни капки. Едри и тежки.

— Тя е изчаквала благоприятен момент, така ли?

Госпожа Перес не отговаря.

— Укрива сестра ми. Не казва никому нищо — нито дори на... нито дори на мен. Изчаква, докато се уреди въпросът с обезщетението. Това е нейният план. И когато това се случва, тя бяга. Взема достатъчно пари и бяга заедно със сестра ми.

— Такъв беше... такъв беше планът ѝ. Да.

Аз трудно произнасям следващия въпрос.

— А защо не взе и мен?

Госпожа Перес ме гледа безизразно. Обмислям въпроса. Защо наистина? И тогава си давам сметка: ако ме бе взела, баща ми не би оставил нещата така. Щеше да хване чичо Саш и дружките му от КГБ. Нея самата би оставил на мира. Сигурно и сам я е бил вече разлюбил. Сестра ми също не създава проблеми — така и така я мисли за загинала. Но мама е абсолютно убедена, че той няма да се откаже никога от мен. Спомням си казаното от чичо Саш по повод завръщането ѝ в Русия. И двете ли са там? И двете ли са там сега, в тази минута? Възможно ли е това?

— Джил промени името си — продължава тя. — Започна да пътува насам-натат. Нищо особено привлекателно нямаше в неговия живот. И когато в къщи се появиха частните детективи, той научи за тях и реши, че е настъпил моментът за ново опаричване. От друга страна, той винеше и вас лично.

— Мен ли?

— Вие не сте останали на поста си през онази нощ.

Нищо не казвам.

— Така че, до известна степен той винеше вас за станалото. И реши, че е настъпил мигът на възмездие.

Всичко това съвпада с казаното от Рая Сингх. Жената се изправя.

— Това е всичко, което знам.

— Госпожо Перес.

Тя ме поглежда.

— Сестра ми беше ли бременна?

— Нямам представа.

— Виждала ли сте я изобщо?

— Не ви разбрах.

— Камил. Джил ви казва, че е жива. Майка ми повтаря същото. Но вие самата виждала ли сте я след това?

— Не — отговаря жената. — Никога след това не я видях.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Не знам какво да мисля.

А не разполагам и с време. Няма и пет минути от излизането на госпожа Перес и в стаята се появява Мюз.

— Имаш работа в съда — обявява тя.

Напускаме болницата без скандали. В кабинета си държа резервен костюм. Обличам го. След това се отправям към владенията на съдия Пиърс. Флеър Хикъри и Морт Пъбън са вече там. И двамата знаят за премеждията ми от снощи, но ако изобщо им пука за това, нямат намерение да го покажат точно в този момент.

— Господа — започва съдията, — надявам се, че ще намерим начин за уреждане на този процес.

Аз нямам настроение за подобно нещо.

— Затова ли сме тук?

— Затова.

Поглеждам съдията. Той отговаря на моя поглед. Поклащам глава. Ами да. Щом опитват да оказват натиск върху мен, като ровят из миналото ми, какво ще ги спре да сторят същото и със съдията?

— Народът не проявява интерес към сделка — казвам аз и ставам.

— Седнете, господин Коупланд — обажда се съдията. — Възможно е да възникнат проблеми около представеното от вас ОУП. Може да го изключат от масата на доказателствата.

Тръгвам към вратата.

— Господин Коупланд!

— Не оставам тук нито миг повече — казвам аз. — Сърдете се на мен, ваша чест. Вие направихте каквото се иска от вас. Нека аз понеса цялата отговорност.

Флеър Хикъри бърчи вежди.

— Какви ги дрънкаш?

Аз не отговарям. Посягам към бравата.

— Седнете на мястото си, господин Коупланд, или ще ви подведа под отговорност за незачитане на съда.

— Защото отказвам сделка ли?

Обръщам се и поглеждам Арнълд Пиърс. Долната му устна потрепва. Чува се гласът на Морт Пъбън:

— Ще ми каже ли някой какво точно става тук?

Нито аз, нито съдията си прави труд да му обясни. Кимвам на Пиърс в знак на разбиране. Но нямам намерение да отстъпя. Натискам дръжката и излизам. Поемам по коридора. Раната ми причинява страдания. Главата ми бучи. Ще ми се да приседна и да се разплача. Искам да остана неподвижен и да обмисля всичко онова, което току-що научих за моята майка и моята сестра.

— Не смятах, че ще приемете.

Извързвам се и виждам Е. Дж. Дженрът.

— Просто се опитвам да отърва собствения си син — продължава той.

— Вашият син изнасили едно момиче.

— Знам.

Спирам. Той държи в ръка плик от груба хартия.

— Седнете за минутка — казва Дженрът.

— Не мога.

— Представете си вашата дъщеря. Вашата Кара. Представете си, че един ден пораства. Може да пийне малко повече на някое събиране. Представете си, че след това се качи в колата и удари някого. Представете си, че този някой умре. Представете си нещо такова, че допуска грешка.

— Изнасилването не е от категорията на грешките.

— Напротив. Вие добре знаете, че той никога няма да повтори подобно нещо. Издънил се е. Смятал се е за недосегаем. Сега нещата са му вече ясни.

— Нека не започваме този разговор отначало.

— Добре, но всеки си има своите тайни. Всеки допуска грешки, върши престъпления, прави едно или друго. Просто някои хора успяват да прикрият тези неща по-добре от други.

Аз мълча.

— Аз никога не съм преследвал вашето дете. Преследвах вас самия. Интересувах се от вашето минало. Подгоних дори баджанак ви.

Но нито за миг не съм посягал на детето ви. И това е лично мое решение.

— Благородна душа сте вие — хваля го аз. — И така, какво успяхте да изровите за съдия Пиърс?

— Това няма значение.

Има право. Хич не ми трябва да знам.

— С какво бих могъл да помогна на моя син, господин Коупланд?

— Конят е вече в реката — отвърщам аз.

— Наистина ли мислите така? Убеден сте, че с неговия живот е свършено?

— Синът ви ще прекара в затвора пет, най-много шест години. Каквото ще прави там и след като излезе оттам — то ще очертае облика на неговия живот.

Е. Дж. Дженрът вдига плика.

— Не знам какво да правя с това.

Нищо не казвам.

— Човек е готов на всичко, за да защити детето си. Това е навярно моето оправдание. Същото като на вашия баща.

— На моя баща?

— Той е бил от КГБ. Не знаехте ли?

— Нямам време за глупости.

— Това е неговата съкратена биография. Хората ми се погрижиха за превод на английски.

— Не желая да я виждам.

— Мисля, че трябва, господин Коупланд. — Той ми подава плика. Аз не го вземам. — Ако искате да разберете докъде може да стигне един баща, за да осигури по-добър живот на своите деца, трябва да прочетете това. Може би тогава ще ме разберете по-добре.

— Нямам желание да ви разбирам.

Дженрът просто държи плика пред мен. Най-накрая аз го поемам. Той се отдалечава, без дума повече.

Прибирам се в кабинета си и затварям вратата. Сядам зад бюрото и отварям плика. Чета първата страница. Нищо изненадващо. Прочитам втората и макар да си мисля, че нищо не е в състояние да ме нарани допълнително, имам усещането, че гърдите ми се разкъсват на парчета. Мюз влиза, без да чука.

— Скелетът, дето го намериха край лагера — съобщава тя, — не е на сестра ти.

Нямам сили да отговоря.

— Доктор О'Нийл е открила нещо, дето му викат подезична кост. Мисля, че се намира в гърлото. Прилича на подкова. Както и да е, счупена била на две. Което означава, че жертвата е била най-вероятно удушена с ръце. Само че тази кост не е така крехка при млади хора — повече наподобява хрущял. И така, О'Нийл провежда допълнителни рентгенови изследвания. С две думи, скелетът е на четирийсет или дори на петдесетгодишна жена.

Нищо не казвам. Вперил съм поглед в листа пред себе си.

— Не схващаш ли? Не е сестра ти.

Затварям очи. Толкова ми е тежко.

— Коуп.

— Знам — мълвя аз.

— Какво знаеш?

— Не е сестра ми — отвърщам аз. — Майка ми е.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Саш не се изненадва от посещението ми.

— Ти си знаел, нали?

Той говори по телефона. Прикрива микрофона с длан.

— Сядай, Павел.

— Попитах те нещо.

Той довършва разговора и оставя слушалката на място. После забелязва плика в ръката ми. Какво е това?

— Резюме на бащиното ми професионално минало.

Раменете на Саш увисват.

— Не можеш да вярваш на всичко — казва той, но веднага личи: това са празни думи, казани все едно от автомат.

— На втора страница — продължавам аз, като се мъча да овладеем треперенето на гласа си — са описани делата му.

Саш ме гледа безмълвно.

— Той е издал баба и дядо, нали? Той е доносникът. Собственият ми баща.

Саш продължава да мълчи.

— Кажете ми, по дяволите!

— Ти продължаваш да не разбираш нищо.

— Моят баща ли предаде баба и дядо? Да или не?

— Да.

Млъквам.

— Баща ти бе обвинен в немарливост по време на несполучливо раждане. Дали е било така или не, аз не знам. Пък и няма никакво значение. Властите искаха главата му. Разправял съм ти за начините за оказване на натиск, с които разполагаха. Щяха да съсипят цялото ви семейство.

— Значи е продал баба и дядо, за да отърве собствената си кожа, така ли?

— Тях щяха да ги пипнат рано или късно. Но по принцип си прав: да, Владимир предпочете да спаси собствените си деца, като

заплати това с живота на тъста и тъщата си. Но не знаеше, че нещата ще загрубеят чак толкова. Смяташе, че ще има малко шумотевица, малко сплашване, малко демонстрация на сила и толкова. Очакваше да задържат дядо ти най-много няколко седмици. А в замяна — семейството ви получава възможност за ново начало. Баща ти щеше да осигури условия за по-добър живот на своите деца и на децата на своите деца. Нима не го разбираш?

— Не, съжалявам, но не го разбирам.

— Това е така, защото си богат и безгрижен.

— Не ми пробутвай тези глупости, Саш. Човек не може току-така да предава близките си. Ти поне би следвало да го знаеш. Преживял си ленинградската блокада. Хората там не се предаваха. Каквото и да правеха нацистите, ленинградчани търпят и накрая побеждават с гордо вдигнати чела.

— Да не мислиш, че за това се иска много акъл? — озъбва се той. Ръцете му се свиват в юмруци. — Господи, колко си наивен! Брат ми и сестра ми умряха от глад. Можеш ли да разбереш такова нещо? Ако се бяхме предали, ако им бяхме отстъпили тоя шибан град, Гаврил и Альона щяха да са живи сега. А Германия щеше пак да си падне в крайна сметка. Но моите брат и сестра щяха да живеят, да дочакат деца и внуци, да остарееят. А вместо това... Той се извърща.

— Кога разбра мама за това, което е сторил на родителите й?

— То не му даваше мира. На баща ти, искам да кажа. Мисля, че дълбоко в себе си майка ти го е знаела от самото начало. Мисля, че именно затова го ненавиждаше така дълбоко. Но през нощта, когато изчезна твоята сестра, той помисли, че е мъртва. Това го съсипа и той й призна истината.

Да, това обяснява всичко. Обяснява го със страховита логика. Мама научава за стореното от баща ми. Тя никога няма да му прости за предателството спрямо любимите родители. Нищо не й струва да го остави със съзнанието, че собствената му дъщеря е зверски убита.

— Значи — обаждам се аз — мама скрива сестра ми. Изчаква да се сдобие с достатъчно пари от обезщетението. След това възнамерява да се скрие заедно с Камил.

— Точно така.

— Но това извежда на преден план централния въпрос, не мислиш ли?

— Кой въпрос?

Разпервам ръце.

— Ами аз, нейния син? Как е могла мама да ме остави просто така?

Саш не отговаря.

— Цял живот — продължавам аз, — цял живот я карам с мисълта, че мама не ме е обичала, че се е измъкнала ей така и ме е изоставила. Как можа да допуснеш това, Саш?

— Смяташ, че истината е за предпочитане ли?

Спомням си как следя баща си в онази гора. Той копае ли, копае — търси трупа на своята дъщеря. И ето, един ден престава. Аз мисля, че е заради бягството на мама. Спомням си как преди последното ходене в гората ми казва: „Не сега, Пол. Днес отивам сам...“

Последната дупка изкопава в самота. Но не за да търси трупа на сестра ми, а за да зарови този на майка ми.

Какво ли си мисли в онзи момент? Дали съзира поетичната справедливост на своите действия: полага жена си там, където се предполага, че лежи убитата им дъщеря? Или мотивите му са поземни: кой би тръгнал да търси из толкова пъти преровената вече гора?

— Татко е разбрал, че тя се готви да бяга.

— Да.

— Как?

— Аз му казах.

Саш среща погледа ми. Аз мълча.

— Разбрах, че майка ти е прехвърлила сто хиляди долара от общата им сметка. Обичайно е за кадрите на КГБ да се държат под око един другото. Попитах баща ти знае ли за това.

— И той я е поставил натясно.

— Точно така.

— И мама... — Гласът ми се задавя. Прокашлям се, примигвам и правя нов опит: — Мама изобщо не е имала намерение да ме изостави. Щяла е да ме вземе със себе си.

Саш ме гледа право в очите и кимва. Би следвало истината най-сетне да ми донесе известна доза успокоение. Но не е така.

— Ти знаеше ли, че той я е убил, Саш?

— Знаех.

— И не направи абсолютно нищо по въпроса.

— Всички бяхме все още на държавна служба — казва той. — Ако излезеше наяве, че е убиец, никой от нас нямаше да види бял ден.

— Щеше да компрометираш легендата си.

— Не само аз. Баща ти познаваше мнозина от нас.

— И ти го оставяш да му се размине.

— Така се правеше. Жертва в името на висшата кауза. Според баща ти тя е заплашвала да ни изпее до един.

— И ти му повярва?

— Има ли значение на какво съм вярвал? Баща ти не е имал намерение да я убива. Просто в един момент превърта. Представи си само: Наташа се готви да избяга и да се укрие. Исква да му вземе децата и да изчезне завинаги.

Отново си спомням последните думи на моя баща: „Пол, трябва непременно да я намерим...“.

Тялото на Камил ли имаше предвид, или самата Камил?

— Баща ми е научил, че сестра ми е жива — казвам аз.

— Нещата не са толкова прости.

— Какво означава това? Разбрал ли е или не? Мама ли му каза?

— Наташа? — Саш се усмихва накриво. — Никога. Ти говори преди малко за храбростта, за готовността да посрещаш трудности. Майка ти не би промълвила и една дума. Каквото и да й стори твоят баща.

— Включително да я удуши със собствените си ръце.

Саш замълчава.

— Как е разбрал в такъв случай?

— След като я убива, той започва да рови в книгата ѝ, проверява телефонните ѝ разговори. Така разбира. Или поне започва да храни известни съмнения.

— Значи е бил наясно?

— Както вече казах, нещата не са толкова прости.

— Не ми казваш всичко, чичо Саш. Търси ли той Камил?

Саш затваря очи. После сяда зад бюрото си.

— Спомена преди малко Ленинград — започва той. — Знаеш ли на какво ме научи блокадата? Мъртвите нищо не означават. Тях ги няма. Заравяш ги и продължаваш нататък.

— Ще запомня това, Саш.

— Ти се захвана с това разследване. Не пожела да оставиш мъртвите в покой. И докъде я докара? Убити са още двама. Разбра, че любимият ти баща е убил собствената ти майка. Струваше ли си, Павел? Имаше ли смисъл да тревожиш старите духове?

— Зависи — отвърщам аз.

— От какво?

— От онова, което е станало със сестра ми.

Чакам.

Чувам последните думи на баща си: „Знаеше ли?“. Бих помислил, че ме обвинява за нещо, че е прочел вина, изписана върху лицето ми. Но не е това. Дали съм знаел за истинската съдба на сестра си? Дали съм знаел какво е извършил? Дали съм знаел, че е убил собствената ми майка и я е заровил в гората?

— Какво стана със сестра ми, Саш?

— Точно нея имам предвид, когато казвам, че не е толкова просто.

Аз чакам.

— Трябва да разбереш. Баща ти така и не бе уверен докрай. Добра се до някои неща, но единственото, което знаеше със сигурност, бе намерението на майка ти да избяга заедно с теб и парите.

— И?

— И ме помоли за помощ. Поиска да се запозная с онова, което бе успял да установи. Помоли ме да открия сестра ти.

Аз го поглеждам в очакване.

— И ти откри ли я?

— Положих много усилия. — Той пристъпва към мен. — А когато свърших, казах на баща ти, че не е разбрал правилно.

— Кое?

— Казах на баща ти, че твоята сестра е загинала през онази нощ в гората.

Аз съм объркан.

— А така ли е станало?

— Не, Павел. Тя не е умряла тогава.

Усещам сърцето си да се блъска в гърдния кош.

— Ти си го излъгал. Не си искал да я намери.

Той мълчи.

— А сега? Къде е тя сега?

— Сестра ти разбра за стореното от вашия баща. Нищо не можеше да направи, естествено. Нищо не можеше да се докаже. Пък и все още оставаше открит въпросът защо се е крила до този момент. Беше я страх от баща ви. Как би могла да се изправи пред мъжа, убил собствената ѝ майка?

Спомням си за семейство Перес, обвиненията в измама и всичко останало. Същото би било и със сестра ми. Даже преди включването на татко в уравнението за нея би било достатъчно трудно да се прибере у дома.

Нова надежда изпълва сърцето ми.

— Но ти я намери?

— Да.

— И?

— И ѝ дадох пари.

— Помогна ѝ да се скрие от него.

Той не отговаря. А и не е нужно.

— Къде е сега?

— Загубих следите ѝ преди години. Трябва да я разбереш — тя не искаше да ти причини болка. Обмисляше възможността да те отведе със себе си. Но това не бе разумно. Знаеше колко много обичаш баща си. А по-късно, когато ти вече бе станал обществено значима фигура, тя си даде сметка за това какви неприятности, какъв позор би донесло евентуалното ѝ появяване. Осъществи ли го, с теб е свършено, защото всички стари сенки щяха да се завърнат и да те връхлетят.

— Това и сега е така.

— Да. Известно ни е. Той каза „ни е“.

— И така, къде е Камил?

— Тя е тук, Павел.

Сякаш попадам във вакуум. Не мога да дишам. Разтърсвам яростно глава.

— Трябваше ми известно време, за да я открия след толкова години — казва Саш. — Но го направих. Влязохме във връзка. Тя не знаеше за смъртта на баща ви. От мен научи. И това, естествено, промени изцяло нещата.

— Чакай малко. Ти... — Гласът ми секва. — Ти си разговарял с Камил?

— Да, Павел.

— Нищо не разбирам.

— Когато влезе преди малко, на телефона беше тя.

Тялото ми се смръзва.

— Отседнала е в хотел през две пресечки оттук. Казах ѝ да дойде. — Той хвърля поглед към асансьора. — Това е тя.

Качва се.

Бавно извърщам поглед и следя цифрите върху светещото табло. Чувам звън. Правя крачка натам. Не мога да повярвам. Сигурно е пореден мръсен номер. Надеждата отново ми се подиграва.

Асансьорът спира. Чувам как вратите започват да се отварят. Не се плъзгат безшумно, а с неохота, сякаш не желаят да пропуснат своя пътник. Замръзвам на мястото си. Сърцето ми ще се пръсне всеки миг. Не отделям очи от тези врати, от този процеп.

И тогава, двайсет години след като изчезва в онази гора, моята сестра Камил отново се появява в живота ми.

ЕПИЛОГ

ЕДИН МЕСЕЦ ПО-КЪСНО

На Люси не ѝ се иска да ме пусне на това пътуване.

— Най-последно всичко свърши — казва ми тя тъкмо преди да тръгна за летището.

— Чува! съм го и преди — парирам я аз.

— Няма защо да се срещаш отново с него, Коуп.

— Има. Трябват ми някои окончателни отговори.

Люси затваря очи.

— Какво има?

— Всичко е толкова крехко — казва тя.

— Разбирам това.

— Страх ме е да не разместиш отново пластовете из основи.

И това мога да разбера, но съм длъжен да го направя.

Час по-късно гледам през прозореца на самолета. Животът започва да прилича на нормален на фона на изтеклия месец. Процесът срещу Дженрът и Маранц претърпя няколко удивителни обрати, преди да стигне до своя почти славен финал. Двете семейства не се предадоха лесно. Продължиха да упражняват натиск върху съдия Арнълд Пиърс с помощта на само на тях известни средства и най-накрая той поддаде. Изключи от доказателствата онова ОУП с мотивировката, че сме го представили прекалено късно. Лошо ни се пишеше, но журито разгада цялата игра — което се случва рядко — и гласува „виновни“. Разбира се, Флеър и Морт обжалват в момента.

Ще ми се да повдигна обвинение срещу съдията Пиърс, но много добре разбирам, че никога няма да го пипна. Искан да обвиня Дженрът и НДКТ в изнудване. Силно съм съмнявам в успеха и на това начинание. Но гражданският иск на Шамик се развива добре. Носи се слух, че искат да я отстранят от пътя си час по-скоро. И че става дума за седемцифрена сума. Дано я получи. Но когато погледна в моята вълшебна кристална топка, пак не виждам особено голямо щастие по

пътя ѝ. Не знам защо. Животът ѝ е толкова объркан. Имам усещането, че големите пари няма да го оправят.

Баджанакът Боб е на свобода под гаранция. Направих компромис по тази точка. Заявих пред федералните, че макар спомените ми да са „неясни“, мисля че той ми е споменал нещо за пари назаем и аз съм се съгласил. Не знам дали номерът ще мине. Не знам дали постъпвам правилно или не (най-вероятно не), но не искам Грета и семейството ѝ да пострадат. Наречете ме лицемер — ще имате пълно право, — обаче разделителната линия между добро и зло много често е твърде неуловима. Тя е такава тук, под ярката светлина на днешния ден. И разбира се, такава си остава в мрака на онази гора.

Ето как изглежда едно лаконично и все пак изчерпателно резюме по отношение Лорън Мюз: Мюз си остава Мюз. И слава Богу. Губернаторът Дейв Марки все още не ми е поискал оставката и аз не бързам да му я връча. Сигурно ще го направя и сигурно трябва да го направя, но засега се мотая.

Рая Сингх напусна най-накрая детективската агенция, за да стане съдружник не на кого да е, а на самата Сингъл Шейкър. Сингъл разправя, че им трябвала и трета красавица, за да нарекат новото дружество „Ангелите на Чарли“.

Самолетът каца. Излизам навън. Проверявам пейджъра. Имам съобщение от сестра си Камил: „Здрасти, братче, двете с Кара ще обядваме в града. Отиваме на пазар. Липсваш ми и те обичам, Камил“.

Моята сестра Камил. Направо е фантастично, като си помисли човек за нейното чудотворно завръщане. Просто не мога да асимилирам бързината, с която се превърна в неотделима и основна част от нашия живот. Все пак между нас още се усеща някакво дремещо напрежение. Нещата се оправят и ще продължат да се оправят. Но напрежението си остава и ние го усещаме. Понякога прекаляваме с усилията си да го преборим, като твърде често се наричаме „братче“ и „сестричке“, повтаряме „липсваш ми“ и „обичам те“.

Все още не съм научил цялата история на Камил. Има подробности, които тя не споделя. Знам, че първите две години прекарва с нова самоличност в Москва, но не остава дълго там. Следват нови две години в Прага и една в Коста Брава — Испания.

Връща се в САЩ, пътува често, омъжва се и заживява в покрайнините на Атланта. Развежда се преди три години.

Няма деца и е вече най-великата леля на земята. Обича Кара и чувството е повече от взаимно. Камил живее при нас. Това е чудесно — повече, отколкото се осмелявах да се надявам, — и много помага за отслабване на напрежението.

Дълбоко в себе си продължавам да се питам защо бе нужно да изтече толкова много вода, преди да се завърне у дома. Мисля, че това е основният генератор на напрежението. Разбирам напълно казаното от Саш относно желанието ѝ да предпази мен, моята репутация, спомените за баща ми. Разбирам също и естествения ѝ страх от него, докато още бе жив. Но все си мисля, че има и нещо друго.

Камил решава да не говори за случилото се в онази гора. Никому не казва какво точно е извършил Уейн Стъйбънс тогава. Изборът ѝ, правилен или погрешен, оставя Уейн на свобода и му дава възможност да убие още хора. Не знам кое би било правилно, дали разкриването на истината би направило нещата по-добри или по-лоши. Би могло да се допусне, че той пак щеше да се измъкне, че би могъл да избяга или да остане в Европа, че щеше да положи повече усилия при подготовката на следващите убийства. Кой знае? Лъжите обаче имат свойството да разяждат около себе си. Камил е смятала, че може да ги погребее. Всички ние май се надявахме на това.

Но нито един от нас не излезе невредим от онази гора.

Що се отнася до моя личен живот — е, аз съм влюбен. Това е. Обичам Люси с цялото си сърце. Не се и опитваме да бавим топката. Хвърлихме се стремглаво в нашата любов, сякаш за да наваксаме изгубеното през тези години. Може би в цялата работа се долавя нещо болезнено, нещо маниакално, нещо като прословутата сламка за удавника.

Прекарваме много време заедно и когато я няма, аз се чувствам изоставен и самотен, копнея да я видя отново. Тогава говорим по телефона. Непрекъснато си разменяме имейли или текстове по пейджъра.

Такава е любовта, нали?

Люси е забавна и смешна, и топла, и умна, и красива. И ме завладява целия в най-прекрасния смисъл на тази дума. Сякаш сме

съгласни по всички въпроси. Без тези, свързани с настоящото пътуване.

Разбирам страховете ѝ. Прекрасно знам колко крехко е всичко около нас. Но и не може да се живее вечно върху този трошлив лед. И ето ме отново в оня затвор на Вирджиния — очаквам да науча някои последни истини.

Влиза Уейн Стъйбънс. Намираме се в същата стая, както при предишното свиждане. Той сядна на същото място.

— Боже-боже — обръща се той към мен, — много делово момче се оказа ти, Коуп.

— Ти ги уби — казвам аз. — Въпреки всички приказки, ти си гадният убиец, който е отговорен за смъртта им.

Уейн се усмихва.

— Ти си го замислил отначало докрай, нали?

— Слуша ли ни някой?

— Не.

Той вдига нагоре изпънатата дясна длан.

— Даваш ли честна дума?

— Имаш я — отвърщам аз.

— Ами тогава — да, защо да го крия. Аз го направих. Аз замислих убийствата.

Ясно. И той стига до извода, че трябва да се изправи лице в лице с миналото.

— И си го направил така, както разправя госпожа Перес. Заклал си Марго. После Джил, а Камил и Дъг избягват. Ти ги гониш. Застигах Дъг. Убиваш и него.

Той вдига показалец.

— Не си направих добре сметката тогава, ще знаеш. Оплетох конците с оная Марго. Трябваше да е последна, понеже така и така беше вързана. Но шията ѝ бе толкова открита, така уязвима... Не можах да се сдържа.

— Има някои неща, които първоначално не можах да разбера — казвам аз. — Но сега мисля, че са ми ясни.

— Цял съм в слух.

— Тези записки, които детективите пробутаха на Люси...

— Ъхъ.

— Питам се кой би могъл да ни види в онази гора, но Люси отгатна верния отговор. Само един човек би могъл да знае за нас: убиецът. Ти, Уейн.

Той разперва ръце.

— Скъпостта не ми дава да кажа повече по въпроса.

— Ти си разказал на ония от НДКТ. Ти си източникът.

— Скъпост, Коуп. Отново се позовавам на нея. Явно се забавлява.

— Как накара Айра да ти помогне?

— Милият чичо Айра. Откаченото хипи. Той не помогна кой знае колко. Искан само да го махна от пътя си. Виждаш ли, Коуп — това сигурно ще те поразии, но Айра продаваше наркотици. Разполагах със снимки и доказателства. Ако това се разчуеше, скъпоценният му лагер отиваше на кино. А и той също.

Усмихва се по-широко.

— И когато двамата с Джил започваме да ровим в миналото — обаждан се аз, — той се уплашва. Както сам каза, той си е откачалка от едно време, а сега — далеч по-голяма. Съзнанието му е размътено от параноя. Ти си в затвора, но аз и Джил можем да му навлечем голяма беия. И Айра изпада в паника. Затваря устата на Джил и прави опит да стори същото с моята.

Уейн отново ме дарява с усмивка. Но в нея се долавя нещо различно.

— Какво има, Уейн?

Той не отговаря. Само се хили. Това не ми харесва. Повтарям наум току-що казаното. Продължава да не ми харесва.

Уейн не спира да се усмихва.

— Какво има? — питам аз.

— Пропускаш нещо, Коуп. Изчаквам.

— Не само Айра ми помогна.

— Знам — отвръщам аз. — Джил също. Той е завързал Марго. А и сестра ми донякъде. Тя подмамва Марго в гората.

Уейн примижава и ми показва палец и показалец на сантиметър един от друг.

— Изпускаш едно мъ-ъ-ничко нещо — повтаря той. — Една мъ-ъ-ничка тайна, която съм пазил през цялото време.

Затаявам дъх. Той само се хили. Нарушавам тишината:

— Каква е тя?

Уейн се накланя към мен и прошепва:

— Ти, Коуп.

Загубвам дар слово.

— Пропускаш собствената си роля във всичко това.

— Не я забравям — едва успявам да промълвя аз. — Напуснах поста си.

— Да, това е така. А ако не беше го направил?

— Щях да ти попреча.

— Да — процежда Уейн. — Точно така.

Очаквам да чуя още. Но той мълчи.

— Това ли искаше да чуеш, Уейн? Че се чувствам отчасти виновен?

— Не. Не е толкова просто.

— Какво тогава?

Той поклаща глава.

— Не разбираш.

— Какво има за разбиране?

— Помисли сам, Коуп. Вярно е, че напусна поста си. Но, както ти сам каза, планът бе изцяло мой.

Той свива длани пред устата си и гласът му преминава в шепот:

— Кажи ми следното: откъде бих могъл да знам, че няма да си на своя пост в онази нощ?

Двамата с Люси караме към гората.

Вече разполагам с разрешение от шериф Лоуъл, така че охраната, същият дебелак, за когото ме предупреждава Мюз, само маха с ръка да минаваме. Оставяме колата на паркинга. Чувството е малко особено — нито Люси, нито аз сме идвали тук през последните две десетилетия. Този жилищен комплекс липсваше тогава, естествено. Но въпреки това, независимо от изтеклото време, веднага познаваме мястото.

Цялата тази земя бе собственост на нейния баща. На нейния скъп Айра. Той бе дошъл тук като един Магелан, да открие цял нов свят. Погледнал е навярно тази гора и е съзрял осъществена мечтата на своя живот: лагер, комуна, естествен резерват, освободен от човешките пороци, царство на мир и хармония, нещо, което ще съхрани неговите ценности.

Бедният Айра.

Повечето престъпления, които познавам, започват с нещо дребно. Разсеяна съпруга ядосва мъжа си с нещо незначително — забутано нейде дистанционно или студен обяд, — а после ситуацията ескалира. В дадения случай обаче става тъкмо обратното. Нещо съществено дава ход на останалите събития. В крайна сметка всичко се оказва дело на един вманиачен сериен убиец. Жаждата за кръв на Уейн Стъйбънс се превръща в двигател на всичко останало.

Може би всички ние улесняваме по един или друг начин неговите действия. Страхът се оказва най-верният съучастник на Уейн. Дженрът ми демонстрира същото: ако съумееш да сплашиш в достатъчно голяма степен човека, той се предава. Само че в случая с неговия син не стана така. Той не успя да сплаши Шамик Джонсън. Нито пък мен. Може би защото аз бях вече достатъчно напласен.

Люси носи цветя, а би следвало да знае повече за нашите традиции. Ние не полагаме цветя на гробовете. Ние оставяме камъни. Не знам за кого са предназначени тези цветя всъщност. За майка ми или за нейния баща. А може би за двамата.

Поемаме по старата пътека — да, тя си е все още там, макар и силно обрасла — към мястото, където Барет откри костите на моята майка. Дупката, в която е прекарала всички тези години, е празна. Парчета от жълта лента за ограждане на местопрестъпления се веят на вятъра.

Люси се отпуска на колене. Аз слушам вятъра и се питам дали не долавям в него техните писъци. Май не. Не чувам нищо друго освен глухите удари на сърцето си.

— Защо излязохме в гората онази нощ, Люси?

Тя не поглежда към мен.

— Всъщност никога не съм си задавал този въпрос. Всички други са го обсъждали. Всеки се пита как съм могъл да постъпя толкова безотговорно. Но за мен такъв въпрос не съществуваше. Бях влюбен. Измъкнах се с момичето, което обичах. Какво би могло да е по-естествено от това?

Тя полага внимателно цветята край зейналата яма. Продължава да гледа надолу.

— Не Айра помага на Уейн Стъйбънс в онази нощ — казвам аз на жената, в която съм влюбен, — а ти.

Долавям нотките на прокурора в гласа си. Искам да го прогоня, да го накарам да замълчи. Но той остава.

Уейн ми го каза. Убийствата са били много внимателно планирани. Откъде е могъл да знае, че аз ще напусна поста си? Твоя е била задачата да осигуриш това условие.

Тя започва да се смаява пред очите ми.

— Поради тази причина не си имала смелостта да ме погледнеш в лицето толкова години. Затова продължаваш да се чувстваш като търкулната по склона и не можеш да се спреш. Не защото загубихте лагера и репутацията си, а защото си помогнала на Уейн Стъйбънс.

Изчаквам. Люси е отпуснала глава. Аз съм изправен зад нея. Обхваща лице в длани. Заридава. Раменете ѝ се тресат. Чувам нейния плач и сърцето ми се пръска от болка. Пристъпям към нея. Да върви всичко по дяволите, казвам си аз. Този път чичо Саш има право. Няма защо да знам всичко. Няма защо да връщам лентата назад.

Имам нужда единствено от нея. И аз пристъпвам напред.

Люси ме спира с вдигната ръка. Малко по малко се съвзема.

— Нямах представа какви са намеренията му — казва тя. — Заплаши ме, че ще направи така, че да арестуват Айра, ако не му помогна. Мислех си... Мислех, че иска само да изкара акъла на Марго. Глупашка шега.

Някаква буца застава в гърлото ми.

— Уейн знаеше, че сме се разделили тогава.

Тя кимва.

— Откъде?

— Видяхме се.

— Видели сте се? Двамата?

Тя кимва пак.

— Ти си намерила трупа. Трупа на Марго. Това е кръвта от дневника. Уейн има предвид теб. Не мен.

— Да.

Представям си колко се е уплашила, как вероятно е изтичала при своя баща, как Айра на свой ред изпада в паника.

— Айра те вижда цяла в кръв. Помислил си е, че...

Тя мълчи. Но нещата вече застават по местата си.

— Айра не би убил Джил и мен заради себе си. Но той е баща. В последна сметка, независимо от всичките му мир, покой, любов и

разбирателство, Айра е на първо място баща като всеки друг. И той е готов да убие, за да защити своето момиченце.

Тя зарива отново.

Всички са мълчали. Всички са се страхували. Майка ми, сестра ми, Джил и неговите близки, а ето сега и Люси. Всеки от тях носи част от бремето на вината и всички те плащат висока цена. Ами аз? Аз предпочитам да се оправдавам с безразсъдна младост. Но може ли да бъде оправдание това? Мой дълг бе да охранявам лагерниците през онази нощ. А аз изклинчих.

Дърветата сякаш се скланят над нас. Поглеждам нагоре към тях, а сетне надолу, към лицето на Люси. Виждам неговата красота. Виждам следите от страданието. Искам да бъда с нея. А не мога. Не мога да разбера защо. Искам. Знам, че точно това трябва да направя. Но не мога.

Обръщам се и се отдалечавам от жената, която обичам. Очаквам да ме спре. Но тя мълчи. Оставя ме да си тръгна. Дочувам нейните ридания. И крача нататък. Вървя, докато излизам от гората и стигам при колата на паркинга. Присядам на тротоара и затварям очи. Тя ще трябва рано или късно да дойде тук. И аз седя на бордюра. И я чакам. Питам се накъде ли ще се запътим, когато се появи. Питам се дали ще си тръгнем заедно от тази гора, или след толкова много години тя ще вземе своята последна жертва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.